

REGULAMIN

Siódma kadencja Parlamentu

lipiec 2013

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Uwagadlaczytelnika

Zgodnie z decyzją Parlamentu w sprawie stosowania w swoich dokumentach języka neutralnego płciowo, Regulamin został dostosowany w celu uwzględnienia wytycznych w tym przedmiocie zaakceptowanych przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Równości Płci i Różnorodności w dniu 13 lutego 2008 r. i zatwierdzonych przez Prezydium w dniu 19 maja 2008 r.

Wykładnia Regulaminu (zgodnie z art. 211) pisana jest kursywą.

SPIS TREŚCI

TYTUŁ I POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE

ROZDZIAŁ 1 POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 1	Parlament Europejski
Artykuł 2	Niezależność mandatu
Artykuł 3	Weryfikacja mandatów
Artykuł 4	Okres wykonywania mandatu parlamentarnego
Artykuł 5	Przywileje i immunitety
Artykuł 6	Uchylenie immunitetu
Artykuł 7	Procedury dotyczące immunitetu
Artykuł 8	Stosowanie Statutu posła
Artykuł 9	Interesy finansowe posłów, normy postępowania, obowiązkowy rejestr służący przejrzystości i wstęp do pomieszczeń Parlamentu
Artykuł 10	Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu do Spraw Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)
Artykuł 11	Obserwatorzy

ROZDZIAŁ 2 MANDATY

Artykuł 12	Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego
Artykuł 13	Kandydatury i przepisy ogólne
Artykuł 14	Wybór Przewodniczącego - przemówienie inauguracyjne
Artykuł 15	Wybór wiceprzewodniczących
Artykuł 16	Wybór kwestorów
Artykuł 17	Kadencje
Artykuł 18	Wakaty
Artykuł 19	Wcześniejsze zwolnienie z obowiązków

ROZDZIAŁ 3 ORGANY I ICH KOMPETENCJE

Artykuł 20	Kompetencje Przewodniczącego
Artykuł 21	Kompetencje wiceprzewodniczących
Artykuł 22	Skład Prezydium
Artykuł 23	Kompetencje Prezydium
Artykuł 24	Skład Konferencji Przewodniczących
Artykuł 25	Kompetencje Konferencji Przewodniczących
Artykuł 26	Kompetencje kwestorów
Artykuł 27	Konferencja Przewodniczących Komisji
Artykuł 28	Konferencja Przewodniczących Delegacji
Artykuł 29	Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących

ROZDZIAŁ 4 GRUPY POLITYCZNE

Artykuł 30	Tworzenie grup politycznych
Artykuł 31	Działalność i sytuacja prawna grup politycznych
Artykuł 32	Zespoły międzypartyjne
Artykuł 33	Posłowie niezrzeszeni
Artykuł 34	Przydział miejsc na sali posiedzeń

TYTUŁ II LEGISLACJA, BUDŻET I INNE PROCEDURY

ROZDZIAŁ 1 PROCEDURY USTAWODAWCZE - PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 35	Program prac Komisji
------------	----------------------

Artykuł 36	Przestrzeganie Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej
Artykuł 37	Weryfikacja podstawy prawnej
Artykuł 37a	Przekazanie uprawnień ustawodawczych
Artykuł 38	Weryfikacja zgodności finansowej
Artykuł 38a	Badanie przestrzegania zasady pomocniczości
Artykuł 39	Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu
Artykuł 40	Reprezentacja Parlamentu na posiedzeniach Rady
Artykuł 41	Prawo inicjatywy przyznane Parlamentowi w traktatach
Artykuł 42	Inicjatywa przewidziana w art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej
Artykuł 43	Rozpatrywanie dokumentów ustawodawczych
Artykuł 44	Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw państw członkowskich

ROZDZIAŁ 2 PROCEDURY W KOMISJACH

Artykuł 45	Sprawozdania ustawodawcze
Artykuł 46	Procedura uproszczona
Artykuł 47	Sprawozdania nieustawodawcze
Artykuł 48	Sprawozdania z własnej inicjatywy
Artykuł 49	Opinie komisji
Artykuł 50	Procedura obejmująca zaangażowane komisje
Artykuł 51	Procedura obejmująca wspólne posiedzenia komisji
Artykuł 52	Sporządzanie sprawozdań

ROZDZIAŁ 3 PIERWSZE CZYTANIE

Rozpatrywanie na szczeblu komisji

Artykuł 53	Zmiany we wniosku dotyczącym aktu ustawodawczego
Artykuł 54	Stanowisko Komisji oraz Rady w sprawie poprawek

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 55	Zamknięcie pierwszego czytania
Artykuł 56	Odrzucenie wniosku Komisji
Artykuł 57	Przyjęcie poprawek do wniosku Komisji

Dalsza procedura

Artykuł 58	Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament
Artykuł 59	Ponowne przekazanie do Parlamentu
Artykuł 60	(skreślony)

ROZDZIAŁ 4 DRUGIE CZYTANIE

Rozpatrywanie na szczeblu komisji

Artykuł 61	Ogłoszenie stanowiska Rady
Artykuł 62	Przedłużenie terminów
Artykuł 63	Odesłanie do właściwej komisji oraz procedura rozpatrywania

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 64	Zamknięcie drugiego czytania
Artykuł 65	Odrzucenie stanowiska Rady
Artykuł 66	Poprawki do stanowiska Rady

ROZDZIAŁ 5 TRZECIE CZYTANIE

Postępowanie pojednawcze

Artykuł 67	Powołanie komitetu pojednawczego
------------	----------------------------------

Artykuł 68	Delegacja do komitetu pojednawczego
Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	
Artykuł 69	Wspólny projekt
ROZDZIAŁ 6	ZAMKNIĘCIE PROCEDURY USTAWODAWCZEJ
Artykuł 70	Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych
Artykuł 70a	Zatwierdzenie decyzji o rozpoczęciu negocjacji międzyinstytucjonalnych przed przyjęciem sprawozdania w komisji
Artykuł 71	Porozumienie w pierwszym czytaniu
Artykuł 72	Porozumienie w drugim czytaniu
Artykuł 73	Wymogi dotyczące sporządzania aktów prawnych
Artykuł 74	Podpisanie przyjętych aktów prawnych
ROZDZIAŁ 6a	SPRAWY KONSTITUCYJNE
Artykuł 74a	Zwykła rewizja traktatu
Artykuł 74b	Uproszczona rewizja traktatu
Artykuł 74c	Traktaty akcesyjne
Artykuł 74d	Wystąpienie z Unii
Artykuł 74e	Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad
Artykuł 74f	Skład Parlamentu
Artykuł 74g	Ścisłsza współpraca pomiędzy państwami członkowskimi
ROZDZIAŁ 7	PROCEDURY BUDŻETOWE
Artykuł 75	Wieloletnie ramy finansowe
Artykuł 75a	Dokumenty robocze
Artykuł 75b	Rozpatrywanie projektu budżetu - pierwszy etap
Artykuł 75c	Rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych
Artykuł 75d	Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu
Artykuł 75e	Ostateczne przyjęcie budżetu
Artykuł 75f	Miesięczne prowizorium budżetowe
Artykuł 76	Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu
Artykuł 77	Inne procedury udzielania absolutorium
Artykuł 78	Kontrola Parlamentu nad wykonywaniem budżetu
ROZDZIAŁ 8	WEWNĘTRZNE PROCEDURY BUDŻETOWE
Artykuł 79	Preliminarz budżetowy Parlamentu
Artykuł 79a	Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu
Artykuł 80	Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków
ROZDZIAŁ 9	PROCEDURA ZGODY
Artykuł 81	Procedura zgody
ROZDZIAŁ 10	(skreślony)
Artykuł 82	(skreślony)
ROZDZIAŁ 11	INNE PROCEDURY
Artykuł 83	Procedura wydawania opinii na podstawie art. 140 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
Artykuł 84	Procedury dotyczące dialogu społecznego
Artykuł 85	Procedury dotyczące rozpatrywania porozumień dobrowolnych
Artykuł 86	Ujednolicenie

Artykuł 87	Przekształcenie
Artykuł 87a	Akty delegowane
Artykuł 88	Akty i środki wykonawcze
Artykuł 88 a	Rozpatrywanie w ramach procedury obejmującej zaangażowane komisje lub wspólne posiedzenia komisji

TYTUŁ IIa STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ 12 UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Artykuł 89	(skreślony)
Artykuł 90	Umowy międzynarodowe
Artykuł 91	Procedury oparte na art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w przypadkach tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów międzynarodowych lub ustalenia stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej

ROZDZIAŁ 13 REPREZENTOWANIE UNII NA ZEWNĄTRZ ORAZ WSPÓLNA POLITYKA ZAGRANICZNA I BEZPIECZEŃSTWA

Artykuł 92	(skreślony)
Artykuł 93	Specjalni przedstawiciele
Artykuł 94	(skreślony)
Artykuł 95	Reprezentacja na szczeblu międzynarodowym
Artykuł 96	Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa
Artykuł 97	Zalecenia w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa
Artykuł 98	Łamanie praw człowieka

ROZDZIAŁ 14 (skreślony)

Artykuł 99	(skreślony)
Artykuł 100	(skreślony)
Artykuł 101	(skreślony)

ROZDZIAŁ 15 (skreślony)

Artykuł 102	(skreślony)
-------------	-------------

TYTUŁ III PRZEJRZYSTOŚĆ PRAC

Artykuł 103	Przejrzystość w działalności Parlamentu
Artykuł 104	Publiczny dostęp do dokumentów

TYTUŁ IV STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI

ROZDZIAŁ 1 POWOŁYWANIE NA STANOWISKA

Artykuł 105	Wybór przewodniczącego Komisji
Artykuł 106	Wybór Komisji
Artykuł 107	Wotum nieufności dla Komisji
Artykuł 107a	Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej
Artykuł 108	Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego
Artykuł 109	Powoływanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego

ROZDZIAŁ 2 OŚWIADCZENIA

Artykuł 110	Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej
Artykuł 111	Wyjaśnienia decyzji Komisji
Artykuł 112	Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego
Artykuł 113	Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego
Artykuł 114	Zalecenia dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej
ROZDZIAŁ 3	PYTANIA PARLAMENTARNE
Artykuł 115	Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty
Artykuł 116	Tura pytań
Artykuł 117	Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie
Artykuł 118	Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie
ROZDZIAŁ 4	SPRAWOZDANIA INNYCH INSTYTUCJI
Artykuł 119	Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji
ROZDZIAŁ 5	REZOLUCJE I ZALECENIA
Artykuł 120	Projekty rezolucji
Artykuł 121	Zalecenia dla Rady
Artykuł 122	Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa
Artykuł 123	Oświadczenia pisemne
Artykuł 124	Zasięganie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Artykuł 125	Zasięganie opinii Komitetu Regionów
Artykuł 126	Wnioski do europejskich agencji
ROZDZIAŁ 6	POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE
Artykuł 127	Porozumienia międzyinstytucjonalne
ROZDZIAŁ 7	WNOSZENIE SKARG DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
Artykuł 128	Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej
Artykuł 129	(skreślony)
TYTUŁ V STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI	
Artykuł 130	Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia
Artykuł 131	Konferencja Komisji do Spraw Europejskich (COSAC)
Artykuł 132	Konferencja parlamentów
TYTUŁ VI SESJE	
ROZDZIAŁ 1	SESJE PARLAMENTU
Artykuł 133	Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia
Artykuł 134	Zwoływanie Parlamentu
Artykuł 135	Miejsce obrad
Artykuł 136	Uczestnictwo w posiedzeniach
ROZDZIAŁ 2	PORZĄDEK PRAC PARLAMENTU
Artykuł 137	Projekt porządku dziennego
Artykuł 138	Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty
Artykuł 139	Krótką prezentacja

Artykuł 140	Przyjęcie i zmiana porządku dziennego
Artykuł 141	Debata nadzwyczajna
Artykuł 142	Tryb pilny
Artykuł 143	Debata łączna
Artykuł 144	Terminy
ROZDZIAŁ 3	OGÓLNE ZASADY PROWADZENIA POSIEDZEŃ
Artykuł 145	Wstęp na salę obrad
Artykuł 146	Języki
Artykuł 147	Przepis przejściowy
Artykuł 148	Doręczanie dokumentów
Artykuł 149	Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców
Artykuł 150	Wystąpienia jednogminutowe
Artykuł 151	Oświadczenia osobiste
ROZDZIAŁ 4	ŚRODKI STOSOWANE W PRZYPADKU NIEPRZESTRZEGANIA NORM POSTĘPOWANIA
Artykuł 152	Środki natychmiastowe
Artykuł 153	Sankcje
Artykuł 154	Wewnętrzne postępowanie odwoławcze
ROZDZIAŁ 5	KWORUM I GŁOSOWANIE
Artykuł 155	Kworum
Artykuł 156	Składanie i przedstawianie poprawek
Artykuł 157	Dopuszczalność poprawek
Artykuł 158	Procedura głosowania
Artykuł 159	Równa liczba głosów
Artykuł 160	Zasady głosowania
Artykuł 161	Kolejność głosowania nad poprawkami
Artykuł 162	Rozpatrywanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym
Artykuł 163	Głosowanie podzielone
Artykuł 164	Prawo do głosowania
Artykuł 165	Głosowanie
Artykuł 166	Głosowanie końcowe
Artykuł 167	Głosowanie imienne
Artykuł 168	Głosowanie elektroniczne
Artykuł 169	Głosowanie tajne
Artykuł 170	Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu
Artykuł 171	Kwestionowanie ważności głosowania
ROZDZIAŁ 6	WYSTĄPIENIA W SPRAWACH PROCEDURALNYCH
Artykuł 172	Wnioski proceduralne
Artykuł 173	Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu
Artykuł 174	Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności
Artykuł 175	Odesłanie do komisji
Artykuł 176	Zamknięcie debaty
Artykuł 177	Odroczenie debaty lub głosowania
Artykuł 178	Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia
ROZDZIAŁ 7	JAWNOŚĆ PRAC
Artykuł 179	Protokół obrad
Artykuł 180	Teksty przyjęte
Artykuł 181	Pełne sprawozdanie z obrad

Artykuł 182 Audiowizualny zapis obrad

TYTUŁ VII KOMISJE I DELEGACJE

ROZDZIAŁ 1 KOMISJE - POWOŁYWANIE I KOMPETENCJE

Artykuł 183 Powoływanie komisji stałych
Artykuł 184 Powoływanie komisji specjalnych
Artykuł 185 Komisje śledcze
Artykuł 186 Skład komisji
Artykuł 187 Zastępcy członków komisji
Artykuł 188 Kompetencje komisji
Artykuł 189 Komisja odpowiedzialna za weryfikację mandatów
Artykuł 190 Podkomisje
Artykuł 191 Prezydium komisji
Artykuł 192 Koordynatorzy komisji i kontrsprawozdawcy

ROZDZIAŁ 2 KOMISJE - ZASADY FUNKCJONOWANIA

Artykuł 193 Posiedzenia komisji
Artykuł 194 Protokoły posiedzeń komisji
Artykuł 195 Głosowanie w komisji
Artykuł 196 Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji
Artykuł 197 Tura pytań w komisji
Artykuł 197 a Wysłuchania publiczne dotyczące inicjatyw obywatelskich

ROZDZIAŁ 3 DELEGACJE MIĘDZYPARLAMENTARNE

Artykuł 198 Powoływanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych
Artykuł 199 Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy
Artykuł 200 Wspólne komisje parlamentarne

TYTUŁ VIII PETYCJE

Artykuł 201 Prawo do składania petycji
Artykuł 202 Rozpatrywanie petycji
Artykuł 203 Jawność petycji
Artykuł 203 a Inicjatywa obywatelska

TYTUŁ IX RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Artykuł 204 Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich
Artykuł 205 Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich
Artykuł 206 Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich

TYTUŁ X SEKRETARIAT PARLAMENTU

Artykuł 207 Sekretariat Generalny

TYTUŁ XI UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO PARTII POLITYCZNYCH NA POZIOMIE EUROPEJSKIM

Artykuł 208 Kompetencje Przewodniczącego
Artykuł 209 Kompetencje Prezydium
Artykuł 210 Kompetencje właściwej komisji i Parlamentu na posiedzeniu plenarnym

TYTUŁ XII STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU

Artykuł 211 Stosowanie Regulaminu
Artykuł 212 Zmiany w Regulaminie

TYTUŁ XIII POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 213	Symbole Unii
Artykuł 214	Sprawy w toku
Artykuł 215	Układ załączników
Artykuł 216	Sprostowanie
ZAŁĄCZNIK I	Kodeks postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów
ZAŁĄCZNIK II	Przebieg tury pytań przewidzianej w art. 116
ZAŁĄCZNIK III	Wytyczne do pytań wymagających odpowiedzi na piśmie na mocy art. 117 i 118
ZAŁĄCZNIK IV	Wytyczne i ogólne kryteria wyboru tematów wpisywanych do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa, przewidzianych w art. 122
ZAŁĄCZNIK V	(skreślony)
ZAŁĄCZNIK VI	Procedura rozpatrywania i podejmowania decyzji w sprawie udzielenia absolutorium budżetowego
ZAŁĄCZNIK VII	Uprawnienia stałych komisji parlamentarnych
ZAŁĄCZNIK VIII	Dokumenty oraz informacje poufne i sensytywne
ZAŁĄCZNIK IX	Zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski
ZAŁĄCZNIK X	Rejestr służący przejrzystości
ZAŁĄCZNIK XI	Wykonywanie zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich
ZAŁĄCZNIK XII	Dochodzenia wewnętrzne w zakresie walki z przestępczością finansową, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot
ZAŁĄCZNIK XIII	Porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE
ZAŁĄCZNIK XIV	Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską
ZAŁĄCZNIK XV	Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów
ZAŁĄCZNIK XVI	Wytyczne dotyczące interpretacji norm postępowania mających zastosowanie do posłów
ZAŁĄCZNIK XVII	Wytyczne dotyczące zatwierdzania Komisji Europejskiej
ZAŁĄCZNIK XVIII	Procedura udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy

- ZAŁĄCZNIK XIX** **Partnerski proces komunikacji poświęconej Europie**
- ZAŁĄCZNIK XX** **Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i komisji z dnia 13 czerwca 2007 w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji (art. 251 Traktatu WE)**
- ZAŁĄCZNIK XXI** **Kodeks postępowania w negocjacjach w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej**

TYTUŁ I

POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE

ROZDZIAŁ 1

POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 1

Parlament Europejski

1. Parlament Europejski jest zgromadzeniem wybranym zgodnie z traktatami, z Aktem z dnia 20 września 1976 r. dotyczącym wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz z krajowymi przepisami prawnymi ustanowionymi na podstawie traktatów.

2. Nazwy przedstawicieli wybranych do Parlamentu Europejskiego brzmią następująco:

"Членове на Европейския парламент" w języku bułgarskim,

"Diputados al Parlamento Europeo" w języku hiszpańskim,

"Poslanci Evropského parlamentu" w języku czeskim,

"Medlemmer af Europa-Parlamentet" w języku duńskim,

"Mitglieder des Europäischen Parlaments" w języku niemieckim,

"Euroopa Parlamendi liikmed" w języku estońskim,

"Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου" w języku greckim,

"Members of the European Parliament" w języku angielskim,

"Députés au Parlement européen" w języku francuskim,

"Feisirí de Pharlaimint na hEorpa" w języku irlandzkim,

"Zastupnici u Europskom parlamentu" w języku chorwackim,

"Deputati al Parlamento europeo" w języku włoskim,

"Eiropas Parlamenta deputāti" w języku łotewskim,

"Europos Parlamento nariai" w języku litewskim,

"Európai Parlamenti Képviselek" w języku węgierskim,

"Membri tal-Parlament Ewropew" w języku maltańskim,

"Leden van het Europees Parlement" w języku holenderskim,

"Posłowie do Parlamentu Europejskiego" w języku polskim,

"Deputados ao Parlamento Europeu" w języku portugalskim,

"Deputați în Parlamentul European" w języku rumuńskim,

"Poslanci Európskeho parlamentu" w języku słowackim,

"Poslanci Evropskega parlamenta" w języku słoweńskim,

"Euroopan parlamentin jäsenet" w języku fińskim,

"Ledamöter av Europaparlamentet" w języku szwedzkim.

Artykuł 2

Niezależność mandatu

Posłowie do Parlamentu Europejskiego wykonują swój mandat w sposób niezależny. Nie mogą być związani instrukcjami ani nie otrzymują mandatu wiążącego.

Artykuł 3

Weryfikacja mandatów

1. Po wyborach do Parlamentu Europejskiego Przewodniczący zwraca się do właściwych organów państw członkowskich o niezwłoczne przekazanie Parlamentowi nazwisk wybranych posłów, tak aby wszyscy posłowie mogli rozpocząć wykonywanie mandatu od otwarcia pierwszego posiedzenia po wyborach.

Jednocześnie Przewodniczący zwraca uwagę tych organów na odpowiednie przepisy aktu z dnia 20 września 1976 r. i zwraca się o podjęcie wszelkich niezbędnych działań w celu wykluczenia niepołączalności z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego.

2. Każdy poseł, o którego wyborze Parlament został poinformowany, przed objęciem mandatu parlamentarnego oświadcza na piśmie, że nie zajmuje żadnego stanowiska niepołączalnego z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r. Oświadczenie należy sporządzić po wyborach powszechnych, w miarę możliwości nie później niż sześć dni przed inauguracyjnym posiedzeniem Parlamentu. Do czasu zweryfikowania mandatu posła lub wydania orzeczenia dotyczącego ewentualnego sporu oraz pod warunkiem uprzedniego podpisania przez posła oświadczenia, o którym mowa powyżej, poseł bierze udział w posiedzeniach Parlamentu i jego organów zachowując pełnię związanych z tym praw.

Jeżeli na podstawie faktów możliwych do zweryfikowania za pomocą ogólnodostępnych źródeł zostanie stwierdzone, że poseł zajmuje stanowisko niepołączalne z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r., Parlament, na podstawie informacji otrzymanych od Przewodniczącego, stwierdza wakat.

3. Parlament, na podstawie sprawozdania komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów, przystępuje niezwłocznie do weryfikacji mandatów i stwierdza ważność mandatu każdego z nowo wybranych posłów, a także rozstrzyga ewentualne spory zgłoszone zgodnie z postanowieniami aktu z dnia 20 września 1976 r., z wyjątkiem sporów opartych na krajowych ordynacjach wyborczych.

4. Sprawozdanie właściwej komisji opiera się na oficjalnym komunikacie każdego państwa członkowskiego w sprawie wyników wyborów, zawierającym nazwiska wybranych kandydatów oraz nazwiska ich ewentualnych zastępców w kolejności ustalonej według wyników głosowania.

Ważność mandatu posła nie może zostać stwierdzona przed złożeniem przez niego pisemnego oświadczenia zgodnie z niniejszym artykułem oraz z załącznikiem I do niniejszego Regulaminu.

Parlament może, na podstawie sprawozdania komisji, rozstrzygać w dowolnym momencie w sprawie sporów dotyczących ważności mandatu posła.

5. Jeżeli powołanie posła następuje w wyniku rezygnacji kandydatów znajdujących się na tej samej liście, komisja czuwa nad tym, by rezygnacje odbywały się zgodnie z duchem i literą Aktu z dnia 20 września 1976 r. oraz art. 4 ust. 3 niniejszego Regulaminu.

6. Komisja czuwa, aby każda informacja mogąca wpłynąć na wykonywanie mandatu posła do Parlamentu Europejskiego lub na kolejność wprowadzania zastępców została niezwłocznie zgłoszona Parlamentowi przez władze państw członkowskich lub Unii; w przypadku powołania posła komisja dba o to, aby została wskazana data, z którą staje się ono skuteczne.

Jeśli właściwe organy państwa członkowskiego rozpoczęły postępowanie mogące doprowadzić do pozbawienia posła mandatu, Przewodniczący wnosi o regularne informowanie go o stanie postępowania i przekazuje sprawę właściwej komisji. Na podstawie wniosku komisji Parlament będzie mógł zająć stanowisko w tej sprawie.

Artykuł 4

Okres wykonywania mandatu parlamentarnego

1. Poseł rozpoczyna i kończy wykonywanie mandatu w terminach określonych w akcie z dnia 20 września 1976 r. Mandat posła wygasa w wyniku śmierci posła lub zrzeczenia się przez niego mandatu.

2. Posłowie pełnią swoje funkcje do chwili otwarcia pierwszego posiedzenia Parlamentu po wyborach.

3. Poseł zrzekający się mandatu ma obowiązek poinformować o tym Przewodniczącego i podać datę, z którą zrzeczenie się jest skuteczne, nie przekraczającą trzech miesięcy od daty złożenia powiadomienia o zrzeczeniu. Powiadomienie ma formę protokołu sporządzonego w obecności Sekretarza Generalnego lub jego przedstawiciela, podpisanego przez tegoż oraz przez zainteresowanego posła oraz przedłożonego niezwłocznie właściwej komisji, która włącza go do porządku obrad swojego pierwszego posiedzenia następującego po otrzymaniu protokołu.

Jeśli właściwa komisja uzna, że zrzeczenie się jest niezgodne z duchem lub literą aktu z dnia 20 września 1976 r., powiadamia o tym Parlament, aby ten zdecydował w przedmiocie wakatu.

W przeciwnym przypadku wakat stwierdza się od dnia wskazanego w protokole przez zrzekającego się posła. Parlament nie przeprowadza głosowania w tej sprawie.

Dla wyjątkowych sytuacji została stworzona procedura uproszczona. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy pomiędzy dniem, w którym zrzeczenie się mandatu nabiera mocy, a dniem pierwszego posiedzenia właściwej komisji odbywa się jedna lub więcej sesji co, wskutek braku stwierdzenia wakatu, pozbawiłoby grupę polityczną, do której należy poseł zrzekający się mandatu, możliwości zastąpienia go we wspomnianych okresach sesji. Procedura ta upoważnia sprawozdawcę właściwej komisji odpowiedzialnego za powyższe kwestie do niezwłocznego przystąpienia do rozpatrzenia każdego prawidłowo zgłoszonego zrzeczenia się i, w przypadku, gdyby jakiegokolwiek opóźnienie w zbadaniu sprawy mogło mieć negatywne skutki, do przedstawienia go przewodniczącemu komisji, aby ten, zgodnie z postanowieniami ust. 3:

- zgłosił Przewodniczącemu Parlamentu w imieniu komisji, że może zostać stwierdzony wakat, lub
- zwołał nadzwyczajne posiedzenie komisji w celu zbadania poszczególnych trudności zgłoszonych przez sprawozdawcę.

4. W sytuacji gdy właściwy organ państwa członkowskiego powiadomi Przewodniczącego o wygaśnięciu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego zgodnie z przepisami tego państwa

członkowskiego albo w wyniku niepołączalności stanowisk w rozumieniu art. 7 ust. 3 aktu z dnia 20 września 1976 r., albo cofnięcia mandatu zgodnie z art. 13 ust. 3 tego aktu, Przewodniczący powiadamia Parlament o wygaśnięciu mandatu w dniu podanym przez państwo członkowskie i zwraca się do państwa członkowskiego o niezwłoczne obsadzenie zwolnionego miejsca.

Po poinformowaniu Przewodniczącego przez właściwe organy państw członkowskich lub Unii albo przez samego zainteresowanego posła o powołaniu go lub wyborze na stanowisko niepołączalne z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r., Przewodniczący powiadamia o tym Parlament, który stwierdza wakatu.

5. Organy państw członkowskich oraz Unii powiadamiają Przewodniczącego o wszelkich funkcjach, jakie zamierzają powierzyć posłowi. Przewodniczący przekazuje sprawę komisji przedmiotowo właściwej w celu zbadania zgodności planowanych funkcji z duchem i literą aktu z dnia 20 września 1976 r. Wnioski komisji Przewodniczący przekazuje Parlamentowi, posłowi i zainteresowanym organom.

6. Za datę wygaśnięcia mandatu i powstania wakatu uważa się:

- w przypadku zrzeczenia się mandatu: datę stwierdzenia przez Parlament wakatu, zgodnie z protokołem zrzeczenia się;
- w przypadku powołania lub wyboru na stanowisko niepołączalne z mandatem posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lub 2 aktu z dnia 20 września 1976 r.: datę wskazaną przez właściwe organy państw członkowskich lub Unii albo przez zainteresowanego posła.

7. Po stwierdzeniu wakatu Parlament informuje o nim zainteresowane państwo członkowskie i zwraca się do niego o niezwłoczne obsadzenie zwolnionego miejsca.

8. Wszelkie zastrzeżenia dotyczące ważności mandatu posła, którego mandat został wcześniej zweryfikowany, zostają przekazane właściwej komisji. Komisja ta jest zobowiązana niezwłocznie złożyć sprawozdanie Parlamentowi, najpóźniej na początku następnej sesji miesięcznej.

9. Parlament zastrzega sobie prawo do unieważnienia mandatu lub odmówienia stwierdzenia wakatu w przypadku, gdy zostanie uprawdopodobnione, że przyjęcie mandatu lub jego zrzeczenie się wynika z błędów rzeczowych bądź z wady oświadczenia woli.

Artykuł 5

Przywileje i immunitety

1. Posłom do Parlamentu Europejskiego przysługują przywileje oraz immunitety przewidziane w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wyborze posłów Przewodniczący wydaje posłom legitymacje umożliwiające im swobodne poruszanie się po terytorium państw członkowskich.

3. Posłowie mają prawo wglądu do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu Parlamentu lub poszczególnych komisji z wyjątkiem osobistych dokumentów i rachunków, do których wgląd ma wyłącznie poseł, którego one dotyczą. Załącznik VIII do niniejszego Regulaminu określa wyjątki od powyższej zasady dotyczące dokumentów, do których można odmówić publicznego dostępu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Artykuł 6

Uchylenie immunitetu

1. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami oraz immunitetami Parlament dąży przede wszystkim do utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz do zagwarantowania niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji.
2. Każdy wniosek w sprawie uchylenia immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.
3. Każdy wniosek dotyczący skorzystania z immunitetu i przywilejów skierowany do Przewodniczącego przez posła lub byłego posła jest przedstawiany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

Posła lub byłego posła może reprezentować inny poseł. Wniosek nie może zostać złożony przez innego posła bez zgody zainteresowanego posła.

4. W przypadku zatrzymania posła lub pozbawienia go swobody przemieszczania się, gdy zachodzi podejrzenie naruszenia jego przywilejów i immunitetu, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącym właściwej komisji i jej sprawozdawcą, może zainicjować w trybie pilnym działania zmierzające do potwierdzenia przywilejów i immunitetu posła. Przewodniczący informuje o podjętej inicjatywie właściwą komisję oraz Parlament.

Artykuł 7

Procedury dotyczące immunitetu

1. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o skorzystanie z immunitetu i przywilejów są niezwłocznie rozpatrywane przez właściwą komisję w kolejności, w jakiej zostały wniesione.
2. Komisja przedstawia wniosek dotyczący uzasadnionej decyzji zawierający zalecenie przyjęcia lub odrzucenia wniosku o uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu i przywilejów.
3. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego. Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień, może także przedłożyć wszelkie dokumenty oraz dowody pisemne, które uzna za istotne. Posła może reprezentować inny poseł.
4. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu opiera się na więcej niż jednej podstawie, to każda z nich może być przedmiotem odrębnej decyzji. Sprawozdanie komisji może, w drodze wyjątku, zawierać propozycję, aby uchylenie immunitetu dotyczyło wyłącznie prowadzenia postępowania karnego, tak aby przed wydaniem prawomocnego orzeczenia poseł nie mógł zostać zatrzymany ani aresztowany oraz by nie można było podjąć żadnych innych kroków uniemożliwiających mu wykonywania obowiązków wynikających z mandatu.
5. Gdy poseł został wezwany do wystąpienia w charakterze świadka lub biegłego, wniosek o uchylenie immunitetu nie jest konieczny, pod warunkiem że:
 - nie będzie zobowiązany stawić się w terminie uniemożliwiającym bądź utrudniającym wykonywanie czynności parlamentarnych lub będzie mógł dostarczyć oświadczenie w formie pisemnej lub każdej innej, które nie zakłóci wykonywania obowiązków parlamentarnych;

- nie będzie zobowiązany do składania zeznań dotyczących informacji poufnych, które uzyskał w związku z wykonywanym mandatem, a których ujawnienie uznałby za niewskazane.

6. W przypadku wniosku o skorzystanie z przywilejów lub immunitetu komisja stwierdza, czy istnieją okoliczności stanowiące administracyjne lub inne ograniczenie swobody przemieszczania się posłów udających się na miejsce obrad Parlamentu lub z niego powracających bądź swobody wyrażania opinii lub głosowania podczas wykonywania mandatu lub czy wchodzą one w zakres art. 9 Protokołu o przywilejach i immunitetach nieobjęty prawem krajowym. Komisja przedstawia właściwemu organowi propozycję wyciągnięcia odpowiednich wniosków.

7. Komisja może wydać uzasadnioną opinię co do właściwości wyżej wymienionego organu oraz co do dopuszczalności wniosku, natomiast nie może w żadnym przypadku wypowiadać się o winie bądź braku winy posła oraz o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane, nawet wtedy, gdy badanie wniosku pozwala komisji na dokładne zapoznanie się ze szczegółami sprawy.

8. Sprawozdanie komisji jest wpisywane jako pierwszy punkt porządku dziennego pierwszego posiedzenia po jego złożeniu. Nie są przyjmowane żadne poprawki do wniosku (wniosków) dotyczącego decyzji.

Debata dotyczy jedynie argumentów „za” lub „przeciw” wnioskowi o uchylenie lub utrzymanie immunitetu albo o skorzystanie z przywilejów lub immunitetu.

Z zastrzeżeniem postanowień art. 151, poseł, którego przywileje i immunitety są przedmiotem postępowania, nie może zabierać głosu w debacie.

Wniosek lub wnioski dotyczące decyzji zawarte w sprawozdaniu są poddawane pod głosowanie w trakcie pierwszego głosowania następującego po debacie.

Po ich rozpatrzeniu przez Parlament odbywa się odrębne głosowanie nad każdym z wniosków zawartych w sprawozdaniu. W przypadku odrzucenia wniosku, uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

9. Przewodniczący niezwłocznie przekazuje decyzję Parlamentu posłowi, którego dotyczy procedura oraz właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego wnosząc zarazem o informowanie go o przebiegu postępowania oraz o orzeczeniach wydanych w jego wyniku. Niezwłocznie po otrzymaniu tych informacji Przewodniczący przedstawia je Parlamentowi w formie, którą uzna za najbardziej odpowiednią, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

10. W przypadku, gdy Przewodniczący działa na podstawie uprawnień nadanych mu w art. 6 ust. 4, właściwa komisja zapoznaje się z inicjatywą Przewodniczącego w trakcie najbliższego posiedzenia. Komisja może sporządzić sprawozdanie oraz przedstawić je w Parlamencie, jeśli uzna to za konieczne.

11. Komisja rozpatruje powyższe kwestie oraz bada wszelkie otrzymane dokumenty zachowując najwyższą poufność.

12. Po konsultacji z państwami członkowskimi komisja może sporządzić listę organów państw członkowskich uprawnionych do składania wniosków o uchylenie immunitetu posła.

13. Każde zapytanie odnoszące się do zakresu stosowania przywilejów oraz immunitetów, zgłoszone przez właściwy organ, jest rozpatrywane zgodnie z powyższymi postanowieniami.

Artykuł 8

Stosowanie Statutu posła

Parlament przyjmuje Statut posła do Parlamentu Europejskiego oraz wszelkie zmiany do niego na podstawie wniosku komisji przedmiotowo właściwej. Stosuje się odpowiednio art. 138 ust. 1. Prezydium odpowiada za stosowanie tych przepisów i podejmuje decyzje w sprawie środków finansowych na podstawie rocznego budżetu.

Artykuł 9

Interesy finansowe posłów, normy postępowania, obowiązkowy rejestr służący przejrzystości i wstęp do pomieszczeń Parlamentu

1. Parlament ustanawia zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów w postaci załączonego do niniejszego Regulaminu kodeksu postępowania przyjętego większością głosów posłów zgodnie z art. 232 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.¹

Zasady te nie mogą w żadnym wypadku utrudniać lub ograniczać wykonywania mandatu, prowadzenia działalności politycznej ani innej działalności związanej z mandatem.

2. Postępowanie posłów odznacza się wzajemnym szacunkiem, opiera się na wartościach i zasadach określonych w podstawowych aktach Unii Europejskiej, cechuje się poszanowaniem powagi Parlamentu i nie może powodować zakłóceń w sprawnym przebiegu prac parlamentarnych ani też naruszania spokoju w budynkach Parlamentu. Posłowie stosują się do przepisów Parlamentu dotyczących postępowania z informacjami poufnymi.

Nieposzanowanie tych standardów i przepisów może prowadzić do zastosowania środków zgodnie z art. 152, 153 i 154.

3. Stosowanie niniejszego artykułu nie ogranicza w żaden sposób żywotności debat parlamentarnych ani wolności słowa posłów.

Opiera się ono na pełnym poszanowaniu prerogatyw posłów, które zostały określone w odpowiednim prawie pierwotnym oraz w odpowiednich przepisach Statutu posła.

Opiera się ono na zasadzie przejrzystości i gwarantuje, że wszelkie postanowienia w tym zakresie będą podawane do wiadomości posłów, którzy są indywidualnie powiadamiani o przysługujących im prawach i obowiązkach.

4. Na początku każdej kadencji kwestorzy ustalają maksymalną liczbę asystentów, których może akredytować każdy poseł (akredytowani asystenci).

5. Długoterminowe przepustki uprawniające do wstępu do pomieszczeń Parlamentu wydawane są osobom spoza instytucji Unii pod kontrolą kwestorów. Przepustki te są ważne maksymalnie przez rok, a ich ważność podlega przedłużeniu. Prezydium ustala zasady korzystania z tych przepustek.

Przepustki mogą być wydawane:

- osobom ujętym w rejestrze służącym przejrzystości² lub osobom reprezentującym organizacje ujęte w tym rejestrze bądź będącym pracownikami tych organizacji,

¹Zob. załącznik I.

²Rejestr utworzony na mocy porozumienia między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską w sprawie utworzenia „rejestru służącego przejrzystości”, dotyczącego organizacji i

przy czym fakt figurowania w rejestrze nie oznacza automatycznie prawa do otrzymania przepustki uprawniającej do wstępu;

- osobom, które pragną mieć regularny wstęp do pomieszczeń Parlamentu, a nie są objęte zakresem stosowania porozumienia w sprawie utworzenia rejestru służącego przejrzystości³
- asystentom krajowym posłów oraz osobom asystującym członkom Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów.

6. Podmioty, które wpisują się do rejestru służącego przejrzystości muszą w ramach ich stosunków z Parlamentem przestrzegać:

- kodeksu postępowania załączonego do porozumienia⁴
- procedur i innych zobowiązań określonych w porozumieniu; oraz
- postanowień niniejszego artykułu, a także odnoszących się do niego przepisów wykonawczych.

7. Kwestorzy określają, w jakim zakresie kodeks postępowania ma zastosowanie do osób, które posiadają długoterminowe przepustki, ale nie są objęte zakresem stosowania porozumienia.

8. Przepustka zostaje odebrana na mocy uzasadnionej decyzji kwestorów w następujących przypadkach:

- skreślenie z rejestru służącego przejrzystości, chyba że za nieodebraniem przepustki przemawiają istotne powody;
- poważne uchybienie obowiązkowi przewidzianym w ust. 6.

9. Prezydium na wniosek sekretarza generalnego przyjmuje środki niezbędne do wdrożenia rejestru służącego przejrzystości, zgodnie z postanowieniami umowy w sprawie utworzenia tego rejestru.

Przepisy dotyczące stosowania ust. 5-8 określone są w załączniku⁵.

10. Kodeks postępowania, prawa i przywileje byłych posłów są ustalane decyzją Prezydium. Nie będą wprowadzane żadne różnice w traktowaniu byłych posłów.

Artykuł 10

Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu do Spraw Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)

Wspólne zasady prowadzenia dochodzeń wewnętrznych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) zawarte w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 25 maja 1999 r., przewidujące środki niezbędne do zapewnienia sprawnego przebiegu tych postępowań, stosuje się także wewnątrz Parlamentu, zgodnie z decyzją Parlamentu załączoną do Regulaminu⁶.

samoatrudnionych osób zaangażowanych w opracowanie i realizację polityki Unii Europejskiej (zob. załącznik X część B).

³Zob. załącznik X część B.

⁴Zob. załącznik 3 do porozumienia ujętego w załączniku X część B.

⁵Zob. załącznik X część A.

⁶Zob. załącznik XII.

Artykuł 11

Obserwatorzy

1. Po podpisaniu przez dane państwo traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej, Przewodniczący, po uzyskaniu zgody Konferencji Przewodniczących, może zwrócić się do parlamentu państwa przystępującego o wyznaczenie spośród jego własnych posłów pewnej liczby obserwatorów, równej liczbie przyszłych mandatów w Parlamencie Europejskim przyznanych temu państwu.
2. Obserwatorzy ci biorą udział w posiedzeniach Parlamentu w oczekiwaniu na wejście w życie traktatu akcesyjnego i dysponują prawem zabierania głosu w komisjach i grupach politycznych. Nie mają prawa do głosowania bądź do kandydowania w wyborach dotyczących stanowisk w Parlamencie. Ich udział w pracach Parlamentu nie ma żadnego wpływu prawnego na działania Parlamentu.
3. W odniesieniu do korzystania z infrastruktury Parlamentu oraz zwrotu kosztów ponoszonych z tytułu działań obserwacyjnych, obserwatorów traktuje się tak samo, jak posłów do PE.
4. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do czasu wejścia w życie ustalenia⁷, zgodnie z którym niektórym państwom członkowskim zostanie przyznana dodatkowa liczba mandatów w Parlamencie do końca siódmej kadencji. Przedmiotowe państwa członkowskie powinny zostać poproszone o wyznaczenie obserwatorów zgodnie z ich prawem krajowym.

ROZDZIAŁ 2

MANDATY

Artykuł 12

Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego

1. W trakcie posiedzenia przewidzianego w art. 134 ust. 2, jak i każdego innego posiedzenia poświęconego wyborowi Przewodniczącego i Prezydium, ustępujący Przewodniczący lub w razie jego braku jeden z ustępujących wiceprzewodniczących w porządku pierwszeństwa, lub też w razie ich braku poseł sprawujący swój urząd najdłużej pełni funkcję Przewodniczącego-Seniora do czasu ogłoszenia wyboru Przewodniczącego.
2. Pod przewodnictwem posła sprawującego czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1 nie może odbywać się debata, której przedmiotem nie jest wybór Przewodniczącego lub weryfikacja mandatów.

Uprawnienia Przewodniczącego, o których mowa w art.3 ust.2 drugi akapit, wykonuje poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1. Wszelkie inne kwestie związane z weryfikacją mandatów, poruszane podczas obrad pod jego przewodnictwem, odsyła się do komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów.

Artykuł 13

Kandydatury i przepisy ogólne

1. Przewodniczący, wiceprzewodniczący i kwestorzy są wybierani w głosowaniu tajnym, zgodnie z art. 169. Kandydatury mogą być proponowane wyłącznie za zgodą zainteresowanych. Kandydaturę może zgłosić jedynie grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów. Jednakże, jeżeli

⁷ Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej ze szczytu w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r.

liczba kandydatur nie przekracza liczby miejsc do obsadzenia, kandydaci mogą być wybrani przez aklamację.

Jeżeli ma zostać zastąpiony tylko jeden wiceprzewodniczący, a istnieje tylko jeden kandydat, może on zostać wybrany przez aklamację. Przewodniczący ma prawo decydowania, czy wybór nastąpi przez aklamację czy w głosowaniu tajnym. Nowo wybrany wiceprzewodniczący zajmie w porządku pierwszeństwa miejsce wiceprzewodniczącego, którego zastępuje.

2. Podczas wyboru Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wskazane jest zapewnienie sprawiedliwej reprezentacji państw członkowskich oraz opcji politycznych.

Artykuł 14

Wybór Przewodniczącego - przemówienie inauguracyjne

1. W pierwszej kolejności przeprowadzany jest wybór Przewodniczącego. Przed każdą turą głosowania kandydatury powinny być przedstawione posłowi sprawującemu czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 12, który informuje o nich Parlament. Jeśli po trzech turach głosowań żaden kandydat nie otrzyma bezwzględnej większości oddanych głosów, w czwartej turze kandydują tylko dwaj posłowie, którzy w trzeciej turze otrzymali największą liczbę głosów; w przypadku tej samej liczby głosów za wybranego uznany zostaje kandydat starszy wiekiem.

2. Po wyborach poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 12 ustępuje miejsca wybranemu Przewodniczącemu. Przemówienie inauguracyjne może wygłosić jedynie wybrany Przewodniczący.

Artykuł 15

Wybór wiceprzewodniczących

1. W dalszej kolejności, przy pomocy jednej karty do głosowania, odbywają się wybory wiceprzewodniczących. W pierwszej turze, na do 14 miejsc do obsadzenia, za wybranych uznaje się tych kandydatów, którzy otrzymali bezwzględną większość oddanych głosów, w kolejności otrzymanych głosów. Jeśli liczba wybranych kandydatów jest mniejsza od liczby miejsc do obsadzenia, w celu obsadzenia pozostałych miejsc przeprowadza się na tych samych zasadach drugą turę wyborów. Jeśli do obsadzenia pozostałych miejsc niezbędna jest trzecia tura wyborów, obowiązuje zasada głosowania zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby oddanych głosów, za wybranych uznaje się najstarszych wiekiem kandydatów.

Chociaż, w odróżnieniu od postanowień art. 14 ust. 1, zgłaszanie nowych kandydatur pomiędzy turami głosowań nie jest wyraźnie przewidziane w trakcie wyboru wiceprzewodniczących, to jest ono dozwolone ze względu na suwerenność Parlamentu, który powinien mieć możliwość rozpatrzenia każdej dopuszczalnej kandydatury, tym bardziej, że brak tej możliwości mógłby stanowić przeszkodę dla sprawnego przebiegu wyborów.

2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 18 ust. 1, porządek pierwszeństwa wiceprzewodniczących ustalany jest według kolejności, w jakiej zostali wybrani, a w przypadku równej ilości głosów, według starszeństwa.

Jeśli wyboru dokonano przez aklamację, w celu ustalenia porządku pierwszeństwa przeprowadza się głosowanie tajne.

Artykuł 16

Wybór kwestorów

Po wyborze wiceprzewodniczących Parlament przystępuje do wyboru pięciu kwestorów.

Przy wyborze kwestorów stosuje się takie same zasady, jakie obowiązują przy wyborze wiceprzewodniczących.

Artykuł 17

Kadencje

1. Kadencja Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wynosi dwa i pół roku.

Zmieniając grupę polityczną poseł zachowuje stanowisko, które zajmował w Prezydium lub w Kolegium Kwestorów do końca wykonywania swojego dwuipółrocznego mandatu.

2. Jeśli przed upływem kadencji pojawia się wakat, poseł wybrany do jego objęcia pełni funkcję jedynie przez okres pozostający do zakończenia kadencji poprzednika na danym stanowisku.

Artykuł 18

Wakaty

1. W przypadku wakującego miejsca Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub kwestora przystępuje się do wyboru ich następców, zgodnie z powyższymi postanowieniami.

Nowo wybrany wiceprzewodniczący zajmuje w porządku pierwszeństwa miejsce ustępującego wiceprzewodniczącego.

2. Gdy wakat dotyczy stanowiska Przewodniczącego, pierwszy wiceprzewodniczący pełni jego funkcję do chwili wybrania nowego Przewodniczącego.

Artykuł 19

Wcześniejsze zwolnienie z obowiązków

Stanowiąc większością trzech piątych oddanych głosów reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, Konferencja Przewodniczących może przedstawić Parlamentowi wniosek o odwołanie z funkcji Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego, kwestora, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego delegacji międzyparlamentarnej lub każdej innej osoby wybranej do sprawowania funkcji w Parlamencie, jeśli uzna, że poseł ten dopuścił się poważnego uchybienia. *Parlament stanowi w sprawie tego wniosku większością dwóch trzecich oddanych głosów stanowiącą większość członków Parlamentu.*

W przypadku, gdy sprawozdawca narusza przepisy załączonego do niniejszego Regulaminu Kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów, komisja, która go powołała, może odwołać go z funkcji, z inicjatywy Przewodniczącego i na wniosek Konferencji Przewodniczących. Większości, o których mowa w pierwszym akapicie, stosuje się odpowiednio na poszczególnych etapach powyższej procedury.

ROZDZIAŁ 3

ORGANY I ICH KOMPETENCJE

Artykuł 20

Kompetencje Przewodniczącego

1. Zgodnie z zasadami przewidzianymi w niniejszym Regulaminie, Przewodniczący kieruje całością prac Parlamentu i jego organów oraz posiada pełnię uprawnień do przewodniczenia obradom Parlamentu i zapewnienia ich sprawnego przebiegu.

Niniejszy przepis może być interpretowany w ten sposób, że uprawnienia w nim przyznane obejmują prawo do wyeliminowania nadużywania takich wniosków, jak wnioski porządkowe, wnioski w sprawach proceduralnych, wyjaśnienia dotyczące sposobu głosowania i wnioski o głosowanie odrębne, podzielone lub imienne, jeżeli Przewodniczący jest przekonany, że mają one w oczywisty sposób na celu i przyniosą w konsekwencji poważne i długotrwałe zakłócenie procedur Izby lub wykonywania praw innych posłów.

Do uprawnień przyznanych w niniejszym przepisie należy prawo do poddawania tekstów pod głosowanie w innej kolejności, niż ustalona w dokumencie stanowiącym przedmiot głosowania. Odpowiednio do postanowień art. 161 ust. 7 Przewodniczący może zwrócić się w tym celu o uprzednią zgodę do Parlamentu.

2. Przewodniczący otwiera, zawiesza i zamyka posiedzenia oraz rozstrzyga o dopuszczalności poprawek, o pytaniach kierowanych do Rady i Komisji oraz o zgodności sprawozdań z Regulaminem. Przewodniczący dba o przestrzeganie Regulaminu i utrzymanie porządku, udziela głosu, ogłasza zamknięcie dyskusji, poddaje wnioski pod głosowanie i ogłasza wyniki głosowania, a także kieruje do komisji informacje dotyczące spraw leżących w ich gestii.

3. Przewodniczący może zabrać głos w dyskusji tylko w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy. Jeżeli chce on brać udział w debacie, opuszcza fotel Przewodniczącego, który może zająć ponownie dopiero po jej zakończeniu.

4. Na płaszczyźnie kontaktów międzynarodowych, podczas oficjalnych uroczystości, w czynnościach administracyjnych, sądowych i finansowych Parlament jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który może delegować te uprawnienia.

Artykuł 21

Kompetencje wiceprzewodniczących

1. W razie nieobecności Przewodniczącego, niemożności wykonywania przez niego obowiązków lub w przypadku, gdy chce on uczestniczyć w dyskusji zgodnie z art. 20 ust. 3, zastępuje go jeden z wiceprzewodniczących, zgodnie z art. 15 ust. 2.

2. Wiceprzewodniczący pełnią również obowiązki nałożone na nich w art. 23, 25 ust. 3 i 5 oraz art. 68 ust. 3.

3. Przewodniczący może przekazać wiceprzewodniczącym wszelkie obowiązki, jak reprezentowanie Parlamentu podczas określonych uroczystości lub czynności. W szczególności może on wyznaczyć jednego z wiceprzewodniczących do wykonywania obowiązków powierzonych Przewodniczącemu w art. 116 ust. 3 i 5 i art. 117 ust. 2.

Artykuł 22

Skład Prezydium

1. W skład Prezydium Parlamentu wchodzi Przewodniczący oraz 14 wiceprzewodniczących.
2. Kwestorzy są członkami Prezydium z głosem doradczym.
3. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego.

Artykuł 23

Kompetencje Prezydium

1. Prezydium wykonuje zadania powierzone mu Regulaminem.
2. Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących organizacji wewnętrznej Parlamentu, jego Sekretariatu i organów.
3. Na wniosek Sekretarza Generalnego lub grupy politycznej Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących posłów.
4. Prezydium reguluje kwestie związane z przebiegiem posiedzeń.

„Przebieg posiedzeń” obejmuje również kwestie dotyczące postępowania posłów we wszystkich pomieszczeniach Parlamentu.

5. Prezydium przyjmuje przewidziane w art. 33 postanowienia dotyczące posłów niezrzeszonych.
6. Prezydium sporządza schemat organizacyjny Sekretariatu, jak również ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego oraz finansowego urzędników i innych pracowników.
7. Prezydium sporządza wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.
8. Prezydium przyjmuje wytyczne dla kwestorów, zgodnie z art. 26.
9. Prezydium jest organem właściwym do udzielania zgody na organizację posiedzeń komisji poza ich zwykłymi miejscami pracy, organizację przesłuchań, jak i na wyjazdy sprawozdawców w celach badawczych oraz informacyjnych.

Jeżeli zostanie udzielona zgoda na takie posiedzenia lub spotkania, kwestie związane ze stosowaniem języków ustalane są w zależności od języków urzędowych używanych przez członków komisji i ich zastępców, o zapewnienie których złożą oni wniosek.

Zasada ta dotyczy także delegacji, chyba że stali członkowie delegacji i ich zastępcy postanowią inaczej.

10. Prezydium mianuje Sekretarza Generalnego, zgodnie z art. 207.
11. Prezydium określa zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania. Stosując to rozporządzenie wypełnia zadania nałożone na nie przez Regulamin Parlamentu.
12. Prezydium ustanawia przepisy dotyczące postępowania Parlamentu, jego organów, osób sprawujących funkcję i innych posłów względem informacji poufnych, przy uwzględnieniu wszelkich zawartych w tych sprawach porozumień międzyinstytucjonalnych. Przepisy te

publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz załączone do niniejszego Regulaminu⁸.

13. Przewodniczący lub Prezydium mogą powierzyć jednemu lub kilku członkom Prezydium zadania ogólne lub szczegółowe leżące w zakresie kompetencji Przewodniczącego lub Prezydium. Jednocześnie ustalany jest sposób wykonania tych zadań.

14. Prezydium wyznacza dwóch wiceprzewodniczących, którzy odpowiadają za utrzymywanie kontaktów z parlamentami krajowymi.

Przedstawiają oni Konferencji Przewodniczących okresowe sprawozdania ze swojej działalności.

15. Po wyborze nowego Parlamentu ustępujące Prezydium pełni swoje funkcje do czasu pierwszego posiedzenia nowo wybranego Parlamentu.

Artykuł 24

Skład Konferencji Przewodniczących

1. W skład Konferencji Przewodniczących wchodzi Przewodniczący Parlamentu oraz przewodniczący grup politycznych. Przewodniczący grupy politycznej może być reprezentowany przez członka tej grupy.

2. Przewodniczący Parlamentu zaprasza do udziału w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących jednego przedstawiciela posłów niezrzeszonych, który uczestniczy w nich bez prawa głosu.

3. Konferencja Przewodniczących dąży do uzyskania konsensusu w rozpatrywaniu kierowanych do niej kwestii.

Jeśli nie udaje się osiągnąć konsensusu, przeprowadzane jest głosowanie; oddane głosy waży się według liczby członków każdej grupy politycznej.

Artykuł 25

Kompetencje Konferencji Przewodniczących

1. Konferencja Przewodniczących wykonuje zadania powierzone jej niniejszym Regulaminem.

2. Konferencja Przewodniczących decyduje o organizacji prac Parlamentu oraz o kwestiach związanych z planowaniem prac ustawodawczych.

3. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym w kwestiach dotyczących kontaktów z innymi organami i instytucjami Unii Europejskiej oraz z parlamentami narodowymi państw członkowskich.

4. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za kwestie dotyczące kontaktów z krajami trzecimi oraz z instytucjami i organizacjami pozawspółnotowymi.

5. Konferencja Przewodniczących jest odpowiedzialna za organizację systematycznych konsultacji z europejskim społeczeństwem obywatelskim na istotne tematy. Mogą one obejmować organizację debat publicznych, otwartych dla zainteresowanych obywateli, na tematy związane z ogólnym interesem europejskim. Prezydium mianuje wiceprzewodniczącego odpowiedzialnego za prowadzenie takich konsultacji, który przedstawia sprawozdania Konferencji Przewodniczących.

⁸Zob. załącznik VIII część E

6. Konferencja Przewodniczących sporządza projekt porządku dziennego sesji miesięcznych Parlamentu.
7. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za skład i kompetencje komisji oraz komisji śledczych, jak również wspólnych komisji parlamentarnych, stałych delegacji oraz delegacji ad hoc.
8. Konferencja Przewodniczących decyduje o przydziale miejsc na sali posiedzeń, zgodnie z art. 34.
9. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym do udzielania zgody na sporządzenie sprawozdania z własnej inicjatywy.
10. Konferencja Przewodniczących składa do Prezydium wnioski dotyczące kwestii administracyjnych i budżetowych grup politycznych.

Artykuł 26

Kompetencje kwesorów

Kwesorzy są odpowiedzialni za sprawy administracyjne oraz finansowe bezpośrednio dotyczące posłów, zgodnie z wytycznymi Prezydium.

Artykuł 27

Konferencja Przewodniczących Komisji

1. Konferencja Przewodniczących Komisji składa się z przewodniczących wszystkich komisji stałych oraz specjalnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.

W przypadku nieobecności przewodniczącego zebraniu Konferencji przewodniczy najstarszy z posłów, a w razie jego nieobecności - najstarszy z obecnych posłów.

2. Konferencja Przewodniczących Komisji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia dotyczące prac komisji oraz ustalania porządku dziennego sesji miesięcznych.
3. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Komisji.

Artykuł 28

Konferencja Przewodniczących Delegacji

1. Konferencja Przewodniczących Delegacji składa się z przewodniczących wszystkich stałych delegacji międzyparlamentarnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.

W przypadku nieobecności przewodniczącego zebraniu Konferencji przewodniczy najstarszy z posłów, a w razie jego nieobecności - najstarszy z obecnych posłów.

2. Konferencja Przewodniczących Delegacji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia związane z pracami delegacji.
3. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Delegacji.

Artykuł 29

Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących

1. Protokoły obrad Prezydium oraz Konferencji Przewodniczących są tłumaczone na wszystkie języki urzędowe, drukowane i doręczane wszystkim posłom oraz są publicznie dostępne, chyba że Prezydium lub Konferencja Przewodniczących wyjątkowo postanowi inaczej w odniesieniu do niektórych punktów protokołu, w celu zachowania poufności z przyczyn określonych w art. 4 ust. 1-4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

2. Każdy poseł może składać pytania dotyczące działalności Prezydium, Konferencji Przewodniczących oraz kwestorów. Pytania te są przedstawiane Przewodniczącemu w formie pisemnej. Są one podawane do wiadomości posłów i publikowane wraz z udzielonymi na nie odpowiedziami na stronie internetowej Parlamentu w terminie do 30 dni od daty ich przedstawienia.

ROZDZIAŁ 4

GRUPY POLITYCZNE

Artykuł 30

Tworzenie grup politycznych

1. Posłowie mogą łączyć się w grupy według kryterium podobieństwa poglądów politycznych.

Zazwyczaj Parlament nie ocenia podobieństwa poglądów politycznych członków danej grupy. Tworząc zgodnie z niniejszym artykułem grupę polityczną posłowie z założenia uznają, że dzielają swoje poglądy polityczne. Jedyne w przypadku, gdy poszczególni posłowie negują podobieństwo swoich poglądów, konieczne jest, by Parlament ocenił, czy grupa ukonstytuowała się zgodnie z Regulaminem.

2. Każda grupa polityczna składa się z posłów wybranych w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich. Minimalna liczba posłów konieczna do utworzenia grupy politycznej wynosi dwadzieścia pięć.

3. W przypadku gdy grupa nie osiągnie wymaganego progu, Przewodniczący, w porozumieniu z Konferencją Przewodniczących, może zezwolić na jej istnienie aż do następnego posiedzenia inauguracyjnego Parlamentu, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- posłowie nadal reprezentują przynajmniej jedną piątą państw członkowskich;
- grupa istnieje od ponad roku.

Przewodniczący nie stosuje tego odstępstwa, jeżeli istnieją wystarczające dowody, by podejrzywać, że jest ono nadużywane.

4. Poseł może należeć tylko do jednej grupy politycznej.

5. Utworzenie grupy politycznej zgłasza się Przewodniczącemu. Zgłoszenie to zawiera nazwę grupy oraz nazwiska jej członków i członków prezydium.

6. Zgłoszenie o utworzeniu grupy politycznej podlega publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31

Działalność i sytuacja prawna grup politycznych

1. Grupy polityczne pełnią swoje funkcje, w tym zadania nałożone na nie w Regulaminie, w ramach działalności Unii. Grupy polityczne dysponują sekretariatem włączonym do schematu organizacyjnego Sekretariatu Generalnego, infrastrukturą administracyjną oraz środkami przewidzianymi w budżecie Parlamentu.
2. Prezydium uchwała przepisy dotyczące udostępniania tej infrastruktury i środków, ich wykorzystania, kontroli oraz delegowania odnoszących się do nich uprawnień budżetowych.
3. Przepisy te określają skutki administracyjne i finansowe rozwiązania grupy politycznej.

Artykuł 32

Zespoły międzypartyjne

1. Poszczególni posłowie mogą tworzyć zespoły międzypartyjne lub inne nieformalne grupy posłów w celu prowadzenia nieoficjalnej wymiany poglądów na temat konkretnych kwestii pomiędzy różnymi grupami politycznymi, zbliżając do siebie posłów z różnych komisji parlamentarnych, a także zachęcając do kontaktów pomiędzy posłami a społeczeństwem obywatelskim.
2. Takie grupy lub zespoły nie mogą uczestniczyć w żadnych działaniach, które mogą prowadzić do zakłócenia oficjalnej działalności Parlamentu lub jego organów. Z zastrzeżeniem przestrzegania warunków określonych w przyjętych przez Prezydium przepisach dotyczących tworzenia zespołów międzypartyjnych, grupy polityczne mogą ułatwiać ich działalność, udzielając im wsparcia logistycznego.

Takie grupy lub zespoły mają obowiązek składania oświadczeń dotyczących wszelkiego wsparcia zewnętrznego czy to w formie pieniężnej, czy w naturze (np. wykonywania prac sekretarskich), które, gdyby zostało udzielone posłowi indywidualnie, wymagałoby zgłoszenia na mocy załącznika I.

Kwestorzy prowadzą rejestr oświadczeń, o których mowa w akapicie drugim. Rejestr jest udostępniany na stronie internetowej Parlamentu. Kwestorzy przyjmują szczegółowe zasady dotyczące tych oświadczeń.

Artykuł 33

Posłowie niezrzeszeni

1. Posłowie nienależący do grupy politycznej mają do dyspozycji swój sekretariat. Szczegółowe warunki ustala Prezydium na podstawie wniosku Sekretarza Generalnego.
2. Status oraz prawa parlamentarne posłów niezrzeszonych reguluje Prezydium.
3. Prezydium uchwała przepisy dotyczące udostępniania, realizacji i kontroli środków wpisanych do budżetu Parlamentu w celu pokrycia wydatków związanych z funkcjonowaniem sekretariatu i infrastrukturą administracyjną posłów niezrzeszonych.

Artykuł 34

Przydział miejsc na sali posiedzeń

O przydziale miejsc na sali posiedzeń grupom politycznym, posłom niezrzeszonym oraz instytucjom Unii Europejskiej decyduje Konferencja Przewodniczących.

TYTUŁ II

LEGISLACJA, BUDŻET I INNE PROCEDURY

ROZDZIAŁ 1

PROCEDURY USTAWODAWCZE - PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 35

Program prac Komisji

1. Parlament współdziała z Komisją i Radą w celu określenia programu działalności ustawodawczej Unii Europejskiej.

Parlament i Komisja współpracują w trakcie przygotowywania programu prac Komisji - który stanowi wkład Komisji w roczne i wieloletnie programowanie Unii - zgodnie z terminarzem oraz trybem uzgodnionymi przez obie instytucje i określonymi w załączniku⁹.

2. W pilnych i nieprzewidzianych przypadkach dana instytucja może, z własnej inicjatywy i zgodnie z procedurami ustanowionymi w traktatach, zaproponować dołączenie do środków prawnych proponowanych w programie prac Komisji.

3. przekazuje rezolucję przyjętą przez Parlament innym instytucjom uczestniczącym w procesie ustawodawczym Unii Europejskiej oraz parlamentom państw członkowskich.

Przewodniczący zwraca się do Rady o wydanie opinii w sprawie programu prac Komisji oraz w sprawie rezolucji Parlamentu.

4. Jeśli jedna z instytucji nie jest w stanie dotrzymać przyjętego kalendarza prac, informuje inne instytucje o powodach opóźnienia oraz proponuje nowy kalendarz prac.

Artykuł 36

Przestrzeganie Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej

1. We wszystkich działaniach Parlament w pełni przestrzega praw podstawowych określonych w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Parlament przestrzega również w pełni praw i zasad zapisanych w art. 2 i art. 6 ust. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

2. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów uważa, że wniosek dotyczący aktu prawnego lub jego fragmenty są niezgodne z prawami zapisanymi w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, na ich wniosek sprawa zostaje przekazana komisji odpowiedzialnej za dokonanie wykładni Karty. Opinia powyższej komisji jest załączana do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 37

Weryfikacja podstawy prawnej

1. Właściwa komisja weryfikuje w pierwszej kolejności podstawę prawną każdego wniosku dotyczącego aktu prawnego oraz każdego innego dokumentu o charakterze ustawodawczym.

⁹Zob. załącznik XIV.

2. W przypadku, gdy właściwa komisja kwestionuje ważność lub adekwatność podstawy prawnej - dotyczy to także weryfikacji kryterium, o którym mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej - zwraca się ona do komisji właściwej do spraw prawnych o wydanie opinii.
3. Komisja do spraw prawnych może również rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie dotyczące podstawy prawnej wniosków dotyczących aktów prawnych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.
4. Jeżeli komisja do spraw prawnych postanowi zakwestionować ważność lub adekwatność podstawy prawnej, przekazuje ona swoje wnioski Parlamentowi. Parlament głosuje nad tymi wnioskami, zanim przejdzie do głosowania nad przedmiotem przedstawionego wniosku.
5. Niedopuszczalne jest przedstawianie na posiedzeniu plenarnym poprawek mających na celu zmianę podstawy prawnej wniosków dotyczących aktów prawnych, jeżeli komisja przedmiotowo właściwa ani komisja do spraw prawnych nie zakwestionowały uprzednio ważności lub adekwatności podstawy prawnej.
6. Jeżeli Komisja nie zgadza się na zmianę swojego wniosku w celu dostosowania go do podstawy prawnej przyjętej przez Parlament, sprawozdawca lub przewodniczący komisji ds. prawnych lub komisji przedmiotowo właściwej może zaproponować przełożenie głosowania w sprawie przedmiotu przedstawionego wniosku na późniejsze posiedzenie.

Artykuł 37a

Przekazanie uprawnień ustawodawczych

1. Badając wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, który przekazuje Komisji uprawnienia ustawodawcze zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament zwraca szczególną uwagę na cele, treść, zakres i czas obowiązywania przekazanych uprawnień, a także na warunki, którym podlega to przekazanie uprawnień.
2. Komisja przedmiotowo właściwa w danej sprawie może w każdym momencie zażądać opinii od komisji właściwej dla interpretacji i stosowania prawa Unii.
3. Komisja właściwa dla interpretacji i stosowania prawa Unii może również z własnej inicjatywy rozpatrzyć kwestie dotyczące przekazania uprawnień ustawodawczych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

Artykuł 38

Weryfikacja zgodności finansowej

1. Jeżeli wniosek dotyczący aktu prawnego pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament bada, czy zostały przewidziane wystarczające środki finansowe.
2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 43, właściwa komisja weryfikuje każdy wniosek dotyczący aktu prawnego oraz każdy inny dokument o charakterze ustawodawczym pod kątem zgodności finansowej danego aktu z wieloletnimi ramami finansowymi.
3. Zmieniając wysokość środków finansowych przeznaczonych na pokrycie potrzeb związanych z rozpatrywanym aktem prawnym, właściwa komisja zasięga opinii komisji właściwej do spraw budżetowych.
4. Komisja do spraw budżetowych może także rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie zgodności finansowej wniosków dotyczących aktów prawnych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

5. Jeżeli komisja do spraw budżetowych postanowi zakwestionować zgodność finansową danego aktu prawnego, przekazuje ona swoje wnioski Parlamentowi, który poddaje je pod głosowanie.

6. Parlament może przyjąć akt prawny uznany za niezgodny, przy czym ostateczna decyzja należy do władzy budżetowej.

Artykuł 38a

Badanie przestrzegania zasady pomocniczości

1. Badając wniosek dotyczący aktu prawnego, Parlament zwraca szczególną uwagę na przestrzeganie zasad pomocniczości i proporcjonalności.

2. Komisja odpowiedzialna za przestrzeganie zasady pomocniczości może podjąć decyzję o wydaniu zaleceń dla komisji przedmiotowo właściwej odnoszących się do każdego wniosku dotyczącego aktu prawnego.

3. Jeżeli parlament krajowy wysłał do Przewodniczącego uzasadnioną opinię zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej oraz art. 6 Protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, dokument ten jest odsyłany do komisji przedmiotowo właściwej oraz przekazywany tytułem informacji komisji odpowiedzialnej za przestrzeganie zasady pomocniczości.

4. Z wyjątkiem pilnych przypadków, o których mowa w art. 4 Protokołu w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej, komisja nie przystępuje do ostatecznego głosowania przed upływem terminu ośmiu tygodni określonego w art. 6 Protokołu w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

5. W przypadku gdy uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności wniosku dotyczącego aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej jedną trzecią głosów przyznanych parlamentom krajowym lub jedną czwartą głosów w przypadku wniosku dotyczącego aktu prawnego przedłożonego na podstawie art. 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament wstrzymuje się z decyzją do czasu, gdy autor wniosku oświadczy, jakie zamierza zastosować podejście.

6. Jeżeli w ramach zwykłej procedury ustawodawczej uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności projektu aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej zwykłą większość głosów przyznanych parlamentom krajowym, komisja przedmiotowo właściwa, po rozpatrzeniu przedłożonych uzasadnionych opinii parlamentów krajowych i Komisji oraz po wysłuchaniu poglądów komisji przedmiotowo właściwej za poszanowanie zasady pomocniczości, może zalecić Parlamentowi odrzucenie projektu ze względu na naruszenie zasady pomocniczości lub wydaje dla Parlamentu jakiegokolwiek inne zalecenie, które może zawierać sugerowane poprawki dotyczące przestrzegania zasady pomocniczości. Opinię wydaną przez komisję odpowiedzialną za przestrzeganie zasady pomocniczości załącza się do każdego tego typu zalecenia.

Zalecenie zostaje przekazane Parlamentowi do debaty i pod głosowanie. Jeżeli zalecenie dotyczące odrzucenia wniosku zostaje przyjęte większością oddanych głosów, przewodniczący ogłasza zamknięcie procedury. W przypadku gdy Parlament nie odrzuci wniosku, procedura ma dalszy ciąg przy uwzględnieniu zatwierdzonych przez Parlament zaleceń.

Artykuł 39

Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu

1. Podczas procesu ustawodawczego Parlament oraz jego komisje wnioskuje o umożliwienie im dostępu do wszelkich dokumentów związanych z wnioskami dotyczącym aktów prawnych na takich samych warunkach, jak Radzie oraz jej grupom roboczym.
2. Podczas rozpatrywania wniosku dotyczącego aktu prawnego właściwa komisja zwraca się do Komisji i Rady o informowanie jej o postępach w pracach nad wnioskiem w Radzie i jej grupach roboczych, a w szczególności o możliwości osiągnięcia kompromisu, który wniosłoby istotne zmiany do pierwotnego wniosku, lub też o zamiarze autora wycofania jego wniosku.

Artykuł 40

Reprezentacja Parlamentu na posiedzeniach Rady

Jeżeli Rada wnioskuje, by Parlament wziął udział w jej posiedzeniu, w trakcie którego występuje ona w charakterze ustawodawcy, Przewodniczący Parlamentu zwraca się do przewodniczącego lub sprawozdawcy właściwej komisji lub do innego posła wyznaczonego przez daną komisję by reprezentował Parlament.

Artykuł 41

Prawo inicjatywy przyznane Parlamentowi w traktatach

W przypadkach, w których traktaty dają Parlamentowi prawo inicjatywy, właściwa komisja może zdecydować o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy.

Sprawozdanie zawiera:

- (a) projekt rezolucji;
- (b) ewentualnie – projekt decyzji lub projekt wniosku;
- (c) uzasadnienie, zawierające w razie potrzeby kosztorys.

W przypadku gdy przyjęcie aktu przez Parlament wymaga zatwierdzenia przez Radę lub jej zgody oraz wydania opinii przez Komisję lub jej zgody, Parlament może – w następstwie głosowania nad proponowanym aktem i nad wnioskiem sprawozdawcy – zdecydować o odroczeniu głosowania nad projektem rezolucji do czasu zajęcia przez Radę lub Komisję stanowiska w sprawie.

Artykuł 42

Inicjatywa przewidziana w art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej

1. Zgodnie z art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament może, przyjmując rezolucję na podstawie sprawozdania z inicjatywy własnej właściwej komisji sporządzonego zgodnie z art. 48, zwrócić się do Komisji o przedłożenie wszelkich stosownych wniosków mających na celu przyjęcie nowego lub modyfikację istniejącego aktu prawnego. Rezolucja jest przyjmowana większością głosów posłów do Parlamentu. Parlament może jednocześnie ustalić termin przedłożenia wniosku.

2. Każdy poseł może przedłożyć wniosek dotyczący aktu prawnego Unii w ramach prawa Parlamentu do inicjatywy ustawodawczej zgodnie z art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Taki wniosek może przedłożyć maksymalnie dziesięciu posłów. We wniosku podaje się jego podstawę prawną i można do niego dołączyć uzasadnienie złożone z nie więcej niż 150 słów.

3. Wniosek przedkładany jest przewodniczącemu, który sprawdza, czy spełnione zostały wymogi prawne. Może on przekazać właściwej komisji wniosek o opinię co do stosowności jego podstawy prawnej lub o jej sprawdzenie. Jeśli przewodniczący uzna wniosek za dopuszczalny, ogłasza to na posiedzeniu plenarnym i przekazuje go właściwej komisji.

Przed przekazaniem właściwej komisji wniosek tłumaczony jest na języki urzędowe, które przewodniczący tej komisji uzna za niezbędne do podjęcia decyzji w sprawie nadania wnioskowi dalszego biegu.

Komisja może zalecić przewodniczącemu, by wniosek został przedłożony do podpisu wszystkim posłom, z zastrzeżeniem warunków i terminów określonych w art. 123 ust. 2, 3 i 7.

Jeśli taki wniosek zostanie podpisany przez większość posłów do Parlamentu, sprawozdanie w sprawie wniosku uznaje się za zatwierdzone przez Konferencję Przewodniczących. Po wysłuchaniu autorów wniosku, komisja sporządza sprawozdanie zgodnie z art. 48.

Jeśli wniosek nie zostanie przedłożony do dodatkowych podpisów lub nie zostanie podpisany przez większość posłów do Parlamentu, właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie dalszej procedury w ciągu trzech miesięcy od jego przekazania i po wysłuchaniu jego autorów.

W tytule sprawozdania wymienia się nazwiska autorów wniosku.

4. Rezolucja Parlamentu wskazuje odpowiednią podstawę prawną oraz zawiera szczegółowe zalecenia dotyczące treści wymaganego wniosku, który powinien uwzględniać prawa podstawowe i zasadę pomocniczości.

5. Jeżeli wymagany wniosek pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament wskazuje sposób zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

6. Właściwa komisja nadzoruje postępy w przygotowywaniu wszelkich zaproponowanych aktów ustawodawczych sporządzonych na specjalny wniosek Parlamentu.

Artykuł 43

Rozpatrywanie dokumentów ustawodawczych

1. Przewodniczący przekazuje właściwej komisji do rozpatrzenia wnioski dotyczące aktów ustawodawczych lub inne dokumenty o charakterze ustawodawczym.

W przypadku wątpliwości, przed poinformowaniem Parlamentu o przekazaniu wniosku właściwej komisji, Przewodniczący może zastosować art. 188 ust. 2 Regulaminu.

Jeżeli wniosek figuruje w programie prac Komisji, właściwa komisja może mianować sprawozdawcę odpowiedzialnego za prace nad tym wnioskiem.

Przewodniczący przekazuje komisji właściwej do rozpatrzenia wniosku wyniki konsultacji z Radą lub wnioski o wydanie opinii złożone przez Komisję.

Postanowienia art. 36-42, 53-59 i 71 dotyczące pierwszego czytania stosuje się do wniosków dotyczących aktów ustawodawczych, niezależnie od tego, czy wymagają one jednego, dwóch czy trzech czytań.

2. Stanowiska Rady są przekazywane do rozpatrzenia komisji przedmiotowo właściwej w pierwszym czytaniu.

Postanowienia art. 61-66 i 72 dotyczące drugiego czytania stosuje się do stanowisk Rady.

3. Podczas następującej po drugim czytaniu procedury pojednawczej pomiędzy Parlamentem a Radą wniosek nie może zostać odesłany do komisji.

Postanowienia art. 67, 68 i 69 dotyczące trzeciego czytania stosuje się do procedury pojednawczej.

4. Artykułów. 45, 46, 49, art. 55 ust. 1 i 3, art. 56, 57 i 175 nie stosuje się do drugiego ani trzeciego czytania.

5. W przypadku niezgodności pomiędzy postanowieniami Regulaminu dotyczącymi drugiego i trzeciego czytania a jakimikolwiek innymi postanowieniami Regulaminu stosuje się postanowienia dotyczące drugiego i trzeciego czytania.

Artykuł 44

Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw państw członkowskich

1. Inicjatywy złożone przez jedno z państw członkowskich zgodnie z art. 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej są rozpatrywane zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu oraz art. 36-39, 43 i 55 niniejszego Regulaminu.

2. Właściwa komisja może zwrócić się do przedstawicieli państw członkowskich, od których pochodzi dana inicjatywa, o jej przedstawienie. Przedstawicielom tym może towarzyszyć Prezydencja Rady.

3. Przed przystąpieniem do głosowania właściwa komisja zwraca się do Komisji z pytaniem, czy jest ona w trakcie przygotowywania opinii w sprawie danej inicjatywy. W przypadku odpowiedzi pozytywnej sprawozdanie komisji nie może zostać przyjęte przed otrzymaniem opinii Komisji.

4. Jeżeli jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu przedstawiono Parlamentowi co najmniej dwa wnioski przygotowane przez Komisję Europejską lub jedno z państw członkowskich mające ten sam cel ustawodawczy, to są one przedmiotem jednego sprawozdania. Właściwa komisja wskazuje w nim, do którego tekstu odnoszą się proponowane zmiany, oraz wymienia w rezolucji ustawodawczej wszystkie inne teksty.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURY W KOMISJACH

Artykuł 45

Sprawozdania ustawodawcze

1. Przewodniczący komisji parlamentarnej, do której przekazano wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, proponuje zastosowanie określonej procedury.

2. Po podjęciu decyzji o wyborze procedury oraz jeżeli nie ma zastosowania art. 46, komisja parlamentarna wybiera spośród swoich członków lub stałych zastępców sprawozdawcę dla wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o ile nie uczyniła tego już wcześniej na podstawie programu prac Komisji ustalonego zgodnie z art. 35.

3. Sprawozdanie komisji zawiera:

- (a) ewentualne projekty poprawek do wniosku, w razie potrzeby ze zwięzłymi uzasadnieniami, których przygotowanie należy do sprawozdawcy i które nie są poddawane pod głosowanie;

- (b) projekt rezolucji ustawodawczej, zgodnie z postanowieniami art. 55 ust. 2;
- (c) w razie potrzeby, uzasadnienie zawierające kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z perspektywą finansową.

Artykuł 46

Procedura uproszczona

1. Pod koniec pierwszej debaty nad wnioskiem dotyczącym aktu ustawodawczego przewodniczący komisji może zaproponować przyjęcie wniosku bez poprawek. O ile nie sprzeciwi się temu co najmniej jedna dziesiąta członków komisji, przewodniczący komisji przedstawia Parlamentowi sprawozdanie dotyczące przyjęcia wniosku. Art. 138 ust. 1 akapit drugi oraz art. 138 ust. 2 i 4 stosuje się.

2. Jako rozwiązanie alternatywne przewodniczący komisji może zaproponować, że on sam lub sprawozdawca sporządzi listę poprawek odzwierciedlających dyskusję w komisji. Jeżeli komisja przyjmie tę propozycję, poprawki te przedkładane są członkom komisji. Jeżeli w terminie nie krótszym niż 21 dni od przekazania listy poprawek co najmniej jedna dziesiąta członków komisji nie wyraziła zastrzeżeń, sprawozdanie uważa się za przyjęte. W takim przypadku projekt rezolucji ustawodawczej oraz poprawki są przedkładane Parlamentowi do zatwierdzenia bez debaty, zgodnie z art. 138 ust. 1 akapit drugi oraz art. 138 ust. 2 i 4.

3. Jeżeli sprzeciw wyraziła co najmniej jedna dziesiąta członków komisji, poprawki poddaje się pod głosowanie na następnym posiedzeniu komisji.

4. Ustęp 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 pierwsze, drugie i trzecie zdanie oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do opinii komisji w rozumieniu art. 49.

Artykuł 47

Sprawozdania nieustawodawcze

1. Jeżeli komisja przygotowuje sprawozdanie nieustawodawcze, powołuje ona sprawozdawcę spośród swoich członków lub stałych zastępców.

2. Sprawozdawca jest zobowiązany do przygotowania sprawozdania komisji oraz do jego przedstawienia w jej imieniu na posiedzeniu plenarnym.

3. Sprawozdanie komisji zawiera:

- (a) projekt rezolucji;
- (b) uzasadnienie zawierające kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z wieloletnimi ramami finansowymi;
- (c) teksty projektów rezolucji, które powinny znaleźć się w sprawozdaniu zgodnie z art. 120 ust. 4.

Artykuł 48

Sprawozdania z własnej inicjatywy

1. Jeżeli komisja, do której nie zwrócono się o konsultację lub opinię na podstawie art. 188 ust. 1, zamierza przygotować sprawozdanie dotyczące kwestii należącej do obszaru jej właściwości oraz przedstawić Parlamentowi projekt rezolucji w tej sprawie, powinna ona zwrócić się wcześniej o zgodę do Konferencji Przewodniczących. Ewentualna odmowa musi zawierać uzasadnienie. Jeżeli przedmiotem sprawozdania jest wniosek, który został złożony przez posła

zgodnie z art. 42 ust. 2, zgoda może nie zostać wydana jedynie w przypadku, gdy nie są spełnione warunki art. 5 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego oraz art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w sprawie wniosków złożonych zgodnie z ust. 1 dotyczących wyrażenia zgody na sporządzenie sprawozdań na podstawie przepisów wykonawczych, które sama przyjmuje. W przypadku zakwestionowania właściwości komisji do sporządzenia sprawozdania, którego dotyczy wnioski o wyrażenie zgody, Konferencja Przewodniczących w terminie sześciu tygodni podejmuje decyzję na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, w przypadku jego braku, swojego Przewodniczącego. Jeżeli Konferencja Przewodniczących nie podejmie decyzji w powyższym terminie, zalecenie uznaje się za przyjęte.

2. Projekty rezolucji zawarte w sprawozdaniach z własnej inicjatywy są rozpatrywane przez Parlament zgodnie z procedurą krótkiej prezentacji określoną w art. 139. Poprawki do takich projektów rezolucji do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są dopuszczalne jedynie, jeżeli zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji lub przez co najmniej jedną dziesiątą posłów do Parlamentu. Grupy polityczne mogą składać projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art. 157 ust. 4. W odniesieniu do projektu rezolucji komisji i poprawek do niego stosuje się art. 163 i 167. Artykuł 167 stosuje się również w przypadku jednego głosowania nad alternatywnymi projektami rezolucji.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania w przypadku, gdy temat sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art. 41 lub 42, lub gdy sprawozdanie zostało dopuszczone jako strategiczne¹⁰.

3. W przypadku gdy przedmiot sprawozdania uzasadnia skorzystanie przez Parlament z prawa do inicjatywy, o którym mowa w art. 41, odmowa udzielenia zezwolenia może mieć miejsce wyłącznie z uwagi na niespełnienie warunków określonych w traktatach.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 41 i 42, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy.

Artykuł 49

Opinie komisji

1. W przypadku gdy komisja, której jako pierwszej powierzono rozpatrzenie sprawy, pragnie zasięgnąć opinii innej komisji lub jeżeli opinię w sprawie sprawozdania komisji rozpatrującej sprawę jako pierwsza pragnie wydać inna komisja, mogą one zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o wyznaczenie, zgodnie z art. 188 ust. 3, jednej z nich jako komisji przedmiotowo właściwej, a drugiej jako komisji opiniodawczej.

2. W przypadku dokumentów o charakterze ustawodawczym w rozumieniu art. 43 ust. 1 wydanie opinii polega na złożeniu poprawek do rozpatrywanego przez komisję tekstu, w razie potrzeby wraz ze związłymi uzasadnieniami. Za uzasadnienia te odpowiada sprawozdawca komisji opiniodawczej. Nie są one poddawane pod głosowanie. W razie potrzeby komisja opiniodawcza może przedstawić w formie pisemnej związane uzasadnienie dotyczące całego tekstu opinii.

W przypadku tekstów nieustawodawczych wydanie opinii polega na udzieleniu wskazówek dotyczących projektu rezolucji przedstawionego przez komisję przedmiotowo właściwą.

¹⁰Zob. odnośna decyzja Konferencji Przewodniczących, zamieszczona w załączniku XVIII do Regulaminu.

Komisja przedmiotowo właściwa głośuje nad powyższymi poprawkami lub wskazówkami.

Opinie dotyczą wyłącznie kwestii, które wchodzą w zakres właściwości komisji opiniodawczej.

3. Komisja przedmiotowo właściwa wyznacza termin, w jakim musi się wypowiedzieć komisja opiniodawcza, tak aby jej opinia mogła być wzięta pod uwagę przez komisję przedmiotowo właściwą. Informuje ona niezwłocznie o wszelkich zmianach w kalendarzu prac podanym do wiadomości komisji lub komisjom opiniodawczym. Komisja przedmiotowo właściwa nie przedstawia swoich wniosków przed upływem tego terminu.

4. Wszystkie przyjęte opinie są załączane do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

5. Jedynie komisja przedmiotowo właściwa ma prawo przedstawiać poprawki na posiedzeniu plenarnym.

6. Przewodniczący i sprawozdawca komisji opiniodawczej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji przedmiotowo właściwej z głosem doradczym, o ile posiedzenia dotyczą kwestii wspólnej dla obu komisji.

Artykuł 50

Procedura obejmująca zaangażowane komisje

Jeżeli kwestia właściwości została skierowana do Konferencji Przewodniczących zgodnie z art. 188 ust. 2 lub art. 48, a Konferencja Przewodniczących uznała, na podstawie załącznika VII, że dana sprawa należy w prawie równej mierze do właściwości co najmniej dwóch komisji lub że różne aspekty tej samej sprawy wchodzą w zakres właściwości co najmniej dwóch komisji, stosuje się art. 49 oraz następujące postanowienia uzupełniające:

- kalendarz prac jest ustalany wspólnie przez zainteresowane komisje;
- sprawozdawca oraz autorzy opinii informują się na bieżąco oraz starają się osiągnąć porozumienie co do tekstów, które każdy z nich proponuje swojej komisji, oraz co do stanowisk zajmowanych wobec poprawek;
- zainteresowani przewodniczący, sprawozdawca i sprawozdawcy komisji opiniodawczych wspólnie uzgadniają, które części tekstu należą do ich poszczególnych wyłącznych lub wspólnych właściwości oraz uzgadniają szczegóły współpracy. W przypadku braku porozumienia co do wyznaczenia zakresu właściwości, sprawa kierowana jest - na wniosek jednej z zainteresowanych komisji - do Konferencji Przewodniczących, która może podjąć decyzję w sprawie poszczególnych uprawnień, bądź postanowić, że zastosowanie w tym przypadku ma procedura wspólnych posiedzeń komisji zgodnie z art. 51 Regulaminu; art. 188 ust. 2 akapit drugi Regulaminu stosuje się odpowiednio;
- komisja przedmiotowo właściwa przyjmuje poprawki komisji zaangażowanej bez głosowania, jeśli dotyczą one aspektów, które wchodzą w wyłączny zakres właściwości zaangażowanej komisji. Jeżeli poprawki dotyczące kwestii wchodzących w zakres wspólnych właściwości komisji właściwej i komisji zaangażowanej zostaną odrzucone przez tę pierwszą, komisja zaangażowana może złożyć te poprawki bezpośrednio na posiedzeniu plenarnym;
- w przypadku gdy w odniesieniu do projektu toczy się postępowanie pojednawcze, w skład delegacji Parlamentu wchodzi autor opinii z komisji zaangażowanej.

Brzmienie powyższego artykułu nie przewiduje żadnego ograniczenia zakresu jego zastosowania. Wnioski o zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje w odniesieniu do

sprawozdań nieustawodawczych sporządzanych na podstawie art. 48 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 i 2 są dopuszczalne.

Procedura obejmująca zaangażowane komisje zgodnie z niniejszym artykułem w celu zbadania umowy międzynarodowej na mocy art. 90 nie ma zastosowania do procedury zgody przewidzianej w art. 81.

Decyzja Konferencji Przewodniczących o zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje stosuje się na wszystkich etapach procedury.

Uprawnienia związane ze statusem „właściwej komisji” wykonywane są przez komisję prowadzącą. Musi ona wykonywać powyższe uprawnienia z poszanowaniem prerogatyw zaangażowanej komisji, a w szczególności z poszanowaniem obowiązku lojalnej współpracy w kwestii kalendarza prac i przysługującego zaangażowanej komisji prawa określania poprawek przedkładanych Parlamentowi w zakresie jej wyłącznej właściwości.

W przypadku, gdy komisja prowadząca naruszy prerogatywy zaangażowanej komisji decyzje podjęte przez tą pierwszą pozostają ważne, natomiast zaangażowana komisja może przedłożyć poprawki bezpośrednio Parlamentowi, w granicach swej wyłącznej właściwości.

Artykuł 51

Procedura obejmująca wspólne posiedzenia komisji

1. Jeżeli do Konferencji Przewodniczących wpłynie pytanie dotyczące kompetencji zgodnie z art. 188 ust. 2, może ona podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie, gdy:

- dana sprawa, zgodnie z załącznikiem VII, nierozzerwalnie wchodzi w zakres kompetencji kilku komisji, oraz
- Konferencja uzna, że kwestia ta ma znaczenie zasadnicze.

2. W takim przypadku odpowiedni sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Projekt ten analizują i głosują nad nim zaangażowane komisje podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem ich przewodniczących.

Na wszystkich etapach procedury uprawnienia wynikające ze statusu komisji właściwej mogą być wykonywane przez zaangażowane komisje wyłącznie gdy działają one wspólnie. Komisje mogą tworzyć międzykomisyjne grupy robocze celem przygotowania wspólnych posiedzeń i głosowań.

3. W drugim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej stanowisko Rady jest rozpatrywane na wspólnym posiedzeniu zaangażowanych komisji, które w przypadku braku porozumienia między ich przewodniczącymi odbywa się w środę w pierwszym tygodniu przeznaczonym na posiedzenia organów parlamentarnych po przedłożeniu Parlamentowi stanowiska Rady. W przypadku braku porozumienia co do terminu kolejnego posiedzenia zostanie ono zwołane przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji. Głosowanie nad zaleceniem do drugiego czytania odbywa się na wspólnym posiedzeniu w oparciu o wspólny projekt przygotowany przez odpowiednich sprawozdawców zaangażowanych komisji lub – w przypadku braku wspólnego projektu – na podstawie poprawek przedstawionych przez zaangażowane komisje.

W trzecim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej przewodniczący i sprawozdawcy zaangażowanych komisji stają się z urzędu członkami delegacji do komitetu pojednawczego.

Powyższy artykuł może być stosowany w odniesieniu do procedury prowadzącej do wydania zalecenia w sprawie przyjęcia lub odrzucenia zawarcia umowy międzynarodowej zgodnie z art. 90

ust. 5 i art. 81 ust. 1 Regulaminu, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w tym artykule.

Artykuł 52

Sporządzanie sprawozdań

1. Uzasadnienie sporządza sprawozdawca i nie jest ono poddawane pod głosowanie. Uzasadnienie musi być jednak zgodne z tekstem projektu rezolucji poddawanego pod głosowanie oraz z ewentualnymi poprawkami zaproponowanymi przez komisję. W przeciwnym wypadku przewodniczący komisji może usunąć uzasadnienie.

2. Wynik głosowania nad całością sprawozdania jest podawany w sprawozdaniu. Ponadto, jeśli w trakcie głosowania wniosek taki zgłosi co najmniej jedna trzecia obecnych członków komisji, w sprawozdaniu wskazuje się sposób głosowania poszczególnych członków komisji.

3. W przypadku braku jednomyślności sprawozdanie powinno także zawierać streszczenie opinii mniejszości. Wyrażone w momencie głosowania nad całością tekstu opinie mniejszości mogą na prośbę ich autorów stanowić przedmiot nie przekraczającej 200 słów pisemnej deklaracji załączonej do uzasadnienia.

Spory mogące wyniknąć przy stosowaniu powyższych postanowień rozstrzyga przewodniczący.

4. Komisja może, na podstawie wniosku swojego prezydium, ustalić termin, w którym sprawozdawca przedstawi projekt sprawozdania. Termin ten może zostać przedłużony lub też można powołać nowego sprawozdawcę.

5. Po upływie tego terminu komisja może zobowiązać swojego przewodniczącego do zwrócenia się z wnioskiem o wpisanie przekazanej jej sprawy do porządku dziennego jednego ze najbliższych posiedzeń Parlamentu. W takim wypadku debaty mogą się odbywać na podstawie ustnego sprawozdania komisji.

ROZDZIAŁ 3

PIERWSZE CZYTANIE

Rozpatrywanie na szczepku komisji

Artykuł 53

Zmiany we wniosku dotyczącym aktu ustawodawczego

1. Jeżeli Komisja Europejska poinformuje Parlament, że zamierza zmienić swój wniosek, lub jeżeli właściwa komisja w inny sposób poweźmie o tym wiadomość, właściwa komisja zawiesza rozpatrywanie wniosku do chwili otrzymania nowego wniosku lub zmian wniesionych przez Komisję Europejską.

2. Jeżeli Rada w istotny sposób zmieni wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, zastosowanie mają postanowienia art. 59.

Artykuł 54

Stanowisko Komisji oraz Rady w sprawie poprawek

1. Zanim właściwa komisja przystąpi do ostatecznego głosowania w sprawie wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, zwraca się do niej o przekazanie stanowiska w sprawie

wszystkich przyjętych przez siebie poprawek do jej wniosku oraz występuje do Rady o przekazanie uwag.

2. Jeżeli Komisja nie może zająć stanowiska lub jeżeli oświadczy, że nie jest gotowa zaakceptować wszystkich poprawek przyjętych przez właściwą komisję, komisja ta może odroczyć końcowe głosowanie.

3. W razie potrzeby stanowisko Komisji jest dołącza się do sprawozdania.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 55

Zamknięcie pierwszego czytania

1. Parlament rozpatruje wniosek dotyczący aktu ustawodawczego na podstawie sprawozdania sporządzonego przez właściwą komisję, zgodnie z art. 45.

2. Parlament głosuje w pierwszej kolejności nad poprawkami do wniosku będącego przedmiotem sprawozdania właściwej komisji, następnie nad wnioskiem z ewentualnymi zmianami, następnie nad poprawkami do projektu rezolucji ustawodawczej, a na końcu nad całością projektu rezolucji ustawodawczej, który zawiera wyłącznie oświadczenie o przyjęciu przez Parlament wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o jego odrzuceniu lub o zaproponowaniu poprawek oraz wszelkie wnioski formalne.

Przyjęcie projektu rezolucji ustawodawczej zamyka pierwsze czytanie. Jeżeli Parlament nie przyjmie rezolucji ustawodawczej, wniosek zostaje odesłany do właściwej komisji.

Każde sprawozdanie przedstawione w toku procedury ustawodawczej musi być zgodne z postanowieniami art. 37, 43 i 45. Przedstawienie przez komisję rezolucji nieustawodawczej musi odbywać się zgodnie z procedurą przekazania przewidzianą w art. 48 lub 188.

3. Przewodniczący przekazuje Radzie i Komisji tekst wniosku w brzmieniu przyjętym przez Parlament wraz z towarzyszącą mu rezolucją jako stanowisko Parlamentu.

Artykuł 56

Odrzucenie wniosku Komisji

1. Jeżeli wniosek Komisji nie uzyska większości oddanych głosów lub jeżeli zostanie przyjęty wniosek o jego odrzucenie złożony przez komisję przedmiotowo właściwą lub przez co najmniej 40 posłów Przewodniczący, zanim Parlament przejdzie do głosowania nad rezolucją ustawodawczą, zwraca się do Komisji o wycofanie wniosku.

2. Jeżeli Komisja wycofa swój wniosek, Przewodniczący ogłasza zamknięcie procedury i informuje o tym Radę.

3. Jeżeli Komisja nie wycofa swojego wniosku, Parlament ponownie odsyła sprawę do właściwej komisji bez przeprowadzania głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej, chyba że Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy komisji przedmiotowo właściwej, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów, przeprowadza głosowanie nad projektem rezolucji ustawodawczej.

W przypadku wniosku o odesłanie do komisji właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie stosowanej procedury i ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Po odesłaniu sprawy do komisji na podstawie ust. 3 komisja prowadząca przed podjęciem decyzji w przedmiocie procedury musi umożliwić zaangażowanej komisji, zgodnie z art. 50, dokonanie wyboru dotyczącego poprawek wchodzących w zakres jej wyłącznej właściwości, a w szczególności wyboru poprawek, które należy ponownie przedłożyć Parlamentowi.

Termin ustalony zgodnie z ust. 3 akapit drugi ma zastosowanie do złożenia w formie pisemnej lub ustnego przedstawienia sprawozdania właściwej komisji. Nie dotyczy on określenia przez Parlament odpowiedniej chwili na rozważenie stosowanej procedury.

4. Jeżeli właściwa komisja nie jest w stanie dotrzymać wyznaczonego terminu, składa ona, w oparciu o art. 175 ust. 1, wniosek o odesłanie sprawy do komisji. W razie potrzeby Parlament może, w oparciu o art. 175 ust. 5, wyznaczyć nowy termin. Jeżeli wniosek o odesłanie sprawy nie zostanie przyjęty, Parlament przystępuje do głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej.

Artykuł 57

Przyjęcie poprawek do wniosku Komisji

1. Jeżeli wniosek Komisji zostanie zatwierdzony w całości, z zastrzeżeniem wprowadzenia przyjętych poprawek, głosowanie w sprawie projektu rezolucji ustawodawczej odracza się do czasu przedstawienia przez Komisję swojego stanowiska odnośnie do każdej z proponowanych przez Parlament poprawek.

Jeżeli Komisja nie może przedstawić swojego stanowiska z chwilą zakończenia głosowania w Parlamencie nad jej wnioskiem, informuje Przewodniczącego lub właściwą komisję o terminie, w jakim będzie mogła je przedstawić; wniosek ten zostaje wówczas wpisany do projektu porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej następującej po tym terminie.

2. Jeżeli Komisja poinformuje, że nie zamierza przyjąć wszystkich poprawek Parlamentu, sprawozdawca właściwej komisji lub jej przewodniczący, składa oficjalny wniosek do Parlamentu dotyczący możliwości przystąpienia do głosowania nad projektem rezolucji ustawodawczej. Przed złożeniem takiego wniosku sprawozdawca lub przewodniczący właściwej komisji może zwrócić się do Przewodniczącego o zawieszenie debaty.

Jeżeli Parlament zadecyduje o odroczeniu głosowania, sprawa zostaje uznana za odesłaną do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia.

W takim przypadku właściwa komisja ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Jeżeli właściwa komisja nie jest w stanie dotrzymać tego terminu, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 56 ust. 4.

Na tym etapie dopuszczalne są jedynie złożone przez właściwą komisję poprawki mające na celu osiągnięcie kompromisu z Komisją.

3. Zastosowanie ust. 2 nie wyklucza możliwości złożenia przez każdego innego posła wniosku o odesłanie sprawy zgodnie z art. 175.

W przypadku odesłania sprawy na podstawie ust. 2 właściwa komisja jest obowiązana przede wszystkim sporządzić w wyznaczonym terminie sprawozdanie w ramach mandatu nadanego przez niniejszy przepis oraz, jeżeli wyniknie taka potrzeba, złożyć poprawki mające na celu osiągnięcie kompromisu z Komisją, jednak nie ma ona obowiązku ponownego rozpatrywania wszystkich postanowień przyjętych przez Parlament.

Ze względu na powstałą z powodu odesłania przerwę w pracach, komisja dysponuje zwiększoną swobodą i może, gdy uzna to za niezbędne do wypracowania kompromisu, zaproponować ponowne rozważenie przyjętych uprzednio na posiedzeniu plenarnym postanowień.

W takim przypadku, zważywszy, że dopuszczalne są jedynie poprawki komisji mające na celu osiągnięcie kompromisu oraz w celu zachowania suwerenności Parlamentu, sprawozdanie, o którym mowa ust. 2, musi wyraźnie określać które z już zatwierdzonych postanowień upadną w razie przyjęcia proponowanych poprawek.

Dalsza procedura

Artykuł 58

Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament

1. W okresie następującym po przyjęciu przez Parlament stanowiska w kwestii wniosku Komisji, przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji śledzą przebieg dalszych prac zmierzających do przyjęcia wniosku przez Radę, w szczególności w celu upewnienia się, że zobowiązania dotyczące stanowiska przyjętego przez Radę lub Komisję wobec Parlamentu są przez nie rzeczywiście przestrzegane.

2. Właściwa komisja może zaprosić Komisję i Radę do wspólnego omówienia sprawy.

3. Na każdym etapie omawianej procedury właściwa komisja, jeżeli uzna to za niezbędne, może zgodnie z niniejszym artykułem złożyć projekt rezolucji zalecając Parlamentowi, aby:

- zwrócił się do Komisji o wycofanie wniosku, lub
- zwrócił się do Komisji lub Rady o ponowne przekazanie sprawy Parlamentowi zgodnie z art. 59 lub zwrócił się do Komisji o przedstawienie nowego wniosku, lub
- zdecydował o podjęciu wszelkich innych kroków, które uzna za niezbędne.

Wniosek ten wpisuje się do projektu porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej po podjęciu decyzji przez komisję.

Artykuł 59

Ponowne przekazanie do Parlamentu

Zwykła procedura ustawodawcza

1. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie wniosku do Parlamentu, jeżeli:

- po zajęciu przez Parlament stanowiska Komisja wycofa swój pierwotny wniosek zastępując go innym z wyjątkiem sytuacji, gdy wycofanie wniosku ma na celu uwzględnienie stanowiska Parlamentu, lub
- Komisja wprowadzi lub planuje wprowadzić istotne zmiany w pierwotnym wniosku z wyjątkiem sytuacji, gdy zmiany te mają na celu uwzględnienie stanowiska Parlamentu, lub
- na skutek upływu czasu lub zmiany okoliczności charakter zagadnienia będącego przedmiotem wniosku uległ istotnym zmianom, lub
- od czasu zajęcia stanowiska przez Parlament odbyły się nowe wybory do Parlamentu, a Konferencja Przewodniczących uzna to za wskazane.

2. Na wniosek właściwej komisji Parlament zwraca się do Rady o ponowne przekazanie mu wniosku przedstawionego przez Komisję zgodnie z art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli Rada zamierza zmienić podstawę prawną powyższego wniosku w taki sposób, że zwykła procedura ustawodawcza nie miałaby już zastosowania.

Inne procedury

3. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Rady o ponowną konsultację z Parlamentem w tych samych okolicznościach i na tych samych warunkach, jak przewidziano w ust. 1, a także wtedy, gdy Rada zmienia lub planuje w istotny sposób zmienić pierwotny wniosek, o którym Parlament wydał opinię, chyba że zmiany te mają na celu wprowadzenie poprawek Parlamentu.

4. Przewodniczący zwraca się także o ponowne przekazanie Parlamentowi wniosku dotyczącego aktu w okolicznościach przewidzianych w niniejszym artykule, jeżeli Parlament podejmie taką decyzję na wniosek grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów.

Artykuł 60

(skreślony)

...

ROZDZIAŁ 4

DRUGIE CZYTANIE

Rozpatrywanie na szczelbu komisji

Artykuł 61

Ogłoszenie stanowiska Rady

1. Ogłoszenie stanowiska Rady zgodnie z art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej następuje z chwilą, gdy Przewodniczący poinformuje o nim na posiedzeniu plenarnym. Przewodniczący przystępuje do ogłoszenia po otrzymaniu dokumentów zawierających stanowisko wszystkich oświadczeń zapisanych w protokole Rady sporządzonym w trakcie przyjmowania przez nią wspólnego stanowiska, powodów, które skłoniły Radę do jego przyjęcia oraz stanowiska Komisji, należycie przetłumaczonych na języki urzędowe Unii Europejskiej. Przewodniczący ogłasza wspólne stanowisko w trakcie pierwszej sesji miesięcznej po otrzymaniu powyższych dokumentów.

Przed przystąpieniem do ogłoszenia wspólnego stanowiska Przewodniczący sprawdza, konsultując się z przewodniczącym właściwej komisji i/lub sprawozdawcą, czy otrzymany tekst posiada cechy stanowiska Rady dotyczącego pierwszego czytania oraz czy nie zachodzi żaden z przypadków przewidzianych w art. 59. W przeciwnym wypadku Przewodniczący szuka odpowiedniego rozwiązania w porozumieniu z właściwą komisją oraz, jeśli to możliwe, w porozumieniu z Radą.

2. Lista ogłoszonych wspólnych stanowisk jest publikowana w protokole posiedzeń Parlamentu, wraz z nazwą właściwej komisji.

Artykuł 62

Przedłużenie terminów

1. Na wniosek przewodniczącego właściwej komisji w przypadku terminów przewidzianych dla drugiego czytania albo na wniosek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego w

przypadku terminów przewidzianych dla postępowania pojednawczego, Przewodniczący przedłuża te terminy na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Przewodniczący informuje Parlament o każdym przedłużeniu terminu na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dokonany zarówno z inicjatywy Parlamentu jak i Rady.

Artykuł 63

Odesłanie do właściwej komisji oraz procedura rozpatrywania

1. Od dnia, w którym zgodnie z art. 61 ust. 1 Parlament zostaje poinformowany o stanowisku Rady, uważa się je za przekazane z urzędu przedmiotowo właściwej komisji oraz komisjom opiniodawczym w pierwszym czytaniu.

2. Stanowisko Rady jest wpisywane jako pierwszy punkt w porządku dziennym pierwszego posiedzenia komisji przedmiotowo właściwej następującego po dacie ogłoszenia jej stanowiska. Rada może zostać poproszona o jego przedstawienie.

3. Sprawozdawcą w drugim czytaniu jest ta sama osoba co w pierwszym, chyba że zapadnie inna decyzja.

4. Postanowienia art. 66 ust. 2, 3 i 5 dotyczące drugiego czytania w Parlamencie stosują się do obrad właściwej komisji. Jedynie członkowie komisji lub ich stali zastępcy mogą składać propozycje odrzucenia lub poprawki. Komisja podejmuje decyzje większością oddanych głosów.

5. Przed przystąpieniem do głosowania komisja może zwrócić się do przewodniczącego oraz sprawozdawcy o przedyskutowanie złożonych w komisji poprawek z przewodniczącym Rady lub jego przedstawicielem oraz z obecnym członkiem Komisji właściwym w danej kwestii. Po dyskusji sprawozdawca może przedstawić poprawki kompromisowe.

6. Właściwa komisja przedstawia zalecenie do drugiego czytania, proponując przyjęcie, zmianę lub odrzucenie stanowiska przyjętego przez Radę. Zalecenie zawiera krótkie uzasadnienie proponowanej decyzji.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 64

Zamknięcie drugiego czytania

1. Stanowisko Rady oraz, jeśli jest ono dostępne, zalecenie do drugiego czytania wydane przez właściwą komisję, są wpisywane z urzędu do projektu porządku dziennego sesji miesięcznej, w trakcie której środa jest dniem poprzedzającym, a zarazem najbliższym daty upływu trzymiesięcznego lub - jeżeli termin został przedłużony zgodnie z art. 62 - czteromiesięcznego terminu, chyba że sprawę rozpatrywano w trakcie wcześniejszej sesji miesięcznej.

Ponieważ teksty zaleceń do drugiego czytania mają formę uzasadnienia, w którym właściwa komisja wyjaśnia swoje stanowisko wobec stanowiska Rady. Teksty te nie są poddawane pod głosowanie.

2. Drugie czytanie zostaje zamknięte z chwilą przyjęcia, odrzucenia lub wniesienia przez Parlament poprawek do stanowiska Rady w terminach przewidzianych w art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zgodnie z postanowieniami tych artykułów.

Artykuł 65

Odrzucenie stanowiska Rady

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć, w terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego, pisemny wniosek o odrzucenie stanowiska Rady. Do przyjęcia takiego wniosku wymagana jest większość głosów członków Parlamentu. Wniosek o odrzucenie stanowiska Rady jest poddawany pod głosowanie przed głosowaniem nad wszelkimi poprawkami.
2. Mimo odrzucenia przez Parlament w głosowaniu wniosku o odrzucenie stanowiska Rady, na podstawie zalecenia sprawozdawcy Parlament może rozpatrzyć nowy wniosek o odrzucenie po głosowaniu nad poprawkami i przesłuchaniu oświadczenia Komisji zgodnie z art. 66 ust. 5.
3. Jeżeli stanowisko Rady zostanie odrzucone, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym zamknięcie procedury ustawodawczej.

Artykuł 66

Poprawki do stanowiska Rady

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć poprawki do stanowiska Rady w celu ich rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.
2. Poprawki do stanowiska Rady są dopuszczalne tylko wówczas, gdy są one zgodne z postanowieniami art. 156 i 157 oraz jeśli mają na celu:
 - (a) przywrócenie w całości bądź w części stanowiska przyjętego przez Parlament w trakcie pierwszego czytania, lub
 - (b) osiągnięcie kompromisu pomiędzy Radą a Parlamentem, lub
 - (c) zmianę tych elementów stanowiska Rady, które nie zostały zamieszczone w projekcie złożonym do pierwszego czytania, lub zostały w nim zamieszczone w innym brzmieniu, a które nie wnoszą istotnych zmian w rozumieniu art. 59, lub
 - (d) uwzględnienie nowego faktu lub sytuacji prawnej zaistniałych po pierwszym czytaniu.

Decyzja Przewodniczącego w sprawie dopuszczalności lub odrzucenia poprawek jest ostateczna.

3. Jeżeli od czasu pierwszego czytania odbyły się nowe wybory do Parlamentu, ale nie powoływano się na art. 59, Przewodniczący może postanowić o odstąpieniu od ograniczeń dotyczących dopuszczalności poprawek, wymienionych w ust. 2.
4. Poprawki są przyjmowane wyłącznie większością głosów członków Parlamentu.
5. Przed głosowaniem nad poprawkami Przewodniczący może wystąpić do Komisji o przedstawienie jej stanowiska oraz do Rady o przekazanie uwag.

ROZDZIAŁ 5

TRZECIE CZYTANIE

Postępowanie pojednawcze

Artykuł 67

Powołanie komitetu pojednawczego

Jeżeli Rada poinformuje Parlament, że nie może przyjąć wszystkich jego poprawek do stanowiska Rady, Przewodniczący ustala z Radą datę i miejsce pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego. Przewidziany w art. 294 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej termin sześciu tygodni lub - o ile zostanie on przedłużony - ośmiu tygodni, biegnie od daty pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego.

Artykuł 68

Delegacja do komitetu pojednawczego

1. Delegacja Parlamentu do komitetu pojednawczego składa się z takiej samej liczby członków, co delegacja Rady.
2. Skład polityczny delegacji odzwierciedla podział Parlamentu na grupy polityczne. Konferencja Przewodniczących ustala dokładną liczbę członków poszczególnych grup politycznych wchodzących w skład delegacji.
3. Członkowie delegacji są powoływani przez grupy polityczne dla każdego przypadku postępowania pojednawczego, w miarę możliwości spośród członków zainteresowanych komisji, za wyjątkiem trzech stałych członków kolejnych delegacji, wyznaczonych na okres 12 miesięcy. Trzej stali członkowie są wyznaczani przez grupy polityczne spośród wiceprzewodniczących i reprezentują co najmniej dwie różne grupy polityczne. W skład każdej delegacji wchodzi przewodniczący oraz sprawozdawca właściwej komisji.
4. Grupy polityczne reprezentowane w delegacji wyznaczają zastępców.
5. Grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni niereprezentowani w delegacji mają prawo oddelegować po jednym przedstawicielu na wszelkie wewnętrzne posiedzenia przygotowawcze delegacji.
6. Delegacją kieruje Przewodniczący Parlamentu lub jeden z trzech stałych członków.
7. Delegacja podejmuje decyzje większością głosów swoich członków. Obrady delegacji nie są jawne.

Konferencja Przewodniczących przyjmuje uzupełniające wytyczne proceduralne dotyczące pracy delegacji do komitetu pojednawczego.

8. Delegacja informuje Parlament o wynikach postępowania pojednawczego.

Rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuł 69

Wspólny projekt

1. Jeżeli komitet pojednawczy uzgodni wspólny projekt, punkt ten zostaje wpisany do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu sześciu

tygodni, lub - jeśli termin został przedłużony - ośmiu tygodni po przyjęciu przez komitet pojednawczy wspólnego projektu.

2. Przewodniczący delegacji lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie na temat wspólnego projektu, do którego dołączone jest sprawozdanie.

3. Nie można zgłaszać poprawek do wspólnego projektu.

4. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Projekt zostaje przyjęty, jeżeli uzyska większość oddanych głosów.

5. Jeżeli komitet pojednawczy nie osiągnie porozumienia w sprawie wspólnego projektu, przewodniczący lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

ROZDZIAŁ 6

ZAMKNIĘCIE PROCEDURY USTAWODAWCZEJ

Artykuł 70

Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych

1. Negocjacje z pozostałymi instytucjami mające na celu osiągnięcie porozumienia w trakcie trwania procedury ustawodawczej są prowadzone z uwzględnieniem kodeksu postępowania określonego przez Konferencję Przewodniczących¹¹.

2. Negocjacji takich nie podejmuje się przed przyjęciem przez właściwą komisję decyzji w sprawie ich rozpoczęcia. Decyzja taka zapada większością głosów członków komisji, odrębnie dla każdej procedury ustawodawczej. Decyzja określa mandat i skład zespołu negocjacyjnego. O decyzjach takich powiadamia się Przewodniczącego, który regularnie informuje Konferencję Przewodniczących.

Mandat składa się ze sprawozdania przyjętego w komisji i przedłożonego do późniejszego rozpatrzenia przez Parlament. W drodze wyjątku, jeżeli komisja właściwa uzna za zasadne podjęcie negocjacji przed przyjęciem sprawozdania w komisji, mandat może składać się ze zbioru poprawek lub zbioru jasno określonych celów, priorytetów lub kierunków.

3. Zespołem negocjacyjnym kieruje sprawozdawca, a jego pracom przewodniczy przewodniczący komisji właściwej lub wiceprzewodniczący wyznaczony przez przewodniczącego. Zespół ten obejmuje przynajmniej kontrsprawozdawców z każdej grupy politycznej.

4. Każdy dokument, który ma być omawiany na posiedzeniu z udziałem Rady i Komisji (posiedzeniu trójstronnym), ma formę dokumentu określającego odpowiednie stanowiska uczestniczących instytucji oraz możliwe rozwiązania kompromisowe i jest udostępniany zespołowi negocjacyjnemu co najmniej 48 godzin, a w pilnych przypadkach co najmniej 24 godziny przed danym posiedzeniem trójstronnym.

Po każdym posiedzeniu trójstronnym zespół negocjacyjny składa z niego sprawozdanie na kolejnym posiedzeniu właściwej komisji. Komisji tej udostępnia się dokumenty przedstawiające wyniki ostatniego posiedzenia trójstronnego.

¹¹ Zob. załącznik XXI.

Jeżeli nie ma możliwości zwołania posiedzenia komisji w stosownym terminie, zespół negocjacyjny składa sprawozdanie przewodniczącemu, kontrsprawozdawcom i koordynatorom komisji, stosownie do przypadku.

Właściwa komisja może aktualizować mandat w świetle postępów negocjacji.

5. Jeżeli negocjacje prowadzą do kompromisu, niezwłocznie informuje się o tym właściwą komisję. Uzgodniony tekst przekazuje się właściwej komisji do rozpatrzenia. W przypadku zatwierdzenia uzgodnionego tekstu w drodze głosowania w komisji, tekst ten przedkładany jest do rozpatrzenia przez Parlament w odpowiedniej formie, w tym w formie poprawek kompromisowych. Można go przedstawić w formie tekstu skonsolidowanego pod warunkiem, że wyraźnie pokazuje zmiany w rozpatrywanym wniosku dotyczącym rozpatrywanego aktu.

6. Jeżeli procedura obejmuje zaangażowane komisje lub wspólne posiedzenia komisji, art. 50 i 51 mają zastosowanie do decyzji o rozpoczęciu negocjacji oraz do ich przebiegu.

W razie braku porozumienia między zainteresowanymi komisjami warunki rozpoczęcia i przebiegu negocjacji ustala przewodniczący Konferencji Przewodniczących Komisji zgodnie z zasadami określonymi we wspomnianych artykułach.

Artykuł 70a

Zatwierdzenie decyzji o rozpoczęciu negocjacji międzyinstytucjonalnych przed przyjęciem sprawozdania w komisji

1. Każda decyzja jakiegokolwiek komisji o rozpoczęciu negocjacji przed przyjęciem sprawozdania w komisji tłumaczona jest na wszystkie języki urzędowe, doręczana wszystkim posłom do Parlamentu i przekazywana Konferencji Przewodniczących.

Na wniosek grupy politycznej Konferencja Przewodniczących może podjąć decyzję o włączeniu tej kwestii – jako punktu do rozpatrzenia z debatą i głosowaniem – do projektu porządku dziennego sesji miesięcznej następującej po doręczeniu dokumentów, w którym to przypadku przewodniczący określa termin składania poprawek.

W przypadku nieprzyjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji o włączeniu tego punktu do projektu porządku dziennego tej sesji miesięcznej, decyzja o rozpoczęciu negocjacji ogłaszana jest przez przewodniczącego podczas otwarcia tej sesji miesięcznej.

2. Rozpatrzenie punktu wraz z debatą i głosowaniem zostaje wpisane do projektu porządku obrad sesji miesięcznej następującej po ogłoszeniu decyzji, a Przewodniczący określa termin składania poprawek, jeżeli w ciągu 48 godzin od ogłoszenia decyzji wystąpi o to z wnioskiem grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów.

W przeciwnym wypadku decyzja w sprawie rozpoczęcia negocjacji uznawana jest za zatwierdzoną.

Artykuł 71

Porozumienie w pierwszym czytaniu

Jeżeli zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada poinformuje Parlament, że przyjęła jego stanowisko, Przewodniczący, po ostatecznym opracowaniu zgodnie z art. 180, ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że wniosek został przyjęty w takim brzmieniu, które odpowiada stanowisku Parlamentu.

Artykuł 72

Porozumienie w drugim czytaniu

Jeżeli żadna propozycja odrzucenia stanowiska Rady lub wniesienia do niego poprawek nie zostanie przyjęta na podstawie art. 65 i 66 w terminach wyznaczonych do składania i głosowania w sprawie poprawek oraz wniosków o odrzucenie, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym ostateczne przyjęcie proponowanego aktu prawnego. Następnie przystępuje on, wspólnie z przewodniczącym Rady, do jego podpisania oraz zarządza ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zgodnie z art. 74.

Artykuł 73

Wymogi dotyczące sporządzania aktów prawnych

1. Akty prawne przyjęte wspólnie przez Parlament i Radę zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą wskazują rodzaj, numer porządkowy, datę uchwalenia oraz przedmiot aktu.
2. Akty prawne przyjęte wspólnie przez Parlament i Radę zawierają:
 - (a) sformułowanie: «Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej»;
 - (b) wskazanie postanowień, na mocy których przyjęto dany akt prawny, poprzedzone słowem: «uwzględniając»;
 - (c) umocowanie zawierające odniesienie do przedstawionych wniosków, jak również wydanych opinii oraz przeprowadzonych konsultacji;
 - (d) preambułę przyjętego aktu poprzedzoną słowami: «mając na uwadze, że» lub «mając na uwadze, co następuje»;
 - (e) sformułowanie: «przyjmują niniejsze rozporządzenie» lub «przyjmują niniejszą dyrektywę» lub «przyjmują niniejszą decyzję» lub «stanowią, co następuje», poprzedzające tekst aktu prawnego.
3. Akty prawne dzielą się na artykuły, w razie potrzeby pogrupowane w rozdziały i działy.
4. Ostatni artykuł aktu prawnego określa datę jego wejścia w życie, w przypadku gdy jest ona wcześniejsza lub późniejsza niż dwudziesty dzień po jego ogłoszeniu.
5. Po ostatnim artykule aktu prawnego następuje:
 - sformułowanie dotyczące jego stosowania, zgodne z odpowiednimi postanowieniami Traktatów;
 - sformułowanie: «Sporządzono w ...» i data przyjęcia aktu prawnego;
 - sformułowanie: «W imieniu Parlamentu Europejskiego, Przewodniczący», «W imieniu Rady, Przewodniczący», nazwisko Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i przewodniczącego Rady pełniących swoje funkcje w czasie uchwalenia danego aktu prawnego.

Artykuł 74

Podpisanie przyjętych aktów prawnych

Po opracowaniu ostatecznej wersji tekstu przyjętego zgodnie z art. 180 Regulaminu i po sprawdzeniu należytego przeprowadzenia wszystkich procedur, akty przyjęte zgodnie ze zwykłą

procedurą ustawodawczą podpisywane są przez Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego i publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez sekretarzy generalnych Parlamentu i Rady.

ROZDZIAŁ 6a

SPRAWY KONSTYTUCYJNE

Artykuł 74a

Zwykła rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 41 i 48 komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć Parlamentowi sprawozdanie zawierające skierowane do Rady propozycje zmian traktatów.

2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej popierającej analizę poprawek do traktatów, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej. Komisja sporządza sprawozdanie zawierające:

- projekt rezolucji, który stwierdza, czy Parlament zatwierdza czy odrzuca proponowaną decyzję, i który może zawierać propozycje skierowane do konwentu lub konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich;
- w razie potrzeby uzasadnienie.

3. Jeżeli Rada Europejska postanowi zwołać konwent, przedstawiciele Parlamentu są mianowani przez Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących.

Delegacja Parlamentu wybiera swojego przewodniczącego i kandydatów do członkostwa w grupie sterującej lub urzędzie stworzonym przez konwent.

4. Jeżeli Rada Europejska zwraca się do Parlamentu o wydanie zgody na decyzję o niezwoływaniu konwentu w celu przeanalizowania zaproponowanych poprawek do traktatów, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej zgodnie z art. 81.

Artykuł 74b

Uproszczona rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 41 i 48 komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć Parlamentowi, zgodnie z procedurą określoną w art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, sprawozdanie zawierające propozycje skierowane do Rady Europejskiej w celu rewizji całości lub części postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej zmieniającej trzecią część Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, artykuł 74a ustęp 2 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku projekt rezolucji może zawierać wyłącznie propozycje zmiany postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 74c

Traktaty akcesyjne

1. Każdy wniosek państwa europejskiego o przystąpienie do Unii Europejskiej jest przekazywany właściwej komisji do rozpatrzenia.

2. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament może zwrócić się do Komisji lub Rady o udział w debacie przed rozpoczęciem negocjacji z państwem kandydującym.
3. Przez cały okres trwania negocjacji Komisja i Rada regularnie i wyczerpująco informują właściwą komisję parlamentarną, w razie potrzeby w trybie poufnym, o postępach w negocjacjach.
4. Na każdym etapie negocjacji Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich wzięcie pod uwagę przed zawarciem traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej.
5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem jakiegokolwiek porozumienia, projekt porozumienia jest przekazywany Parlamentowi w celu uzyskania zgody Parlamentu zgodnie z art. 81 Regulaminu.

Artykuł 74d

Wystąpienie z Unii

Jeżeli na mocy art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie podejmuje decyzję o wystąpieniu z Unii, sprawa zostaje przekazana do właściwej komisji Parlamentu. Art.74c stosuje się odpowiednio. Parlament podejmuje decyzję o wydaniu zgody na porozumienie w sprawie wystąpienia z Unii większością oddanych głosów.

Artykuł 74e

Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad

1. Na podstawie specjalnego sprawozdania właściwej komisji opracowanego zgodnie z art. 41 i 48 Parlament może:
 - (a) poddać pod głosowanie uzasadniony wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
 - (b) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Komisję lub państwa członkowskie do przedstawienia wniosku zgodnie z art. 7 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej;
 - (c) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 3 lub, następnie, z art. 7 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.
2. Każdy wniosek Rady o wyrażenie zgody na propozycję przedłożoną zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 Traktatu o Unii Europejskiej wraz z uwagami przekazanymi przez zainteresowane państwo członkowskie, jest przedstawiany w Parlamencie i kierowany do właściwej komisji zgodnie z art. 81. Z wyjątkiem pilnych i uzasadnionych przypadków, Parlament podejmuje decyzję na podstawie propozycji właściwej komisji.
3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, wymagają większości dwóch trzecich oddanych głosów reprezentujących większość członków Parlamentu.
4. Z zastrzeżeniem zgody Konferencji Przewodniczących komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć projekt rezolucji towarzyszącej. Projekt ten wyraża opinię Parlamentu co do poważnego naruszenia zasad podstawowych przez państwo członkowskie oraz co do odpowiednich sankcji, ich modyfikacji lub zniesienia.
5. Właściwa komisja czuwa nad tym, aby Parlament był wyczerpująco informowany oraz, jeżeli to konieczne, aby wydał opinię co do wszystkich dalszych decyzji podejmowanych po udzieleniu zgody na podstawie ust. 3. Rada jest proszona o przekazywanie informacji na temat

rozwoju sytuacji. Na podstawie sporządzonej za zgodą Konferencji Przewodniczących propozycji właściwej komisji Parlament może przyjąć zalecenia dla Rady.

Artykuł 74f

Skład Parlamentu

W stosownym czasie przed końcem kadencji parlamentarnej Parlament może na podstawie sprawozdania sporządzonego przez właściwą komisję zgodnie z art. 41 przedstawić propozycję modyfikacji swojego składu. Projekt decyzji Rady Europejskiej określającej skład Parlamentu jest rozpatrywany zgodnie z art. 81.

Artykuł 74g

Ścisła współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

1. Wnioski mające na celu wprowadzenie ściślejszej współpracy między państwami członkowskimi zgodnie z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej są przekazywane przez Przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji. Artykuł. 37, 38, 39, 43, 53-59 i. 81 Regulaminu stosuje się odpowiednio.

2. Właściwa komisja sprawdza zgodność z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 326-334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Po ustanowieniu ściślejszej współpracy późniejsze akty prawne proponowane w jej ramach podlegają w Parlamencie tym samym procedurom co akty nie wchodzące w zakres ściślejszej współpracy. Artykuł 43 stosuje się.

ROZDZIAŁ 7

PROCEDURY BUDŻETOWE

Artykuł 75

Wieloletnie ramy finansowe

W przypadku gdy Rada wymaga zgody Parlamentu w odniesieniu do wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego wieloletnie ramy finansowe, sprawa zostaje przekazana do komisji przedmiotowo właściwej zgodnie z procedurą określoną w art. 81. Do osiągnięcia zgody Parlamentu wymagana jest większość głosów jego członków.

Artykuł 75a

Dokumenty robocze

1. Posłom udostępniane są następujące dokumenty:
 - (a) projekt budżetu przedstawiany przez Komisję;
 - (b) sprawozdanie Rady z obrad nad projektem budżetu;
 - (c) stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu przyjęte zgodnie z art. 314 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - (d) wszelkie projekty decyzji w sprawie kwot miesięcznego prowizorium budżetowego zgodnie z art. 315 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Powyższe dokumenty są przekazywane właściwej komisji. Każda zainteresowana komisja może wydać swoją opinię.
3. Przewodniczący wyznacza termin, w jakim komisje, które zamierzają wydać opinię, przekazują ją właściwej komisji.

Artykuł 75b

Rozpatrywanie projektu budżetu - pierwszy etap

1. Zgodnie z określonymi niżej zasadami każdy poseł może złożyć i przedstawić projekty poprawek do projektu budżetu.
2. Propozycje poprawek są dopuszczalne, jeżeli zostały złożone na piśmie i podpisane przez co najmniej 40 posłów albo przedłożone w imieniu grupy politycznej lub komisji, określają pozycje budżetowe, których dotyczą, oraz zapewniają przestrzeganie zasady równowagi przychodów i wydatków. Projekty poprawek zawierają wszelkie użyteczne informacje do zamieszczenia w uwagach do danej pozycji budżetowej.

Do wszystkich projektów poprawek do projektu budżetu dołączane są pisemne uzasadnienia.

3. Przewodniczący wyznacza termin składania projektów poprawek.
4. Właściwa komisja wydaje opinię na temat złożonych tekstów przed poddaniem ich pod dyskusję na posiedzeniu plenarnym.

Projekty poprawek, które zostały odrzucone przez właściwą komisję, są poddawane pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym jedynie wówczas, gdy komisja lub co najmniej 40 posłów złoży odpowiedni wniosek na piśmie w terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego. Termin ten nie może być w żadnym wypadku krótszy niż dwadzieścia cztery godziny przed rozpoczęciem głosowania.

5. Projekty poprawek do preliminarza budżetowego Parlamentu Europejskiego zbieżne z projektami odrzuconymi wcześniej przez Parlament na etapie ustalania preliminarza są poddawane pod dyskusję jedynie wówczas, gdy właściwa komisja wyda pozytywną opinię.
6. Na zasadzie odstępstwa od postanowień art. 55 ust. 2 Parlament stanowi w oddzielnych, następujących po sobie głosowaniach w sprawie:
 - każdego projektu poprawki,
 - sekcji projektu budżetu,
 - projektów rezolucji odnoszących się do projektu budżetu.

Zastosowanie ma jednak art. 161 ust. 4-8.

7. Artykuły, rozdziały, tytuły i sekcje projektu budżetu, do których nie wniesiono projektów poprawek uznaje się za przyjęte.
8. Do przyjęcia projektów poprawek wymagana jest większość głosów członków Parlamentu.
9. Jeżeli Parlament wniósł poprawki do projektu budżetu, zmieniony projekt budżetu przekazywany jest wraz z uzasadnieniami Radzie i Komisji.
10. Rada i Komisja otrzymują protokół z przebiegu posiedzenia, w czasie którego Parlament głosował nad projektem budżetu.

Artykuł 75c

Rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych

Przewodniczący uczestniczy w regularnych spotkaniach przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji zwoływanych z inicjatywy Komisji w ramach procedur budżetowych, o których mowa w części szóstej tytuł II Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Przewodniczący podejmuje wszelkie środki niezbędne do popierania konsultacji i zbliżania stanowisk instytucji w celu ułatwienia wdrożenia procedur, o których mowa powyżej.

Przewodniczący Parlamentu może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.

Artykuł 75d

Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu

1. Przewodniczący zwołuje budżetowy komitet pojednawczy zgodnie z art. 314 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej.
2. Delegacja reprezentująca Parlament na posiedzeniach komitetu pojednawczego w procedurze budżetowej składa się z takiej samej liczby członków co delegacja Rady.
3. Członkowie delegacji są mianowani każdego roku przez grupy polityczne przed głosowaniem w Parlamencie nad stanowiskiem Rady, w miarę możliwości spośród członków komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe oraz innych zainteresowanych komisji. Delegacji przewodniczy Przewodniczący Parlamentu. Przewodniczący może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.
4. Zastosowanie mają art. 68 ust. 2, 4, 5, 7 i 8.
5. W przypadku osiągnięcia przez budżetowy komitet pojednawczy porozumienia w sprawie wspólnego projektu sprawa zostaje wpisana do porządku dziennego posiedzenia plenarnego, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty porozumienia. Wspólny projekt udostępniany jest posłom. Stosuje się art. 69 ust. 2 i 3.
6. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Głosowanie jest imienne. Wspólny projekt uznaje się za zatwierdzony, o ile nie zostanie on odrzucony większością głosów ogólnej liczby posłów wchodzących w skład Parlamentu.
7. Jeżeli Parlament zatwierdzi wspólny projekt, natomiast Rada go odrzuci, właściwa komisja może złożyć niektóre lub wszystkie poprawki Parlamentu do stanowiska Rady do zatwierdzenia zgodnie z art. 314 ust. 7 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Głosowanie w sprawie potwierdzenia zostaje wpisane do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty powiadomienia przez Radę o odrzuceniu przez nią wspólnego projektu.

Poprawki uznaje się za potwierdzone, jeżeli zostaną one przyjęte większością głosów posłów wchodzących w skład Parlamentu i trzech piątych oddanych głosów.

Artykuł 75e

Ostateczne przyjęcie budżetu

Jeżeli Przewodniczący jest przekonany, że budżet został przyjęty zgodnie z przepisami art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ogłasza na posiedzeniu, że budżet został ostatecznie przyjęty. Przewodniczący zarządza publikację budżetu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 75f

Miesięczne prowizorium budżetowe

1. Każda decyzja Rady upoważniająca do wydatkowania kwot przekraczających miesięczne prowizorium budżetowe jest przekazywana właściwej komisji.
2. Właściwa komisja może złożyć projekt decyzji mającej na celu zmniejszenie wydatków, o których mowa w ust. 1. Parlament podejmuje w tej sprawie decyzję w ciągu 30 dni od przyjęcia decyzji Rady.
3. Parlament podejmuje decyzję większością głosów swoich członków.

Artykuł 76

Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu

Postanowienia dotyczące procedur wykonawczych stosowanych przy podejmowaniu decyzji w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu, zgodnie z postanowieniami finansowymi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z rozporządzeniem finansowym, są załączone do niniejszego Regulaminu¹². Załącznik ten jest przyjmowany zgodnie z art. 212 ust. 2.

Artykuł 77

Inne procedury udzielania absolutorium

Postanowienia dotyczące procedury stosowanej przy podejmowaniu decyzji w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu stosuje się również do procedury udzielania absolutorium:

- Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego z wykonania budżetu Parlamentu Europejskiego;
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie budżetów innych instytucji i organów Unii Europejskiej, takich jak Rada (w zakresie funkcji wykonawczych), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunał Obrachunkowy, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów;
- Komisji z wykonania budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju;
- organom odpowiedzialnym za wykonanie budżetu jednostek prawnie niezależnych wykonujących zadania Unii, w zakresie, w jakim ich czynności podlegają przepisom wymagającym udzielenia absolutorium przez Parlament Europejski.

¹²Zob. załącznik VI.

Artykuł 78

Kontrola Parlamentu nad wykonywaniem budżetu

1. Parlament kontroluje wykonywanie budżetu bieżącego. Zadanie to powierza komisjom właściwym w sprawach budżetu i kontroli budżetowej oraz innym zainteresowanym komisjom.
2. Co roku, przed pierwszym czytaniem projektu budżetu na kolejny rok budżetowy, Parlament bada problemy związane z wykonywaniem budżetu bieżącego, we właściwych przypadkach na podstawie projektu rezolucji przedstawionego przez właściwą komisję parlamentarną.

ROZDZIAŁ 8

WEWNĘTRZNE PROCEDURY BUDŻETOWE

Artykuł 79

Preliminarz budżetowy Parlamentu

1. Na podstawie sprawozdania przygotowanego przez Sekretarza Generalnego Prezydium opracowuje wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.
2. Przewodniczący przekazuje wstępny projekt właściwej komisji, która opracowuje projekt preliminarza budżetowego i przygotowuje sprawozdanie dla Parlamentu.
3. Przewodniczący wyznacza termin składania poprawek do projektu preliminarza budżetowego.

Właściwa komisja wydaje opinię na temat tych poprawek.

4. Parlament uchwała preliminarz budżetowy.
5. Przewodniczący przekazuje preliminarz budżetowy Komisji i Radzie.
6. Powyższe postanowienia stosują się do preliminarzy budżetów korygujących.

Artykuł 79a

Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu

1. W kwestii budżetu Parlamentu Prezydium i Komisja Budżetowa podejmują w kolejnych fazach decyzje w zakresie:
 - (a) schematu organizacyjnego;
 - (b) wstępnego projektu i projektu preliminarza budżetowego.
2. Decyzje dotyczące schematu organizacyjnego są podejmowane zgodnie z następującą procedurą:
 - (a) Prezydium sporządza schemat organizacyjny na każdy rok budżetowy;
 - (b) w przypadku gdy opinia komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe różni się od pierwotnych decyzji Prezydium, wszczyna się postępowanie uzgadniające pomiędzy Prezydium i tą komisją;
 - (c) na zakończenie postępowania Prezydium podejmuje ostateczną decyzję w sprawie preliminarza budżetowego dla schematu organizacyjnego, zgodnie z art. 207 ust. 3

Regulaminu, nie naruszając decyzji podjętych zgodnie z art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Procedura przygotowawcza dotycząca samego preliminarza rozpoczyna się z chwilą ostatecznego przyjęcia schematu organizacyjnego przez Prezydium. Etapy tej procedury odpowiadają etapom opisanym w art. 79 Regulaminu. Jeżeli stanowiska komisji właściwej w kwestiach budżetowych i Prezydium znacznie się różnią, wszczyna się postępowanie uzgadniające.

Artykuł 80

Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków

1. Po konsultacji z właściwą komisją Przewodniczący podejmuje lub zleca podjęcie decyzji w sprawie poniesienia i pokrycia wydatków w ramach wewnętrznego regulaminu finansowego przyjętego przez Prezydium.

2. Przewodniczący przekazuje do właściwej komisji projekt rocznego sprawozdania finansowego.

3. Na podstawie sprawozdania właściwej komisji Parlament zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe oraz stanowi o udzieleniu absolutorium.

ROZDZIAŁ 9

PROCEDURA ZGODY

Artykuł 81

Procedura zgody

1. Poproszony o wyrażenie zgody na proponowany akt prawny Parlament podejmuje decyzję na podstawie wydanego przez właściwą komisję parlamentarną zalecenia w sprawie przyjęcia lub odrzucenia danego aktu.

W drodze jednego głosowania Parlament podejmuje decyzję w sprawie aktu prawnego, który według postanowień Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga jego zgody, przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek. Większość wymagana do udzielenia zgody jest większością określoną w odpowiednim artykule Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowiącym podstawę prawną proponowanego aktu.

2. W przypadku traktatów akcesyjnych, umów międzynarodowych lub stwierdzenia poważnego i trwałego naruszenia wspólnych zasad przez państwo członkowskie stosuje się odpowiednio art. 74c, 90 i 74e. W przypadku procedury ściślejszej współpracy w dziedzinie objętej zwykłą procedurą ustawodawczą stosuje się art. 74g Regulaminu.

3. Jeżeli proponowany akt prawny lub planowana umowa międzynarodowa wymaga zgody Parlamentu, właściwa komisja może, w celu pozytywnego zakończenia procedury, postanowić o przedstawieniu w Parlamencie wstępnego sprawozdania w sprawie wniosku. Sprawozdanie to zawiera projekt rezolucji z zaleceniami dotyczącymi zmiany lub wdrożenia proponowanego aktu.

ROZDZIAŁ 10

(skreślony)

Artykuł 82

(skreślony)

ROZDZIAŁ 11

INNE PROCEDURY

Artykuł 83

Procedura wydawania opinii na podstawie art. 140 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

1. W celu wydania opinii w sprawie zaleceń Rady zgodnie z art. 140 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej po przedłożeniu powyższych zaleceń przez Radę na posiedzeniu plenarnym, Parlament obraduje na podstawie przedstawionej przez właściwą komisję parlamentarną pisemnej lub ustnej propozycji przyjęcia lub odrzucenia zaleceń będących przedmiotem konsultacji z Parlamentem.
2. Parlament głosuje następnie nad wszystkimi zaleceniami łącznie, przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek.

Artykuł 84

Procedury dotyczące dialogu społecznego

1. Każdy dokument opracowany przez Komisję zgodnie z art. 154 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub umowa zawarta przez partnerów społecznych zgodnie z art. 155 ust. 1 Traktatu, jak również wnioski Komisji przedstawione na podstawie art. 155 ust. 2 Traktatu są przekazywane przez przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji.
2. Jeżeli partnerzy społeczni poinformują Komisję, że zamierzają wszcząć procedurę przewidzianą w art. 139 Traktatu WE, właściwa komisja może opracować sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu.
3. Jeżeli partnerzy społeczni zawarli umowę oraz wspólnie żądają jej wdrożenia na mocy decyzji Rady wydanej na wniosek Komisji, zgodnie z art. 139 ust. 2 Traktatu WE, właściwa komisja przedstawia projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie tego żądania.

Artykuł 85

Procedury dotyczące rozpatrywania porozumień dobrowolnych

1. Jeżeli Komisja poinformuje Parlament o zamiarze skorzystania z możliwości zastosowania porozumień dobrowolnych jako alternatywy dla ustawodawstwa, właściwa komisja może sporządzić sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu, zgodnie z art. 48.
2. Jeżeli Komisja powiadomi o zamiarze zawarcia dobrowolnego porozumienia, właściwa komisja może przedstawić projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie wniosku oraz określającej warunki jego przyjęcia lub odrzucenia.

Artykuł 86

Ujednolicenie

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący ujednolicenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych. Komisja ta rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym¹³ w celu zbadania, czy ogranicza się on do ściśle pojętej ujednolicenia, bez zmian o charakterze merytorycznym.

2. Na własny wniosek lub na wniosek komisji właściwej w kwestiach prawnych, komisja przedmiotowo właściwa dla aktów prawnych będących przedmiotem ujednolicenia może być poproszona o wydania opinii w sprawie zasadności przeprowadzenia ujednolicenia

3. Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne.

Na wniosek sprawozdawcy przewodniczący komisji właściwej w kwestiach prawnych może jednak przedłożyć tej komisji do zatwierdzenia zmiany dotyczące dostosowań technicznych, pod warunkiem że są one niezbędne dla zapewnienia zgodności wniosku z zasadami ujednolicenia i nie wnoszą do wniosku zmian merytorycznych.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie spowoduje zmian merytorycznych w prawie Unii, przedkłada go do zatwierdzenia Parlamentowi.

W przypadku gdy komisja uzna, że wniosek wnosi zmiany merytoryczne, komisja ta proponuje Parlamentowi jego odrzucenie.

W obu przypadkach Parlament stanowi w drodze jednego głosowania, bez poprawek i debaty.

Artykuł 87

Przekształcenie

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący przekształcenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych oraz komisji przedmiotowo właściwej.

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym¹⁴ w celu zbadania, czy nie zawiera on zmian merytorycznych innych niż te, które określono w nim jako takie.

Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne w ramach rozpatrywania wniosku. Art. 86 ust. 3 akapit drugi stosuje się jednak w odniesieniu do przepisów niezmienionych we wniosku dotyczącym przekształcenia.

3. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi zmian merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

¹³Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r., Szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych, pkt 4 (Dz.U. C 102 z 4.4.1996, str. 2)

¹⁴Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej systematycznego stosowania technik przekształcenia tekstów prawnych, pkt. 9 (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1).

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 156 i 157, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Jeżeli jednak, zgodnie z pkt 8 porozumienia międzyinstytucjonalnego, właściwa komisja zamierza także złożyć poprawki to ujednoliconych fragmentów wniosku, powiadamia ona niezwłocznie o tym zamiarze Radę i Komisję, zaś Komisja powinna poinformować komisję, przed głosowaniem zgodnie z art. 54, o swoim stanowisku w sprawie poprawek i o tym, czy zamierza wycofać wniosek dotyczący przekształcenia.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek obejmuje zmiany merytoryczne inne niż te, które określono w nim jako takie, proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku i informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

Przewodniczący zwraca się w tym przypadku do Komisji o wycofanie wniosku. Jeżeli Komisja wycofa wniosek, Przewodniczący stwierdza bezprzedmiotowość procedury i informuje o tym Radę. W przypadku niewycofania wniosku przez Komisję Parlament odsyła go do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje wniosek zgodnie ze zwykłą procedurą.

Artykuł 87a

Akty delegowane

1. Jeżeli Komisja przekazuje Parlamentowi akt delegowany, przewodniczący odsyła go do komisji właściwej dla podstawowego aktu ustawodawczego, która może podjąć decyzję o mianowaniu sprawozdawcy celem zbadania jednego lub kilku aktów delegowanych.

2. Przewodniczący informuje Parlament o dacie otrzymania aktu delegowanego we wszystkich językach urzędowych oraz o terminie, w którym może zostać wyrażony sprzeciw. Termin ten zaczyna biec od tej daty.

Informacja publikowana jest w protokole posiedzenia, wraz z nazwą komisji przedmiotowo właściwej.

3. Zgodnie z postanowieniami podstawowego aktu ustawodawczego komisja przedmiotowo właściwa, jeśli uzna to za stosowne, może, po konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi komisjami, przedstawić Parlamentowi projekt uzasadnionej rezolucji. Ten projekt rezolucji wskazuje powody wyrażenia sprzeciwu przez Parlament i może zawierać skierowany do Komisji wniosek o przedstawienie nowego aktu delegowanego uwzględniającego zalecenia sformułowane przez Parlament.

4. Jeżeli na dziesięć dni roboczych przed początkiem sesji miesięcznej, której środą poprzedza dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1d i wypada najbliższej tego dnia, komisja przedmiotowo właściwa nie przedstawi projektu rezolucji, grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów może złożyć projekt rezolucji w tej sprawie, w celu wprowadzenia go do porządku dziennego wspomnianej wyżej sesji miesięcznej.

5. Parlament podejmuje, w terminie przewidzianym w podstawowym akcie ustawodawczym, decyzję w sprawie każdego złożonego projektu rezolucji większością głosów określoną w art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa uzna za stosowne, zgodnie z postanowieniami podstawowego aktu ustawodawczego, przedłużenie terminu wyrażania sprzeciwu wobec aktu delegowanego, przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej informuje o tym w imieniu Parlamentu Radę i Komisję.

6. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa zaleci, by przed upływem terminu przewidzianego w podstawowym akcie ustawodawczym Parlament oświadczył, że nie wyraża sprzeciwu wobec aktu delegowanego:

- informuje ona o tym przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji pismem zawierającym uzasadnienie i przedstawia odpowiednie zalecenie;
- jeżeli sprzeciw nie zostanie wyrażony ani podczas kolejnego posiedzenia Konferencji Przewodniczących Komisji, ani, w pilnych przypadkach, przy zastosowaniu procedury pisemnej, jej przewodniczący powiadamia o tym przewodniczącego Parlamentu, który jak najszybciej informuje zgromadzenie plenarne;
- jeżeli w terminie dwudziestu czterech godzin po ogłoszeniu na posiedzeniu plenarnym grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów wyrazi sprzeciw wobec zalecenia, jest ono poddawane pod głosowanie;
- jeżeli w tym samym terminie sprzeciw nie zostanie wyrażony, zalecenie uznaje się za przyjęte;
- przyjęcie takiego zalecenia oznacza, że każda późniejsza propozycja sprzeciwu wobec aktu delegowanego jest niedopuszczalna.

7. Komisja przedmiotowo właściwa może, zgodnie z postanowieniami podstawowego aktu ustawodawczego, przedstawić Parlamentowi projekt uzasadnionej rezolucji odwołującej – w całości lub w części – przekazanie uprawnień przewidziane w tym akcie. Parlament stanowi większością głosów określoną w art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

8. Przewodniczący informuje Radę i Komisję o stanowiskach przyjętych na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 88

Akty i środki wykonawcze

1. Jeżeli Komisja przedłoży Parlamentowi projekt aktu lub środka wykonawczego, przewodniczący przekazuje go komisji właściwej dla podstawowego aktu ustawodawczego, która może podjąć decyzję o mianowaniu sprawozdawcy celem zbadania jednego lub kilku projektów aktów lub środków wykonawczych.

2. Komisja przedmiotowo właściwa może przedstawić Parlamentowi projekt uzasadnionej rezolucji wskazujący, że wniosek w sprawie aktu lub środka wykonawczego przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w podstawowym akcie ustawodawczym lub jest niezgodny z prawem Unii z innych powodów.

3. Projekt rezolucji może zawierać skierowany do Komisji wniosek o wycofanie aktu, środka lub projektu aktu lub środka, o jego zmianę z uwzględnieniem uwag zgłoszonych przez Parlament lub o przedstawienie nowego wniosku ustawodawczego. Przewodniczący informuje Radę i Komisję o zajęтым stanowisku.

4. Jeżeli środki wykonawcze przewidywane przez Komisję podlegają procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą określonej w decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zastosowanie mają następujące postanowienia dodatkowe:

- (a) czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać w momencie przekazania Parlamentowi projektu środków we wszystkich językach urzędowych. W przypadku

skrócenia czasu przeznaczanego na kontrolę, przewidzianego w art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji 1999/468/WE, oraz w nagłych przypadkach przewidzianych w art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać od daty otrzymania przez Parlament ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komisji ustanowionej zgodnie z decyzją 1999/468/WE, chyba że sprzeciwi się temu przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej. Art. 146 nie ma w takim przypadku zastosowania;

- (b) jeżeli podstawą projektu środka wykonawczego jest art. 5a ust. 5 lub 6 decyzji 1999/468/WE, który dotyczy skrócenia terminów wyrażenia przez Parlament sprzeciwu, projekt rezolucji sprzeciwiającej się przyjęciu tego projektu środka może zostać złożony przez przewodniczącego właściwej komisji, jeżeli nie mogła ona zebrać się we właściwym czasie;
- (c) Parlament, podejmując decyzję większością głosów wszystkich posłów, może sprzeciwić się przyjęciu projektu środka wykonawczego, wskazując, że projekt ten przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w akcie podstawowym, jest niezgodny z celem lub treścią aktu podstawowego lub narusza zasadę pomocniczości bądź proporcjonalności;
- (d) w przypadku gdy właściwa komisja w następstwie należycie uzasadnionego wniosku Komisji zaleci w zawierającym uzasadnienie piśmie do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji, by Parlament oświadczył, że nie wyraża sprzeciwu wobec proponowanego środka przed upływem normalnego terminu przewidzianego w art. 5a ust. 3 lit. c) lub art. 5a ust. 4 lit. e) decyzji 1999/468/WE, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 87a, ust. 6.

Artykuł 88 a

Rozpatrywanie w ramach procedury obejmującej zaangażowane komisje lub wspólne posiedzenia komisji

1. Jeżeli podstawowy akt ustawodawczy został przyjęty przez Parlament przy zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 50, do rozpatrywania aktów delegowanych i projektów aktów lub środków wykonawczych zastosowanie mają następujące postanowienia uzupełniające:

- akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego jest przekazywany komisji przedmiotowo właściwej i komisji zaangażowanej;
- przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej ustala termin, w którym zaangażowana komisja może zgłaszać propozycje co do punktów wchodzących w zakres jej wyłącznej właściwości lub wspólnej właściwości obydwu komisji;
- jeżeli akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego wchodzi głównie w zakres wyłącznej właściwości zaangażowanej komisji, jej propozycje są przyjmowane bez głosowania przez właściwą komisję; w przeciwnym wypadku przewodniczący może zezwolić zaangażowanej komisji na przedłożenie Parlamentowi projektu rezolucji.

2. Jeżeli podstawowy akt ustawodawczy został przyjęty przez Parlament przy zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 51, do rozpatrywania aktów delegowanych i projektów aktów lub środków wykonawczych zastosowanie mają następujące postanowienia uzupełniające:

- po otrzymaniu aktu delegowanego lub projektu aktu lub środka wykonawczego przewodniczący określa właściwą komisję lub komisje wspólnie właściwe do ich

zbadania, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 51 i ewentualnych porozumień między przewodniczącymi odnośnych komisji;

- jeżeli akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego został odesłany do rozpatrzenia zgodnie z procedurą obejmującą wspólne posiedzenia komisji, każda z komisji może wnioskować o zwołanie wspólnego posiedzenia w celu rozpatrzenia projektu rezolucji. W braku porozumienia między przewodniczącymi odnośnych komisji wspólne posiedzenie zwoływane jest przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji.

TYTUŁ IIa

STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ 12

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Artykuł 89

(skreślony)

Artykuł 90

Umowy międzynarodowe

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, właściwa komisja może postanowić o sporządzeniu sprawozdania lub monitorowaniu w inny sposób procedury i informuje o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji. W stosownych przypadkach inne komisje mogą być poproszone o wydanie opinii, zgodnie z art. 49 ust. 1. W stosownych przypadkach zastosowanie mają art. 188 ust. 2, art. 50 lub 51.

Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz zaangażowanych komisji podejmują wspólnie odpowiednie działania dla zapewnienia, aby Parlament otrzymywał, w razie potrzeby w trybie poufnym, natychmiastowe, systematyczne i wyczerpujące informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania porozumień międzynarodowych, w tym informacje dotyczące projektu wytycznych negocjacyjnych i przyjętych wytycznych negocjacyjnych oraz informacje, o których mowa w ust. 3.

od Komisji, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, oraz

od Rady, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament może zwrócić się do Rady o nieudzielanie zgody na rozpoczęcie negocjacji zanim nie wypowie się on, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, co do planowanego mandatu negocjacyjnego.

3. Gdy planowane jest otwarcie negocjacji, właściwa komisja zasięga w Komisji informacji co do podstawy prawnej wybranej do zawarcia umowy międzynarodowej, o której mowa w ustępie 1. Właściwa komisja weryfikuje wybraną podstawę prawną, zgodnie z art. 37. Jeżeli Komisja nie określi podstawy prawnej lub jeśli ważność tej podstawy została zakwestionowana, zastosowanie mają postanowienia art. 37.

4. Na każdym etapie trwania negocjacji Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji oraz po rozpatrzeniu wszelkich stosownych wniosków przedłożonych zgodnie z art. 121, przyjmując zalecenia i zwrócić się o ich uwzględnienie przed zawarciem rozpatrywanej umowy międzynarodowej.

5. Po zakończeniu negocjacji, lecz przed podpisaniem umowy, projekt umowy jest przekazywany Parlamentowi w celu wydania opinii lub wyrażenia zgody. Do procedury wyrażania zgody stosuje się art. 81.

6. Przed głosowaniem w sprawie udzielenia zgody właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej jedna dziesiąta posłów mogą wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. W przypadku przyjęcia takiego wniosku przez Parlament głosowanie w sprawie udzielenia zgody zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał¹⁵.

7. W sprawach dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej lub protokołu finansowego zawartego przez Unię Europejską Parlament wydaje opinię lub wyraża zgodę w drodze jednego głosowania, większością oddanych głosów. Poprawki do tekstu umowy lub protokołu nie są dopuszczalne.

8. Jeżeli opinia wydana przez Parlament jest negatywna, Przewodniczący zwraca się do Rady o niezawieranie umowy.

9. Jeżeli Parlament odmówi wyrażenia zgody na zawarcie umowy międzynarodowej, Przewodniczący informuje Radę, że umowa nie może zostać zawarta.

Artykuł 91

Procedury oparte na art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w przypadkach tymczasowego stosowania lub zawieszenia umów międzynarodowych lub ustalenia stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej

W przypadku, gdy Komisja, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, powiadomi Parlament i Radę o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o tymczasowe obowiązywanie lub zawieszenie danej umowy międzynarodowej, złożenie oświadczenia przez Parlament oraz debata następują na posiedzeniu plenarnym. Parlament może wydawać zalecenia, zgodnie z art. 90 lub art. 97 Regulaminu.

Identyczna procedura obowiązuje w przypadku powiadomienia Parlamentu przez Komisję o wniosku dotyczącym stanowisk, które mają zostać przyjęte w imieniu Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej.

ROZDZIAŁ 13

REPREZENTOWANIE UNII NA ZEWNĄTRZ ORAZ WSPÓLNA POLITYKA ZAGRANICZNA I BEZPIECZEŃSTWA

Artykuł 92

(skreślony)

Artykuł 93

Specjalni przedstawiciele

1. Jeżeli Rada postanowi mianować specjalnego przedstawiciela zgodnie z art. 33 Traktatu o Unii Europejskiej, Przewodniczący, na wniosek właściwej komisji, zwraca się do Rady o złożenie oświadczenia oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące mandatu, celów i innych istotnych aspektów zadań i roli, jaką ma pełnić przedstawiciel.

¹⁵Zob. także wykładnię art. 128.

2. Po jego mianowaniu, lecz przed objęciem stanowiska specjalny przedstawiciel może zostać poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją i o udzielenie odpowiedzi na jej pytania.
3. Zgodnie z art. 121, w terminie trzech miesięcy od przesłuchania właściwa komisja może zaproponować zalecenie odnoszące się bezpośrednio do oświadczenia specjalnego przedstawiciela i do udzielonych przez niego odpowiedzi.
4. Parlament zwraca się do specjalnego przedstawiciela o należyte i regularne informowanie Parlamentu o praktycznej realizacji jego mandatu.
5. Specjalny przedstawiciel powołany przez Radę, z mandatem w zakresie poszczególnych kwestii politycznych, może zostać zaproszony przez Parlament lub poprosić o zaproszenie do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją.

Artykuł 94

(skreślony)

Artykuł 95

Reprezentacja na szczeblu międzynarodowym

1. Kandydat na stanowisko szefa zewnętrznego przedstawicielstwa Unii może zostać zaproszony do stawienia się przed właściwym organem Parlamentu w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.
2. W terminie trzech miesięcy od przesłuchania, o którym mowa w ust. 1, właściwa komisja może przyjąć rezolucję lub wydać zalecenie dotyczące bezpośrednio złożonego oświadczenia i udzielonych odpowiedzi.

Artykuł 96

Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

1. W przypadku konsultacji z Parlamentem zgodnie z art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej sprawa jest przekazywana właściwej komisji, która może przedstawić zalecenia zgodnie z art. 97 Regulaminu.
2. Zainteresowane komisje czynią starania, aby Wiceprzewodniczący Komisji/Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dostarczał im regularnie i na czas informacji o rozwoju i wdrażaniu wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii, o przewidywanych kosztach każdej podejmowanej w ramach tej polityki decyzji pociągającej za sobą skutki finansowe oraz o wszelkich innych kwestiach finansowych dotyczących działań podejmowanych w zakresie tej polityki. Wyjątkowo, na wniosek Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela, komisja może postanowić o utajnieniu obrad.
3. Dwa razy do roku przeprowadzana jest debata w sprawie opracowanego przez Wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela dokumentu konsultacyjnego, który przedstawia zasadnicze aspekty i najważniejsze kierunki wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym także europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz ich skutki finansowe dla budżetu Unii. Zastosowanie mają procedury przewidziane w art. 110.

(Zob. także wykładnię art. 121.)

4. Wiceprzewodniczący / Wysoki Przedstawiciel zapraszany jest na każdą odbywającą się na posiedzeniu plenarnym debatę dotyczącą polityki zagranicznej, bezpieczeństwa lub obrony.

Artykuł 97

Zalecenia w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

1. Za zgodą Konferencji Przewodniczących lub na podstawie wniosku zgodnie z art. 121 komisja właściwa do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa może sporządzać, w ramach swoich kompetencji, zalecenia dla Rady.

2. W pilnych przypadkach zgoda, o której mowa w ust. 1, może być udzielona przez Przewodniczącego, który może również zezwolić na nadzwyczajne posiedzenie danej komisji.

3. W ramach procedury przyjmowania powyższych zaleceń, które muszą zostać poddane pod głosowanie w formie pisemnej, art. 146 nie ma zastosowania, natomiast mogą być zgłaszane ustne poprawki.

Niestosowanie art. 146 jest możliwe tylko w pracach na forum komisji, w pilnych przypadkach. Odstępstwa od postanowień art. 146 nie są dopuszczalne na posiedzeniach komisji nie mających charakteru pilnego, ani na posiedzeniach plenarnych.

Przepis zezwalający na zgłaszanie ustnych poprawek oznacza, że poseł nie może sprzeciwić się poddaniu ustnych poprawek pod głosowanie w komisji.

4. Sporządzone w ten sposób zalecenia są wpisywane do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej następującej bezpośrednio po ich przedstawieniu. W przypadkach uznanych decyzją Przewodniczącego za pilne, zalecenia mogą być wpisane do porządku dziennego bieżącej sesji miesięcznej. Zalecenia uważa się za przyjęte, chyba że co najmniej 40 posłów zgłosi sprzeciw w formie pisemnej przed rozpoczęciem sesji miesięcznej. W takim przypadku zalecenia komisji są wpisywane do porządku dziennego tej sesji miesięcznej w celu poddania ich pod debatę i głosowanie. Poprawki mogą być zgłaszane przez grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów.

Artykuł 98

Łamanie praw człowieka

Podczas każdej sesji miesięcznej każda z właściwych komisji, bez konieczności występowania o zgodę, może złożyć, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 97 ust. 4, projekt rezolucji dotyczącej przypadków łamania praw człowieka.

ROZDZIAŁ 14

(skreślony)

Artykuł 99

(skreślony)

Artykuł 100

(skreślony)

Artykuł 101

(skreślony)

ROZDZIAŁ 15

(skreślony)

Artykuł 102

(skreślony)

TYTUŁ III

PRZEJRZYSTOŚĆ PRAC

Artykuł 103

Przejrzystość w działalności Parlamentu

1. Parlament zapewnia jak największą przejrzystość swoich działań, zgodnie z art. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 42 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
2. Debaty Parlamentu są jawne.
3. Posiedzenia komisji parlamentarnych są z reguły jawne. Komisje mogą jednak, najpóźniej w momencie przyjmowania porządku dziennego danego posiedzenia, postanowić o podziale porządku dziennego posiedzenia na punkty omawiane publicznie i punkty omawiane z wyłączeniem jawności. Jeżeli posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności komisja może ujawnić dokumenty oraz protokół posiedzenia z zastrzeżeniem postanowień art. 4 ust. 1-4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady. W przypadku naruszenia przepisów o obowiązku zachowania poufności stosuje się art. 153.
4. Rozpatrywanie przez właściwą komisję wniosków dotyczących immunitetu na podstawie art. 7 odbywa się zawsze z wyłączeniem jawności.

Artykuł 104

Publiczny dostęp do dokumentów

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej oraz każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu zgodnie z art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z zachowaniem zasad, warunków i ograniczeń określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami niniejszego Regulaminu.

W taki sam sposób udostępnia się, w miarę możliwości, dokumenty Parlamentu innym osobom fizycznym i prawnym.

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 jest publikowane dla celów informacyjnych wraz z Regulaminem Parlamentu.

2. Dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów termin “dokument Parlamentu” oznacza wszelką treść w rozumieniu art. 3 lit. a rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 sporządzoną lub otrzymaną przez osoby wykonujące mandat parlamentarny w rozumieniu tytułu I rozdział 2, przez organy Parlamentu, komisje i delegacje międzyparlamentarne oraz przez Sekretariat Parlamentu.

Dokumenty sporządzone przez posłów lub przez grupy polityczne są, dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów, dokumentami Parlamentu, jeżeli zostały złożone zgodnie z niniejszym Regulaminem.

Prezydium ustala zasady mające na celu zapewnienie rejestracji wszystkich dokumentów Parlamentu.

3. Parlament sporządza rejestr dokumentów Parlamentu. Dokumenty ustawodawcze oraz niektóre inne kategorie dokumentów są, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001,

bezpośrednio dostępne poprzez rejestr Parlamentu. W miarę możliwości w rejestrze zamieszczane są odsyłacze do innych dokumentów Parlamentu.

Kategorie dokumentów bezpośrednio dostępnych są wymienione na liście przyjętej przez Prezydium oraz opublikowanej na stronie internetowej Parlamentu. Lista ta nie ogranicza prawa dostępu do dokumentów nienależących do powyższych kategorii. Dokumenty te są udostępniane na pisemny wniosek.

Prezydium może przyjąć zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 postanowienia regulujące warunki udostępniania dokumentów. Postanowienia te są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Prezydium wyznacza organy odpowiedzialne za rozpatrywanie wstępnych wniosków o udostępnienie dokumentów (art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001) oraz podejmuje decyzje dotyczące wniosków potwierdzających (art. 8 rozporządzenia) oraz wniosków o udostępnienie dokumentów sensytywnych (art. 9 rozporządzenia).

5. Konferencja Przewodniczących powołuje przedstawicieli Parlamentu w Komitecie międzyinstytucjonalnym utworzonym na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

6. Jeden z wiceprzewodniczących jest odpowiedzialny za nadzór nad rozpatrywaniem wniosków o udostępnienie dokumentów.

7. Właściwa komisja parlamentarna sporządza, na podstawie informacji otrzymanych z Prezydium oraz z innych źródeł, roczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a następnie przedstawia je na posiedzeniu plenarnym.

Ponadto właściwa komisja bada i ocenia sprawozdania sporządzone przez inne instytucje i agencje zgodnie z art. 17 wyżej wymienionego rozporządzenia.

TYTUŁ IV

STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI

ROZDZIAŁ 1

POWOŁYWANIE NA STANOWISKA

Artykuł 105

Wybór przewodniczącego Komisji

1. Po zaproponowaniu przez Radę Europejską kandydata na stanowisko Przewodniczącego Komisji, Przewodniczący zwraca się do tego kandydata o złożenie oświadczenia i przedstawienie przed Parlamentem założeń politycznych. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

Do uczestnictwa w debacie zapraszana jest Rada Europejska.

2. Parlament dokonuje wyboru przewodniczącego Komisji większością głosów swoich członków.

Głosowanie jest tajne.

3. Jeżeli kandydat został wybrany, Przewodniczący Parlamentu informuje o tym Radę zwracając się do niej, jak również do nowo wybranego przewodniczącego Komisji, o wspólne zaproponowanie kandydatów na stanowiska członków Komisji.

4. Jeżeli kandydat nie otrzyma wymaganej większości, Przewodniczący zwraca się do Rady Europejskiej o zaproponowanie w ciągu miesiąca nowej kandydatury, która podlegać będzie takiej samej procedurze wyboru.

Artykuł 106

Wybór Komisji

1. Po konsultacji z nowo wybranym przewodniczącym Komisji, Przewodniczący zwraca się do kandydatów na stanowiska członków Komisji wskazanych przez nowo wybranego przewodniczącego Komisji i Radę o stawienie się przed komisjami parlamentarnymi właściwymi dla przedmiotu ich przewidywanej działalności. Przesłuchania te są jawne.

2. Przewodniczący może zwrócić się do nowo wybranego przewodniczącego Komisji o poinformowanie Parlamentu o podziale obowiązków w proponowanym składzie kolegium komisarzy zgodnie z własnymi wytycznymi politycznymi.

3. Właściwa komisja lub komisje zwracają się do desygnowanego komisarza o złożenie oświadczenia i udzielenie odpowiedzi na pytania. Przesłuchania są organizowane w sposób pozwalający desygnowanym komisarzom na dostarczenie Parlamentowi wszystkich istotnych informacji. Postanowienia dotyczące organizacji tych przesłuchań określone są w załączniku do niniejszego Regulaminu¹⁶.

4. Nowo wybrany przewodniczący przedstawia członków Komisji i ich program podczas posiedzenia Parlamentu, na które zaproszeni zostają przewodniczący Rady Europejskiej i przewodniczący Rady. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

¹⁶Zob. załącznik XVII.

5. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedłożyć projekt rezolucji. Artykuł 110 ust. 3, 4 i 5 stosuje się.

Po głosowaniu nad projektem rezolucji Parlament zatwierdza lub odrzuca skład Komisji większością oddanych głosów.

Powyższe głosowanie jest imienne.

Parlament może przełożyć głosowanie na następne posiedzenie.

6. Przewodniczący informuje Radę o zatwierdzeniu lub odrzuceniu proponowanego składu Komisji.

7. W przypadku znaczącej zmiany zakresu przedmiotowej działalności w trakcie kadencji Komisji, obsadzenia wakatu lub mianowania nowego komisarza w następstwie przystąpienia do UE nowego państwa członkowskiego zainteresowani komisarze wzywani są do stawienia się przed przedmiotowo właściwymi komisjami zgodnie z ust. 3.

Artykuł 107

Wotum nieufności dla Komisji

1. Wniosek o wotum nieufności dla Komisji może złożyć na ręce Przewodniczącego Parlamentu jedna dziesiąta członków Parlamentu.

2. Wniosek powinien być zatytułowany “wniosek o wotum nieufności” i zawierać uzasadnienie. Wniosek jest przekazywany Komisji.

3. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o wotum nieufności Przewodniczący powiadamia posłów o jego wpłynięciu.

4. Debata nad wotum nieufności odbywa się najwcześniej dwadzieścia cztery godziny po powiadomieniu posłów o wpłynięciu wniosku.

5. Głosowanie nad wnioskiem o wotum nieufności jest imienne i odbywa się najwcześniej czterdzieści osiem godzin po otwarciu debaty.

6. Debata i głosowanie odbywają się najpóźniej podczas pierwszej sesji miesięcznej następującej po złożeniu wniosku.

7. Do uchwalenia wotum nieufności wymagana jest większość dwóch trzecich oddanych głosów i większość głosów członków Parlamentu. Wyniki głosowania przekazywane są przewodniczącemu Rady i przewodniczącemu Komisji.

Artykuł 107a

Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na wniosek właściwej komisji Parlament mianuje swojego kandydata do siedmioosobowego zespołu odpowiedzialnego za dokładne zbadanie, czy kandydaci odpowiadają warunkom sprawowania funkcji sędziego lub rzecznika generalnego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 108

Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego

1. Osoby wyznaczone na członków Trybunału Obrachunkowego proszone są o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków. Komisja głosuje oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.
2. Właściwa komisja przedstawia Parlamentowi zalecenie w sprawie powołania proponowanych kandydatów w formie sprawozdania zawierającego odrębne projekty wniosków dotyczących decyzji w odniesieniu do każdego kandydata.
3. Głosowanie na posiedzeniu plenarnym odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia kandydatur, chyba że na żądanie właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament postanowi inaczej. Parlament głosuje osobno nad każdą kandydaturą. Głosowanie jest tajne, a decyzja podejmowana jest większością oddanych głosów.
4. Jeśli Parlament wyda negatywną opinię w sprawie indywidualnej kandydatury, Przewodniczący wzywa Radę do jej wycofania i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

Artykuł 109

Powoływanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego

1. Kandydat proponowany na stanowisko prezesa Europejskiego Banku Centralnego zostaje poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków.
2. Właściwa komisja zaleca Parlamentowi przyjęcie lub odrzucenie proponowanej kandydatury.
3. Głosowanie odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia propozycji, chyba że na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów Parlament postanowi inaczej.
4. Jeśli Parlament wyda opinię negatywną, Przewodniczący wzywa Radę do wycofania propozycji i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.
5. Tę samą procedurę stosuje się w odniesieniu do kandydatów zaproponowanych na stanowiska wiceprzewodniczącego i innych członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego.

ROZDZIAŁ 2

OŚWIADCZENIA

Artykuł 110

Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej

1. Członkowie Komisji, Rady i Rady Europejskiej mogą w każdej chwili zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o udzielenie im głosu w celu złożenia oświadczenia. Przewodniczący Rady Europejskiej wygłasza oświadczenie po każdym posiedzeniu Rady. Przewodniczący Parlamentu decyduje, kiedy ma zostać złożone oświadczenie i czy nastąpi po nim obszerna debata czy też 30-minutowa tura krótkich i zwięzłych pytań ze strony posłów.
2. Wpisując oświadczenie i następującą po nim debatę do porządku dziennego Parlament decyduje, czy debata zostanie zakończona uchwaleniem rezolucji. Parlament nie może podjąć

takiej decyzji, jeśli podczas bieżącej lub kolejnej sesji miesięcznej przewidziane jest sprawozdanie na ten sam temat, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności Przewodniczący zgłosi inną propozycję. Jeśli Parlament postanowi o zamknięciu debaty rezolucją, komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć projekt rezolucji.

3. Projekty rezolucji poddawane są pod głosowanie tego samego dnia. Przewodniczący decyduje o ewentualnych odstępstwach od tej zasady. Dopuszcza się wyjaśnienia dotyczące sposobu głosowania.

4. Wspólny projekt rezolucji zastępuje wcześniejsze projekty złożone przez jego sygnatariuszy, nie zastępuje natomiast projektów złożonych przez inne komisje, grupy polityczne lub posłów.

5. Po przyjęciu projektu rezolucji żaden inny projekt nie jest poddawany pod głosowanie, chyba że w drodze wyjątku Przewodniczący postanowi inaczej.

Artykuł 111

Wyjaśnienia decyzji Komisji

Po konsultacji z Konferencją Przewodniczących, Przewodniczący Parlamentu może zwrócić się do Przewodniczącego Komisji, do członka Komisji odpowiedzialnego za kontakty z Parlamentem lub, po uzgodnieniu, do innego członka Komisji, o złożenie przed Parlamentem oświadczenia po każdym posiedzeniu Komisji w celu wyjaśnienia najistotniejszych podjętych decyzji. Po złożeniu oświadczenia następuje trwająca co najmniej trzydzieści minut debata, w czasie której posłowie mogą zadawać krótkie, zwięzłe pytania.

Artykuł 112

Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego

1. W ramach procedury udzielania absolutorium lub czynności Parlamentu związanych z kontrolą budżetową, prezes Trybunału Obrachunkowego może zostać zaproszony do zabrania głosu w celu przedstawienia uwag zawartych w sprawozdaniu rocznym, w sprawozdaniach specjalnych lub w opiniach Trybunału, jak też w celu objaśnienia programu pracy Trybunału.

2. Parlament może zdecydować o przeprowadzeniu odrębnej debaty z udziałem Komisji i Rady nad każdą kwestią zawartą w powyższych oświadczeniach, w szczególności gdy zasygnalizowane zostaną nieprawidłowości w zarządzaniu finansami.

Artykuł 113

Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego

1. Prezes Europejskiego Banku Centralnego przedstawia Parlamentowi roczne sprawozdanie Banku dotyczące działalności Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz polityki monetarnej w roku poprzednim i bieżącym.

2. Po tym wystąpieniu następuje ogólna debata.

3. Prezes Europejskiego Banku Centralnego jest zapraszany do uczestnictwa w posiedzeniach właściwej komisji co najmniej cztery razy w roku w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.

4. Na wniosek Parlamentu lub swój własny prezes, wiceprezes lub inni członkowie zarządu Europejskiego Banku Centralnego są zapraszani do uczestnictwa w innych posiedzeniach.

5. Pełne sprawozdanie z prac przewidzianych w ust. 3 i 4 jest sporządzane w językach urzędowych.

Artykuł 114

Zalecenia dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej

1. Zalecenia Komisji dotyczące głównych kierunków polityki gospodarczej państw członkowskich i Unii są przekazywane właściwej komisji, która na posiedzeniu plenarnym przedstawia sprawozdanie Parlamentowi.

2. Rada jest proszona o informowanie Parlamentu zarówno o treści swoich zaleceń, jak i o stanowisku, jakie zajęła Rada Europejska.

ROZDZIAŁ 3

PYTANIA PARLAMENTARNE

Artykuł 115

Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty

1. Komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnieść pytania do Rady lub Komisji oraz wnioskować o ich wpisanie do porządku dziennego obrad Parlamentu.

Pytania są przekazywane w formie pisemnej Przewodniczącemu, który przedkłada je niezwłocznie Konferencji Przewodniczących.

Konferencja Przewodniczących decyduje, czy i w jakim porządku pytania te zostaną wpisane do porządku dziennego. Pytania niewpisane do porządku dziennego obrad Parlamentu w terminie trzech miesięcy od ich złożenia tracą ważność.

2. Pytania do Komisji muszą jej zostać przekazane co najmniej na tydzień, a pytania do Rady co najmniej na trzy tygodnie przed posiedzeniem, do którego porządku dziennego są wpisane.

3. Pytania odnoszące się do dziedzin wymienionych w art. 42 Traktatu o Unii Europejskiej nie podlegają terminowi przewidzianemu w ust. 2 niniejszego artykułu. Rada jest zobowiązana do udzielenia odpowiedzi na te pytania w odpowiednim terminie tak, aby Parlament został należycie poinformowany.

4. Jeden z autorów pytania ma do dyspozycji pięć minut na jego rozwinięcie. Odpowiedzi udziela jeden z członków instytucji, której ono dotyczy.

Autor pytania ma prawo do wykorzystania całego wzmiankowanego czasu na wypowiedź.

5. Artykuł. 110 ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 116

Tura pytań

1. Tura pytań do Komisji ma miejsce podczas każdej sesji miesięcznej, w terminach ustalanych przez Parlament na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących.

2. Podczas jednej sesji miesięcznej każdy poseł może zadać Komisji nie więcej niż jedno pytanie.

3. Pytania są przedstawiane w formie pisemnej Przewodniczącemu, który podejmuje decyzję o ich dopuszczalności i kolejności, w jakiej zostaną postawione. Powyższa decyzja jest niezwłocznie przekazywana autorom pytań.
4. Procedura dotycząca tury pytań określona jest w wytycznych przedstawionych w załączniku do niniejszego Regulaminu¹⁷.
5. Zgodnie z wytycznymi określonymi przez Konferencję Przewodniczących poszczególne tury pytań mogą być prowadzone z udziałem Rady, Przewodniczącego Komisji, Wiceprzewodniczącego Komisji/ Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Przewodniczącego Eurogrupy.

Artykuł 117

Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł może wnosić pytania wymagające odpowiedzi na piśmie do Przewodniczącego Rady Europejskiej, Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji/ Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, zgodnie z wytycznymi określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu¹⁸. Wyłącznie odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.
2. Pytania są przekazywane na piśmie Przewodniczącemu, który przedkłada je adresatom. Przewodniczący rozstrzyga wątpliwości dotyczące dopuszczalności pytań. Autor pytania zostaje powiadomiony o jego decyzji.
3. Jeśli odpowiedź na dane pytanie nie mogła zostać udzielona w wymaganym terminie, na wniosek autora zostaje ono wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji. Artykuł 116 stosuje się odpowiednio.

Zważywszy, że przewodniczący komisji parlamentarnej jest uprawniony do zwoływania posiedzeń tej komisji na mocy art. 193 ust. 1, w imię dobrej organizacji pracy, do niego należy decydowanie o porządku dziennym zwoływanego przez niego posiedzenia. Uprawnienia te nie wyłączają przewidzianego w art. 117 ust. 3 obowiązku wpisania pytania pisemnego, na wniosek jego autora, do porządku dziennego następnego posiedzenia komisji. Jednak przewodniczący może według własnego uznania przedstawić, z uwzględnieniem priorytetów politycznych, propozycje dotyczące porządku prac posiedzenia i zasad proceduralnych (na przykład procedura bez debaty wraz z ewentualnym przyjęciem decyzji w sprawie dalszych działań lub, w stosownym przypadku, zalecenie przełożenia punktu na jedno z kolejnych posiedzeń).

4. Na pytania wymagające natychmiastowej odpowiedzi, lecz dla których nie jest konieczne przeprowadzenie pogłębionych badań (pytania priorytetowe), należy udzielić odpowiedzi w terminie trzech tygodni od momentu ich przekazania adresatom.

Każdy poseł może złożyć raz w miesiącu pytanie priorytetowe. Odpowiedzi na inne pytania (niepriorytetowe) powinny być udzielone w terminie sześciu tygodni od momentu ich przekazania adresatom.

Posłowie wskazują rodzaj zadawanego pytania. Decyzja w tej sprawie należy do Przewodniczącego.

5. Pytania wraz z odpowiedziami są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

¹⁷Zob. załącznik II.

¹⁸Zob. załącznik III.

Artykuł 118

Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł może wnosić do Europejskiego Banku Centralnego pytania wymagające odpowiedzi na piśmie zgodnie z wytycznym określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu¹⁹.
2. Pytania są przedkładane na piśmie przewodniczącemu właściwej komisji, który przekazuje je Europejskiemu Bankowi Centralnemu.
3. Pytania i odpowiedzi publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
4. Jeśli odpowiedź na dane pytanie nie została udzielona w wymaganym terminie, na wniosek jego autora zostaje ono wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji z udziałem Prezesa Europejskiego Banku Centralnego.

ROZDZIAŁ 4

SPRAWOZDANIA INNYCH INSTYTUCJI

Artykuł 119

Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji

1. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji, w odniesieniu do których traktaty przewidują konsultację z Parlamentem lub dla których inne przepisy prawne wymagają wydania opinii przez Parlament, stanowią przedmiot sprawozdania przedstawianego na posiedzeniu plenarnym Parlamentu.
2. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji nieobjęte zakresem ust. 1 są odsyłane do właściwej komisji, która może zaproponować sporządzenie sprawozdania zgodnie z art. 48.

ROZDZIAŁ 5

REZOLUCJE I ZALECENIA

Artykuł 120

Projekty rezolucji

1. Każdy poseł może złożyć projekt rezolucji w sprawie objętej zakresem działalności Unii Europejskiej.

Projekt nie może przekraczać dwustu słów.

2. Właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie procedury.

Komisja może dołączyć projekt rezolucji do innych projektów rezolucji lub sprawozdań.

Komisja może zdecydować o wydaniu opinii, ewentualnie w formie pisma.

Komisja może zadecydować o sporządzeniu sprawozdania na podstawie art. 48.

¹⁹Zob. załącznik III.

3. Autorzy projektu rezolucji są powiadamiani o decyzjach komisji i Konferencji Przewodniczących.
4. Sprawozdanie zawiera tekst złożonego projektu rezolucji.
5. Przewodniczący przekazuje opinie w formie pism skierowanych do innych instytucji Unii Europejskiej.
6. Autor lub autorzy projektu rezolucji złożonego na podstawie art. 110 ust. 2, art. 115 ust. 5 lub art. 122 ust. 2 mogą wycofać go przed ostatecznym głosowaniem nad nim.
7. Projekt rezolucji złożony w oparciu o ust. 1 może zostać wycofany przez jego autora lub autorów bądź jego pierwszego sygnatariusza przed podjęciem przez właściwą komisję decyzji o sporządzeniu, na podstawie ust. 2, sprawozdania na jego temat.

Jeśli projekt został przejęty przez komisję w tej formie, jedynie ta komisja może go wycofać do momentu rozpoczęcia ostatecznego głosowania.

8. Wycofany projekt rezolucji może zostać niezwłocznie podjęty i ponownie zgłoszony przez grupę polityczną, komisję lub grupę posłów w liczbie wymaganej do jego złożenia.

Komisje są obowiązane dbać, aby projekty rezolucji złożone zgodnie z niniejszym artykułem i odpowiadające ustalonym warunkom stanowiły przedmiot dalszego postępowania i znalazły właściwe miejsce w dokumentach dotyczących tego postępowania.

Artykuł 121

Zalecenia dla Rady

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedstawić projekt zalecenia dla Rady w kwestiach objętych tytułem V Traktatu o Unii Europejskiej lub też w przypadku, gdy nie skonsultowano się z Parlamentem w sprawie umowy międzynarodowej objętej zakresem art. 90 lub art. 91.
2. Projekty te są odsyłane do właściwej komisji dla dokonania ich oceny.

Właściwa komisja w razie potrzeby przekazuje sprawę Parlamentowi, zgodnie z procedurą przewidzianą w niniejszym Regulaminie.

3. Składając sprawozdanie właściwa komisja przedkłada Parlamentowi projekt zalecenia dla Rady i jego krótkie uzasadnienie oraz, w stosownych przypadkach, opinie komisji, z którymi konsultowano się w tej sprawie.

Zastosowanie tego ustępu nie wymaga uprzedniej zgody Konferencji Przewodniczących.

4. Zastosowanie mają postanowienia art. 97.

Artykuł 122

Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa

1. Na pisemny wniosek przekazany Przewodniczącemu przez komisję, delegację międzyparlamentarną, grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów może odbyć się debata nad wymagającym pilnego działania przypadkiem łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa (art. 137 ust. 3).
2. Na podstawie wniosków, o których mowa w ust. 1, i zgodnie z zasadami przewidzianymi w załączniku IV, Konferencja Przewodniczących ustala listę tematów do wpisania do końcowego

projektu porządku dziennego następnej debaty dotyczącej przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Liczba tematów wpisanych do porządku dziennego nie powinna przekraczać trzech, łącznie z podrozdziałami.

Zgodnie z postanowieniami art. 140, Parlament może zdecydować o wycofaniu tematu przewidzianego do debaty i zastąpieniu go tematem, który nie był przewidziany. Projekty rezolucji dotyczące wybranych tematów składane są do końca dnia, w którym przyjmowany jest porządek dzienny. Przewodniczący wyznacza dokładny termin składania projektów tych rezolucji.

3. W ramach czasu przewidzianego na debatę, tj. najwyżej sześćdziesięciu minut w czasie sesji miesięcznej, czas na zabranie głosu przez grupy polityczne i przez posłów niezrzeszonych rozdzielany jest zgodnie z art. 149 ust. 4 i 5.

Po odliczeniu czasu przeznaczanego na przedstawienie projektów rezolucji, na głosowania oraz na ewentualne wystąpienia Komisji i Rady, pozostały czas rozdziela się między grupy polityczne i posłów niezrzeszonych.

4. Niezwłocznie po zakończeniu debaty przystępuje się do głosowania. Nie stosuje się postanowień art. 170.

Głosowania przeprowadzane zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu mogą odbywać się wspólnie, w ramach uprawnień Przewodniczącego i Konferencji Przewodniczących.

5. Jeżeli wpłyną dwa lub więcej niż dwa projekty rezolucji dotyczących tego samego tematu, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 110 ust. 4.

6. Przewodniczący oraz przewodniczący grup politycznych mogą zdecydować o poddaniu projektu rezolucji pod głosowanie bez debaty. Decyzja taka wymaga jednogłośności przewodniczących wszystkich grup politycznych.

Postanowień art. 174, 175 i art. 177 nie stosuje się do projektów rezolucji wpisanych do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Dopiero po zatwierdzeniu listy tematów złożone zostają projekty rezolucji w celu ich rozpatrzenia podczas debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Projekty rezolucji, które nie zostaną rozpatrzone w przewidzianym czasie debaty, tracą ważność. To samo dotyczy projektów rezolucji, w przypadku których, w związku z wnioskiem złożonym zgodnie z art. 155 ust. 3, nie osiągnięto wymaganego kworum. Posłowie mają prawo do ponownego złożenia tych projektów rezolucji w celu ich przekazania do rozpatrzenia w komisji zgodnie z art. 120 lub włączenia do debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa podczas następnej sesji miesięcznej.

Temat, który nie figuruje już w porządku dziennym danej sesji miesięcznej, nie może zostać wpisany do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Żadne postanowienie Regulaminu nie zezwala na wspólną dyskusję nad projektem rezolucji złożonym zgodnie z ust. 2 akapit drugi i nad sprawozdaniem komisji na ten sam temat.

* * *

Jeżeli zgodnie z art. 155 ust. 3 został złożony wniosek o stwierdzenie kworum, obowiązuje on wyłącznie w odniesieniu do projektu rezolucji, który ma być poddany pod głosowanie, nie obowiązuje natomiast dla kolejnych projektów.

Artykuł 123

Oświadczenia pisemne

1. Co najmniej dziesięciu posłów z co najmniej trzech grup politycznych może przedstawić pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które dotyczy wyłącznie spraw wchodzących w zakres kompetencji Unii Europejskiej. Treść takiego oświadczenia nie może wykroczać poza formę oświadczenia. W szczególności nie może ono wzywać do podejmowania jakiegokolwiek działania ustawodawczego, zawierać decyzji w sprawach, dla których przyjęcia niniejszy Regulamin przewiduje specjalną procedurę i uprawnienia, ani zajmować się przedmiotem toczących się w Parlamencie procedur.

2. Odnośnie do każdego przypadku zezwolenie na podjęcie dalszych działań podlega umotywowanej decyzji przewodniczącego zgodnie z ust. 1. Oświadczenia pisemne są publikowane w językach urzędowych na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego i rozpowszechniane drogą elektroniczną wśród wszystkich posłów. Oświadczenia są umieszczane w elektronicznym rejestrze wraz z nazwiskami ich sygnatariuszy. Rejestr jest jawny i dostępny za pośrednictwem strony internetowej Parlamentu Europejskiego. Przewodniczący zachowuje również papierowe kopie oświadczeń pisemnych wraz z podpisami.

3. Każdy poseł może złożyć swój podpis pod oświadczeniem wpisanym do elektronicznego rejestru. Można go wycofać w każdej chwili przed upływem okresu trzech miesięcy od wpisania oświadczenia do rejestru. W przypadku takiego wycofania temu posłowi nie będzie wolno ponownie złożyć podpisu pod tym oświadczeniem.

4. Jeśli po upływie trzech miesięcy od umieszczenia oświadczenia w rejestrze pod oświadczeniem podpisze się większość członków Parlamentu, Przewodniczący informuje o tym Parlament. Jako niewiążące dla Parlamentu, oświadczenie jest publikowane w protokole wraz z nazwiskami sygnatariuszy.

5. Procedura zamykana jest wraz z przekazaniem adresatom, pod koniec sesji miesięcznej, oświadczenia, z podaniem nazwisk sygnatariuszy.

6. Jeżeli instytucje będące adresatami przyjętego oświadczenia w terminie trzech miesięcy od jego otrzymania nie poinformują Parlamentu o zamierzonych działaniach następczych, na wniosek jednego z autorów oświadczenia sprawa zostaje włączona do porządku dziennego kolejnego posiedzenia właściwej komisji.

7. Oświadczenie pisemne wpisane do rejestru od ponad trzech miesięcy i nie podpisane przez co najmniej połowę posłów do Parlamentu traci ważność, przy czym trzymiesięczny termin nie może w żadnym wypadku ulec przedłużeniu.

Artykuł 124

Zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

1. W przypadkach, w których Traktat przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może wnioskować o zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć termin, w którym Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyda swoją opinię.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego są przedkładane do zatwierdzenia przez Parlament bez debaty.

3. Opinie przekazane przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny są przekazywane do komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 125

Zasięganie opinii Komitetu Regionów

1. W przypadkach, w których Traktat przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może wnioskować o zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć termin, w którym Komitet Regionów powinien wydać swoją opinię.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów są przedkładane do zatwierdzenia przez Parlament bez debaty.

3. Opinie przekazane przez Komitet Regionów są przekazywane do komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 126

Wnioski do europejskich agencji

1. W przypadkach, w których Parlament jest uprawniony do składania wniosków do europejskich agencji, każdy poseł może składać Przewodniczącemu Parlamentu odpowiednie wnioski na piśmie. Wnioski muszą dotyczyć spraw wchodzących w zakres kompetencji danej agencji oraz zawierać podstawowe informacje wyjaśniające charakter pytania oraz interes Unii.

2. Po konsultacji z właściwą komisją, Przewodniczący przekazuje wniosek agencji lub podejmuje inne odpowiednie działania. Poseł, który złożył wniosek, jest o nich niezwłocznie informowany. We wnioskach przekazywanych agencjom przez Przewodniczącego określony jest termin na udzielenie odpowiedzi.

3. Jeżeli agencja uzna, że nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w wersji, w jakiej został on sformułowany albo jeżeli zamierza dokonać w nim zmian, niezwłocznie informuje o tym Przewodniczącego, który podejmuje odpowiednie środki, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

ROZDZIAŁ 6

POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

Artykuł 127

Porozumienia międzyinstytucjonalne

1. Parlament może zawierać porozumienia z innymi instytucjami w ramach stosowania traktatów lub w celu usprawnienia lub wyjaśnienia procedur.

Porozumienia mogą mieć formę wspólnych deklaracji, wymiany pism lub kodeksów postępowania lub inną odpowiednią formę. Po zbadaniu dokumentów przez komisję odpowiedzialną za sprawy konstytucyjne i ich przyjęciu przez Parlament, są one podpisywane przez Przewodniczącego i mogą być, w celach informacyjnych, załączone do Regulaminu.

2. Jeśli porozumienia te pociągają za sobą zmiany w zakresie praw i obowiązków wynikających z Regulaminu, tworzą nowe prawa i obowiązki regulaminowe dla posłów albo dla organów Parlamentu lub też wprowadzają zmiany albo wykładnię do Regulaminu Parlamentu, to przed podpisaniem porozumienia sprawa jest kierowana do zbadania przez właściwą komisję, zgodnie z art. 211 ust. 2-6.

ROZDZIAŁ 7

WNOSZENIE SKARG DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 128

Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. W terminach określonych przez traktaty i statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla wnoszenia skarg przez instytucje Unii oraz osoby fizyczne i prawne, Parlament bada prawo Unii i środki wykonawcze w celu stwierdzenia pełnego poszanowania traktatów, a w szczególności wynikające z nich uprawnienia Parlamentu.

2. Właściwa komisja składa Parlamentowi sprawozdanie, w razie potrzeby w formie ustnej, jeśli ma przypuszczenie, że nastąpiło naruszenie prawa Unii.

3. Przewodniczący wnosi w imieniu Parlamentu skargę zgodnie z zaleceniem właściwej komisji.

Na początku kolejnej sesji miesięcznej Przewodniczący może zwrócić się do zgromadzenia plenarnego o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi. Jeżeli zgromadzenie plenarne większością oddanych głosów wypowie się przeciwko podtrzymaniu skargi, Przewodniczący wycofuje skargę.

Jeżeli Przewodniczący złoży skargę wbrew zaleceniu właściwej komisji, na początku kolejnej sesji miesięcznej zwraca się on do zgromadzenia plenarnego o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi.

4. Przewodniczący przedstawia uwagi lub interweniuje w imieniu Parlamentu w postępowaniach sądowych po konsultacji z właściwą komisją.

Jeżeli Przewodniczący zamierza odejść od zalecenia właściwej komisji, informuje ją o tym i przekazuje sprawę Konferencji Przewodniczących, uzasadniając swoją decyzję.

Jeżeli Konferencja Przewodniczących uzna, że Parlament – w drodze wyjątku – nie powinien wnosić uwag do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani występować przed nim w przypadku gdy kwestionowana jest legalność aktu przyjętego przez Parlament, kwestia zostaje niezwłocznie przekazana zgromadzeniu plenarnemu.

W nagłych przypadkach Przewodniczący może podjąć działania zapobiegawcze celem zachowania terminów określonych przez właściwy sąd. W takich przypadkach jak najszybciej uruchamia się procedurę przewidzianą w niniejszym ustępie.

Regulamin nie stawia przeszkód, by właściwa komisja podjęła odpowiednie kroki proceduralne pozwalające jej na terminowe przekazanie zalecenia w pilnych przypadkach.

Artykuł 90 ust. 6 Regulaminu ustanawia szczególną procedurę dotyczącą decyzji Parlamentu w przedmiocie wykonania uprawnienia do zasięgnięcia opinii Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z art. 218 ust. 11 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. Przepis ten stanowi lex specialis, który ma pierwszeństwo przed ogólną zasadą ustanowioną w art. 128.

W przypadku gdy chodzi o wykonanie uprawnień Parlamentu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i gdy dany akt nie jest objęty zakresem art. 128, procedura przewidziana w tym artykule ma zastosowanie przez analogię.

Artykuł 129

(skreślony)

TYTUŁ V

STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI

Artykuł 130

Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia

1. Parlament regularnie informuje o swojej działalności parlamenty narodowe państw członkowskich.
2. Organizacja i wspieranie skutecznej i systematycznej współpracy w Unii, w myśl art. 9 Protokołu w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, są negocjowane na podstawie mandatu udzielonego przez Konferencję Przewodniczących po konsultacji z Konferencją Przewodniczących Komisji.

Parlament zatwierdza wszelkie porozumienia w tej dziedzinie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 127.

3. Komisja parlamentarna może bezpośrednio prowadzić dialog z parlamentami narodowymi na szczeblu komisji w ramach środków budżetowych przewidzianych na ten cel. Dialog ten może obejmować właściwe formy współpracy przedustawodawczej i poustawodawczej.
4. Wszelkie dokumenty dotyczące danej procedury ustawodawczej na poziomie Unii, przekazywane oficjalnie Parlamentowi Europejskiemu przez parlament narodowy, są przesyłane do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje kwestie zawarte w tych dokumentach.
5. Konferencja Przewodniczących może upoważnić Przewodniczącego do negocjowania opartych na zasadzie wzajemności udogodnień dla parlamentów narodowych państw członkowskich oraz do zaproponowania wszelkich innych środków mających na celu ułatwienie kontaktów z parlamentami narodowymi.

Artykuł 131

Konferencja Komisji do Spraw Europejskich (COSAC)

1. Na wniosek Przewodniczącego Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji na Konferencji Komisji do Spraw Europejskich i może udzielić im mandatu. Delegacji przewodniczy wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego odpowiedzialny za utrzymywanie kontaktów z parlamentami narodowymi oraz przewodniczący komisji odpowiedzialnej za sprawy instytucjonalne.
2. Inni członkowie delegacji są wybierani zależnie od tematyki omawianej w czasie obrad Konferencji Komisji do Spraw Europejskich, a w ich skład powinni wejść w miarę możliwości przedstawiciele komisji odpowiedzialnych za te kwestie. Po każdym posiedzeniu delegacja składa sprawozdanie.
3. Należyte uwzględnia się ogólną równowagę sił politycznych w Parlamencie.

Artykuł 132

Konferencja parlamentów

Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji Parlamentu na każdą konferencję lub inne spotkanie, w którym uczestniczą przedstawiciele parlamentów i udziela jej mandatu zgodnie ze stosownymi rezolucjami Parlamentu. Delegacja wybiera swojego przewodniczącego oraz, w razie potrzeby, jednego lub kilku wiceprzewodniczących.

TYTUŁ VI

SESJE

ROZDZIAŁ 1

SESJE PARLAMENTU

Artykuł 133

Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia

1. Kadencja Parlamentu pokrywa się z okresem wykonywania mandatu przez posłów przewidzianym w akcie z dnia 20 września 1976 r.
2. Sesja Parlamentu trwa jeden rok, co wynika z wyżej wymienionego aktu i traktatów.
3. Sesja miesięczna to posiedzenie Parlamentu zwoływane z reguły co miesiąc. Sesja składa się z posiedzeń dziennych.

Posiedzenia plenarne Parlamentu, które odbywają się w tym samym dniu, są uznawane za jedno posiedzenie.

Artykuł 134

Zwoływanie Parlamentu

1. Parlament zbiera się z mocy prawa w drugi wtorek marca każdego roku i podejmuje niezależną decyzję o długości przerw w sesji.
2. Parlament zbiera się ponadto z mocy prawa w pierwszy wtorek po upływie jednego miesiąca od końca okresu ustalonego w art. 10 ust. 1 Aktu z dnia 20 września 1976 r.
3. Konferencja Przewodniczących może zmienić długość przerw ustalonych zgodnie z ust. 1, podejmując uzasadnioną decyzję co najmniej piętnaście dni przed ustalonym uprzednio przez Parlament terminem wznowienia obrad, przy czym wznowienie sesji nie może zostać przełożone o więcej niż dwa tygodnie.
4. Na wniosek większości członków Parlamentu lub na wniosek Komisji lub Rady, po konsultacji z Konferencją Przewodniczących, Przewodniczący zwołuje Parlament w trybie nadzwyczajnym.

W pilnych przypadkach Przewodniczący może ponadto, za zgodą Konferencji Przewodniczących, zwołać Parlament w trybie nadzwyczajnym.

Artykuł 135

Miejsce obrad

1. Parlament zbiera się na posiedzeniach plenarnych i posiedzeniach komisji zgodnie z postanowieniami traktatów.

Decyzje o dodatkowych posiedzeniach w Brukseli, jak również zmiany tych decyzji, wymagają większości oddanych głosów.

2. Każda komisja parlamentarna może wystąpić z propozycją zwołania jednego lub kilku posiedzeń w innym miejscu. Uzasadniony wniosek jest przekazywany Przewodniczącemu Parlamentu, który przekazuje go Prezydium. W pilnych wypadkach Przewodniczący Parlamentu

może sam podjąć decyzję. Odmowne decyzje Prezydium lub Przewodniczącego wymagają uzasadnienia.

Artykuł 136

Uczestnictwo w posiedzeniach

1. Na każdym posiedzeniu przedkładana jest posłom do podpisu w lista obecności.
2. Nazwiska posłów, których obecność została poświadczona na liście, są odnotowywane w protokole każdego posiedzenia.

ROZDZIAŁ 2

PORZĄDEK PRAC PARLAMENTU

Artykuł 137

Projekt porządku dziennego

1. Przed każdą sesją miesięczną Konferencja Przewodniczących sporządza na podstawie zaleceń konferencji przewodniczących komisji projekt porządku dziennego, uwzględniając przy tym uzgodniony program prac Komisji, o którym mowa w art. 35.

Na zaproszenie Przewodniczącego Komisja i Rada mogą uczestniczyć, w obradach Konferencji Przewodniczących, dotyczących projektu porządku dziennego.

2. Projekt porządku dziennego może wskazywać, kiedy będą poddane pod głosowanie niektóre punkty, rozpatrzenie których przewiduje.
3. Projekt porządku dziennego może zawierać jeden lub dwa punkty przewidujące debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa, zgodnie z art. 122, trwające w sumie nie dłużej niż 60 minut.
4. Końcowy projekt porządku dziennego jest przekazywany posłom na co najmniej trzy godziny przed otwarciem sesji miesięcznej.

Artykuł 138

Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty

1. Każdy wniosek dotyczący aktu ustawodawczego (pierwsze czytanie), jak również każdy projekt rezolucji nieustawodawczej, przyjęte w komisji przy mniej niż jednej dziesiątej członków komisji głosujących przeciw, są wpisywane do porządku dziennego obrad Parlamentu w celu przyjęcia bez poprawek.

Nad tym punktem przeprowadza się jedno głosowanie, chyba że przed ustaleniem końcowego projektu porządku dziennego grupy polityczne lub posłowie występujący indywidualnie, którzy reprezentują razem jedną dziesiątą członków Parlamentu, złożą pisemny wniosek o zgodę na wnoszenie poprawek. W takim przypadku Przewodniczący wyznacza termin ich wnoszenia.

2. Punkty wpisane do końcowego projektu porządku dziennego w celu poddania pod głosowanie bez poprawek nie są również przedmiotem debaty, chyba że Parlament, podczas przyjmowania porządku dziennego na początku sesji miesięcznej, podejmie inną decyzję na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących lub na wniosek grupy politycznej albo co najmniej 40 posłów.

3. Przy sporządzaniu końcowego projektu porządku dziennego sesji miesięcznej Konferencja Przewodniczących może zaproponować wpisanie innych punktów do rozpatrzenia bez poprawek lub bez debaty. Przy uchwalaniu porządku dziennego Parlament nie może przyjąć takich propozycji jeżeli grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów wyraziło w formie pisemnej swój sprzeciw najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej.

4. Przy rozpatrywaniu punktu bez debaty sprawozdawca lub przewodniczący właściwej komisji może bezpośrednio przed głosowaniem złożyć nie przekraczające dwóch minut oświadczenie.

Artykuł 139

Krótką prezentacja

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zadecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość udzielenia odpowiedzi, po której następuje trwająca maksymalnie dziesięć minut dyskusja, podczas której przewodniczący może udzielić głosu posłom wyrażającym chęć jego zabrania. Czas każdego wystąpienia nie przekracza jednej minuty.

Artykuł 140

Przyjęcie i zmiana porządku dziennego

1. Na początku każdej sesji miesięcznej Parlament podejmuje decyzję co do końcowego projektu porządku dziennego. Propozycje zmian mogą być przedstawiane przez komisję, grupę polityczną lub co najmniej 40 posłów. Propozycje te muszą zostać przedłożone Przewodniczącemu najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej. W sprawie każdej propozycji Przewodniczący może udzielić głosu jej autorowi oraz jednemu mówcy popierającemu propozycję i jednemu mówcy wyrażającemu sprzeciw. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

2. Po przyjęciu, porządek dzienny nie może być zmieniany, chyba że zachodzą okoliczności wymienione w art. 142 lub art. 174-178 lub na podstawie propozycji Przewodniczącego.

Orzeczony wniosek proceduralny mający na celu zmianę porządku dziennego nie może zostać złożony ponownie na tej samej sesji miesięcznej.

3. Przed zamknięciem posiedzenia Przewodniczący informuje Parlament o dacie, godzinie i porządku dziennym następnego posiedzenia.

Artykuł 141

Debata nadzwyczajna

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnioskować o wpisanie do porządku dziennego Parlamentu debaty nadzwyczajnej na temat o szczególnym znaczeniu, dotyczący polityki Unii Europejskiej. W zasadzie w czasie jednej sesji miesięcznej nie organizuje się więcej niż jednej debaty nadzwyczajnej.

2. Wniosek jest przedkładany Przewodniczącemu w formie pisemnej najpóźniej na trzy godziny przed rozpoczęciem sesji miesięcznej, w ramach której ma się odbyć debata nadzwyczajna. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku sesji miesięcznej, w trakcie przyjmowania przez Parlament porządku dziennego.

3. W odpowiedzi na wydarzenia, jakie nastąpiły po przyjęciu porządku dziennego danej sesji miesięcznej Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, może zaproponować przeprowadzenie debaty nadzwyczajnej. Każda tego rodzaju propozycja, jest poddawana pod głosowanie na początku posiedzenia lub w czasie przewidzianym na głosowania o czym informuje się posłów co najmniej na godzinę wcześniej.

4. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata. Całkowity czas trwania debaty nie przekracza 60 minut. Czas wystąpień jest rozdzielany pomiędzy grupy polityczne i posłów niezrzeszonych zgodnie z art. 149 ust. 4 i 5.

5. Debata jest zamykana bez uchwalania rezolucji.

Artykuł 142

Tryb pilny

1. Przewodniczący, komisja, grupa polityczna, co najmniej 40 posłów, Komisja lub Rada mogą zwrócić się do Parlamentu o przeprowadzenie w trybie pilnym debaty na temat projektu będącego przedmiotem konsultacji Parlamentu zgodnie z art. 43 ust. 1. Wniosek taki musi być przedstawiony w formie pisemnej i zawierać uzasadnienie.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o przeprowadzenie debaty w trybie pilnym Przewodniczący informuje o nim Parlament. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku pierwszego posiedzenia następującego po posiedzeniu, na którym poinformowano o wpłynięciu wniosku, pod warunkiem, że projekt, którego dotyczy wniosek, został doręczony w językach urzędowych. W przypadku gdy wpłynęło kilka wniosków dotyczących tej samej sprawy, przyjęcie lub odrzucenie jednego wniosku o zastosowanie trybu pilnego odnosi się do wszystkich wniosków w tej sprawie.

3. Przed głosowaniem udziela się głosu jedynie wnioskodawcy, jednemu mówcy za, jednemu mówcy przeciw oraz przewodniczącemu i/lub sprawozdawcy właściwej komisji, przy czym każde wystąpienie jest ograniczone do trzech minut.

4. Punkty, co do których zastosowano tryb pilny, mają pierwszeństwo przed pozostałymi punktami porządku dziennego. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata i głosowanie nad nimi.

5. Debata w trybie pilnym może odbyć się bez przedstawiania sprawozdania lub, wyjątkowo, tylko na podstawie ustnego sprawozdania właściwej komisji.

Artykuł 143

Debata łączna

W każdej chwili może zostać podjęta decyzja o poddaniu pod debatę łączną punktów dotyczących spraw tej samej natury lub punktów, między którymi istnieje związek faktyczny.

Artykuł 144

Terminy

Z wyjątkiem przypadków postępowania w trybie pilnym przewidzianych w art. 122 i art. 142, debata i głosowanie nad danym tekstem mogą zostać otwarte tylko wówczas, gdy został on doręczony co najmniej 24 godziny wcześniej.

ROZDZIAŁ 3

OGÓLNE ZASADY PROWADZENIA POSIEDZEŃ

Artykuł 145

Wstęp na salę obrad

1. Na salę obrad nie ma wstępu nikt poza posłami do Parlamentu, członkami Komisji i Rady, Sekretarzem Generalnym Parlamentu, członkami personelu wezwanymi w celu pełnienia swoich obowiązków, ekspertami i urzędnikami Unii Europejskiej.
2. Na galerię wpuszczane są jedynie osoby będące w posiadaniu ważnego identyfikatora wystawianego w tym celu przez Przewodniczącego lub Sekretarza Generalnego Parlamentu.
3. Osoby wpuszczone na galerię zajmują miejsca siedzące i zachowują ciszę. Każda osoba wyrażająca oznaki aprobaty lub dezaprobaty jest natychmiast wyprowadzana przez strażników.

Artykuł 146

Języki

1. Wszystkie dokumenty Parlamentu są sporządzane w językach urzędowych.
2. Wszyscy posłowie mają prawo do wypowiedzania się w Parlamencie w wybranym języku urzędowym. Wystąpienia w jednym z języków urzędowych są tłumaczone symultanicznie na wszystkie inne języki urzędowe oraz na każdy inny język, który Prezydium uzna za niezbędny.
3. Podczas posiedzeń komisji i delegacji zapewniane jest tłumaczenie na języki urzędowe używane i wnioskowane przez członków komisji lub delegacji i ich zastępców.
4. W trakcie posiedzeń komisji lub delegacji odbywających się poza ich zwykłymi miejscami pracy zapewniane jest tłumaczenie z i na języki tych członków, którzy potwierdzili swój udział w posiedzeniu. Zasada ta może zostać złagodzona za zgodą członków komisji lub delegacji. Ewentualne spory rozstrzyga Prezydium.

Jeżeli po ogłoszeniu wyników głosowania okaże się, że występują niezgodności pomiędzy tekstami sporządzonymi w różnych językach, Przewodniczący podejmuje decyzję o ważności ogłoszonych wyników głosowania w myśl art. 171 ust. 5. Jeśli zatwierdzi on wyniki, określa też, którą z wersji uznaje się za uchwaloną. Wersja oryginalna nie może być jednak zawsze uznawana za tekst oficjalny, ponieważ możliwa jest sytuacja, w której teksty sporządzone we wszystkich innych językach różnią się od tekstu oryginalnego.

Artykuł 147

Przepis przejściowy

1. W okresie przejściowym trwającym do końca siódmej kadencji²⁰ dopuszczalne są odstępstwa od postanowień art. 146, jeżeli i o ile liczba tłumaczy ustnych lub pisemnych dla danego języka urzędowego jest niewystarczająca pomimo podjęcia odpowiednich środków.
2. Na wniosek Sekretarza Generalnego Prezydium stwierdza zaistnienie warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do każdego z języków urzędowych, których to dotyczy, i co pół roku weryfikuje swoją decyzję na podstawie sprawozdania na temat postępów

²⁰Przedłużony decyzją Parlamentu z dnia 11 marca 2009 r.

przygotowanego przez Sekretarza Generalnego. Prezydium przyjmuje niezbędne przepisy przejściowe.

3. Zastosowanie mają przyjęte przez Radę na podstawie traktatów tymczasowe odstępstwa w odniesieniu do sporządzania aktów prawnych z wyjątkiem rozporządzeń przyjmowanych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę.

4. Na uzasadnione zalecenie Prezydium Parlament może w każdym czasie postanowić o wcześniejszym uchyleniu niniejszego artykułu lub, z końcem terminu określonego w ust. 1, o przedłużeniu tego terminu.

Artykuł 148

Doręczanie dokumentów

Dokumenty będące podstawą debat oraz decyzji Parlamentu są drukowane i doręczane posłom. Ich listę umieszcza się w protokole posiedzeń Parlamentu.

Z zastrzeżeniem akapitu pierwszego, posłowie oraz grupy polityczne mają, poprzez bezpośredni dostęp do wewnętrznego systemu komputerowego Parlamentu, wgląd do każdego dokumentu przygotowawczego, który nie ma charakteru poufnego (projekt sprawozdania, projekt zalecenia, projekt opinii, dokument roboczy, poprawki wniesione w komisji).

Artykuł 149

Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców

1. Konferencja Przewodniczących może zaproponować przydzielenie czasu wystąpień w trakcie danej debaty. Parlament głosuje nad tą propozycją bez debaty.

2. Żaden poseł nie może zabrać głosu, jeżeli nie udzielił mu go Przewodniczący. Mówca przemawia ze swojego miejsca i zwraca się do Przewodniczącego. Jeśli mówca odbiega od tematu, Przewodniczący przywołuje go do porządku.

3. Dla pierwszej części danej debaty Przewodniczący może sporządzić listę mówców obejmującą jedną lub więcej tur mówców ze wszystkich grup politycznych, które pragną zabrać głos, w kolejności zależnej od wielkości grupy, i która obejmuje także jednego posła niezrzeszonego.

4. Czas wystąpień w tej części debaty jest przydzielany według następujących zasad:

- (a) pierwsza część czasu wystąpień jest rozdzielana równo pomiędzy wszystkie grupy polityczne;
- (b) druga część czasu wystąpień jest rozdzielana pomiędzy grupy polityczne proporcjonalnie do ogólnej liczby ich członków;
- (c) posłom niezrzeszonym przydziela się ogółem czas wystąpień obliczony według części przydzielonych każdej grupie politycznej zgodnie z lit. a) i b).

5. Jeżeli czas wystąpień został ustalony dla kilku punktów porządku dziennego łącznie, grupy polityczne informują Przewodniczącego, jaką część czasu swojego wystąpienia zamierzają poświęcić na każdy z tych punktów. Przewodniczący czuwa nad przestrzeganiem przydzielonego czasu wystąpień.

6. Pozostały czas przeznaczony na debatę nie jest w konkretny sposób przydzielany z wyprzedzeniem. Przewodniczący natomiast udziela posłom głosu zwykle na czas

nieprzekraczający jednej minuty. Przewodniczący dba o to aby, w miarę możliwości, przemawiali na przemian mówcy o różnych orientacjach politycznych i pochodzący z różnych państw członkowskich.

7. Prawo do wypowiedzi w pierwszej kolejności mogą otrzymać na własny wniosek przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji oraz przewodniczący grup politycznych wypowiadający się w imieniu swoich grup, bądź też mówcy ich zastępujący.

8. Jeżeli Przewodniczący uważa, że nie doprowadzi to do zakłócenia debaty, może udzielić głosu posłom, którzy poprzez podniesienie niebieskiej kartki zgłaszają chęć zadania innemu posłowi pytania o długości nieprzekraczającej 30 sekund, w trakcie jego przemówienia, o ile poseł przemawiający wyrazi zgodę.

9. Czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty dla wystąpień dotyczących: protokołów posiedzeń, wniosków proceduralnych oraz zmian w ostatecznym projekcie porządku dziennego lub w porządku dziennym.

10. Przewodniczący, niezależnie od jego innych uprawnień porządkowych, może polecić usunięcie z protokołów posiedzeń wystąpień posłów, którym nie udzielono głosu lub którzy kontynuowali wystąpienie po przekroczeniu przydzielonego im czasu.

11. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja oraz sprawozdawca mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

12. Posłowie, którzy nie zabierali głosu w danej debacie mogą, nie częściej niż raz w sesji miesięcznej, złożyć pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które zostaje załączone do pełnego sprawozdania z debaty.

13. Z zastrzeżeniem art. 230 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Przewodniczący stara się osiągnąć porozumienie z Komisją, Radą i przewodniczącym Rady Europejskiej co do odpowiedniego przydziału czasu ich wystąpień.

Artykuł 150

Wystąpienia jednogminutowe

W trakcie pierwszego posiedzenia każdej sesji miesięcznej Przewodniczący udziela głosu, na nie dłużej niż 30 minut, posłom, którzy pragną zwrócić uwagę Parlamentu na ważną kwestię polityczną. Czas wystąpienia każdego posła nie może przekraczać jednej minuty. Przewodniczący może wyrazić zgodę na wyznaczenie dodatkowego czasu o takim przeznaczeniu w trakcie tej samej sesji miesięcznej.

Artykuł 151

Oświadczenia osobiste

1. Posłowi pragnącemu złożyć oświadczenie osobiste udziela się głosu na zakończenie debaty nad rozpatrywanym punktem porządku dziennego lub w chwili przyjmowania protokołu posiedzenia, do którego odnosi się wniosek o udzielenie głosu.

Mówca nie może wypowiadać się co do treści debaty, może jedynie odeprzeć stwierdzenia, jakie padły w trakcie debaty i dotyczyły go osobiście, odrzucić opinie, jakie mu się przypisuje lub też sprostować swoje wypowiedzi.

2. Wystąpienie mające na celu złożenie oświadczenia osobistego nie może przekroczyć trzech minut, chyba że Parlament zadecyduje inaczej.

ROZDZIAŁ 4

ŚRODKI STOSOWANE W PRZYPADKU NIEPRZESTRZEGANIA NORM POSTĘPOWANIA

Artykuł 152

Środki natychmiastowe

1. Przewodniczący przywołuje do porządku każdego posła, który zakłóca prawidłowy przebieg posiedzenia lub którego postępowanie nie jest zgodne z odpowiednimi postanowieniami art. 9.
2. W przypadku ponownego zakłócenia porządku przez posła Przewodniczący ponownie przywołuje go do porządku, z odnotowaniem tego faktu w protokole.
3. W przypadku dalszego zakłócania porządku lub kolejnego naruszenia porządku Przewodniczący może odebrać posłowi głos i zarządzić usunięcie go z sali obrad do końca posiedzenia. W przypadku wyjątkowo poważnego zakłócenia porządku Przewodniczący może zastosować ostatni z wymienionych środków także natychmiast i bez powtórnego przywołania do porządku. Sekretarz Generalny niezwłocznie zapewnia zastosowanie takiego środka dyscyplinarnego przy pomocy woźnych oraz, w razie potrzeby, służb ochrony Parlamentu..
4. W przypadku zakłócenia porządku w sposób utrudniający kontynuację obrad Przewodniczący, w celu przywrócenia porządku, zawiesza posiedzenie na określony czas lub zamyka je. Jeżeli nie może on dojść do głosu, opuszcza fotel Przewodniczącego, co oznacza zawieszenie posiedzenia. Posiedzenie jest wznawiane po ponownym zwołaniu go przez Przewodniczącego.
5. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1-4, przysługują odpowiednio przewodniczącemu posiedzenia organów, komisji i delegacji, przewidzianych w Regulaminie.
6. W razie konieczności, uwzględniając wagę naruszenia norm postępowania, poseł prowadzący obrady może, najpóźniej do dnia rozpoczęcia następnej sesji lub do następnego posiedzenia danego organu, komisji lub delegacji, zwrócić się do Przewodniczącego o zastosowanie art. 153.

Artykuł 153

Sankcje

1. W przypadku wyjątkowo poważnego zakłócenia obrad lub prac Parlamentu z naruszeniem zasad określonych w art. 9 Przewodniczący, po przesłuchaniu zainteresowanego posła, podejmuje umotywowaną decyzję w sprawie nałożenia odpowiedniej sankcji, o której informuje zainteresowanego posła, przewodniczących organów, komisji i delegacji, do których poseł należy, a następnie podaje ją do wiadomości na posiedzeniu plenarnym.
2. Ocena zaobserwowanych zachowań musi uwzględniać, w oparciu o wytyczne zawarte w załączniku do niniejszego Regulaminu, ich wyjątkowy, powtarzający się lub ciągły charakter, a także ich wagę²¹.
3. Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka z następujących środków:
 - (a) nagane;

²¹Zob. załącznik XVI.

- (b) utratę prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres od 2 do 10 dni;
- (c) bez uszczerbku dla prawa do głosowania na posiedzeniu plenarnym i z zastrzeżeniem ścisłego poszanowania w takim przypadku norm postępowania, czasowe zawieszenie uczestnictwa w całości lub w części prac Parlamentu na okres od 2 do 10 następujących po sobie dni, w czasie których obraduje Parlament lub którykolwiek z jego organów, komisji lub delegacji;
- (d) przedłożenie Konferencji Przewodniczących, zgodnie z art. 19, wniosku o zawieszenie lub odwołanie posła z jednej lub więcej funkcji sprawowanych w Parlamencie.

Artykuł 154

Wewnętrzne postępowanie odwoławcze

Zainteresowany poseł może w terminie dwóch tygodni od otrzymania zawiadomienia o sankcji nałożonej przez Przewodniczącego wnieść do Prezydium wewnętrzne odwołanie wstrzymujące zastosowanie sankcji. W okresie nieprzekraczającym czterech tygodni od daty wniesienia odwołania Prezydium może uchylić, utrzymać w mocy lub zmniejszyć wymiar nałożonej sankcji, nie naruszając przysługującego zainteresowanemu posłowi prawa do skorzystania z zewnętrznego postępowania odwoławczego. W przypadku braku decyzji Prezydium w wyznaczonym terminie sankcję uznaje się za nieważną.

ROZDZIAŁ 5

KWORUM I GŁOSOWANIE

Artykuł 155

Kworum

1. Parlament obraduje, ustala porządek dzienny oraz przyjmuje protokół posiedzenia niezależnie od liczby posłów obecnych na sali.
2. Kworum jest osiągnięte, jeśli na sali obrad znajduje się jedna trzecia członków Parlamentu.
3. Głosowanie jest ważne niezależnie od liczby głosujących, chyba że na wcześniejszy wniosek co najmniej 40 posłów Przewodniczący w momencie głosowania stwierdzi brak kworum. Jeżeli wyniki głosowania wykażą brak kworum, głosowanie zostaje wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Wniosek o stwierdzenie kworum może być złożony wyłącznie przez co najmniej 40 posłów. Wniosek złożony w imieniu grupy politycznej nie jest dopuszczalny.

W celu ustalenia wyników głosowania należy wziąć pod uwagę, zgodnie z ust. 2, wszystkich posłów obecnych na sali obrad oraz, zgodnie z ust. 4, wszystkich posłów, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum. Nie może być w tym celu zastosowany elektroniczny system głosowania. Drzwi prowadzące na salę obrad nie mogą zostać zamknięte.

Jeśli liczba obecnych posłów nie stanowi kworum, Przewodniczący nie ogłasza wyniku głosowania, a tylko stwierdza brak kworum.

Ostatnie zdanie ustępu 3 nie ma zastosowania do głosowań nad wnioskami proceduralnymi, a jedynie do głosowań w kwestiach merytorycznych.

4. Posłowie, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, są brani pod uwagę przy ustalaniu liczby obecnych zgodnie z ust. 2, nawet jeśli nie są już obecni na sali obrad.

Posłowie, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, muszą być obecni na sali obrad w momencie zgłoszenia takiego wniosku.

5. Jeżeli obecnych jest mniej niż 40 posłów, Przewodniczący może stwierdzić brak kworum.

Artykuł 156

Składanie i przedstawianie poprawek

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może złożyć poprawki do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.

Poprawki muszą być złożone w formie pisemnej i podpisane przez ich autorów.

Poprawki mogą być podpisywane za pomocą podpisu elektronicznego w ramach projektu pilotażowego, w którym weźmie udział ograniczona liczba komisji parlamentarnych pod warunkiem, z jednej strony, że komisje uczestniczące w projekcie wyraziły na to zgodę, a z drugiej strony, że zastosowano odpowiednie środki w celu zapewnienia autentyczności podpisów.

Do poprawek do dokumentów o charakterze ustawodawczym w rozumieniu art. 43 ust. 1 mogą być dołączane krótkie wyjaśnienia. Wyjaśnienia te leżą w gestii autorów. Nie są one poddawane pod głosowanie.

2. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 157, poprawka może mieć na celu zmianę którejkolwiek części tekstu, a także wykreślenie, dodanie lub zastąpienie słów lub liczb.

W rozumieniu niniejszego artykułu i art. 157 słowo "tekst" oznacza całość projektu rezolucji, projektu rezolucji ustawodawczej, projektu decyzji lub też całość wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego.

3. Termin składania poprawek wyznacza Przewodniczący.

4. Poprawka może zostać przedstawiona w czasie debaty przez jej autora lub przez posła wyznaczonego przez autora do zastąpienia go.

5. Jeżeli autor wycofa swoją poprawkę i nie zostanie ona natychmiast podjęta przez innego posła, poprawka ta upada.

6. Poprawki mogą zostać poddane pod głosowanie wyłącznie po ich wydrukowaniu i doręczeniu we wszystkich językach urzędowych, chyba że Parlament postanowi inaczej. Decyzja taka nie może zostać podjęta, jeśli sprzeciwi się jej co najmniej 40 posłów. Parlament unika podjęcia decyzji, w wyniku których w niedopuszczalnym stopniu poszkodowani zostaliby posłowie posługujący się określonym językiem.

W przypadku, gdy obecnych jest mniej niż 100 posłów Parlament nie może postanowić inaczej jeżeli przynajmniej jedna dziesiąta obecnych posłów wyraża sprzeciw.

Na wniosek Przewodniczącego poprawka ustna lub jakakolwiek inna zmiana ustna traktowana jest jak poprawka niedoręczona we wszystkich językach urzędowych. Jeżeli Przewodniczący uzna ją za dopuszczalną na podstawie art. 157 ust. 3 i o ile nie został wyrażony sprzeciw zgodnie z art. 156 ust. 6, jest ona poddawana pod głosowanie według ustalonego porządku.

W komisji liczbę głosów wymaganą do wyrażenia sprzeciwu wobec poddania pod głosowanie takiej poprawki lub takiej zmiany ustala się na podstawie art. 196 proporcjonalnie do liczby, która ma zastosowanie na posiedzeniu plenarnym, w razie potrzeby zaokrąglonej do liczby wyższej.

Artykuł 157

Dopuszczalność poprawek

1. Poprawka jest niedopuszczalna, jeżeli:
 - (a) jej treść nie ma bezpośredniego związku z tekstem, którego zmianę ma na celu;
 - (b) ma na celu usunięcie lub zastąpienie całego tekstu;
 - (c) ma na celu zmianę więcej niż jednego artykułu lub ustępu tekstu, do którego się odnosi; postanowienie to nie stosuje się do poprawek kompromisowych ani do poprawek mających na celu naniesienie identycznych zmian w danym wyrażeniu w całym tekście;
 - (d) okaże się, że w co najmniej jednym języku urzędowym sformułowanie tekstu, do którego odnosi się poprawka, nie wymaga wprowadzania zmian; w takim przypadku Przewodniczący poszukuje wraz z zainteresowanymi odpowiedniego rozwiązania językowego.
2. Poprawka upada, jeżeli jest sprzeczna z podjętymi wcześniej w trakcie tego samego głosowania decyzjami dotyczącymi tego samego tekstu.
3. O dopuszczalności poprawek decyduje Przewodniczący.

Decyzja Przewodniczącego dotycząca dopuszczalności poprawek podejmowana zgodnie z ust. 3 opiera się nie tylko na postanowieniach ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, ale na podstawie całości postanowień Regulaminu.

4. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie co najmniej 40 mogą złożyć alternatywny projekt rezolucji w celu zastąpienia projektu rezolucji nieustawodawczej zawartego w sprawozdaniu komisji.

W takim przypadku grupa ta lub zainteresowani posłowie nie mogą wносить poprawek do projektu rezolucji właściwej komisji. Alternatywny projekt rezolucji nie może być dłuższy niż projekt właściwej komisji. Przedkładany jest on do zatwierdzenia przez Parlament w jednym głosowaniu, bez poprawek.

Stosuje się odpowiednio art. 110 ust. 4.

Artykuł 158

Procedura głosowania

1. Do głosowań nad sprawozdaniami stosuje się następującą procedurę:
 - (a) najpierw przeprowadza się głosowanie nad ewentualnymi poprawkami do tekstu, którego dotyczy sprawozdanie właściwej komisji;
 - (b) następnie głosuje się nad całością tekstu z ewentualnymi poprawkami;
 - (c) następnie głosuje się nad poprawkami do projektu rezolucji lub do projektu rezolucji ustawodawczej;

- (d) na końcu odbywa się głosowanie nad całością projektu rezolucji lub projektu rezolucji ustawodawczej (głosowanie końcowe).

Parlament nie głosuje nad uzasadnieniem zawartym w sprawozdaniu.

2. Przy drugim czytaniu stosuje się następującą procedurę:
 - (a) jeżeli nie zaproponowano odrzucenia lub zmiany stanowiska Rady, uważa się je za przyjęte, zgodnie z art. 72;
 - (b) wniosek o odrzucenie stanowiska Rady jest poddawany pod głosowanie przed wszelkimi poprawkami (art. 65 ust. 1);
 - (c) jeżeli do stanowiska Rady złożono kilka poprawek, poddaje się je pod głosowanie w kolejności wskazanej w art. 161;
 - (d) jeżeli Parlament głosował nad wniesieniem poprawek do stanowiska Rady, dodatkowe głosowanie nad całością tekstu może odbyć się jedynie z zachowaniem postanowień art. 65 ust. 2.
3. Do trzeciego czytania stosuje się procedurę przedstawioną w art. 69.
4. Podczas poddawania pod głosowanie tekstów ustawodawczych oraz projektów rezolucji nieustawodawczych przystępuje się w pierwszej kolejności do głosowań nad częścią merytoryczną, a następnie do głosowań nad umocowaniami oraz motywami. Poprawki sprzeczne z wynikami wcześniejszych głosowań upadają.
5. Podczas głosowania dopuszczalne są jedynie krótkie wystąpienia sprawozdawcy przedstawiające stanowisko jego właściwej komisji w sprawie poddawanych pod głosowanie poprawek.

Artykuł 159

Równa liczba głosów

1. W przypadku równej liczby głosów oddanych w głosowaniu przeprowadzonym na podstawie art. 158 ust. 1 lit. b) lub d), całość tekstu jest odsyłana do komisji. Procedurę tę stosuje się także w przypadku głosowań na podstawie art. 3 i 7 oraz głosowań końcowych na podstawie art. 186 i art. 198 z tym że w przypadku dwóch ostatnich artykułów odesłanie następuje do Konferencji Przewodniczących.
2. W przypadku równej liczby głosów w głosowaniu nad całością porządku dziennego (art. 140), nad całością protokołu obrad (art. 179) lub nad tekstem poddanym pod głosowanie podzielone zgodnie z art. 163, poddawany pod głosowanie tekst uznaje się za przyjęty.
3. We wszystkich innych przypadkach równej liczby głosów, z zastrzeżeniem artykułów wymagających większości kwalifikowanej, poddawane pod głosowanie tekst lub propozycję uważa się za odrzucone.

Artykuł 159 ust. 3 powinien być rozumiany w ten sposób, że w przypadku wystąpienia równej liczby głosów w głosowaniu nad projektem zalecenia, na podstawie art. 128 ust. 4, nieinterweniowania w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, taka równa ilość głosów nie oznacza przyjęcia zalecenia interweniowania przez Parlament w tym postępowaniu. W takim przypadku uznaje się, że właściwa komisja nie sformułowała zalecenia.

Artykuł 160

Zasady głosowania

1. Głosowanie nad sprawozdaniami opiera się na zaleceniu właściwej komisji. Komisja ta może powierzyć to zadanie swojemu przewodniczącemu i swojemu sprawozdawcy.
2. Może ona zalecić głosowanie łączne nad wszystkimi poprawkami lub niektórymi spośród nich, przyjęcie poprawek, ich odrzucenie lub anulowanie.
Może ona również zaproponować poprawki kompromisowe.
3. Jeżeli zaleca ona przeprowadzenie głosowania łącznego, poprawki, których ono dotyczy, są poddawane pod głosowanie w pierwszej kolejności, w głosowaniu łącznym.
4. Jeżeli komisja zaproponuje poprawkę kompromisową, to poprawka ta ma pierwszeństwo w głosowaniu.
5. Poprawka, co do której wnioskowano o głosowanie imienne, jest przedmiotem odrębnego głosowania.
6. Głosowanie podzielone nie jest dopuszczalne w przypadku głosowania łącznego lub głosowania nad poprawką kompromisową.

Artykuł 161

Kolejność głosowania nad poprawkami

1. Poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą, i są poddawane pod głosowanie przed nim.
2. Jeśli dwie lub więcej wykluczających się wzajemnie poprawek odnosi się do tego samego fragmentu tekstu, pierwszeństwo ma ta poprawka, która najbardziej odbiega od pierwotnego tekstu i jest ona poddawana pod głosowanie jako pierwsza. Jej przyjęcie oznacza odrzucenie innych poprawek. Jeżeli zostaje ona odrzucona, poddawana jest pod głosowanie kolejna poprawka mająca pierwszeństwo przed innymi. Tak samo postępuje się z pozostałymi poprawkami. W przypadku wątpliwości co do pierwszeństwa rozstrzyga Przewodniczący. Jeśli wszystkie poprawki zostały odrzucone, tekst pierwotny uważa się za przyjęty, chyba że w wymaganym terminie złożono wniosek o głosowanie odrębne.
3. Przewodniczący może poddać pod głosowanie najpierw tekst pierwotny lub poddać pod głosowanie poprawkę, która mniej odbiega od tekstu pierwotnego, przed poprawką, która odbiega od niego najbardziej.
Jeśli tekst lub jedna z tych poprawek uzyska większość, wszystkie inne poprawki dotyczące tego samego tekstu upadają.
4. Wyjątkowo, na podstawie propozycji Przewodniczącego, mogą zostać poddane pod głosowanie poprawki złożone po zamknięciu debaty, jeżeli są to poprawki kompromisowe lub jeżeli wystąpiły problemy natury technicznej. Przewodniczący występuje o zgodę Parlamentu, aby poddać je pod głosowanie.

Zgodnie z art. 157 ust. 3 o dopuszczalności poprawek decyduje Przewodniczący. W przypadku poprawki kompromisowej złożonej po zamknięciu debaty, zgodnie z niniejszym ustępem Przewodniczący decyduje o jej dopuszczalności osobno dla każdego przypadku, upewniając się, że poprawka ma charakter kompromisowy.

Jako ogólne kryteria dopuszczalności można przyjąć, że:

- *zazwyczaj poprawki kompromisowe nie mogą odnosić się do tych części tekstu, do których nie wniesiono poprawek przed upływem terminu ich składania;*
- *zazwyczaj poprawki kompromisowe składane są przez grupy polityczne, przewodniczących lub sprawozdawców zainteresowanych komisji lub przez autorów innych poprawek;*
- *zazwyczaj poprawki kompromisowe łączą się z wycofaniem innych poprawek do tego samego punktu.*

Tylko Przewodniczący może zaproponować wzięcie poprawek kompromisowych pod uwagę. Aby poddać poprawkę pod głosowanie Przewodniczący występuje o zgodę Parlamentu pytając, czy ktoś sprzeciwia się poddaniu pod głosowanie poprawki kompromisowej. W przypadku sprzeciwu Parlament decyduje większością oddanych głosów.

5. Jeżeli właściwa komisja złożyła kilka poprawek do tekstu będącego przedmiotem sprawozdania, Przewodniczący poddaje je pod głosowanie łącznie, chyba że grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów wnioskowało o głosowanie odrębne lub złożone zostały także inne poprawki.

6. Przewodniczący może zarządzić łączne głosowanie nad innymi poprawkami, jeżeli się one uzupełniają. W takim przypadku stosuje on procedurę przewidzianą w ust. 5. Autorzy poprawek mogą zaproponować łączne głosowanie nad nimi, jeśli ich poprawki uzupełniają się.

7. Po przyjęciu lub odrzuceniu danej poprawki Przewodniczący może zadecydować o poddaniu pod głosowanie łącznie innych poprawek mających podobną treść lub cele. Przed podjęciem decyzji Przewodniczący może wystąpić o zgodę Parlamentu.

Poprawki te mogą odnosić się do różnych części pierwotnego tekstu.

8. Dwie lub więcej identycznych poprawek złożonych przez różnych autorów poddaje się pod głosowanie jako jedną poprawkę.

Artykuł 162

Rozpatrywanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym

Jeśli wpłynęło więcej niż pięćdziesiąt poprawek i wniosków o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne odnośnie do sprawozdania, które ma być rozpatrywane na posiedzeniu plenarnym, Przewodniczący może zwrócić się do właściwej komisji, po konsultacji z jej przewodniczącym, o zebranie się w celu rozpatrzenia tych poprawek lub wniosków. Poprawka lub wniosek o głosowanie podzielone czy głosowanie odrębne, które na tym etapie nie otrzymają poparcia jednej dziesiątej członków komisji, nie są poddawane pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym.

Artykuł 163

Głosowanie podzielone

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnioskować o przeprowadzenie głosowania podzielonego, jeżeli poddawany pod głosowanie tekst zawiera więcej niż jedno postanowienie lub odnosi się do kilku kwestii, albo jeżeli może on być podzielony na części mające odrębne znaczenie lub wartość normatywną.

2. Wniosek ten musi zostać przedstawiony wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczy inny termin. Przewodniczący podejmuje następnie decyzję co do wniosku.

Artykuł 164

Prawo do głosowania

Prawo do głosowania jest prawem osobistym.

Posłowie głosują indywidualnie i osobiście.

Jakiegokolwiek naruszenie niniejszego artykułu zostanie uznane za poważne zakłócenie przebiegu posiedzenia w rozumieniu art. 153 ust. 1 i pociągnie za sobą konsekwencje prawne, o których mowa w tym artykule.

Artykuł 165

Głosowanie

1. Głosowanie w Parlamencie odbywa się zazwyczaj przez podniesienie ręki.
2. Jeżeli Przewodniczący zadecyduje, że rezultat głosowania budzi wątpliwości, przeprowadza się głosowanie elektroniczne. Jeśli system elektroniczny nie działa, posłowie głosują przez powstanie z miejsc.
3. Wynik głosowania jest rejestrowany.

Artykuł 166

Głosowanie końcowe

Głosując nad jakimkolwiek wnioskiem dotyczącym aktu ustawodawczego, czy to w ramach pojedynczego lub końcowego głosowania, Parlament głosuje imiennie, przy użyciu elektronicznego systemu głosowania.

Artykuł 167

Głosowanie imienne

1. Poza przypadkami przewidzianymi w art. 106 ust. 5 i art. 107 ust. 5 i art. 166 głosowanie imienne przeprowadza się, jeżeli grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów złożyło pisemny wniosek w tej sprawie wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczył inny termin.
2. Głosowanie imienne przeprowadzane jest przy użyciu elektronicznego systemu głosowania. Jeśli nie jest on dostępny z powodów technicznych, głosowanie imienne przeprowadza się w kolejności alfabetycznej rozpoczynając od wybranego losowo nazwiska posła. Przewodniczący głosuje jako ostatni.

Głosujący posłowie odpowiadają głośno „tak”, „nie” lub „wstrzymuję się”. W przypadku przyjęcia lub odrzucenia tylko głosy „za” i „przeciw” są uwzględniane przy obliczaniu wyniku głosowania. Wynik głosowania jest ustalany i ogłaszany przez Przewodniczącego.

Wynik głosowania jest wpisywany do protokołu posiedzenia. Lista głosujących, uporządkowana według grup politycznych i według kolejności alfabetycznej nazwisk posłów, zawiera informacje o sposobie głosowania każdego z posłów.

Artykuł 168

Głosowanie elektroniczne

1. Dla przeprowadzenia głosowań przewidzianych w art. 165, 167 i art. 169 Przewodniczący w każdej chwili może zdecydować o zastosowaniu elektronicznego systemu głosowania.

Jeżeli zastosowanie elektronicznego systemu głosowania jest niemożliwe z przyczyn technicznych, głosowanie przeprowadza się zgodnie z art. 165, 167 ust. 2 lub art. 169.

Techniczne warunki stosowania tego systemu określone są w instrukcjach Prezydium.

2. W przypadku głosowania elektronicznego rejestrowany jest jedynie wynik liczbowy.

Jeżeli jednak złożono zgodnie z art. 167 ust. 1 wniosek o głosowanie imienne, wynik głosowania jest rejestrowany imiennie i wpisywany do protokołu posiedzenia, z listą głosujących uporządkowaną według grup politycznych i według kolejności alfabetycznej nazwisk posłów.

3. Głosowanie imienne przeprowadza się zgodnie z art. 167 ust. 2, jeżeli wnioskuje o to większość obecnych posłów. Aby stwierdzić, czy ten warunek został spełniony, może zostać zastosowany system, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 169

Głosowanie tajne

1. W przypadku nominacji przeprowadzane jest głosowanie tajne, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 1, 186 ust. 1 i art. 191 ust. 2 drugi akapit.

Przy obliczaniu oddanych głosów bierze się pod uwagę jedynie karty do głosowania z nazwiskiem posła, którego kandydatura została zgłoszona.

2. Głosowanie tajne może być przeprowadzone także, gdy wnioskuje o to co najmniej jedna piąta członków Parlamentu. Wniosek taki musi zostać złożony przed rozpoczęciem głosowania.

Jeżeli wniosek o przeprowadzenie tajnego głosowania został złożony przed rozpoczęciem głosowania przez co najmniej jedną piątą członków Parlamentu, Parlament musi przeprowadzić takie głosowanie.

3. Wniosek o głosowanie tajne ma pierwszeństwo przed wnioskiem o głosowanie imienne.

4. Wyniki głosowania tajnego obliczane są przez dwóch do ośmiu posłów wybranych w drodze losowania, chyba że przeprowadzane jest głosowanie elektroniczne.

W przypadku głosowania określonego w ust. 1 liczenia głosów nie mogą dokonywać kandydaci.

Nazwiska posłów, którzy wzięli udział w głosowaniu tajnym są rejestrowane w protokole posiedzenia, na którym odbyło się głosowanie.

Artykuł 170

Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu

1. Po zakończeniu ogólnej debaty każdy poseł może złożyć nieprzekraczające jednej minuty oświadczenie ustne lub nieprzekraczające 200 słów oświadczenie pisemne dotyczące końcowego głosowania, które to oświadczenie jest włączane do pełnego sprawozdania z posiedzenia.

Grupa polityczna może złożyć wyjaśnienie dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nieprzekraczające dwóch minut.

Po rozpoczęciu pierwszego wyjaśnienia dotyczącego stanowiska zajętego w głosowaniu nie są dopuszczalne dalsze wnioski w tej sprawie.

Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu w odniesieniu do głosowania końcowego przyjmowane są w każdej sprawie przedłożonej Parlamentowi. Wyrażenie „głosowanie końcowe” nie przesądza o rodzaju głosowania, lecz oznacza ostatnie głosowanie w danej sprawie.

2. Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nie są dopuszczalne w przypadku głosowania nad kwestiami proceduralnymi.

3. Jeżeli do porządku dziennego Parlamentu wpisany jest zgodnie z art. 138 wniosek dotyczący aktu ustawodawczego lub sprawozdanie, posłowie mogą składać pisemne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu zgodnie z ust. 1.

Pisemne lub ustne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu muszą mieć bezpośredni związek z tekstem będącym przedmiotem głosowania.

Artykuł 171

Kwestionowanie ważności głosowania

1. Przewodniczący ogłasza otwarcie i zamknięcie każdego głosowania.

2. Po ogłoszeniu przez Przewodniczącego otwarcia głosowania nikt, poza samym Przewodniczącym, nie może zabierać głosu aż do ogłoszenia przez niego zamknięcia głosowania.

3. Wnioski w sprawie przestrzegania regulaminu dotyczące ważności głosowania mogą być składane po ogłoszeniu przez Przewodniczącego zamknięcia głosowania.

4. Po ogłoszeniu wyników głosowania, które odbyło się przez podniesienie ręki, mogą być składane wnioski o ich weryfikację za pomocą systemu elektronicznego.

5. Przewodniczący podejmuje decyzję w sprawie ważności ogłoszonego wyniku. Od jego decyzji nie ma odwołania.

ROZDZIAŁ 6

WYSTĄPIENIA W SPRAWACH PROCEDURALNYCH

Artykuł 172

Wnioski proceduralne

1. W pierwszej kolejności udziela się głosu w celu złożenia następujących wniosków proceduralnych:

- (a) wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności (art. 174);
- (b) wniosek o odesłanie do komisji (art. 175);
- (c) wniosek o zamknięcie debaty (art. 176);
- (d) wniosek o odroczenie debaty lub głosowania (art. 177);
- (e) wniosek o zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia (art. 178).

W sprawie tych wniosków głos zabierać mogą, poza wnioskodawcą, jedynie jeden mówca za i jeden mówca przeciw, jak również przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji.

2. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

Artykuł 173

Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu

1. Poseł może zabrać głos w celu zwrócenia uwagi Przewodniczącego na nieprzestrzeganie Regulaminu. Na początku swojego wystąpienia poseł wskazuje artykuł, do którego się odwołuje.
2. Wnioski o udzielenie głosu w celu złożenia wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu mają pierwszeństwo przed innymi wnioskami o udzielenie głosu.
3. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.
4. W przypadku wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu Przewodniczący niezwłocznie podejmuje decyzję w tej sprawie zgodnie z postanowieniami Regulaminu i ogłasza ją bezpośrednio po zgłoszeniu wniosku. Decyzja ta nie podlega głosowaniu.
5. Wyjątkowo Przewodniczący może oświadczyć, że jego decyzja zostanie ogłoszona później, w każdym jednak przypadku w ciągu 24 godzin po zgłoszeniu wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu. Przełożenie terminu podjęcia decyzji nie pociąga za sobą odroczenia debaty. Przewodniczący może przedstawić sprawę właściwej komisji.

Wniosek o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu musi odnosić się do omawianego w danej chwili punktu porządku obrad. Przewodniczący może wezwać autora wniosku o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu dotyczącego innego zagadnienia do zabrania głosu w stosownej chwili, np. po zakończeniu rozpatrywania określonego punktu porządku obrad lub przed przerwą w posiedzeniu.

Artykuł 174

Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności

1. W momencie otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego może zostać złożony wniosek o rezygnację z debaty nad tym punktem z powodu niedopuszczalności (pytanie wstępne). Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

Zamiar złożenia pytania wstępnego powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeśli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi niezwłocznie do następnego punktu porządku dziennego.

Artykuł 175

Odesłanie do komisji

1. O odesłanie sprawy do komisji może wnioskować grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów podczas ustalania porządku dziennego lub przed otwarciem debaty.

Zamiar złożenia wniosku o odesłanie do komisji jest zgłaszany co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który niezwłocznie informuje o nim Parlament.

2. O odesłanie sprawy do komisji może też wnioskować grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów przed głosowaniem lub w jego trakcie. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

3. Wniosek o odesłanie do komisji może być zgłoszony tylko raz w ciągu każdego z powyższych etapów procedury.
4. Odesłanie do komisji zawiesza debatę nad rozpatrywanym punktem.
5. Parlament może wyznaczyć komisji termin, w jakim powinna ona przedstawić swoje wnioski.

Artykuł 176

Zamknięcie debaty

1. Przewodniczący może zaproponować zamknięcie debaty zanim zabiorą głos wszyscy mówcy figurujący na liście. Wniosek taki może też złożyć grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów. Głosowanie nad propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.
2. Jeżeli propozycja lub wniosek zostały przyjęte, głos może zabrać tylko jeden poseł z każdej grupy, która nie wzięła jeszcze udziału w debacie.
3. Po wystąpieniach, o których mowa w ust. 2, następuje zamknięcie debaty i Parlament przystępuje do głosowania nad omawianym punktem, chyba że wcześniej został ustalony inny termin głosowania.
4. Jeśli propozycję lub wniosek odrzucono, mogą być one powtórnie przedstawione w czasie tej samej debaty jedynie przez Przewodniczącego.

Artykuł 177

Odroczenie debaty lub głosowania

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może w chwili otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego przedstawić wniosek o odroczenie debaty na wskazany termin. Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

Zamiar złożenia wniosku o odroczenie debaty powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeżeli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi do następnego punktu porządku dziennego. Odroczona debata jest podejmowana w wyznaczonym terminie.
3. Jeżeli wniosek odrzucono, nie może być on przedstawiony ponownie w trakcie tej samej sesji miesięcznej.
4. Przed głosowaniem lub w jego trakcie grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może przedstawić wniosek o odroczenie głosowania. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

Decyzja Parlamentu o odroczenie debaty na późniejszą sesję miesięczną powinna wskazywać, na którą sesję miesięczną debata ma zostać wpisana, przy założeniu, że porządek dzienny tej sesji miesięcznej jest ustalany zgodnie z art. 137 i art. 140 Regulaminu.

Artykuł 178

Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia

Posiedzenie może zostać zawieszono lub zamknięte w trakcie debaty lub głosowania, jeżeli decyzją taką podejmie Parlament na podstawie propozycji Przewodniczącego lub na wniosek

grupy politycznej lub co najmniej 40 posłów. Głosowanie nad tą propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

ROZDZIAŁ 7

JAWNOŚĆ PRAC

Artykuł 179

Protokół obrad

1. Protokół każdego posiedzenia, opisujący szczegółowo obrady i decyzje Parlamentu oraz nazwiska mówców, jest doręczany najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem popołudniowej części następnego posiedzenia.

W ramach procedur ustawodawczych za „decyzje” w rozumieniu niniejszego artykułu uważa się także wszelkie poprawki przyjęte przez Parlament, nawet jeśli ostatecznie odnośny wniosek Komisji, zgodnie z art. 56 ust. 1, lub stanowisko Rady, zgodnie z art. 65 ust. 3, zostają odrzucone.

2. Na początku popołudniowej części każdego posiedzenia Przewodniczący przedkłada Parlamentowi do zatwierdzenia protokół poprzedniego posiedzenia.

3. Jeżeli do protokołu zgłoszono zastrzeżenia, Parlament decyduje w razie potrzeby o wzięciu pod uwagę żądanych zmian. Poseł nie może zabierać głosu w tej sprawie dłużej niż jedną minutę.

4. Protokół opatrzony podpisem Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego jest przechowywany w archiwach Parlamentu. Zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 180

Teksty przyjęte

1. Teksty przyjęte przez Parlament publikowane są zaraz po głosowaniu. Przedstawiane są one Parlamentowi razem z protokołami właściwych posiedzeń i zachowywane są w archiwach Parlamentu.

2. Przewodniczący jest właściwy dla przeprowadzenia końcowego opracowania prawno-lingwistycznego tekstów przyjętych przez Parlament. W przypadku tekstów przyjętych na podstawie porozumienia osiągniętego między Parlamentem i Radą, to opracowanie końcowe wykonują obie instytucje, w ścisłej współpracy i w oparciu o obopólne porozumienie.

3. Procedura określona w art. 216 ma zastosowanie w przypadkach gdzie, w celu zapewnienia spójności i jakości tekstu zgodnie z wolą wyrażoną przez Parlament, niezbędne są dostosowania tekstu wychodzące poza poprawienie błędów typograficznych lub korekty niezbędne do zapewnienia zgodności wszystkich wersji językowych, jak również ich językowej poprawności i spójności terminologicznej.

4. Stanowiska przyjęte przez Parlament zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą przyjmują formę tekstu skonsolidowanego. Jeśli głosowanie Parlamentu nie opierało się na porozumieniu z Radą, tekst skonsolidowany określa wszystkie przyjęte poprawki.

5. Po końcowym opracowaniu teksty przyjęte podpisywane są przez Przewodniczącego oraz Sekretarza Generalnego i publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 181

Pełne sprawozdanie z obrad

1. Pełne sprawozdanie z obrad jest sporządzane dla każdego posiedzenia w formie wielojęzycznego dokumentu, w którym wszystkie wypowiedzi zamieszczane są w oryginalnej wersji językowej.
2. Mówcy mogą wprowadzać zmiany w tekstach swoich wypowiedzi w terminie pięciu dni roboczych. Zmiany przesyła się w tym terminie do Sekretariatu.
3. Wielojęzyczne pełne sprawozdanie jest publikowane jako załącznik do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej i zachowywane w archiwach Parlamentu.
4. Pisemnego tłumaczenia fragmentów pełnego sprawozdania na którykolwiek z języków urzędowych dokonuje się na wniosek posła. W razie potrzeby tłumaczenie dostarcza się w krótkim czasie.

Artykuł 182

Audiowizualny zapis obrad

1. Obrady Parlamentu są transmitowane w czasie rzeczywistym na jego stronie internetowej w językach, w których są prowadzone, wraz z wielojęzyczną ścieżką dźwiękową ze wszystkich aktywnych kabin tłumaczeniowych.
2. Natychmiast po posiedzeniu sporządza się zindeksowany audiowizualny zapis obrad w językach, w których były prowadzone, wraz z wielojęzyczną ścieżką dźwiękową ze wszystkich aktywnych kabin tłumaczeniowych i udostępnia się go na stronie internetowej Parlamentu przez całą trwającą i kolejną kadencję parlamentarną, po czym zostaje on zachowany w archiwach Parlamentu. Audiowizualny zapis obrad zostaje powiązany z wielojęzycznym pełnym sprawozdaniem z obrad, gdy tylko staje się ono dostępne.

TYTUŁ VII

KOMISJE I DELEGACJE

ROZDZIAŁ 1

KOMISJE - POWOŁYWANIE I KOMPETENCJE

Artykuł 183

Powoływanie komisji stałych

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje komisje stałe, których kompetencje są określone w załączniku do Regulaminu ²². Wybór członków komisji następuje podczas pierwszej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu oraz ponownie po upływie dwóch i pół roku.

Kompetencje komisji stałych mogą zostać ustalone w innym terminie niż data powołania komisji.

Artykuł 184

Powoływanie komisji specjalnych

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament może w każdej chwili powołać komisje specjalne, których uprawnienia, skład i okres funkcjonowania są ustalane równocześnie z decyzją o ich powołaniu. Komisje te są powoływane na nie dłużej niż dwanaście miesięcy, chyba że pod koniec tego okresu Parlament zadecyduje o przedłużeniu okresu ich funkcjonowania.

Z uwagi na fakt, iż uprawnienia, skład i okres funkcjonowania komisji specjalnych są określane równocześnie z decyzją o ich powołaniu, Parlament nie może później modyfikować ich kompetencji, niezależnie od tego, czy chodzi o ich ograniczenie czy rozszerzenie.

Artykuł 185

Komisje śledcze

1. Na wniosek jednej czwartej swoich członków Parlament może powołać komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii lub niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu przez instytucje lub organy Unii, administrację publiczną jednego z państw członkowskich albo osoby upoważnione przez prawo Unii do jego stosowania.

Decyzja o powołaniu komisji śledczej jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w terminie jednego miesiąca. Parlament stosuje ponadto wszelkie środki konieczne do podania tej decyzji w jak najszerszym zakresie do wiadomości publicznej.

2. Tryb funkcjonowania komisji śledczej regulowany jest postanowieniami niniejszego Regulaminu odnoszącymi się do komisji, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień szczególnych niniejszego artykułu oraz załączonej do niniejszego Regulaminu decyzji Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. ²³ dotyczącej zasad wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski..

3. Wniosek o powołanie komisji śledczej powinien określać przedmiot postępowania oraz zawierać szczegółowe uzasadnienie jego wszczęcia. Parlament, na podstawie propozycji

²²Zob. załącznik VII.

²³Zob. załącznik IX.

Konferencji Przewodniczących, podejmuje decyzję w kwestii powołania komisji, a w przypadku decyzji pozytywnej również w kwestii jej składu, zgodnie z postanowieniami art. 186.

4. Komisja śledcza kończy swoje prace wraz z przedłożeniem sprawozdania w terminie nie przekraczającym dwunastu miesięcy. Parlament może dwukrotnie zdecydować o przedłużeniu tego terminu o kolejne trzy miesiące.

Prawo do głosowania w komisji mają jedynie jej członkowie lub, w przypadku ich nieobecności, stali zastępcy.

5. Komisja śledcza wybiera swojego przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących oraz powołuje jednego lub kilku sprawozdawców. Komisja może ponadto powierzać swoim członkom konkretne zadania lub przekazać im kompetencje, przy czym są oni obowiązani składać szczegółowe sprawozdania.

W razie konieczności lub w pilnych przypadkach prezydium przejmuje czynności komisji pomiędzy jej posiedzeniami, z zastrzeżeniem ich zatwierdzenia na kolejnym posiedzeniu.

6. Jeżeli komisja śledcza uzna, że zostało naruszone jedno z jej praw, zwraca się do Przewodniczącego Parlamentu z propozycją podjęcia odpowiednich środków.

7. Komisja śledcza może zwrócić się do instytucji lub osób wymienionych w art. 3 decyzji, o której mowa w ustępie 2, w celu przeprowadzenia przesłuchania lub uzyskania dokumentów.

Koszty przejazdu oraz pobytu członków i urzędników instytucji oraz organów Unii są pokrywane przez te organy i instytucje. Koszty przejazdu oraz pobytu pozostałych osób, które stają przed komisją śledczą, zwraca Parlament Europejski, zgodnie z zasadami stosowanymi do przesłuchań biegłych.

Każda osoba wezwana do złożenia zeznań przed komisją śledczą może powoływać się na prawa, które przysługiwałyby jej jako świadkowi przed sądem w kraju jej pochodzenia. Powinna ona zostać poinformowana o tych prawach przed rozpoczęciem przesłuchania.

W odniesieniu do języków używanych w komisji śledczej zastosowanie mają postanowienia art. 146. Jednakże prezydium komisji:

- może ograniczyć zakres tłumaczenia ustnego do języków urzędowych używanych przez osoby biorące udział w pracach, jeśli uzna to za niezbędne dla zachowania poufności, oraz
- podejmuje decyzje w sprawie tłumaczenia pisemnego otrzymanych dokumentów tak, aby komisja mogła szybko i skutecznie wywiązać się ze swoich obowiązków, przy zachowaniu wymaganej tajności i poufności.

8. Przewodniczący komisji śledczej czuwa wraz z jej prezydium nad przestrzeganiem tajnego lub poufnego charakteru prac i uprzedza w tym zakresie jej członków w odpowiednim czasie.

Przypomina on również wyraźnie o treści postanowień art. 2 ust. 2 wyżej wymienionej decyzji. Zastosowanie mają postanowienia części A załącznika VIII do Regulaminu.

9. Dokumenty tajne i poufne rozpatrywane są z zastosowaniem środków technicznych zapewniających osobisty dostęp do tych dokumentów wyłącznie posłom odpowiedzialnym za ich rozpatrywanie. Posłowie ci zobowiązują się uroczyście, że nie udostępnią żadnej innej osobie informacji tajnych lub poufnych w rozumieniu niniejszego artykułu oraz że użyją ich jedynie w celu przygotowania sprawozdania dla komisji śledczej. Posiedzenia odbywają się w salach wyposażonych w ten sposób, aby obrady nie mogły być słyszane przez osoby nieupoważnione.

10. Po zakończeniu prac komisja śledcza przedstawia Parlamentowi sprawozdanie dotyczące ich wyników, uwzględniające w razie potrzeby opinie mniejszości, zgodnie z zasadami określonymi w art. 52. Sprawozdanie to jest publikowane.

Na wniosek komisji śledczej Parlament przeprowadza debatę nad sprawozdaniem w trakcie pierwszej sesji miesięcznej następującej po jego przedstawieniu.

Komisja śledcza może również przedłożyć Parlamentowi projekt zalecenia dla instytucji lub organów Wspólnot Europejskich albo państw członkowskich.

11. Przewodniczący Parlamentu zobowiązuje właściwą zgodnie z załącznikiem VII komisję do kontroli działań podjętych na podstawie wyników prac komisji śledczej i, w razie potrzeby, do przygotowania sprawozdania na ten temat. Podejmuje on wszelkie inne środki, jakie uzna za stosowne, w celu zapewnienia podjęcia konkretnych działań w związku z wynikami postępowania.

Zgodnie z art. 186 ust. 2, poprawki mogą być wnoszone wyłącznie do propozycji Konferencji Przewodniczących dotyczącej składu komisji śledczej (ust. 3).

Poprawki nie mogą dotyczyć przedmiotu postępowania ustalonego przez jedną czwartą członków Parlamentu (ust. 3), ani terminu wyznaczonego w ust. 4.

Artykuł 186

Skład komisji

1. Wybór członków komisji i komisji śledczych następuje po wyznaczeniu kandydatów przez grupy polityczne oraz posłów niezrzeszonych. Konferencja Przewodniczących przedstawia kandydatury Parlamentowi. Skład komisji odzwierciedla w miarę możliwości skład Parlamentu.

W przypadku gdy poseł zmienia grupę polityczną, zachowuje on miejsca w komisjach parlamentarnych do końca dwuipółrocznej kadencji. Jednakże, jeżeli fakt zmiany grupy politycznej przez jednego z posłów zakłóca równowagę w zakresie reprezentacji różnych opcji politycznych w jednej z komisji, Konferencja Przewodniczących musi, zgodnie z procedurą, o której mowa w drugim zdaniu ustępu 1, przedstawić nowe propozycje składu tej komisji, przy zachowaniu indywidualnych praw danego posła.

Proporcjonalność podziału miejsc w komisjach między grupami politycznymi nie powinna odbiegać od najbardziej odpowiedniej liczby całkowitej. Jeśli jakaś grupa postanowi nie zasiadać w komisji, miejsca w komisji pozostają wolne i wielkość komisji jest zmniejszona o odpowiednią liczbę. Nie należy zezwalać na wymianę miejsc między grupami politycznymi.

2. Poprawki do propozycji Konferencji Przewodniczących są dopuszczalne pod warunkiem, że przedstawi je co najmniej czterdziestu posłów. Parlament podejmuje decyzję dotyczącą poprawek w głosowaniu tajnym.

3. Za wybranych uznaje się posłów, których nazwiska figurują w propozycjach Konferencji Przewodniczących, ewentualnie zmienionych zgodnie z ust. 2.

4. Jeżeli grupa polityczna nie przedstawi zgodnie z ust. 1 kandydatów do komisji śledczej w terminie ustalonym przez Konferencję Przewodniczących, Konferencja przedstawia Parlamentowi jedynie te kandydatury, które zostały zgłoszone w terminie.

5. Jeżeli pojawią się wakaty, Konferencja Przewodniczących może podjąć tymczasową decyzję o zastąpieniu członków komisji za zgodą posłów, którzy mają objąć wakaty, oraz uwzględniając postanowienia ust. 1.

6. Zmiany te podlegają zatwierdzeniu przez Parlament na następnym posiedzeniu.

Artykuł 187

Zastępcy członków komisji

1. Grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni mogą wyznaczyć do każdej komisji stałych zastępców w tej samej liczbie, co liczba członków z poszczególnych grup politycznych oraz posłów niezrzeszonych w danej komisji. Przewodniczący musi zostać poinformowany o wyznaczeniu zastępców. Stali zastępcy są uprawnieni do uczestnictwa w posiedzeniach komisji, zabierania głosu, a także do głosowania w razie nieobecności członka komisji.

W przypadku wakatu na stanowisku członka komisji stały zastępca z tej samej grupy politycznej jest uprawniony do głosowania zamiast członka komisji do chwili tymczasowego zastąpienia członka komisji zgodnie z art. 186 ust. 5 albo, jeżeli nie podjęto decyzji o tymczasowym zastąpieniu, do chwili powołania nowego członka komisji. Podstawą powyższego uprawnienia jest decyzja Parlamentu w przedmiocie składu liczbowego komisji; ma ono na celu zagwarantowanie, by w głosowaniu mogła brać udział ta sama liczba członków danej grupy politycznej, co przed powstaniem wakatu.

2. Ponadto, w razie nieobecności członka komisji oraz w przypadku, gdy nie wyznaczono jego stałych zastępców lub są oni nieobecni, członek komisji może wyznaczyć do zastępowania go na posiedzeniach innego posła z tej samej grupy politycznej, z prawem do głosowania. Należy zgłosić nazwisko zastępcy przewodniczącemu komisji przed rozpoczęciem głosowania.

Ust. 2 stosuje się odpowiednio do posłów niezrzeszonych.

Uprzedniego zgłoszenia, o którym mowa w ostatnim zdaniu ustępu 2, należy dokonać przed końcem debaty lub przed rozpoczęciem głosowania nad punktem (punktami) obrad, w odniesieniu do którego (których) członek komisji wyznaczył zastępcę.

* * *

Powyższe postanowienia obejmują dwie jasno określone w tekście zasady:

- grupa polityczna nie może mieć w danej komisji większej liczby stałych zastępców niż członków;*
- stałych zastępców członków komisji mogą powoływać wyłącznie grupy polityczne, pod tym tylko warunkiem, że poinformują o tym Przewodniczącego Parlamentu.*

Podsumowując:

- status stałego zastępcy zależy jedynie od przynależności do danej grupy politycznej;*
- jeśli zmiana ulega liczba członków komisji reprezentujących w niej daną grupę polityczną, takiej samej zmianie ulega maksymalna liczba stałych zastępców, których grupa ta może powołać;*
- jeśli poseł zmienia grupę polityczną, nie może on zachować funkcji stałego zastępcy powierzonej mu przez poprzednią grupę;*
- członek komisji nie może w żadnym wypadku zastępować innego jej członka należącego do innej grupy politycznej.*

Artykuł 188

Kompetencje komisji

1. Komisje stałe mają za zadanie rozpatrywanie spraw powierzonych im przez Parlament bądź, w przerwie między sesjami miesięcznymi, przez Przewodniczącego w imieniu Konferencji Przewodniczących. Zadania komisji specjalnych i komisji śledczych są określane w momencie ich powoływania. Komisje te nie mogą wydawać opinii dla innych komisji.

(Zob. wykładnię do art. 184.)

2. W przypadku, gdy stała komisja uzna się za niewłaściwą do rozpatrzenia danej sprawy lub też w przypadku sporu kompetencyjnego pomiędzy dwiema lub więcej komisjami stałymi, sprawa przekazywana jest do Konferencji Przewodniczących w terminie czterech tygodni roboczych od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do komisji.

Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, jeśli takiego zalecenia nie otrzymuje, od jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte.

Przewodniczący komisji mogą zawierać porozumienia z innymi przewodniczącymi komisji w sprawie przydzielania poszczególnej komisji jakiegoś punktu obrad, a porozumienia te wymagają, w miarę potrzeby, zgody na zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje zgodnie z art. 50.

3. Jeżeli w danej kwestii kompetentnych jest kilka komisji, wyznacza się jedną właściwą komisję oraz komisje opiniodawcze.

Liczba komisji zajmujących się jednocześnie tą samą sprawą nie może jednak przekroczyć trzech, chyba że, w uzasadnionych przypadkach, zapadnie decyzja o odstąpieniu od tej reguły, na warunkach określonych w ust. 1.

4. Dwie lub więcej komisji lub podkomisji mogą przystąpić do wspólnego rozpatrywania spraw leżących w zakresie ich kompetencji, jednak bez możliwości podejmowania decyzji.

5. Za zgodą Prezydium komisja może zlecić jednemu lub kilku swoim członkom misję badawczą lub informacyjną.

Artykuł 189

Komisja odpowiedzialna za weryfikację mandatów

Jedna z komisji powołanych w myśl niniejszego Regulaminu zajmuje się weryfikacją mandatów oraz przygotowaniem decyzji dotyczących sporów wyborczych.

Artykuł 190

Podkomisje

1. Za uprzednią zgodą Konferencji Przewodniczących każda komisja stała lub specjalna może, w celu lepszej organizacji swych prac, powołać w swoim obrębie jedną lub kilka podkomisji, określając ich skład zgodnie z art. 186, oraz kompetencje. Podkomisje składają sprawozdania komisji, która je powołała.

2. Procedurę przyjętą dla komisji stosuje się do podkomisji.

3. Zastępcy mogą zasiadać w podkomisjach na tych samych warunkach, jakie obowiązują w odniesieniu do komisji.

4. Stosowanie powyższych postanowień powinno zapewnić stosunek zależności między podkomisją a komisją, w obrębie której została ona utworzona. W tym celu wszyscy członkowie podkomisji są wybierani spośród członków komisji głównej.

Artykuł 191

Prezydium komisji

1. Na swoim pierwszym posiedzeniu po wyborze członków komisji zgodnie z art. 186, komisja wybiera przewodniczącego oraz, w odrębnych głosowaniach, wiceprzewodniczących, którzy stanowią prezydium komisji. Liczbę wybieranych wiceprzewodniczących ustala Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących.

Tylko członkowie komisji, wybrani zgodnie z art. 186, mogą zostać wybrani do jej prezydium.

2. Jeżeli liczba kandydatów odpowiada liczbie miejsc do obsadzenia, można dokonać wyboru przez aklamację.

W przeciwnym wypadku lub na wniosek jednej szóstej członków komisji odbywa się on w głosowaniu tajnym.

W przypadku tylko jednej kandydatury wyboru dokonuje się bezwzględną większością oddanych głosów, do których zalicza się głosy „za” i głosy „przeciw”.

W przypadku kilku kandydatur w pierwszej turze wyborów wybrany zostaje kandydat, który otrzymał bezwzględną większość oddanych głosów, zdefiniowaną w poprzednim akapicie. W drugiej turze wybrany zostaje kandydat, który otrzymał największą liczbę głosów. Przy równej liczbie głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

Jeżeli niezbędna jest druga tura wyborów, mogą być przedstawiane nowe kandydatury.

Niniejsze postanowienie nie zabrania przewodniczącemu głównej komisji włączania przewodniczących podkomisji w prace prezydium lub zezwalania im na prowadzenie obrad w trakcie debat dotyczących kwestii objętych właściwością danych podkomisji - w rzeczywistości zezwala na to - pod warunkiem, że ten sposób postępowania zostanie poddany do rozważenia przez całość prezydium i że prezydium wyrazi na niego zgodę.

Artykuł 192

Koordynatorzy komisji i kontrsprawozdawcy

1. Grupy polityczne mogą mianować jednego ze swych członków koordynatorem.

2. W stosownych przypadkach koordynatorzy komisji są wzywani przez przewodniczącego komisji do przygotowania decyzji, które mają być podjęte przez komisję, w szczególności decyzji dotyczących procedury i mianowania sprawozdawców. Komisja może przekazać koordynatorom uprawnienia do podejmowania niektórych decyzji, z wyjątkiem decyzji dotyczących przyjęcia sprawozdań, opinii lub poprawek. Wiceprzewodniczący mogą zostać zaproszeni do udziału w roli doradców w posiedzeniach koordynatorów komisji. Koordynatorzy dążą do osiągnięcia konsensusu. Jeżeli nie można osiągnąć konsensusu podejmują decyzję jedynie większością głosów wyraźnie reprezentującą zdecydowaną większość komisji uwzględniając wielkość poszczególnych grup politycznych.

3. Przewodniczący komisji wzywają koordynatorów komisji do przygotowania wysłuchań kandydatów na komisarzy. Po zakończeniu wysłuchań koordynatorzy spotykają się w celu dokonania oceny kandydatów zgodnie z procedurą określoną w załączniku XVII.

4. Grupy polityczne mogą wyznaczać kontrsprawozdawcę do każdego sprawozdania w celu śledzenia postępów w pracy nad danym sprawozdaniem oraz poszukiwania kompromisu w komisji w imieniu grupy politycznej. Nazwiska kontrsprawozdawców podaje się do wiadomości przewodniczącemu. Na wniosek koordynatorów komisja może w szczególności zadecydować o włączeniu kontrsprawozdawców w poszukiwanie porozumienia z Radą w zwykłej procedurze ustawodawczej.

Posłowie niezrzeszeni nie stanowią grupy politycznej w rozumieniu art. 30 i nie mogą w związku z tym mianować koordynatorów, którzy jako jedyni mają prawo uczestniczyć w posiedzeniach koordynatorów.

Posiedzenia koordynatorów mają na celu przygotowanie decyzji komisji i nie mogą zastąpić posiedzeń komisji, jeśli nie zostały w sposób wyraźny przekazane uprawnienia. W związku z powyższym decyzje podejmowane na posiedzeniu koordynatorów muszą być przedmiotem uprzedniego przekazania uprawnień. W przypadku braku takiego przekazania uprawnień koordynatorzy mogą przyjmować jedynie zalecenia, które wymagają formalnego zatwierdzenia ex post przez komisję.

We wszystkich przypadkach należy zapewnić posłom niezrzeszonym prawo dostępu do informacji, zgodnie z zasadą niedyskryminacji, poprzez przekazywanie informacji i umożliwienie udziału w posiedzeniach koordynatorów członkowi sekretariatu posłów niezrzeszonych.

ROZDZIAŁ 2

KOMISJE - ZASADY FUNKCJONOWANIA

Artykuł 193

Posiedzenia komisji

1. Posiedzenia komisji zwoływane są przez ich przewodniczących lub z inicjatywy Przewodniczącego Parlamentu.

2. Komisja i Rada mogą uczestniczyć w posiedzeniach komisji na zaproszenie przewodniczącego komisji wystosowane w jej imieniu.

Na podstawie specjalnej decyzji komisji każda inna osoba może zostać zaproszona do udziału w posiedzeniu i do zabrania głosu.

Analogicznie, decyzję dotyczącą uczestnictwa w posiedzeniach komisji osobistych asystentów posłów pozostawia się w gestii poszczególnych komisji.

Komisja, do której odesłano daną sprawę, może, po uzyskaniu zgody Prezydium, przeprowadzić przesłuchanie biegłych jeśli uzna, że jest ono niezbędne dla właściwego przebiegu prac nad tą sprawą.

Komisje opiniodawcze mogą na własne życzenie uczestniczyć w przesłuchaniu.

Interpretacji przepisów zawartych w niniejszym ustępie dokonuje się zgodnie z pkt 50 porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską²⁴.

3. Z zastrzeżeniem art. 49 ust. 6 posłowie mogą uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, bez prawa głosu, o ile komisja nie postanowi inaczej.

Komisja może jednak zezwolić tym posłom na udział w jej pracach z głosem doradczym.

Artykuł 194

Protokoły posiedzeń komisji

Protokół każdego posiedzenia komisji jest doręczany wszystkim jej członkom i przedstawiany do zatwierdzenia przez komisję.

Artykuł 195

Głosowanie w komisji

1. Każdy poseł może złożyć poprawki do rozpatrzenia w komisji.

2. Głosowanie w komisji jest ważne, gdy jedna czwarta jej członków jest faktycznie obecna. Jeżeli jednak jedna szóstka członków komisji złoży taki wniosek przed rozpoczęciem głosowania, jest ono ważne jedynie gdy uczestniczy w nim większość członków komisji.

3. W komisji głosuje się przez podniesienie ręki, chyba że jedna czwarta członków komisji zażąda głosowania imiennego. W takim przypadku głosowanie przeprowadza się zgodnie z art. 167 ust. 2.

4. Przewodniczący komisji może brać udział w debatach i w głosowaniu bez głosu rozstrzygającego.

5. W związku ze złożonymi poprawkami komisja, zamiast przystąpić do głosowania, może zwrócić się do sprawozdawcy o przedstawienie nowego projektu uwzględniającego możliwie jak największą liczbę poprawek. W takim przypadku ustalany jest nowy termin składania poprawek do tego projektu.

Artykuł 196

Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji

Do posiedzeń komisji stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, 13, 14, 17, 18, 36-44, 148, 149 ust. 2 i 10, 152, 154, 156-159, 161, 163 ust. 1, 164, 165, 168, 169, 171-174, 177 i art. 178.

Artykuł 197

Tura pytań w komisji

Jeśli komisja tak postanowi, tura pytań może zostać przeprowadzona w ramach komisji. Każda komisja sama ustala procedurę obowiązującą w trakcie tury pytań.

²⁴Zob. załącznik XIV.

Artykuł 197 a

Wysłuchania publiczne dotyczące inicjatyw obywatelskich

1. Po opublikowaniu przez Komisję inicjatywy obywatelskiej w odpowiednim rejestrze zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej²⁵, na wniosek przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji Przewodniczący Parlamentu Europejskiego:

- (a) zwraca się do komisji ustawodawczej przedmiotowo właściwej zgodnie z załącznikiem VII o zorganizowanie wysłuchania publicznego przewidzianego w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 211/2011; komisja przedmiotowo właściwa dla petycji zostaje z urzędu zaangażowana w prace komisji ustawodawczej na podstawie art. 50 niniejszego Regulaminu;
- (b) jeżeli co najmniej dwie inicjatywy obywatelskie opublikowane w odpowiednim rejestrze zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 dotyczą podobnej sprawy, może – po konsultacji z organizatorami – zdecydować o zorganizowaniu wspólnego wysłuchania publicznego, na którym wszystkie odnośne inicjatywy obywatelskie zostaną omówione na równych prawach.

2. Komisja przedmiotowo właściwa:

- (a) upewnia się, że organizatorzy zostali przyjęci przez Komisję na odpowiednim szczeblu zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011;
- (b) dba o to, aby Komisja – w razie potrzeby przy wsparciu Konferencji Przewodniczących Komisji – była odpowiednio zaangażowana w organizację wysłuchania publicznego oraz aby podczas wysłuchania była reprezentowana na odpowiednim szczeblu.

3. Przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej wyznacza odpowiednią datę wysłuchania publicznego, przypadającą w terminie trzech miesięcy od przedłożenia inicjatywy Komisji zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

4. Komisja przedmiotowo właściwa organizuje w Parlamencie wysłuchanie publiczne, w stosownych przypadkach we współpracy z innymi instytucjami i organami Unii zainteresowanymi taką współpracą. Może ona zaprosić do udziału inne zainteresowane strony.

Komisja przedmiotowo właściwa zaprasza do przedstawienia inicjatywy na wysłuchaniu reprezentatywną grupę organizatorów, w tym co najmniej jedną z osób do kontaktu, o których mowa w art. 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

5. Stosownie do uzgodnień poczynionych z Komisją Prezydium przyjmuje przepisy dotyczące zwrotu poniesionych kosztów.

6. Przewodniczący Parlamentu oraz przewodniczący Konferencji Przewodniczących Komisji mogą powierzyć swoje uprawnienia na mocy niniejszego artykułu odpowiednio wiceprzewodniczącemu lub innemu przewodniczącemu komisji.

7. Jeżeli są spełnione warunki określone w art. 50 lub 51, przepisy te mają również odpowiednie zastosowanie do innych komisji. Zastosowanie ma również art. 188.

²⁵Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65 z 11.3.2011, s. 1).

Artykuł 23 ust. 9 nie ma zastosowania do wysłuchań publicznych dotyczących inicjatyw obywatelskich.

ROZDZIAŁ 3

DELEGACJE MIĘDZYPARLAMENTARNE

Artykuł 198

Powoływanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych

1. Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje stałe delegacje międzyparlamentarne i ustala ich charakter oraz liczbę członków w zależności od zakresu ich uprawnień. Członkowie delegacji wybierani są podczas pierwszej lub drugiej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu na okres kadencji parlamentarnej.
2. Wybór członków delegacji odbywa się po przedstawieniu Konferencji Przewodniczących kandydatów przez grupy polityczne oraz przez posłów niezrzeszonych. Konferencja Przewodniczących przedkłada Parlamentowi propozycje uwzględniające, w miarę możliwości, potrzebę zapewnienia sprawiedliwej reprezentacji państw członkowskich oraz opcji politycznych. Zastosowanie ma art. 186 ust. 2, 3, 5 i 6.
3. Prezydium delegacji są powoływane z zastosowaniem procedury ustanowionej dla komisji stałych, zgodnie z art. 191.
4. Ogólne kompetencje poszczególnych delegacji są określane przez Parlament, który może je w każdej chwili rozszerzyć lub ograniczyć.
5. Postanowienia wykonawcze dotyczące działalności delegacji są przyjmowane przez Konferencję Przewodniczących na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Delegacji.
6. Przewodniczący delegacji składa sprawozdanie z jej prac komisji właściwej do spraw zagranicznych i bezpieczeństwa.
7. Przewodniczący delegacji ma możliwość wypowiedzenia się przed komisją, jeśli w porządku dziennym jest punkt dotyczący zakresu kompetencji delegacji. Ma to zastosowanie również podczas posiedzeń delegacji do przewodniczącego lub sprawozdawcy tej komisji.

Artykuł 199

Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy

1. Organy Parlamentu, w szczególności komisje, współpracują ze swoimi odpowiednikami w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania zwłaszcza w celu zwiększenia efektywności prac oraz uniknięcia dublowania działań.
2. Tryb wprowadzenia w życie powyższych postanowień ustala Konferencja Przewodniczących w porozumieniu z właściwymi organami Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

Artykuł 200

Wspólne komisje parlamentarne

1. Parlament może powoływać wspólne komisje parlamentarne z parlamentami państw stowarzyszonych z Unią lub parlamentami państw, z którymi zostały rozpoczęte negocjacje akcesyjne.

Komisje te mogą sporządzać zalecenia pod adresem reprezentowanych w nich parlamentów. Zalecenia skierowane do Parlamentu Europejskiego są przekazywane właściwej komisji, która przedstawia propozycje działań wynikających z otrzymanych zaleceń.

2. Ogólny zakres kompetencji poszczególnych wspólnych komisji parlamentarnych jest określany przez Parlament Europejski oraz przez umowy z państwami trzecimi.

3. Działalność wspólnych komisji parlamentarnych jest regulowana przez procedury przewidziane w danej umowie. Opierają się one na zasadzie równej reprezentacji delegacji Parlamentu Europejskiego i parlamentu partnerskiego.

4. Wspólne komisje parlamentarne przyjmują swój regulamin i przedkładają go do zatwierdzenia przez Prezydium Parlamentu Europejskiego oraz parlamentu partnerskiego.

5. Wybór członków delegacji Parlamentu Europejskiego do wspólnych komisji parlamentarnych, jak również powoływanie prezydium tych delegacji, odbywają się według procedury ustalonej dla delegacji międzyparlamentarnych.

TYTUŁ VIII

PETYCJE

Artykuł 201

Prawo do składania petycji

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej jak również każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w państwie członkowskim ma prawo kierowania, indywidualnie lub wspólnie z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu w sprawach objętych zakresem działalności Unii Europejskiej, które dotyczą ich bezpośrednio.

2. Petycje do Parlamentu muszą zawierać nazwisko, obywatelstwo oraz miejsce zamieszkania każdej z osób składających petycję.

3. W przypadku gdy pod petycją złożyło podpis kilka osób fizycznych lub prawnych, sygnatariusze wyznaczają przedstawiciela i jego zastępców, którzy są uznawani za składających petycję do celów niniejszego tytułu.

W przypadku gdy przedstawiciel lub jego zastępca nie zostali wyznaczeni, pierwszy sygnatariusz lub inna odpowiednia osoba jest uznawana za składającego petycję.

4. Każda osoba składająca petycję może w każdej chwili wycofać poparcie dla petycji.

Po wycofaniu poparcia przez wszystkich składających petycję, petycja staje się bezprzedmiotowa.

5. Petycje muszą być sporządzone w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej.

Petycje sporządzone w innych językach będą rozpatrywane tylko wówczas, gdy składający petycję dołączy ich tłumaczenie na jeden z języków urzędowych. W korespondencji ze składającym petycję Parlament używa języka urzędowego, w którym zostało sporządzone tłumaczenie.

Prezydium może podjąć decyzję, zgodnie z którą petycje i korespondencja ze składającym petycję mogą być sporządzane w innych językach używanych w danym państwie członkowskim.

6. Petycje, które spełniają warunki przewidziane w ust. 2, są wpisywane do rejestru ogólnego w kolejności ich wpływania. Jeżeli nie spełniają powyższych warunków, umieszcza się je w aktach nie nadając im dalszego biegu. Uzasadnienie decyzji podaje się do wiadomości składającemu petycję.

7. Przewodniczący przekazuje petycje wpisane do rejestru ogólnego właściwej komisji, która orzeka o dopuszczalności lub niedopuszczalności petycji zgodnie z art. 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Jeżeli właściwa komisja nie osiąga konsensusu w sprawie dopuszczalności petycji, petycja ogłaszana jest jako dopuszczalna na wniosek co najmniej jednej czwartej członków komisji.

8. Petycje uznane przez komisję za niedopuszczalne umieszcza się w aktach pozostawiając bez dalszego biegu. Decyzja wraz z uzasadnieniem doręczana jest składającemu petycję. W miarę możliwości zaleca się składającemu petycję inne drogi odwoławcze.

9. Petycje wpisane do rejestru zasadniczo posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament.

10. Bez względu na postanowienia zawarte w powyższym ust. 9 składający petycję może zwrócić się z wnioskiem o utajnienie jego nazwiska w celu ochrony swojej prywatności. W takim przypadku Parlament zobowiązany jest przychylić się do tego wniosku.

W przypadku gdy w związku ze skargą składającego petycję nie może zostać wszczęte postępowanie z powodu anonimowości, składający petycję konsultowany jest w sprawie kroków, które mają zostać podjęte w następstwie tej skargi.

11. Składający petycję może zwrócić się z wnioskiem, by jego petycja została rozpatrzona w trybie poufnym; w takim przypadku Parlament podejmuje odpowiednie środki ostrożności gwarantujące, że treść petycji nie zostanie udostępniona do wiadomości publicznej. Składający petycję będzie informowany o szczegółowych warunkach zastosowania powyższego przepisu.

12. Jeżeli komisja uzna to za stosowne, może przedłożyć kwestię Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

13. Petycje kierowane do Parlamentu przez osoby fizyczne lub prawne, które nie są obywatelami Unii Europejskiej oraz które nie zamieszkują lub nie mają swojej statutowej siedziby na terenie państwa członkowskiego, są rejestrowane oraz przechowywane osobno. Co miesiąc Przewodniczący przekazuje zestawienie otrzymanych w poprzednim miesiącu petycji wraz z ich tematami komisji właściwej dla petycji. Komisja może zwrócić się o udostępnienie jej tych petycji, których rozpatrzenie uważa za stosowne.

Artykuł 202

Rozpatrywanie petycji

1. Petycje, które uznano za dopuszczalne, rozpatrywane są przez właściwą komisję w ramach jej zwyczajowej działalności w formie debaty na posiedzeniu zwyczajnym, bądź też w formie procedury pisemnej. Jeżeli petycja ma zostać poddana debacie lub składający petycję sam wyrazi takie życzenie, może on zostać zaproszony na posiedzenie komisji. Przewodniczący według swego uznania może udzielić prawa głosu składającemu petycję.

2. Komisja może, w związku z dopuszczalną petycją, postanowić o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy zgodnie z art. 48 ust. 1 Regulaminu lub o złożeniu Parlamentowi zwięzłego projektu rezolucji pod warunkiem braku sprzeciwu Konferencji Przewodniczących. Takie projekty rezolucji wpisywane są do projektu porządku dziennego sesji, która będzie miała miejsce najpóźniej osiem tygodni po ich przyjęciu w komisji. Projekty rezolucji poddawane są pod jedno głosowanie bez debaty, chyba że Konferencja Przewodniczących postanowi w drodze wyjątku zastosować art. 139.

Zgodnie z art. 49 i załącznikiem VII komisja może zasięgnąć opinii innych komisji, właściwych do rozpatrywania spraw będących przedmiotem petycji

3. Zwłaszcza jeśli sprawozdanie dotyczy stosowania lub wykładni prawa unijnego lub proponowanych zmian do istniejących przepisów, angażuje się komisję przedmiotowo właściwą zgodnie z art. 49 ust. 1 oraz art. 50 tiret pierwsze i drugie. Właściwa komisja przyjmuje bez głosowania propozycje komisji przedmiotowo właściwej dotyczące części projektu rezolucji, odnoszących się do stosowania lub wykładni prawa unijnego lub zmian do istniejących przepisów. Jeśli właściwa komisja nie przyjmie tych propozycji, komisja zaangażowana może zgłosić je bezpośrednio Parlamentowi.

4. Tworzy się elektroniczny rejestr umożliwiający obywatelom przyłączenie się do składającego petycję poprzez złożenie podpisu elektronicznego pod uznaną za dopuszczalną oraz wpisaną do rejestru petycją lub wycofanie poparcia dla petycji.

5. W ramach analizowania petycji, ustalania stanu faktycznego lub poszukiwania rozwiązań komisja może zorganizować misje informacyjne do państwa członkowskiego lub regionu, o którym jest mowa w petycji.

Sprawozdania z wizyt sporządzane są przez ich uczestników. Są one przekazywane Przewodniczącemu po zatwierdzeniu przez komisję.

6. Komisja może zwrócić się do Komisji o udzielenie jej pomocy, zwłaszcza poprzez przedstawienie szczegółowych informacji dotyczących stosowania lub poszanowania prawa Unii, a także poprzez przekazanie wszelkich informacji i dokumentów związanych z przedmiotem petycji. Przedstawiciele Komisji Europejskiej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji.

7. Komisja Petycji może zwrócić się do przewodniczącego o przekazanie swojej opinii lub zalecenia Komisji, Radzie lub zainteresowanym organom państwa członkowskiego w celu podjęcia przez nich działań lub udzielenia odpowiedzi.

8. Co sześć miesięcy komisja informuje Parlament o swoich pracach.

W szczególności komisja informuje Parlament o środkach podjętych przez Radę lub Komisję w związku z petycjami przekazanymi im przez Parlament.

9. Składającemu petycję przekazywana jest informacja o decyzji podjętej przez komisję oraz uzasadnienie tej decyzji.

Po zakończeniu rozpatrywania petycji uznanej za dopuszczalną procedura jest zamykana, a wiadomość o jej zamknięciu przekazywana jest składającemu petycję.

Artykuł 203

Jawność petycji

1. Petycje wpisane do rejestru ogólnego, o którym mowa w art. 201 ust. 6, jak również najważniejsze podjęte decyzje dotyczące trybu ich rozpatrywania, są ogłaszane na posiedzeniu plenarnym. Komunikaty te zamieszczane są w protokole posiedzenia.

2. Tytuł i streszczenie petycji wpisanych do rejestru ogólnego, jak również opinie wydane w wyniku rozpatrywania petycji oraz najistotniejsze decyzje, umieszczane są w publicznie dostępnej bazie danych, o ile składający petycję wyrażą na to zgodę. Petycje rozpatrywane w trybie poufnym są umieszczane w archiwum Parlamentu, gdzie są dostępne dla posłów.

Artykuł 203 a

Inicjatywa obywatelska

W przypadku gdy Parlament poinformowany jest o tym, że Komisja została wezwana do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego na mocy art. 11 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 211/2011, komisja właściwa dla petycji upewnia się, czy fakt ten ma wpływ na jej pracę oraz, w przypadku gdy taki wpływ istnieje, informuje o tym autorów petycji, którzy złożyli petycje w sprawach powiązanych z danym tematem.

Proponowane inicjatywy obywatelskie, które zarejestrowano zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 211/2011, a które nie mogą być przedłożone Komisji zgodnie z art. 9 tegoż rozporządzenia, ponieważ nie dopełniono wszystkich stosownych przewidzianych procedur i określonych warunków, mogą być rozpatrywane przez komisję właściwą dla petycji, jeżeli uzna ona, że działania następcze są wskazane. Stosuje się odpowiednio art. 201, 202 i 203.

TYTUŁ IX

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Artykuł 204

Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Na początku każdej kadencji Przewodniczący, niezwłocznie po swoim wyborze lub w przypadkach przewidzianych w ust. 8, wzywa do zgłaszania kandydatur na stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich i wyznacza termin ich składania. Wezwanie to jest ogłaszane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Kandydatury muszą mieć poparcie co najmniej czterdziestu posłów wywodzących się z co najmniej dwóch państw członkowskich.

Każdy poseł może udzielić poparcia tylko jednej kandydaturze.

Do kandydatury powinny być dołączone wszelkie dokumenty pozwalające stwierdzić w sposób niebudzący wątpliwości, że kandydat spełnia warunki określone w postanowieniach i ogólnych warunkach wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

3. Kandydatury są przekazywane właściwej komisji, która może wnioskować o przesłuchanie kandydatów.

Przesłuchania te są otwarte dla wszystkich posłów.

4. Alfabetyczna lista dopuszczonych kandydatur przedkładana jest następnie Parlamentowi do głosowania.

5. Głosowanie jest tajne, a wyboru dokonuje się większością oddanych głosów.

Jeżeli żaden kandydat nie zostanie wybrany w dwóch pierwszych turach głosowania, do następnej przechodzą dwaj kandydaci, którzy otrzymali największą liczbę głosów w drugiej turze.

W razie równej liczby otrzymanych głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

6. Przed otwarciem głosowania Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa członków Parlamentu.

7. Wybrany kandydat jest niezwłocznie wzywany do złożenia ślubowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

8. Z wyjątkiem przypadków śmierci lub odwołania, Rzecznik Praw Obywatelskich sprawuje swój urząd do momentu przejęcia obowiązków przez jego następcę.

Artykuł 205

Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Decyzja dotycząca postanowień i ogólnych warunków wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich oraz postanowienia wykonawcze przyjęte na jej podstawie przez Rzecznika Praw Obywatelskich stanowią załącznik do niniejszego Regulaminu²⁶.

2. Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 wyżej wymienionej decyzji, Rzecznik Praw Obywatelskich informuje Parlament o ujawnionych przez siebie przypadkach niewłaściwego administrowania.

²⁶Zob. załącznik XI.

Właściwa komisja może sporządzić sprawozdanie na ich temat. Ponadto przedstawia on Parlamentowi na koniec każdej sesji rocznej sprawozdanie o wynikach przeprowadzonych postępowań, zgodnie z art. 3 ust. 8 wspomnianej decyzji. Właściwa komisja sporządza sprawozdanie, które jest przedstawiane Parlamentowi w celu poddania pod dyskusję.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich może również przekazywać właściwej komisji informacje, jeśli wystąpi ona z takim wnioskiem, lub z własnej inicjatywy zabierać przed nią głos.

Artykuł 206

Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Jedna dziesiąta posłów do Parlamentu może złożyć wniosek o odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich, jeżeli przestał on spełniać warunki konieczne do wykonywania jego funkcji lub jeżeli dopuścił się poważnego uchybienia.

2. Wniosek jest przekazywany Rzecznikowi Praw Obywatelskich i właściwej komisji, która w przypadku, gdy większość jej członków uzna wymienione powody odwołania za uzasadnione, przedstawia Parlamentowi sprawozdanie. Na swój wniosek Rzecznik Praw Obywatelskich zostaje wysłuchany przed poddaniem sprawozdania pod głosowanie w Parlamencie. Po przeprowadzeniu debaty Parlament podejmuje decyzję w głosowaniu tajnym.

3. Przed otwarciem głosowania Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa członków Parlamentu.

4. Jeżeli w głosowaniu poparto odwołanie, a Rzecznik Praw Obywatelskich nie zastosuje się do tej decyzji, Przewodniczący, najpóźniej w trakcie pierwszej po głosowaniu sesji miesięcznej, zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o niezwłoczne wydanie orzeczenia o odwołaniu Rzecznika Praw Obywatelskich.

Rezygnacja Rzecznika Praw Obywatelskich powoduje przerwanie procedury.

TYTUŁ X

SEKRETARIAT PARLAMENTU

Artykuł 207

Sekretariat Generalny

1. Sekretarz Generalny powoływany przez Prezydium wspomaga Parlament w jego pracach.

Sekretarz Generalny zobowiązuje się uroczyście przed Prezydium do wykonywania swoich obowiązków sumiennie i z zachowaniem całkowitej bezstronności.

2. Sekretarz Generalny Parlamentu kieruje sekretariatem, o którego składzie i organizacji stanowi Prezydium.

3. Prezydium sporządza schemat organizacyjny Sekretariatu Generalnego oraz ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego i finansowego urzędników i innych pracowników.

Prezydium ustala również kategorie urzędników i pracowników, do których stosują się, w części lub w całości, art. 11-13 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje niezbędne informacje właściwym instytucjom Unii Europejskiej.

TYTUŁ XI

UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO PARTII POLITYCZNYCH NA POZIOMIE EUROPEJSKIM

Artykuł 208

Kompetencje Przewodniczącego

Przewodniczący reprezentuje Parlament w stosunkach z partiami politycznymi na poziomie europejskim, zgodnie z art. 20 ust. 4.

Artykuł 209

Kompetencje Prezydium

1. Prezydium podejmuje decyzje w sprawie wniosków o finansowanie złożonych przez partie polityczne na poziomie europejskim oraz w sprawie podziału środków pomiędzy korzystające z nich partie. Prezydium sporządza listę partii korzystających ze środków.
2. Prezydium stanowi o ewentualnym zawieszeniu lub ograniczeniu finansowania oraz o ewentualnym ściągnięciu nienależnych kwot.
3. Po zakończeniu roku budżetowego Prezydium zatwierdza końcowe sprawozdania z działalności i końcowe sprawozdania finansowe partii politycznych korzystających ze środków.
4. Na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, Prezydium może przyznać pomoc techniczną partiom politycznym na poziomie europejskim zgodnie z ich propozycjami. Prezydium może delegować na Sekretarza Generalnego uprawnienie do podejmowania niektórych decyzji dotyczących przyznawania pomocy technicznej.
5. We wszystkich przypadkach określonych w ustępach poprzedzających, Prezydium podejmuje decyzje na podstawie propozycji Sekretarza Generalnego. Z wyłączeniem przypadków określonych w ust. 1 i 4, Prezydium przed podjęciem decyzji wysłuchuje przedstawicieli zainteresowanej partii politycznej. Prezydium w każdym momencie może zwrócić się do Konferencji Przewodniczących o opinię.
6. Jeżeli Parlament po zbadaniu sprawy stwierdzi, że partia polityczna na poziomie europejskim przestała respektować zasady wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka, wolności podstawowych i państwa prawa Prezydium podejmuje decyzję o zaprzestaniu finansowania tej partii.

Artykuł 210

Kompetencje właściwej komisji i Parlamentu na posiedzeniu plenarnym

1. Na wniosek jednej czwartej członków Parlamentu reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne Przewodniczący, po zasięgnięciu opinii Konferencji Przewodniczących, zwraca się do właściwej komisji o sprawdzenie czy partia polityczna na poziomie europejskim nadal przestrzega w swoim programie i działalności zasad, na których opiera się Unia Europejska, to znaczy zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, jak również państwa prawa.
2. Przed przedstawieniem wniosku dotyczącego decyzji Parlamentowi właściwa komisja wysłuchuje przedstawicieli danej partii politycznej, zwraca się o opinię do komitetu złożonego z niezależnych osobistości przewidzianą w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozważa tę opinię.

3. Parlament większością oddanych głosów przyjmuje wniosek dotyczący decyzji stwierdzającej, że dana partia polityczna przestrzega zasad, o których mowa w ustępie 1 lub że ich nie przestrzega. Poprawki nie są dopuszczalne. W obu przypadkach, jeżeli wniosek dotyczący decyzji nie uzyska większości, uznaje się za przyjętą decyzję przeciwną.
4. Decyzja Parlamentu wywołuje skutki począwszy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ustępie 1.
5. Przewodniczący reprezentuje Parlament w Komitecie złożonym z niezależnych osobistości.
6. Właściwa komisja opracowuje i przedstawia na posiedzeniu plenarnym sprawozdanie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania tego rozporządzenia, jak również finansowanych działań.

TYTUŁ XII

STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU

Artykuł 211

Stosowanie Regulaminu

1. W przypadku wątpliwości dotyczących stosowania lub wykładni niniejszego Regulaminu, Przewodniczący może przekazać kwestię właściwej komisji do rozpatrzenia.

Przewodniczący komisji mogą postąpić w ten sam sposób w przypadku pojawienia się takich wątpliwości w trakcie prac komisji i w związku z nimi.

2. Właściwa komisja podejmuje decyzję co do konieczności zaproponowania wprowadzenia zmian w Regulaminie. W takim przypadku stosuje ona procedurę przewidzianą w art. 212.

3. Jeśli właściwa komisja zadecyduje, że wystarczające będzie dokonanie wykładni obowiązującego Regulaminu, przekazuje ona swoją wykładnię Przewodniczącemu, który informuje o niej Parlament w czasie następnej sesji miesięcznej.

4. Jeżeli grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów nie zgadza się z wykładnią właściwej komisji, kwestię przedkłada się Parlamentowi, który podejmuje decyzję większością oddanych głosów w obecności co najmniej jednej trzeciej członków Parlamentu. W razie odrzucenia sprawa przekazywana jest ponownie do komisji.

5. Wykładnie, które nie wzbudziły żadnych sprzeciwów, jak również te, które zostały przyjęte przez Parlament, wpisuje się kursywą w formie uwag do odpowiedniego artykułu lub artykułów Regulaminu.

6. Wykładnie te stanowią precedensy dla przyszłego stosowania i wykładni artykułów, których dotyczą.

7. Regulamin oraz wykładnie są poddawane regularnemu przeglądowi przez właściwą komisję.

8. Jeżeli postanowienia Regulaminu przyznają pewne prawa określonej liczbie posłów, liczba ta zostanie zmieniona z urzędu na najbliższą liczbę całkowitą odpowiadającą temu samemu odsetkowi posłów w przypadku, gdy wzrośnie liczba posłów, w szczególności w związku z rozszerzeniem Unii Europejskiej.

Artykuł 212

Zmiany w Regulaminie

1. Każdy poseł może zaproponować wprowadzenie zmian w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego dodając, w razie potrzeby, zwięzłe uzasadnienia.

Projekty zmian są tłumaczone, drukowane i doręczane, a także przekazywane właściwej komisji, która rozpatruje je i decyduje w kwestii ich przedłożenia Parlamentowi.

Dla potrzeb stosowania art. 156, 157 i art. 161 do rozpatrywania tych propozycji na posiedzeniu plenarnym zawarte w tych artykułach odniesienia do „tekstu pierwotnego” lub do „wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego” rozumie się jako odnoszące się do obowiązujących postanowień.

2. Poprawki do niniejszego Regulaminu są przyjmowane większością głosów członków Parlamentu.
3. O ile podczas głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszej sesji miesięcznej następującej po ich przyjęciu.

TYTUŁ XIII

POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 213

Symbole Unii

1. Parlament uznaje i przyjmuje następujące symbole Unii:
 - flagę przedstawiającą krąg dwunastu złotych gwiazd na niebieskim tle;
 - hymn pochodzący z „Ody do radości” z IX Symfonii Ludwiga van Beethovena;
 - dewizę brzmiącą: „Zjednoczona w różnorodności”.
2. Parlament obchodzi Dzień Europy 9 maja.
3. Flaga podnoszona jest we wszystkich budynkach Parlamentu i z okazji oficjalnych wydarzeń. Flaga wywieszana jest we wszystkich salach posiedzeń Parlamentu.
4. Hymn odgrywany jest przed każdym posiedzeniem inauguracyjnym oraz na innych uroczystych posiedzeniach, w szczególności na powitanie głów państw lub szefów rządów bądź na powitanie nowych posłów po rozszerzeniu Unii.
5. Dewizę umieszcza się na oficjalnych dokumentach Parlamentu.
6. Prezydium rozważy dalsze przypadki używania symboli w Parlamencie. Prezydium określa szczegółowe przepisy dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego artykułu.

Artykuł 214

Sprawy w toku

Z końcem ostatniej przed wyborami sesji miesięcznej Parlamentu wszelkie sprawy będące w toku uznaje się za zamknięte, z zastrzeżeniem postanowień akapitu drugiego niniejszego artykułu.

Na początku każdej kadencji Konferencja Przewodniczących rozstrzyga w sprawie uzasadnionych wniosków komisji parlamentarnych i innych instytucji dotyczących wznowienia lub dalszego rozpatrywania tych spraw.

Postanowień tych nie stosuje się do petycji ani do tekstów nie wymagających decyzji.

Artykuł 215

Układ załączników

Załączniki do niniejszego Regulaminu pogrupowane są w następujących czterech kategoriach:

- (a) postanowienia wykonawcze do przewidzianych w Regulaminie procedur przyjęte większością oddanych głosów (załącznik VII);
- (b) postanowienia przyjęte w zastosowaniu szczegółowych norm Regulaminu i według przewidzianych w nich procedur i zasad dotyczących wymaganej większości (załączniki I, II, III, IV, VI, załącznik VIII część A, C, D i E oraz załącznik X część A);
- (c) porozumienia międzyinstytucjonalne i inne postanowienia podjęte na podstawie traktatów i mające zastosowanie w Parlamencie lub istotne dla jego

funkcjonowania. O załączeniu takich postanowień do Regulaminu stanowi Parlament większością oddanych głosów na podstawie propozycji właściwej komisji (załącznik VIII część B, załącznik IX, załącznik X część B i załączniki XI, XII, XIII, XIV, XV, XIX i XX);

- (d) wytyczne i kodeksy postępowania przyjęte przez właściwe organy Parlamentu (załączniki XVI, XVII, XVIII i XXI).

Artykuł 216

Sprostowanie

1. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament Przewodniczący przekazuje, w stosownych przypadkach, projekt sprostowania właściwej komisji.
2. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament i uzgodnionym z innymi instytucjami, Przewodniczący, zanim postąpi zgodnie z ust. 1, dąży do osiągnięcia porozumienia z tymi instytucjami w sprawie niezbędnych zmian.
3. Właściwa komisja rozpatruje projekt sprostowania i przedkłada go Parlamentowi, jeżeli dojdzie do przekonania, że błąd, który wystąpił można usunąć w proponowany sposób.
4. Sprostowanie ogłasza się na kolejnej sesji miesięcznej. Uważa się je za zatwierdzone, chyba że nie później niż dwadzieścia cztery godziny po jego ogłoszeniu grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów złoży wniosek o poddanie go pod głosowanie. Jeżeli sprostowanie nie zostanie przyjęte, odsyła się je do właściwej komisji, która może zaproponować zmienione sprostowanie albo zakończyć postępowanie.
5. Przyjęte sprostowania publikuje się w ten sam sposób jak dokument, którego dotyczą. Stosuje się odpowiednio art. 72, 73 i 74.

ZAŁĄCZNIK I

Kodeks postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów

Artykuł 1

Zasady przewodnie

W trakcie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:

- (a) kierują się następującymi ogólnymi zasadami i postępują zgodnie z nimi: bezinteresowność, uczciwość, otwartość, staranność, rzetelność, odpowiedzialność i poszanowanie reputacji Parlamentu,
- (b) działają wyłącznie w interesie publicznym i nie czerpią ani też nie próbują czerpać jakichkolwiek bezpośrednich lub pośrednich korzyści finansowych lub jakichkolwiek innych gratyfikacji.

Artykuł 2

Podstawowe obowiązki posłów

W ramach sprawowania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:

- (a) nie zawierają porozumień zobowiązujących ich do działania lub głosowania w interesie fizycznych lub prawnych osób trzecich, które to porozumienia mogłyby zagrozić ich swobodzie głosowania wspomnianej w art. 6 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz w art. 2 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego,
- (b) nie zabiegają o żadne bezpośrednie ani pośrednie korzyści finansowe lub jakiegokolwiek inne gratyfikacje, nie przyjmują ich ani nie otrzymują w zamian za wywieranie wpływu na kształt lub głosowanie dotyczące prawodawstwa, projektów rezolucji, oświadczeń pisemnych lub pytań złożonych w Parlamencie lub w komisji, której są członkami, a także ściśle unikają wszelkich sytuacji, które mogłyby nosić znamiona korupcji.

Artykuł 3

Konflikty interesów

1. Konflikt interesów zachodzi w przypadku, gdy poseł do Parlamentu Europejskiego ma osobisty interes, który mógłby w sposób niewłaściwy wpłynąć na pełnienie przez niego mandatu poselskiego. Konflikt interesów nie zachodzi, jeżeli poseł odnosi korzyści jedynie ze względu na przynależność do społeczeństwa jako całości lub do szerokiej kategorii osób.

2. Poseł, który stwierdzi, że w jego przypadku występuje konflikt interesów, niezwłocznie podejmuje niezbędne działania w celu zaradzenia tej sytuacji, zgodnie z zasadami i przepisami niniejszego kodeksu postępowania. Jeżeli poseł nie jest w stanie rozwiązać konfliktu interesów, informuje o tym na piśmie Przewodniczącego. W przypadku jakiegokolwiek niejasności poseł może zwrócić się o opinię, w trybie poufnym, do komitetu doradczego ds. postępowania posłów ustanowionego na mocy art. 7.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 posłowie – przed zabraniem głosu lub głosowaniem podczas sesji plenarnej lub na forum jednego z organów Parlamentu, lub gdy zostaną wyznaczeni do

pełnienia funkcji sprawozdawcy – ujawniają wszelkie istniejące lub potencjalne konflikty interesów mające związek z rozpatrywaną sprawą w przypadku, gdy nie wynika to jasno z informacji zadeklarowanych zgodnie z art. 4. Podczas trwania prac parlamentarnych, których to dotyczy, informację na temat konfliktu interesów należy przekazać przewodniczącemu pisemnie lub ustnie.

Artykuł 4

Oświadczenia posłów

1. Dla celów przejrzystości przed końcem pierwszej sesji miesięcznej po zakończonych wyborach do Parlamentu Europejskiego (lub w trakcie kadencji parlamentarnej w terminie 30 dni od chwili rozpoczęcia pełnienia mandatu w Parlamencie) posłowie do Parlamentu Europejskiego na osobistą odpowiedzialność składają Przewodniczącemu oświadczenie majątkowe, posługując się formularzem przyjętym przez Prezydium zgodnie z art. 9. Posłowie informują Przewodniczącego o wszelkich zmianach mających wpływ na ich oświadczenie majątkowe w terminie do 30 dni po zaistnieniu takiej zmiany.

2. Oświadczenie majątkowe zawiera – przedstawione w precyzyjny sposób – informacje dotyczące:

- (a) działalności zawodowej posła, jaką prowadził on w okresie 3 lat poprzedzających jego wybór do Parlamentu, oraz jego członkostwa w tym okresie w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną,
- (b) wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprawowania mandatu w innym parlamencie;
- (c) wszelkiej regularnej działalności, którą poseł prowadzi równolegle z wykonywaniem mandatu i za którą otrzymuje wynagrodzenie, niezależnie od tego czy wykonuje ją jako pracownik najemny czy też jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek,
- (d) członkostwa w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną lub prowadzenia przez posła wszelkiej innej działalności zewnętrznej, zarówno tej, za którą otrzymuje wynagrodzenie, jak i tej, którą wykonuje nieodpłatnie,
- (e) wszelkiej wynagradzanej okazjonalnej działalności zewnętrznej (w tym działalności pisarskiej, działalności w charakterze wykładowcy lub w charakterze eksperta), jeżeli w danym roku kalendarzowym wynagrodzenie przekracza kwotę 5 000 EUR,
- (f) wszelkiego udziału w przedsięwzięciu lub partnerstwie, który może mieć potencjalne skutki w zakresie polityki publicznej lub który umożliwia posłowi wywieranie istotnego wpływu na działanie tego przedsięwzięcia lub partnerstwa,
- (g) wszelkiego wsparcia finansowego, w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu, dodatkowego w stosunku do środków przyznanych przez Parlament, udzielonego posłowi w ramach jego działalności politycznej przez osoby trzecie, ze wskazaniem tożsamości tych osób,
- (h) wszelkich interesów finansowych, które mogłyby wpłynąć na wykonywanie mandatu posła.

Regularne dochody, jakie poseł otrzymuje w ramach każdej z pozycji zadeklarowanych zgodnie z akapitem pierwszym, przypisywane są do jednej z następujących kategorii:

- od 500 EUR do 1 000 EUR miesięcznie,
- od 1 001 EUR do 5 000 EUR miesięcznie,
- od 5 001 EUR do 10 000 EUR miesięcznie,
- ponad 10 000 EUR miesięcznie.

Wszelkie inne dochody, jakie poseł otrzymuje w ramach każdej z pozycji zadeklarowanych zgodnie z akapitem pierwszym, oblicza się w skali roku, dzieli przez dwanaście i przypisuje do jednej z kategorii określonych w akapicie drugim.

3. Informacje dostarczone Przewodniczącemu na mocy niniejszego artykułu publikowane są na stronie internetowej Parlamentu w sposób zapewniający ich łatwą dostępność.

4. Posłowie nie mogą zostać wybrani do sprawowania funkcji w Parlamencie ani w jednym z jego organów, nie mogą zostać wyznaczeni do pełnienia funkcji sprawozdawcy ani uczestniczyć w oficjalnej delegacji, jeżeli nie złożyli oświadczenia majątkowego.

Artykuł 5

Prezenty lub podobne korzyści

1. W czasie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego wstrzymują się od przyjmowania prezentów lub podobnych korzyści, z wyjątkiem prezentów o przybliżonej wartości poniżej 150 EUR i mających charakter kurtuazyjny lub prezentów mających charakter kurtuazyjny i wręczanych posłom reprezentującym oficjalnie Parlament.

2. Wszelkie prezenty wręczone posłom zgodnie z ust. 1, gdy oficjalnie reprezentują oni Parlament, są przekazywane Przewodniczącemu i stosuje się do nich środki wykonawcze określone przez Prezydium na mocy art. 9.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zwrotu kosztów podróży, zakwaterowania lub pobytu posłów ani do bezpośredniego pokrywania takich kosztów przez strony trzecie, gdy posłowie uczestniczą, na zaproszenie i w ramach sprawowania mandatu, we wszelkich wydarzeniach organizowanych przez strony trzecie.

Zakres stosowania niniejszego ustępu, w szczególności przepisy zapewniające przejrzystość, jest sprecyzowane w środkach wykonawczych ustalonych przez Prezydium na mocy art. 9.

Artykuł 6

Działalność byłych posłów

Byli posłowie do Parlamentu Europejskiego, którzy są zawodowo zaangażowani w lobbing lub działalność reprezentacyjną bezpośrednio związane z procesem decyzyjnym Unii, nie mogą – w ciągu całego okresu takiego zaangażowania – korzystać z udogodnień przyznanych byłym posłom na mocy przepisów określonych w tym celu przez Prezydium²⁷.

²⁷Decyzja Prezydium z dnia 12 kwietnia 1999 r.

Artykuł 7

Komitet doradczy ds. postępowania posłów

1. Niniejszym powołuje się komitet doradczy ds. postępowania posłów (zwany dalej komitetem doradczym).

2. W skład komitetu doradczego wchodzi pięciu członków mianowanych przez Przewodniczącego na początku jego kadencji i wybranych spośród członków prezydium i koordynatorów Komisji Spraw Konstytucyjnych i Komisji Prawnej, z należyтым uwzględnieniem doświadczenia posłów i równowagi politycznej.

Każdy członek komitetu doradczego pełni przez okres sześciu miesięcy funkcję przewodniczącego, która ma charakter rotacyjny.

3. Na początku swojej kadencji Przewodniczący mianuje również rezerwowych członków komitetu doradczego, po jednym z każdej grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym.

W przypadku domniemania naruszenia niniejszego kodeksu postępowania przez posła należącego do grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym właściwy członek rezerwowy pełni funkcję szóstego pełnoprawnego członka komitetu doradczego podczas rozpatrywania wspomnianego domniemanego naruszenia.

4. Na wniosek posła komitet doradczy udziela mu – w trybie poufnym i w terminie 30 dni kalendarzowych – wskazówek dotyczących interpretacji i wykonywania przepisów niniejszego kodeksu postępowania. Dany poseł jest uprawniony do kierowania się tymi wskazówkami.

Na wniosek Przewodniczącego komitet doradczy ocenia również domniemane przypadki naruszenia niniejszego kodeksu postępowania i doradza Przewodniczącemu w kwestii możliwych do podjęcia działań.

5. Po przeprowadzeniu konsultacji z Przewodniczącym komitet doradczy może zasięgnąć opinii ekspertów zewnętrznych.

6. Komitet doradczy publikuje sprawozdanie roczne z podjętych działań.

Artykuł 8

Procedura w przypadku ewentualnego naruszenia kodeksu postępowania

1. Gdy istnieją podstawy, by sądzić, że jeden z posłów do Parlamentu Europejskiego mógł naruszyć niniejszy kodeks postępowania, Przewodniczący może zwrócić się w tej sprawie do komitetu doradczego.

2. Komitet doradczy bada okoliczności domniemanego naruszenia i może przesłuchać posła, którego sprawa dotyczy. Na podstawie wyciągniętych wniosków komitet kieruje do Przewodniczącego zalecenie dotyczące ewentualnej decyzji.

3. Jeżeli po uwzględnieniu tego zalecenia Przewodniczący uzna, że dany poseł naruszył kodeks postępowania, po wysłuchaniu posła podejmuje uzasadnioną decyzję określającą sankcję, o której zawiadamia posła.

Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka środków wymienionych w art. 153 ust. 3 Regulaminu.

4. Dany poseł ma prawo do skorzystania z wewnętrznych procedur odwoławczych określonych w art. 154 Regulaminu.

5. Po upływie terminów, o których mowa w art. 154 Regulaminu, wszelkie sankcje nałożone na posła są podawane do wiadomości przez Przewodniczącego na posiedzeniu plenarnym oraz publikowane na stronie internetowej Parlamentu, gdzie widnieją przez pozostały okres kadencji parlamentarnej.

Artykuł 9

Wdrożenie

Prezydium przyjmuje środki wykonawcze do niniejszego kodeksu postępowania, w tym procedurę kontroli, a w razie potrzeby uaktualnia wysokość kwot, o których mowa w art. 4 i 5.

Prezydium może formułować propozycje zmiany niniejszego kodeksu postępowania.

ZAŁĄCZNIK II

Przebieg tury pytań przewidzianej w art. 116

A. Wytyczne

1. Pytania są dopuszczalne pod warunkiem, że:
 - są związane i sformułowane w sposób pozwalający na udzielenie krótkiej odpowiedzi;
 - dotyczą uprawnień i obowiązków ich adresata oraz mają związek z interesem ogólnym;
 - odnoszą się w szczególności, jeśli chodzi o specyficzne pytania do Rady, do sprawowania przez nią funkcji określania, koordynowania lub wykonywania polityki Unii lub do jej uprawnień w ramach procedur mianowania lub dotyczących funkcjonowania instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii lub zmiany traktatów;
 - nie wymagają od instytucji, do której są skierowane, uprzedniego wykonywania analiz ani szeroko zakrojonych badań;
 - są precyzyjnie sformułowane i odnoszą się do konkretnej sprawy;
 - nie zawierają żadnego twierdzenia ani oceny;
 - nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym;
 - nie mają na celu uzyskania dokumentów lub informacji statystycznych;
 - są przedstawione w formie pytającej.
2. Nie jest dopuszczalne pytanie w sprawie wpisanej już do porządku dziennego i mającej być przedmiotem dyskusji z udziałem zainteresowanej instytucji ani pytanie dotyczące sprawowania przez Radę funkcji ustawodawczej i budżetowej, określonych w art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze Traktatu o Unii Europejskiej.

3. Pytanie nie jest dopuszczalne, jeżeli identyczne lub podobne pytanie zostało już postawione i udzielono na nie odpowiedzi w ciągu ostatnich trzech miesięcy lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych, chyba że pojawią się nowe fakty lub autor pytania chce otrzymać dodatkowe informacje. W pierwszym przypadku autorowi przekazuje się kopię pytania i odpowiedzi.

Pytania uzupełniające

4. Po uzyskaniu odpowiedzi każdy poseł może zadać pytanie uzupełniające do każdego pytania. Poseł może zadać najwyżej dwa pytania uzupełniające.
5. Pytania uzupełniające muszą spełniać warunki dopuszczalności zawarte w niniejszych wytycznych.
6. Przewodniczący podejmuje decyzję o dopuszczalności pytań uzupełniających i ogranicza ich liczbę w taki sposób, aby każdy poseł mógł otrzymać odpowiedź na zadane pytanie.

Przewodniczący nie ma obowiązku dopuszczania pytań uzupełniających nawet, gdy spełniają one wymienione wyżej warunki dopuszczalności, jeżeli:

- (a) pytanie mogłoby zakłócić prawidłowy przebieg tury pytań lub
- (b) kwestia główna, do której odnosi się pytanie uzupełniające, została wystarczająco wyjaśniona przez inne pytania uzupełniające lub
- (c) pytanie uzupełniające nie ma bezpośredniego związku z pytaniem głównym.

Odpowiedzi na pytania

7. Instytucja, do której skierowano pytania, dba o to, aby jej odpowiedzi były zwięzłe i rzeczowe.
8. Jeśli treść pytań na to pozwala, Przewodniczący, po uprzednim zasięgnięciu opinii autorów pytań, może zadecydować, że instytucja powinna udzielić na nie odpowiedzi łącznej.
9. Odpowiedzi na pytania udziela się wyłącznie w obecności ich autora, chyba że przed rozpoczęciem tury pytań autor przekaze Przewodniczącemu na piśmie nazwisko swojego zastępcy.
10. Jeśli autor pytania lub jego zastępca są nieobecni, pytanie pozostawia się bez odpowiedzi.
11. Jeśli poseł złożył pytanie, ale ani on, ani jego zastępca nie są obecni podczas tury pytań, Przewodniczący przypomina posłowi pisemnie o obowiązku stawienia się lub zapewnienia zastępcy. Jeśli w ciągu dwunastu miesięcy Przewodniczący jest zmuszony wystosować takie upomnienie trzykrotnie, poseł traci na sześć miesięcy prawo do składania pytań w ramach tury pytań.
12. Na pytania, na które nie udzielono odpowiedzi z braku czasu, odpowiada się zgodnie z art. 117 ust. 4 akapit pierwszy, chyba że autor pytania wnioskuje o zastosowanie art. 117 ust. 3.
13. Do procedury dotyczącej odpowiedzi pisemnych stosuje się postanowienia art. 117 ust. 3 i 5.

Terminy

14. Pytania powinny być złożone najpóźniej na tydzień przed rozpoczęciem tury pytań. Pytania, które nie zostały złożone w tym terminie, mogą być rozpatrywane w trakcie tury pytań o ile instytucja, do której są skierowane, wyrazi na to zgodę.

Dopuszczone pytania są doręczane posłom i przekazywane instytucjom, do których są skierowane.

B. Zalecenia

(wyciąg z rezolucji Parlamentu z dnia 13 listopada 1986 r.)

Parlament Europejski,

1. pragnie, aby wytyczne dotyczące przebiegu tury pytań zawarte w art. 43²⁸ Regulaminu, a w szczególności w ust. 1 wytycznych dotyczącym warunków dopuszczalności pytań, były ściślej stosowane;
2. zaleca częstsze korzystanie z uprawnienia przyznanego Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego na mocy art. 43 ust. 3²⁹ Regulaminu do tematycznego grupowania pytań przewidzianych na turę pytań; uważa jednak, że tego typu grupowaniu powinny podlegać wyłącznie pytania umieszczone w pierwszej części listy pytań złożonych w trakcie danej sesji miesięcznej;

²⁸Obecnie art. 116.

²⁹Obecnie art. 116 ust. 3.

3. odnośnie do pytań uzupełniających zaleca, aby Przewodniczący przyjął za ogólną zasadę przyznanie autorowi pytania głównego prawa do jednego pytania uzupełniającego, natomiast posłom, w szczególności tym, którzy wywodzą się z innej grupy politycznej lub państwa członkowskiego niż autor pytania głównego, do jednego lub co najwyżej dwóch pytań uzupełniających; przypomina również, że pytania uzupełniające powinny być związane i przedstawione w formie pytającej oraz zaleca, aby nie przekraczały one 30 sekund;

4. zachęca Komisję i Radę do dbania o związość i rzeczowość odpowiedzi, zgodnie z ust. 7 wytycznych.

ZAŁĄCZNIK III

Wytyczne do pytań wymagających odpowiedzi na piśmie na mocy art. 117 i 118

1 Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie:

- wyraźnie określają adresata, któremu mają zostać dostarczone zwyczajowymi międzyinstytucjonalnymi drogami przekazu;
- wchodzą w zakres uprawnień i obowiązków adresata oraz mają związek z interesem ogólnym;
- są zwięzłe i zawierają pytanie zredagowane w zrozumiałym sposób;
- nie zawierają obraźliwych sformułowań;
- nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym.

2. W przypadku braku zgodności pytania z powyższymi wytycznymi Sekretariat przedstawia autorowi pytania odpowiednie sugestie, w jaki sposób pytanie może zostać sformułowane, aby zostało uznane za dopuszczalne.

3. W przypadku gdy identyczne lub podobne pytanie zostało już zadane w trakcie poprzednich sześciu miesięcy i udzielono na nie odpowiedzi lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie. Nowego pytania nie przekazuje się adresatowi, dopóki autor nie powoła się na nowe istotne fakty lub nie zażąda dalszych informacji.

4. Jeżeli pytanie dotyczy informacji rzeczowych lub statystycznych, które są już udostępnione bibliotece Parlamentu, biblioteka informuje o tym posła, który może wycofać pytanie.

5. Na pytania dotyczące powiązanych ze sobą spraw można udzielać wspólnej odpowiedzi.

ZAŁĄCZNIK IV

Wytyczne i ogólne kryteria wyboru tematów wpisywanych do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa, przewidzianych w art. 122

Zasady podstawowe

1. Za priorytetowe uznaje się projekty rezolucji umożliwiające Parlamentowi wyrażenie poprzez głosowanie stanowiska w odniesieniu do Rady, Komisji, państw członkowskich, innych państw lub organizacji międzynarodowych na temat określonego wydarzenia, o ile jedyną sesją miesięczną Parlamentu Europejskiego, w czasie której może się odbyć głosowanie zanim wydarzenie nastąpi, jest bieżąca sesja miesięczna.
2. Projekty rezolucji nie mogą przekraczać pięciuset słów.
3. Tematy mające związek z kompetencjami Unii Europejskiej przewidzianymi w Traktatach uznaje się za priorytetowe, pod warunkiem że są to tematy najwyższej wagi.
4. Liczba wybranych tematów musi umożliwiać dyskusję odpowiednią do ich znaczenia i nie może przekraczać trzech, włącznie z podrozdziałami.

Kryteria

5. Kryteria pierwszeństwa, wedle których ustala się listę tematów do wpisania do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa są przekazywane do wiadomości Parlamentu i grup politycznych.

Ograniczanie i przydzielanie czasu wypowiedzi

6. Dla lepszego wykorzystania czasu pozostającego do dyspozycji, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, uzgadnia z Radą i Komisją ograniczenie czasu przewidzianego na ewentualne wypowiedzi tych dwóch instytucji w trakcie debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Termin składania poprawek

7. Termin składania poprawek do projektów rezolucji ustala się w taki sposób, aby pomiędzy doręczeniem tekstu poprawek w językach urzędowych a dyskusją nad projektami rezolucji posłowie i grupy polityczne mieli czas na należyte zapoznanie się z poprawkami.

ZAŁĄCZNIK V

(skreślony)

.....

...

ZAŁĄCZNIK VI

Procedura rozpatrywania i podejmowania decyzji w sprawie udzielenia absolutorium budżetowego

Artykuł 1

Dokumenty

1. Drukowane i doręczane są następujące dokumenty:
 - (a) księgi dochodów i wydatków, analiza zarządzania finansami oraz bilans, dostarczone przez Komisję;
 - (b) sprawozdanie roczne oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego, wraz z odpowiedziami instytucji;
 - (c) dostarczone przez Trybunał Obrachunkowy na podstawie art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oświadczenie zapewniające o wiarygodności ksiąg dochodów i wydatków oraz legalności i prawidłowości zawartych w nich operacji finansowych;
 - (d) zalecenie Rady.
2. Dokumenty te są przesyłane właściwej komisji. Każda zainteresowana komisja może wydać swoją opinię.
3. Przewodniczący wyznacza termin, w jakim komisje, które zamierzają wydać opinię, powinny ją przekazać właściwej komisji.

Artykuł 2

Rozpatrywanie sprawozdania

1. Zgodnie z wymogami rozporządzenia finansowego, Parlament analizuje sprawozdanie właściwej komisji dotyczące udzielenia absolutorium budżetowego najpóźniej do 30 kwietnia roku następującego po przyjęciu rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego.
2. Jeżeli przepisy niniejszego załącznika nie stanowią inaczej, zastosowanie mają artykuły Regulaminu Parlamentu odnoszące się do poprawek oraz głosowania.

Artykuł 3

Treść sprawozdania

1. Sporządzone przez właściwą komisję sprawozdanie dotyczące absolutorium budżetowego zawiera:
 - (a) projekt decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego lub o odroczeniu decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego (głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej) lub projekt decyzji o udzieleniu lub o odmowie udzielenia absolutorium budżetowego (głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej);
 - (b) projekt decyzji o zamknięciu ksiąg dochodów i wydatków, jak też aktywów i pasywów Unii;

- (c) propozycję rezolucji zawierającą uwagi do projektu decyzji, o którym mowa w lit. a), obejmującą zarówno ocenę zarządzania finansami przez Komisję w bieżącym roku budżetowym, jak i uwagi na temat realizacji wydatków w przyszłości;
 - (d) w załączeniu: listę dokumentów otrzymanych od Komisji oraz dokumentów, o które wnioskowano, a które nie zostały dostarczone;
 - (e) opinie zainteresowanych komisji.
2. W przypadku gdy właściwa komisja proponuje odroczenie decyzji o udzieleniu absolutorium budżetowego, propozycja rezolucji dodatkowo określa między innymi:
- (a) przyczyny odroczenia decyzji;
 - (b) dodatkowe działania, których podjęcia oczekuje się od Komisji i ich terminy;
 - (c) dokumenty niezbędne Parlamentowi do podjęcia decyzji z pełnym rozeznaniem.

Artykuł 4

Rozpatrywanie i głosowanie w Parlamencie

1. Sprawozdanie właściwej komisji dotyczące absolutorium budżetowego jest wpisywane do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej po jego złożeniu.
2. Dopuszczalne są jedynie poprawki do propozycji rezolucji złożonej zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c).
3. Projekty decyzji oraz propozycja rezolucji są poddawane pod głosowanie w kolejności ustalonej w art. 3, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień art. 5.
4. Parlament stanowi większością oddanych głosów, zgodnie z art. 231 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Warianty procedury

1. Głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej:

W pierwszej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia absolutorium lub odroczenia decyzji w sprawie absolutorium.

a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość głosów, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie księgi dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium nie uzyska większości, decyzję w sprawie absolutorium uznaje się za odroczoną, a właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

b) Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium zostanie przyjęta, właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium. W tym przypadku zamknięcie księgi dochodów i wydatków zostaje także odroczone, a propozycja w tej kwestii jest ponownie przedkładana wraz z nowym sprawozdaniem.

Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem księgi dochodów i wydatków. Propozycja rezolucji nadal może zostać poddana pod głosowanie.

2. Głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej.

W drugiej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie księgi dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium budżetowego nie uzyska większości, oznacza to odmowę udzielenia absolutorium. W czasie następnej sesji miesięcznej, na której przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia księgi dochodów i wydatków za bieżący rok budżetowy, Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia.

b) Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium uzyska większość, w czasie następnej sesji miesięcznej, w trakcie której Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia, przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia księgi dochodów i wydatków za bieżący rok budżetowy.

Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium budżetowego nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem księgi dochodów i wydatków. Propozycja rezolucji nadal może zostać poddana pod głosowanie.

3. Jeśli propozycja rezolucji lub propozycja odnosząca się do zamknięcia księgi dochodów i wydatków zawiera postanowienia sprzeczne z wynikiem głosowania Parlamentu w sprawie absolutorium, Przewodniczący, po zasięgnięciu opinii przewodniczącego właściwej komisji, może odroczyć głosowanie i ustalić nowy termin składania poprawek.

Artykuł 6

Wdrażanie decyzji odnoszących się do absolutorium

1. Przewodniczący przekazuje Komisji i każdej innej instytucji wszystkie decyzje i rezolucje Parlamentu przyjęte zgodnie z art. 3 oraz zarządza ich ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w serii L (ustawodawczej).

2. Właściwa komisja przygotowuje co najmniej raz do roku sprawozdanie dla Parlamentu dotyczące działań podjętych przez instytucje w następstwie uwag towarzyszących decyzji w sprawie absolutorium oraz innych uwag zawartych w rezolucjach Parlamentu dotyczących realizacji wydatków.

3. Działając w imieniu Parlamentu, Przewodniczący może wystąpić, na podstawie sprawozdania komisji właściwej ds. kontroli budżetowej, do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ze skargą przeciwko danej instytucji o niewykonanie zobowiązań wynikających z uwag do decyzji w sprawie absolutorium lub z innych rezolucji dotyczących realizacji wydatków, zgodnie z 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK VII

Uprawnienia stałych komisji parlamentarnych³⁰

I. Komisja Spraw Zagranicznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO). W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw bezpieczeństwa i obrony;
2. stosunków z innymi instytucjami i organami UE, z ONZ oraz z innymi organizacjami międzynarodowymi i zgromadzeniami międzyparlamentarnymi w sprawach z zakresu jej kompetencji;
3. wzmocnienia stosunków politycznych z krajami trzecimi, w szczególności z krajami leżącymi w bezpośrednim sąsiedztwie Unii, poprzez szeroko zakrojone programy współpracy i pomocy lub poprzez porozumienia międzynarodowe, takie jak porozumienia stowarzyszeniowe i umowy o partnerstwie;
4. otwierania, monitorowania oraz finalizowania negocjacji dotyczących przystąpienia państw europejskich do Unii;
5. kwestii dotyczących praw człowieka, ochrony mniejszości i promowania wartości demokratycznych w krajach trzecich. W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw praw człowieka. Posłowie z innych komisji i organów właściwych w tym zakresie są zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach tej podkomisji, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów.

Komisja ta zapewnia koordynację prac mieszanych komisji parlamentarnych i parlamentarnych komisji do spraw współpracy, jak też delegacji międzyparlamentarnych, delegacji ad hoc i misji obserwacji wyborów objętych zakresem jej kompetencji.

II. Komisja Rozwoju

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wspierania, realizacji i monitorowania polityki rozwoju i współpracy Unii, a zwłaszcza:
 - (a) dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się, zarówno dwustronnego jak i w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych i na płaszczyźnie międzyparlamentarnej,
 - (b) pomocy dla krajów rozwijających się i porozumień o współpracy z nimi,
 - (c) promowania wartości demokratycznych, dobrego zarządzania i praw człowieka w krajach rozwijających się;
2. kwestii związanych z umową o partnerstwie AKP-UE i stosunków z właściwymi organami;
3. udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

³⁰Przyjęte decyzją Parlamentu z dnia 6 maja 2009 r.

Komisja koordynuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i delegacji ad hoc objętych zakresem jej kompetencji.

III. Komisja Handlu Międzynarodowego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

kwestii związanych z tworzeniem i wdrażaniem wspólnej polityki handlowej Unii oraz jej zewnętrznymi stosunkami gospodarczymi, a w szczególności:

1. stosunków finansowych, gospodarczych i handlowych z krajami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
2. środków harmonizacji technicznej lub standaryzacji w dziedzinach objętych instrumentami prawa międzynarodowego;
3. stosunków z właściwymi organizacjami międzynarodowymi oraz z organizacjami wspierającymi integrację gospodarczą i handlową na poziomie regionalnym poza Unią;
4. stosunków ze Światową Organizacją Handlu, również w jej wymiarze parlamentarnym.

Komisja pozostaje w kontakcie z właściwymi delegacjami międzyparlamentarnymi i delegacjami ad hoc w zakresie gospodarczych i handlowych aspektów stosunków z krajami trzecimi.

IV. Komisja Budżetowa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wieloletnich ram finansowych dochodów i wydatków Unii oraz systemu środków własnych Unii;
2. prerogatyw budżetowych Parlamentu, a mianowicie budżetu Unii, jak również negocjowania i wdrażania porozumień międzyinstytucjonalnych w tej dziedzinie;
3. preliminarzy Parlamentu, zgodnie z procedurami określonymi w Regulaminie;
4. budżetu organów zdecentralizowanych;
5. działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
6. włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, z zastrzeżeniem uprawnień komisji właściwej w zakresie umowy o partnerstwie AKP-UE;
7. skutków finansowych oraz zgodności wszystkich aktów prawnych Unii z wieloletnimi Ramami Finansowymi, z zastrzeżeniem uprawnień właściwych komisji;
8. śledzenia i oceny wykonania bieżącego budżetu niezależnie od postanowień artykułu 78 ust. 1, przenoszenia środków finansowych, procedur dotyczących schematów organizacyjnych, środków administracyjnych oraz opinii w sprawach związanych z projektami budowlanymi o znaczących skutkach finansowych;
9. rozporządzenia finansowego, z wyłączeniem kwestii dotyczących wykonywania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

V. Komisja Kontroli Budżetowej

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. kontroli wykonania budżetu Unii i Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz podejmowanych przez Parlament decyzji w kwestii absolutorium, w tym także wewnętrznych procedur dotyczących absolutorium i wszelkich innych środków towarzyszących podejmowaniu takich decyzji bądź je wdrażających;
2. zamknięcia, przedstawienia i kontroli rachunków i bilansów Unii, jej instytucji i wszelkich innych finansowanych przez nią organów, w tym ustalania środków finansowych do przeniesienia i bilansowania sald;
3. kontroli działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
4. monitorowania efektywności pod względem kosztów różnych form finansowania przez Unię wdrażania polityk Unii;
5. badania nadużyć i nieprawidłowości w wykonywaniu budżetu Unii, działań w zakresie prewencji i ścigania oraz ogólnej ochrony interesów finansowych Unii;
6. stosunków z Trybunałem Obrachunkowym, mianowania jego członków i oceny jego sprawozdań;
7. rozporządzenia finansowego w zakresie wykonania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki gospodarczej i pieniężnej Unii, funkcjonowania Unii Gospodarczo-Walutowej oraz europejskiego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z właściwymi instytucjami i organizacjami);
2. swobodnego przepływu kapitału i płatności (płatności transgraniczne, jednolity obszar płatniczy, bilansowanie płatności, polityka przepływu kapitału oraz udzielania i zaciągania pożyczek, kontrola przepływu kapitału pochodzącego z krajów trzecich, środki stymulujące eksport kapitału unijnego);
3. międzynarodowego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z instytucjami i organizacjami finansowymi i walutowymi);
4. uregulowań w zakresie konkurencji oraz pomocy państwowej i publicznej;
5. przepisów podatkowych;
6. wydawania przepisów i nadzorowania usług, instytucji i rynków finansowych, w tym także sprawozdawczości finansowej, audytu, zasad rachunkowości, ładu korporacyjnego i innych zagadnień prawa spółek dotyczących usług finansowych.

VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki zatrudnienia i wszelkich aspektów polityki społecznej, takich jak warunki pracy, ubezpieczenia społeczne i ochrona socjalna;

2. środków mających na celu ochronę zdrowia i zapewnienie bezpieczeństwa w miejscu pracy;
3. Europejskiego Funduszu Społecznego;
4. polityki szkoleń zawodowych, w tym także podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
5. swobodnego przepływu pracowników i emerytów;
6. dialogu społecznego;
7. wszelkich form dyskryminacji w miejscu pracy i na rynku pracy, z wyjątkiem dyskryminacji ze względu na płeć;
8. stosunków z:
 - Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop),
 - Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
 - Europejską Fundacją ds. Kształcenia,
 - Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;

oraz stosunków z innymi właściwymi organami UE i organizacjami międzynarodowymi.

VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki dotyczącej środowiska naturalnego i środków ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do:
 - (a) zanieczyszczenia powietrza, gleby i wody, gospodarowania odpadami i ich powtórnego wykorzystania, niebezpiecznych substancji i produktów, poziomu hałasu, zmian klimatycznych, ochrony bioróżnorodności,
 - (b) trwałego rozwoju,
 - (c) działań i porozumień na szczeblu międzynarodowym i regionalnym podjętych w celu ochrony środowiska,
 - (d) naprawiania szkód powstałych w środowisku,
 - (e) obrony cywilnej,
 - (f) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska,
 - (g) Europejskiej Agencji Chemikaliów;
2. zdrowia publicznego, a w szczególności:
 - (a) programów i działań szczególnych w dziedzinie zdrowia publicznego,
 - (b) produktów farmaceutycznych i kosmetycznych,

- (c) związanych ze zdrowiem aspektów bioterroryzmu,
 - (d) Europejskiej Agencji Oceny Produktów Medycznych i Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób;
3. kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, w szczególności:
- (a) znakowania i bezpieczeństwa produktów spożywczych,
 - (b) przepisów weterynaryjnych dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami; kontroli artykułów spożywczych i systemów produkcji spożywczej w aspekcie zdrowia publicznego,
 - (c) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejskiego Urzędu ds. Żywności i Weterynarii.

IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki przemysłowej Unii i zastosowania nowych technologii, w tym także środków dotyczących średnich i małych przedsiębiorstw;
2. polityki naukowej Unii, w tym także rozpowszechniania i wykorzystania wyników badań naukowych;
3. polityki kosmicznej;
4. działalności Wspólnego Centrum Badawczego i Centralnego Ośrodka Pomiarów Jądrowych, jak również JET, ITER i innych projektów z tej dziedziny;
5. środków Unii dotyczących ogólnie polityki energetycznej, bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię i efektywności energetycznej, w tym także tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury energetyki;
6. traktatu Euratom i Agencji Zaopatrzenia Euratom, bezpieczeństwa nuklearnego, wyłączania urządzeń i usuwania odpadów w sektorze nuklearnym;
7. społeczeństwa informacyjnego i technologii informacyjnych, w tym także tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury telekomunikacji.

X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. koordynacji na szczeblu Unii krajowych systemów ustawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego i w zakresie unii celnej, a zwłaszcza:
 - (a) swobodnego przepływu towarów, w tym harmonizacji standardów technicznych,
 - (b) swobody przedsiębiorczości,
 - (c) swobody świadczenia usług, z wyjątkiem sektora finansowego i pocztowego;
2. środków mających na celu identyfikowanie i usuwanie potencjalnych barier w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego;

3. wspierania i ochrony interesów gospodarczych konsumentów w kontekście ustanowienia rynku wewnętrznego, z wyjątkiem obszarów zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności.

XI. Komisja Transportu i Turystyki

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. środków dotyczących rozwoju wspólnej polityki transportu kolejowego, drogowego, śródlądowego, morskiego i powietrznego, a zwłaszcza:
 - (a) wspólnych reguł dotyczących transportu w ramach Unii Europejskiej,
 - (b) tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury transportu,
 - (c) świadczenia usług transportowych i stosunków z krajami trzecimi w dziedzinie transportu,
 - (d) bezpieczeństwa transportu,
 - (e) stosunków z międzynarodowymi organizacjami do spraw transportu;
2. usług pocztowych;
3. turystyki.

XII. Komisja Rozwoju Regionalnego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

polityki regionalnej i polityki spójności, a zwłaszcza:

- (a) Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i innych unijnych instrumentów polityki regionalnej;
- (b) oceny wpływu innych polityk unijnych na spójność gospodarczą i społeczną;
- (c) koordynacji unijnych instrumentów strukturalnych;
- (d) regionów peryferyjnych i wysp jak również współpracy transgranicznej i międzyregionalnej;
- (e) stosunków z Komitetem Regionów, organizacjami współpracy międzyregionalnej oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rolnej;
2. rozwoju wsi, w tym działań w ramach odpowiednich instrumentów finansowych;
3. ustawodawstwa w zakresie:
 - (a) zagadnień weterynaryjnych i fitosanitarnych oraz pasz zwierzęcych, o ile środki takie nie mają na celu ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami,

- (b) hodowli i dobrostanu zwierząt;
- 4. poprawy jakości produktów rolnych;
- 5. zaopatrzenia w surowce rolnicze;
- 6. Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin;
- 7. leśnictwa.

XIV. Komisja Rybołówstwa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa oraz zarządzania nią;
- 2. zachowania zasobów rybnych;
- 3. wspólnej organizacji rynku produktów rybnych;
- 4. polityki strukturalnej w sektorze rybołówstwa i upraw wodnych, w tym instrumentów finansowych orientacji w dziedzinie rybołówstwa;
- 5. umów międzynarodowych dotyczących rybołówstwa.

XV. Komisja Kultury i Edukacji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1. aspektów kulturalnych Unii Europejskiej, a zwłaszcza:
 - (a) pogłębiania wiedzy oraz upowszechniania kultury,
 - (b) ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej,
 - (c) zachowania i ochrony dziedzictwa kulturalnego, wymiany kulturalnej i twórczości artystycznej;
- 2. polityki edukacyjnej Unii, w tym także europejskiego szkolnictwa wyższego, wspierania systemu szkół europejskich i kształcenia ustawicznego;
- 3. polityki audiowizualnej oraz kulturalnych i edukacyjnych aspektów społeczeństwa informacyjnego;
- 4. polityki dotyczącej młodzieży oraz rozwoju polityki w zakresie sportu, wypoczynku i rozrywki;
- 5. polityki informacyjnej i środków przekazu;
- 6. współpracy z krajami trzecimi w obszarze sportu i edukacji oraz stosunków z właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi.

XVI. Komisja Prawna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1. wykładni i stosowania prawa unijnego i zgodności aktów unijnych z prawem pierwotnym, a w szczególności wyboru podstawy prawnej oraz przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności;

2. wykładni oraz stosowania prawa międzynarodowego w zakresie, w jakim dotyczy ono Unii Europejskiej;
3. uproszczenia prawa Unii, zwłaszcza wniosków ustawodawczych mających na celu jego oficjalne skodyfikowanie;
4. ochrony prawnej praw i prerogatyw Parlamentu, w tym także udziału Parlamentu w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
5. aktów Unii mających wpływ na porządek prawny państw członkowskich, w następujących dziedzinach:
 - (a) prawa cywilnego i handlowego,
 - (b) prawa spółek,
 - (c) prawa własności intelektualnej,
 - (d) prawa procesowego;
6. środków dotyczących współpracy sądowej i administracyjnej w sprawach cywilnych;
7. odpowiedzialności w zakresie ochrony środowiska i sankcji za przestępstwa przeciw środowisku;
8. kwestii etycznych związanych z nowymi technologiami, przy zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje;
9. statutu posła do Parlamentu Europejskiego i regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej;
10. przywilejów i immunitetów, jak również weryfikacji mandatów poselskich;
11. organizacji i statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
12. Urzędu ds. Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. ochrony, na terytorium Unii, praw obywatelskich, praw człowieka i praw podstawowych, w tym także ochrony mniejszości, zgodnie z postanowieniami traktatów i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
2. środków niezbędnych do zwalczania wszelkich form dyskryminacji oprócz dyskryminacji ze względu na płeć oraz dyskryminacji w miejscu pracy bądź na rynku pracy;
3. ustawodawstwa w obszarze przejrzystości oraz ochrony osób fizycznych pod kątem przetwarzania danych osobowych;
4. utworzenia i rozwijania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a w szczególności:
 - (a) środków dotyczących wjazdu i przepływu osób, azylu i migracji,
 - (b) środków dotyczących zintegrowanego zarządzania wspólnymi granicami,

- (c) środków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych;
- 5. Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europolu, Eurojustu, Cepolu i innych organów i agencji działających w tym obszarze;
- 6. stwierdzenia istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich.

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. instytucjonalnych aspektów procesu integracji europejskiej, zwłaszcza w ramach przygotowania i przebiegu konwencji i konferencji międzyrządowych;
2. stosowania traktatu UE i oceny jego funkcjonowania;
3. konsekwencji dla instytucji wynikających z negocjacji w sprawie rozszerzenia Unii;
4. stosunków międzyinstytucjonalnych, w tym także analizy porozumień międzyinstytucjonalnych, o których mowa w art. 127 ust. 2 Regulaminu, w celu ich zatwierdzenia przez Parlament;
5. jednolitej procedury wyborczej;
6. partii politycznych na poziomie europejskim, z zastrzeżeniem kompetencji Prezydium;
7. stwierdzenia poważnego i stałego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich;
8. wykładni i stosowania Regulaminu oraz propozycji zmian.

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. definiowania, wspierania i ochrony praw kobiet w Unii oraz środków wspólnotowych w tym zakresie;
2. wspierania praw kobiet w krajach trzecich;
3. polityki równych szans, w tym równości między kobietami i mężczyznami w dostępie do rynku pracy i w sposobie traktowania w pracy;
4. likwidacji wszelkich form dyskryminacji ze względu na płeć;
5. realizacji i dalszego włączania zasady równości szans we wszystkie dziedziny polityki;
6. nadzorowania oraz realizacji umów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw kobiet;
7. polityki informacyjnej dotyczącej kobiet.

XX. Komisja Petycji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. petycji;
2. stosunków z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich.

ZAŁĄCZNIK VIII

Dokumenty oraz informacje poufne i sensytywne

A. Rozpatrywanie dokumentów poufnych przekazanych Parlamentowi

Procedura stosowana przy rozpatrywaniu dokumentów poufnych przekazanych Parlamentowi Europejskiemu³¹

1. Przez dokumenty poufne rozumie się dokumenty oraz informacje, do których można odmówić powszechnego dostępu na mocy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady, w tym dokumenty sensytywne określone w art. 9 wyżej wymienionego rozporządzenia.

W przypadku wyrażonej przez jedną z instytucji wątpliwości co do poufnego charakteru otrzymanych przez Parlament dokumentów, sprawa jest kierowana do komitetu międzyinstytucjonalnego utworzonego zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Jeżeli dokumenty poufne zostaną przekazane Parlamentowi z zastrzeżeniem rozpatrzenia ich w sposób poufny, przewodniczący właściwej komisji Parlamentu stosuje z urzędu tryb poufny przewidziany w pkt 3.

2. Na pisemny lub ustny wniosek jednego ze swoich członków, każda komisja Parlamentu Europejskiego jest uprawniona do zastosowania trybu poufnego w stosunku do wskazanego dokumentu lub informacji. Dla podjęcia decyzji o postępowaniu trybie poufnym wymagana jest większość dwóch trzecich głosów obecnych członków.

3. Jeżeli przewodniczący komisji zarządził postępowanie w trybie poufnym, w posiedzeniu mogą uczestniczyć jedynie członkowie komisji, urzędnicy oraz o ile jest to niezbędne, wyznaczeni wcześniej przez przewodniczącego biegli.

Ponumerowane dokumenty są rozdawane na początku posiedzenia i odbierane po jego zakończeniu. Zabronione jest sporządzanie notatek, oraz wykonywanie kserokopii.

Protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która był rozpatrywana w trybie poufnym. W protokole może znaleźć się jedynie decyzja, o ile została podjęta.

4. Trzech członków komisji, która obradowała w trybie poufnym, może wnioskować o rozpatrzenie przypadków niezachowania poufności. Wniosek może być wpisany do porządku dziennego. Większość członków komisji może zadecydować, że rozpatrywanie przypadku niezachowania poufności zostanie włączone do porządku dziennego pierwszego posiedzenia następującego po złożeniu przewodniczącemu komisji powyższego wniosku.

5. Sankcje: w przypadku niezachowania poufności przewodniczący komisji postępuje zgodnie z art. 9, ust. 2, art. 152, 153 i 154.

³¹Przyjęta decyzją Parlamentu z dnia 15 lutego 1989 r. i zmieniona jego decyzją z dnia 13 listopada 2001 r.

B. Dostęp Parlamentu do informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony

Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą, dotyczące dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony³²

Parlament Europejski i Rada,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej przewiduje, że Prezydencja Rady zasięga opinii Parlamentu odnośnie głównych aspektów i podstawowych kierunków w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz czuwa nad tym, aby poglądy Parlamentu Europejskiego były należycie uwzględniane. Ten sam artykuł przewiduje obowiązek regularnego informowania Parlamentu przez Prezydencję Rady oraz Komisję o kierunkach rozwoju w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wskazane jest stworzenie mechanizmu zapewniającego wdrożenie powyższych zasad;
- (2) z uwagi na specyfikę oraz szczególnie sensytywną treść niektórych ściśle poufnych informacji w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony, istnieje konieczność stworzenia specjalnego systemu postępowania z dokumentami zawierającymi takie informacje;
- (3) zgodnie z art. 9 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. dotyczącego publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji³³, Rada jest zobowiązana do udzielania Parlamentowi Europejskiemu informacji na temat sensytywnych dokumentów określonych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia, stosownie do uzgodnień dokonanych przez instytucje;
- (4) w większości państw członkowskich istnieją pomiędzy rządami i parlamentami narodowymi specyficzne mechanizmy przekazywania i postępowania z informacjami opatrzonymi klauzulami poufności. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne powinno zapewnić Parlamentowi Europejskiemu model postępowania z informacjami zgodny z najlepszymi praktykami obowiązującymi w państwach członkowskich;

zawarły niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne:

1. Zakres stosowania

1.1. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne reguluje dostęp Parlamentu Europejskiego do będących w posiadaniu Rady informacji sensytywnych z zakresu polityki bezpieczeństwa i obrony, opatrzonych klauzulą: « TRÈS SECRET/TOP SECRET » (ŚCIŚLE TAJNE), «SECRET» (TAJNE) lub «CONFIDENTIEL» (POUFNE), niezależnie od ich pochodzenia, nośnika lub stopnia zaawansowania, jak również postępowanie z takimi dokumentami.

1.2. Informacje pochodzące z państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przekazywane są za ich zgodą.

³²Dz.U. C 298 z 30.11.2002, str. 1

³³Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

Jeżeli informacje pochodzące z państwa członkowskiego zostały przekazane Radzie bez jednoznacznej wzmianki o ograniczeniu ich rozpowszechniania w innych instytucjach, innej niż wzmianka mówiąca o ich utajnieniu, zastosowanie mają zasady zamieszczone w sekcji 2 i 3 niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego. W przeciwnym wypadku informacje te przekazywane są za zgodą danego państwa członkowskiego.

W przypadkach, gdy Rada odmawia przekazania informacji pochodzących z kraju trzeciego, organizacji międzynarodowej lub państwa członkowskiego, podaje ona powody swojej odmowy.

1.3. Postanowienia niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego stosuje się zgodnie z obowiązującymi przepisami, z zastrzeżeniem decyzji 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. dotyczącej uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego³⁴ oraz z zastrzeżeniem istniejących porozumień, szczególnie porozumienia instytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 6 maja 1999 r., dotyczącego dyscypliny budżetowej oraz usprawnienia procedury budżetowej³⁵.

2. Zasady ogólne

2.1. Obydwie instytucje działają zgodnie z obustronnym zobowiązaniem lojalnej współpracy i w duchu wzajemnego zaufania, przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów. Przekazywanie informacji oraz postępowanie z informacjami, których dotyczy niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne, odbywa się z poszanowaniem interesów, których ochronę zapewnia ich utajnienie, w tym szczególnie interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa i obronności Unii Europejskiej, jednego lub kilku państw członkowskich, lub w zakresie zbrojnego i pokojowego postępowania w sytuacjach kryzysowych.

2.2. Na wniosek jednego z podmiotów określonych w pkt 3.1, Prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel przekazują, z zachowaniem wszelkiej ostrożności, informacje sensytywne niezbędne dla umożliwienia Parlamentowi Europejskiemu właściwego wykonywania nadanych mu przez Traktat o Unii Europejskiej uprawnień w zakresie objętym niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym, uwzględniając interes publiczny w zakresie bezpieczeństwa i obronności Unii Europejskiej, jednego lub kilku państw członkowskich bądź w zakresie zbrojnego i pokojowego postępowania w sytuacjach kryzysowych, zgodnie z zasadami określonymi w sekcji 3.

3. Zasady dostępu do informacji sensytywnych i postępowania z nimi

3.1. W ramach niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki obronnej Parlamentu Europejskiego może wnioskować, by Prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/wysoki przedstawiciel dostarczyli wymienionej komisji informacji dotyczących kierunków rozwoju w zakresie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym informacji sensytywnych, do których odnosi się punkt 3.3.

3.2. W sytuacjach kryzysowych lub na wniosek Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego albo przewodniczącego komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki obronnej, powyższe informacje są dostarczane bez zbędnej zwłoki.

3.3. W tym kontekście, Przewodniczący Parlamentu Europejskiego, oraz złożona z czterech członków wyznaczonych przez Konferencję Przewodniczących komisja specjalna pod przewodnictwem przewodniczącego komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki obronnej, są powiadamiani przez Prezydencję Rady lub Sekretarza

³⁴Dz.U. L 113 z 19.5.1995, str. 2.

³⁵Dz.U. C 172 z 18.6.1999, str. 1.

Generalnego/wysokiego przedstawiciela o treści informacji sensytywnych, jeżeli są one niezbędne dla wykonywania przez Parlament Europejski nadanych mu przez Traktat o Unii Europejskiej uprawnień w zakresie objętym niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i komisja specjalna mogą wnioskować o wgląd do wyżej wymienionych dokumentów w siedzibie Rady.

Jeżeli charakter i treść informacji lub dokumentów na to pozwalają, są one przekazywane do dyspozycji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, który wybiera jedną z następujących możliwości:

- (a) przeznaczenie informacji dla przewodniczącego komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki obronnej;
- (b) ograniczenie dostępu do informacji jedynie do członków komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki i obronnej;
- (c) rozpatrywanie przy drzwiach zamkniętych w komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, Wspólnego Bezpieczeństwa i Polityki Obronnej, na zasadach, które mogą się zmieniać zależnie od stopnia poufności danego dokumentu;
- (d) udostępnienie dokumentów, z których zostały usunięte poszczególne części w zależności od wymaganego stopnia poufności.

Rozwiązań tych nie stosuje się do informacji sensytywnych opatrzonych klauzulą: « TRÈS SECRET/TOP SECRET» (ŚCIŚLE TAJNE).

W przypadku informacji lub dokumentów «SECRET» (TAJNYCH) lub «CONFIDENTIAL» (POUFNYCH) Przewodniczący Parlamentu Europejskiego porozumiewa się z Radą co do wyboru jednego z powyższych rozwiązań.

Informacje lub dokumenty, o których mowa, nie są publikowane ani przekazywane innym odbiorcom.

4. Postanowienia końcowe

4.1. Parlament Europejski i Rada, każda z instytucji w dotyczącym jej zakresie, podejmują wszelkie niezbędne środki mające na celu wdrożenie niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego, w tym środki niezbędne do ustanowienia procedury sprawdzania wobec zainteresowanych osób.

4.2. Obydwie instytucje wyrażają gotowość do podjęcia dyskusji na temat podobnych porozumień międzyinstytucjonalnych, które mogłyby dotyczyć informacji niejawnych w innych dziedzinach działalności Rady z tym, że postanowienia niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego nie tworzą precedensu dla innych dziedzin działalności Unii lub Wspólnoty oraz nie będą miały wpływu na treść innych porozumień międzyinstytucjonalnych.

4.3. Na wniosek jednej z tych instytucji, po dwóch latach dokonuje się przeglądu niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego w świetle doświadczenia nabytego podczas jego wdrażania.

Załącznik

Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne jest wdrażane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a szczególnie z zasadą, według której zgoda podmiotu będącego źródłem informacji jest niezbędnym warunkiem dla przekazania informacji niejawnych, zgodnie z pkt 1.2.

Członkowie komisji specjalnej Parlamentu Europejskiego zapoznają się z dokumentami sensytywnymi w zabezpieczonej sali, w siedzibie Rady.

Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne wchodzi w życie po przyjęciu przez Parlament Europejski wewnętrznych środków bezpieczeństwa zgodnych z zasadami, o których mowa w pkt 2.1 i porównywalnych ze środkami przyjętymi w innych instytucjach, w celu zapewnienia jednakowego poziomu zabezpieczenia informacji sensytywnych.

C. Wdrożenie porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2002 r. w sprawie wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony³⁶

PARLAMENT EUROPEJSKI,

uwzględniając art. 9, a w szczególności ust. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r., dotyczącego publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji³⁷,

uwzględniając załącznik VII³⁸, część A, pkt 1 Regulaminu,

uwzględniając art. 20 decyzji Prezydium z dnia 28 listopada 2001 r., dotyczącej publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego³⁹,

uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony,

uwzględniając propozycję Prezydium,

uwzględniając specyficzny charakter oraz szczególnie sensytywną treść niektórych wysoce poufnych informacji w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rada jest obowiązana do dostarczania Parlamentowi Europejskiemu informacji dotyczących dokumentów sensytywnych, zgodnie z postanowieniami przyjętymi przez obie instytucje;

członkowie Parlamentu Europejskiego wchodzący w skład komisji specjalnej, ustanowionej na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego, muszą przejść postępowanie sprawdzające, aby uzyskać dostęp do informacji sensytywnych, przy zastosowaniu zasady "wiedzy niezbędnej";

powinny zostać ustanowione specjalne procedury otrzymywania informacji sensytywnych pochodzących od Rady, państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych, postępowania z nimi oraz ich zabezpieczania;

POSTANAWIA, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja ma na celu przyjęcie dodatkowych środków niezbędnych do wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego dotyczącego dostępu Parlamentu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony.

Artykuł 2

³⁶Dz.U. C 298 z 30.11.2002, str. 4.

³⁷Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

³⁸Teraz załącznik VIII.

³⁹Dz.U. C 374 z 29.12.2001, str. 1.

Wniosek Parlamentu Europejskiego o umożliwienie dostępu do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych jest rozpatrywany przez Radę zgodnie z obowiązującymi ją przepisami. Jeżeli dokumenty, o które wnioskuje Parlament, zostały sporządzone przez inne instytucje, państwa członkowskie, państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe, są one przekazywane za ich zgodą.

Artykuł 3

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego jest odpowiedzialny za wdrożenie porozumienia międzyinstytucjonalnego w Parlamencie.

W tym celu podejmuje on wszelkie niezbędne środki, by zagwarantować poufność postępowania z informacjami otrzymanymi bezpośrednio od przewodniczącego Rady lub od Sekretarza Generalnego/wysokiego przedstawiciela lub z informacjami uzyskanymi w trakcie badania dokumentów sensytywnych w siedzibie Rady.

Artykuł 4

Jeżeli na wniosek Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego lub przewodniczącego komisji spraw zagranicznych, praw człowieka, wspólnego bezpieczeństwa i polityki obronnej, Prezydencja Rady lub Sekretarz Generalny/wysoki przedstawiciel zostaną poproszeni o udostępnienie informacji sensytywnych specjalnej komisji ustanowionej na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego, są one przekazywane bez zbędnej zwłoki. Parlament Europejski wyposaża specjalną salę dla organizacji zebrań dotyczących dokumentów sensytywnych. Przy wyborze sali bierze się pod uwagę konieczność zapewnienia poziomu bezpieczeństwa, odpowiadającego poziomowi przewidzianemu dla tego rodzaju zebrań w decyzji 2001/264/WE Rady z dnia 19 marca 2001 r., w sprawie przyjęcia przepisów dotyczących bezpieczeństwa⁴⁰.

Artykuł 5

Zebrań informacyjnych, któremu przewodniczy Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący wyżej wymienionej komisji, odbywa się z wyłączeniem jawności.

Z wyjątkiem czterech członków wyznaczonych przez Konferencję Przewodniczących, prawo wstępu do sali zebrań mają jedynie urzędnicy, którzy przeszli postępowanie sprawdzające i otrzymali odpowiednie upoważnienie z racji pełnienia swoich obowiązków lub z racji potrzeby operacyjnej, przy zachowaniu zasady "wiedzy niezbędnej".

Artykuł 6

Jeżeli, zgodnie z ust. 3.3 porozumienia międzyinstytucjonalnego, Przewodniczący Parlamentu Europejskiego lub przewodniczący wyżej wymienionej komisji złożą wniosek o prawo wglądu do dokumentów zawierających informacje sensytywne, zapoznanie się z dokumentami odbywa się w siedzibie Rady.

Na miejscu udostępniane są dokumenty w dostępnej wersji lub wersjach.

Artykuł 7

Członkowie Parlamentu Europejskiego, którzy mają uczestniczyć w zebraniach informacyjnych lub zapoznawać się z dokumentami sensytywnymi są poddawani postępowaniu sprawdzającemu, analogicznemu do postępowania stosowanego wobec członków Rady i członków Komisji. W tym celu Przewodniczący Parlamentu Europejskiego podejmuje odpowiednie kroki w stosunku do właściwych organów krajowych.

⁴⁰Dz.U. L 101 z 11.4.2001, str. 1.

Artykuł 8

Urzednicy, którzy maja zapoznac sie z informacjami sensytywnymi sa poddawani postepowaniu sprawdzajacemu zgodnie z przepisami ustanowionymi dla pozostalych instytucji. Poddani sprawdzeniu urzednicy sa wzywani do uczestnictwa w wyzej wymienionych zebraniach informacyjnych lub do zapoznania sie z rozpatrywanymi informacjami, przy zachowaniu zasady "wiedzy niezbednej". W związku z tym, po otrzymaniu od wlasciwych organow panstw czlonkowskich opinii sporzadzonych na podstawie wynikow postepowania sprawdzajacego przeprowadzonego przez te organy, Sekretarz Generalny udziela upowaznienia.

Artykuł 9

Otrzymane w trakcie zebrań lub w wyniku wglądu do dokumentów w siedzibie Rady informacje nie mogą być ujawniane, rozpowszechniane, ani powielane w całości lub częściowo, niezależnie od ich nośnika. Niedozwolone jest także rejestrowanie informacji sensytywnych dostarczonych przez Radę.

Artykuł 10

Członkowie Parlamentu Europejskiego wyznaczeni przez Konferencję Przewodniczących do zapoznania się z informacjami sensytywnymi, są zobowiązani do zachowania tajemnicy. Poseł, który nie dotrzyma tego zobowiązania, jest zastępowany w specjalnej komisji przez innego posła wyznaczonego przez Konferencję Przewodniczących. Przed wykluczeniem z komisji specjalnej poseł, który nie dotrzymał tajemnicy, może być wysłuchany przez Konferencję Przewodniczących w trakcie specjalnego posiedzenia odbywającego się z wyłączeniem jawności. Niezależnie od wykluczenia z komisji specjalnej, w sprawie posła odpowiedzialnego za wydostanie się informacji może być wszczęte postępowanie sądowe, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Artykuł 11

Urzednicy, którzy przeszli odpowiednie postepowanie sprawdzajace w związku z dostepem do informacji sensytywnych, przy zastosowaniu zasady "wiedzy niezbednej", sa zobowiazani do zachowania tajemnicy. Przeciwko urzednikowi, który nie dotrzymał tajemnicy, przeprowadza się dochodzenie pod nadzorem Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz, w razie potrzeby, postępowanie dyscyplinarne zgodnie z regulaminem pracowniczym. Gdy zachodzą okoliczności uzasadniające wszczęcie postępowania sądowego, Przewodniczący podejmuje odpowiednie środki pozwalające właściwym organom krajowym na zastosowanie odpowiednich procedur.

Artykuł 12

Prezydium jest właściwe do wprowadzania ewentualnych dostosowań, nowelizacji lub wykładni niezbędnych do stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 13

Niniejsza decyzja stanowi załącznik do Regulaminu Parlamentu Europejskiego i wchodzi w życie w dniu ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

D. Osobisty konflikt interesów

Za zgodą Prezydium można drogą umotywowanej decyzji odmówić posłowi dostępu do dokumentu Parlamentu, jeżeli Prezydium po wysłuchaniu posła stwierdzi, że udzielenie dostępu wpłynęłoby negatywnie na interes instytucjonalny Parlamentu lub na interes publiczny w stopniu, który byłby nie do przyjęcia, oraz że poseł pragnie dostępu ze względów prywatnych i osobistych. Poseł może wnieść na piśmie umotywowany sprzeciw wobec tej decyzji w terminie jednego miesiąca od powiadomienia o niej. Decyzję w przedmiocie sprzeciwu podejmuje Parlament bez debaty w trakcie pierwszego posiedzenia po wniesieniu sprzeciwu.

E. Przepisy regulujące postępowanie z informacjami poufnymi w Parlamencie Europejskim

Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie przepisów regulujących postępowanie z informacjami poufnymi w Parlamencie Europejskim⁴¹

PREZYDIUM PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO,

uwzględniając art. 23 ust. 12 Regulaminu Parlamentu Europejskiego,

MAJĄC NA UWADZE, ŻE:

(1) W świetle porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską⁴² podpisanego dnia 20 października 2010 r. konieczne jest wprowadzenie zmian do decyzji Prezydium z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie administracyjnego postępowania z dokumentami poufnymi.

(2) Traktat z Lizbony wyznacza Parlamentowi Europejskiemu nowe zadania, a w celu rozwinięcia działań Parlamentu w tych obszarach, które wymagają pewnego stopnia poufności, konieczne jest określenie podstawowych reguł, minimalnych standardów bezpieczeństwa i odpowiednich procedur postępowania przez Parlament Europejski z informacjami poufnymi, w tym niejawnymi.

(3) Przepisy decyzji mają na celu zapewnienie równoważnych standardów ochrony i zgodności z przepisami przyjętymi przez inne instytucje, organy, urzędy i agencje powołane na mocy lub na podstawie traktatów lub też przez państwa członkowskie, tak aby ułatwić sprawne funkcjonowanie procesu decyzyjnego Unii Europejskiej.

(4) Przepisy niniejszej decyzji nie naruszają postanowień art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) ani rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁴³.

(5) Przepisy niniejszej decyzji nie naruszają art. 16 TFUE ani rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁴⁴,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza decyzja reguluje tworzenie, przyjmowanie, przesyłanie i przechowywanie informacji poufnych przez Parlament Europejski w celu odpowiedniej ochrony ich poufnego charakteru. Wdraża ona w szczególności postanowienia załącznika nr 2 do porozumienia ramowego.

⁴¹Dz.U. C 190 z 30.6.2011, s. 2.

⁴²Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁴³Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁴⁴Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji:

- (a) „informacja” oznacza każdą informację pisemną lub ustną, niezależnie od jej nośnika i autora;
- (b) „informacja poufna” oznacza „informację niejawną UE” (EUCI), oraz „inne informacje poufne” nieoznaczone klauzulą tajności;
- (c) „informacja niejawna UE” (EUCI) oznacza każdą informację i materiał opatrzone klauzulą „TRÈS SECRET UE/ UE TOP SECRET” (ściśle tajne UE), „SECRET UE/ UE SECRET” (tajne UE), „CONFIDENTIEL UE/ UE CONFIDENTIAL” (poufne UE) lub „RESTREINT UE/ UE RESTRICTED” (zastrzeżone UE), których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować różnego stopnia szkody dla interesów UE lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich, niezależnie od tego, czy taka informacja pochodzi z instytucji, organów, urzędów i agencji ustanowionych na mocy lub na podstawie traktatów, czy została otrzymana od państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych. W związku z tym:
 - TRÈS SECRET UE/ TOP SECRET EU (ściśle tajne UE) stanowi klauzulę dla informacji lub materiałów, których nieupoważnione ujawnienie spowodowałoby wyjątkowo duże szkody dla podstawowych interesów Unii albo co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
 - SECRET UE/ UE SECRET (tajne UE) stanowi klauzulę dla informacji lub materiałów, których nieupoważnione ujawnienie mogłoby poważnie zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
 - CONFIDENTIEL UE/ UE CONFIDENTIAL (poufne UE) stanowi klauzulę dla informacji lub materiałów, których nieupoważnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
 - RESTREINT UE/ UE RESTRICTED (zastrzeżone UE) stanowi klauzulę dla informacji lub materiałów, których nieupoważnione ujawnienie byłoby niekorzystne z punktu widzenia interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich;
- (d) „inne informacje poufne” oznaczają wszelkie inne nieoznaczone klauzulą tajności informacje poufne, w tym informacje objęte przepisami o ochronie danych lub obowiązkiem tajemnicy służbowej, których autorem jest Parlament Europejski lub przekazane Parlamentowi Europejskiemu przez inne instytucje, organy urzędy i agencje utworzone na mocy traktatów lub przez państwa członkowskie;
- (e) „dokument” oznacza każdą utrwaloną informację, bez względu na jej formę fizyczną i cechy charakterystyczne;
- (f) „materiały” oznaczają jakikolwiek dokument lub dowolny mechanizm lub sprzęt, już wytworzony lub będący w trakcie wytwarzania;

- (g) „ograniczony dostęp” oznacza, że w przypadku danej osoby występuje potrzeba dostępu do informacji poufnych w związku z oficjalnym pełnieniem stanowiska lub wykonywaniem zadania;
- (h) „upoważnienie” oznacza decyzję przyjętą przez Przewodniczącego (w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego) lub Sekretarza Generalnego (w przypadku urzędników Parlamentu Europejskiego i innych pracowników Parlamentu zatrudnionych w grupach politycznych), o przyznaniu indywidualny dostęp do EUCI do określonego poziomu tajności, w oparciu o pomyślny wynik postępowania sprawdzającego przeprowadzonego przez organ krajowy na podstawie przepisów danego państwa i zgodnie z postanowieniami określonymi w załączniku I część 2.
- (i) „obniżenie klasyfikacji” oznacza obniżenie poziomu klauzuli tajności;
- (j) „odtajnienie” oznacza zniesienie klauzuli tajności;
- (k) „autor” oznacza należycie upoważnionego autora EUCI lub każdej innej informacji poufnej;
- (l) „instrukcje bezpieczeństwa” oznaczają środki wykonawcze o charakterze technicznym określone w załączniku II⁴⁵.

Artykuł 3

Podstawowe zasady i minimalne standardy

1. Postępowanie Parlamentu Europejskiego względem informacji poufnych opiera się na podstawowych zasadach i minimalnych standardach określonych w załączniku I część 1.

2. Parlament Europejski ustanawia – zgodnie z podstawowymi zasadami i minimalnymi standardami – system zarządzania bezpieczeństwem informacji (ISMS), którego celem jest ułatwienie działań parlamentarnych administracyjnych, przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony każdej informacji poufnej przetwarzanej przez Parlament Europejski, przy pełnym poszanowaniu zasad określonych przez autora takiej informacji zapisanych w instrukcjach bezpieczeństwa.

Przetwarzanie informacji poufnych za pomocą zautomatyzowanego systemu informacyjnego Parlamentu Europejskiego odbywa się zgodnie z zasadą gwarancji bezpieczeństwa informacji i jest określone w instrukcjach bezpieczeństwa.

3. Posłowie do Parlamentu Europejskiego mogą zapoznawać się z informacjami niejawnymi, do poziomu klauzuli CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL włącznie, bez poświadczenia bezpieczeństwa. W przypadku informacji oznaczonych klauzulą CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL posłowie podpisują uroczyste oświadczenie, że nie ujawnią oni treści przedmiotowych informacji osobom trzecim. Informacje opatrzone klauzulą na poziomie wyższym niż CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL są udostępniane jedynie tym posłom, którzy posiadają poświadczenie bezpieczeństwa na odpowiednim poziomie.

4. Urzędnicy Parlamentu Europejskiego i inni pracownicy Parlamentu zatrudnieni w grupach politycznych mogą zapoznawać się z informacjami poufnymi pod warunkiem ustanowienia zasady ograniczonego dostępu oraz z informacjami niejawnymi powyżej poziomu RESTREINT UE/ EU RESTRICTED, jeżeli posiadają poświadczenie bezpieczeństwa na odpowiednim poziomie.

⁴⁵Załącznik do przyjęcia.

Artykuł 4

Tworzenie informacji poufnych oraz postępowanie administracyjne z tymi informacjami przez Parlament Europejski

1. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego, przewodniczący zainteresowanych komisji parlamentarnych i Sekretarz Generalny i/lub wszelkie inne osoby należycie przez niego upoważnione na piśmie mogą być autorami informacji poufnych lub nadawać im charakter niejawnny zgodnie z zapisami w instrukcjach bezpieczeństwa.
2. Tworząc informacje niejawne, autor stosuje odpowiednią klauzulę tajności zgodnie z międzynarodowymi standardami i definicjami określonymi w załączniku I. Autor określa również, z reguły, adresatów, którzy mają zostać upoważnieni do zapoznania się z danymi informacjami na poszczególnych poziomach tajności. Informacje te należy przekazać wydziałowi ds. informacji poufnych w momencie złożenia dokumentu w tym wydziale.
3. Informacje poufne objęte tajemnicą zawodową podlegają zasadom postępowania określonymi w instrukcjach bezpieczeństwa.

Artykuł 5

Przyjmowanie informacji poufnych przez Parlament Europejski

1. Informacje poufne przyjmowane przez Parlament Europejski są przekazywane w sposób następujący:
 - EUCI oznaczone klauzulą tajności RESTREINT UE/ UE RESTRICTED i inne informacje poufne do sekretariatu organu parlamentarnego/ osoby sprawującej urząd, który/która o nie wnioskuje,
 - EUCI classified as 'CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL' and above to the CIS.
2. Rejestracja, przechowywanie i śledzenie drogi informacji poufnych są zapewniane albo przez sekretariat organu parlamentarnego/ osoby sprawującej urząd, który/która otrzymał/otrzymała informacje, albo przez wydział ds. informacji poufnych.
3. W przypadku informacji poufnych przekazanych przez Komisję zgodnie z porozumieniem ramowym uzgodnienia w rozumieniu pkt 3.2 załącznika 2 do porozumienia ramowego (poczynione wspólnie i dotyczące adresatów, procedury zapoznawania się z dokumentami, np. zabezpieczonej czytelnicy i posiedzeń przy drzwiach zamkniętych lub innych kwestii.), których celem jest zachowanie poufności informacji, są składane razem z informacją poufną w sekretariacie organu parlamentarnego/ osoby sprawującej urząd lub w wydziale ds. informacji poufnych, jeżeli informacje oznaczone są klauzulą CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub wyższą.
4. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 3, mogą również być stosowane przez analogię do przekazywania informacji poufnych przez inne instytucje, organy, urzędy i agencje ustanowione na mocy lub na podstawie traktatów lub przez państwa członkowskie.
5. EUCI opatrzone klauzulą TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET są przekazywane Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z dodatkowymi ustaleniami, które zostaną uzgodnione między organem parlamentarnym/ osobą sprawującą urząd, który/która wnioskuje o informacje, a instytucjami unijnymi, lub państwami członkowskimi, przez które są one przekazywane. Konferencja Przewodniczących ustanawia komisję nadzoru. Zapewnia ona poziom ochrony adekwatny do klauzuli tajności.

Artykuł 6

Przekazywanie informacji niejawnych UE przez Parlament Europejski stronom trzecim

Parlament Europejski może, za zgodą autora informacji, przekazywać EUCI innym instytucjom, organom, urzędom czy agencjom ustanowionym na mocy lub na podstawie traktatów lub państwom członkowskim, pod warunkiem że zapewnią one przestrzeganie w toku pracy z EUCI zasad ściśle odpowiadających przepisom zawartym decyzji, w ramach ich służb i obiektów.

Artykuł 7

Przechowywanie i zapoznawanie się z informacjami poufnymi w pomieszczeniach zabezpieczonych (zabezpieczona czytelnia)

1. Zabezpieczone czytelnie dysponują zabezpieczonym magazynem i pozbawione są kserokopiarek, telefonów, faksów, skanerów lub innego sprzętu technicznego służącego do powielania lub przekazywania dokumentów.

2. Dostęp do zabezpieczonej czytelnia podlega następującym warunkom:

(a) dostęp do zabezpieczonej czytelnia mają wyłącznie następujące sposoby:

- posłowie do Parlamentu Europejskiego, urzędnicy Parlamentu Europejskiego i inni pracownicy Parlamentu zatrudnieni w grupach politycznych, wyraźnie wskazani zgodnie z ustaleniami, o których mowa w art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 3 i 4;
- urzędnicy Parlamentu Europejskiego odpowiedzialni za zarządzanie wydziałem ds. informacji poufnych;
- jeżeli to konieczne – urzędnicy Parlamentu Europejskiego odpowiedzialni za bezpieczeństwo i bezpieczeństwo pożarowe.

Sprzątanie pomieszczeń zabezpieczonych następuje wyłącznie w obecności i pod ścisłym nadzorem pracownika wydziału ds. informacji poufnych;

- (b) Każda osoba ubiegająca się o dostęp do informacji poufnych podaje uprzednio swoje nazwisko wydziałowi ds. informacji. Wydział ds. informacji kontroluje tożsamość każdej osoby, która składa wniosek o zapoznanie się z tymi informacjami oraz w razie potrzeby sprawdza, czy osoba ta posiada poświadczenie bezpieczeństwa na odpowiednim poziomie oraz jest faktycznie upoważniona do wglądu nie w świetle ustaleń, o których mowa w art. 4 ust. 2 lub art. 5 ust. 3 i 4;
- (c) Wydział ds. informacji poufnych może odmówić dostępu do czytelnia każdej osobie nieupoważnionej na mocy powyższych liter a) i b). Wszelkie sprzeciwy wobec decyzji wydziału ds. informacji poufnych przedstawiane są Przewodniczącemu w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego lub przez Sekretarza Generalnego w innych przypadkach.

3. Zapoznawanie się z informacjami poufnymi w zabezpieczonej czytelnia podlega następującym warunkom:

- (a) osoby upoważnione do zapoznania się z informacjami, które złożyły wniosek, o którym mowa w ust. 2. lit. b), stawiają się osobiście w wydziale ds. informacji poufnych.

Z wyjątkiem sytuacji nadzwyczajnych (np. przy dużej liczbie wniosków złożonych w krótkim czasie) możliwość zapoznania się z informacjami poufnymi w zabezpieczonej czytelni ma każdorazowo tylko jedna osoba, w obecności urzędnika wydziału ds. informacji poufnych.

Urzędnik ten informuje osobę upoważnioną o spoczywających na niej obowiązkach, a w szczególności zwraca się do niej o podpisanie uroczystego oświadczenia, że nie ujawni ona treści tych informacji osobie trzeciej;

- (b) w trakcie zapoznawania się z informacjami zakazane są kontakty zewnętrzne (w tym przy użyciu telefonu lub innych technologii), sporządzanie notatek i reprodukcje czy fotografowanie informacji poufnych;
- (c) przed umożliwieniem danej osobie opuszczenia zabezpieczonej czytelni odpowiedzialny urzędnik z wydziału ds. informacji poufnych, o którym mowa w lit. a), upewnia się, że informacje poufne, do których osoba miała wgląd, są nadal na swoim miejscu oraz są w stanie nienaruszonym i kompletnym.

4. W przypadku uchybienia wspomnianym zasadom odpowiedzialny urzędnik z wydziału ds. informacji poufnych informuje o tym Sekretarza Generalnego, który przekazuje sprawę Przewodniczącemu, jeżeli sprawcą uchybienia jest poseł do Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 8

Minimalne standardy dotyczące innych przypadków zapoznawania się z informacjami poufnymi

1. W odniesieniu do administracyjnego postępowania z informacjami poufnymi podczas posiedzenia przy drzwiach zamkniętych, sekretariat organu parlamentarnego/ osoby sprawującej urząd odpowiedzialnego/odpowiedzialnej za to posiedzenie dopilnowuje aby:

- wejście na salę posiedzenia było dozwolone jedynie dla wskazanych uczestników posiadających poświadczenie bezpieczeństwa na wymaganym poziomie;
- wszystkie dokumenty zostały ponumerowane, rozdane na początku posiedzenia i ponownie zebrane w momencie jego zakończenia oraz aby nie sporządzano notatek z tych dokumentów ani nie wykonywano ich fotokopii czy zdjęć;
- protokół posiedzenia nie zawierał żadnych odniesień do treści dyskusji nad informacją, która była rozpatrywana w trybie poufnym;
- informacje poufne przekazywane odbiorcom w Parlamencie Europejskim ustnie podlegały równorzędnym poziomom ochrony jak informacje w formie pisemnej. Może to obejmować uroczyste oświadczenie składane przez odbiorcę tych wiadomości, że nie ujawni ich treści żadnej osobie trzeciej.

2. Do administracyjnego postępowania z informacjami poufnymi poza posiedzeniami przy drzwiach zamkniętych, sekretariat organu parlamentarnego/ osoby sprawującej urząd mają zastosowanie następujące zasady:

- papierowa kopia dokumentów przekazywana jestosobiście kierownikowi sekretariatu, który rejestruje dokumenty i wydaje poświadczenie odbioru;
- takie dokumenty, w czasie kiedy nikt z nich nie korzysta, przechowywane są w zamkniętym pomieszczeniu, na odpowiedzialność sekretariatu;

- bez uszczerbku dla administracyjnego postępowania z informacjami poufnymi na posiedzeniu przy drzwiach zamkniętych, jak określono w ust. 1, w żadnym wypadku nie mogą one być powielane, zapisywane na innym nośniku czy też przekazywane jakiegokolwiek osobie;
- dostęp do takich dokumentów jest ograniczony do jego adresatów i pozostaje, zgodnie z ustaleniami, o których mowa art. 4 ust. 2 lub art. 5 ust. 3 lub 4, pod nadzorem sekretariatu;
- sekretariat prowadzi rejestr osób, które zapoznały się z dokumentami, oraz dat i czasu tych konsultacji. Rejestr ten jest przekazywany wydziałowi ds. informacji poufnych w celu sporządzenia rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 12.

Artykuł 9

Archiwizowanie informacji poufnych

1. W pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego zapewnia się bezpieczny system archiwizacji.

Informacje poufne złożone ostatecznie w wydziale ds. informacji poufnych lub w sekretariacie organu parlamentarnego / osoby sprawującej urząd są przenoszone do zabezpieczonego archiwum w wydziale ds. informacji poufnych w terminie 6 miesięcy po ostatnim wglądzie do nich i najpóźniej w terminie 1 roku od dnia ich złożenia.

2. Za zarządzanie zabezpieczonymi archiwami zgodnie ze standardowymi kryteriami archiwizacji odpowiada wydział ds. informacji poufnych.

3. Zapoznavanie się z informacjami poufnymi znajdującymi się w zabezpieczonych archiwach jest możliwe po spełnieniu następujących warunków:

- wyłącznie osoby określone imiennie lub przez zajmowane stanowisko w karcie towarzyszącej, wypełnionej przy składaniu informacji poufnych, upoważnione są do zapoznavania się z tymi informacjami;
- wniosek o zapoznavanie się z informacjami poufnymi musi zostać przedstawiony wydziałowi ds. informacji poufnych, który przekazuje dany dokument do zabezpieczonej czytelnicy;
- stosuje się procedury i warunki odnoszące się do zapoznavania się z informacjami poufnymi, określone w art. 7.

Artykuł 10

Obniżanie klasyfikacji i odtajnianie informacji niejawnych UE

1. Klasyfikacja EUCI może być obniżona lub informacje te mogą być odtajnione wyłącznie za pozwoleniem autora oraz, gdy istnieje taka potrzeba, w uzgodnieniu z innymi zainteresowanymi stronami. Decyzję o obniżeniu klasyfikacji lub odtajnieniu potwierdza się na piśmie. Autor jest zobowiązany do informowania adresatów informacji o zmianie; a adresaci są z kolei odpowiedzialni za poinformowanie kolejnych adresatów, do których przesłali dokument lub dla których wykonali jego kopię, o zmianie. Autor w miarę możliwości określa na dokumencie niejawnym datę, okres lub wydarzenie, po którym klasyfikacja tego dokumentu może zostać obniżona lub dokument ten może zostać odtajniony. W przeciwnym razie autor przeprowadza przynajmniej raz na pięć lat przegląd dokumentów w celu dokonania oceny, czy nadana klauzula tajności nadal jest konieczna.

2. Odtajnienie dokumentów przechowywanych w zabezpieczonych archiwach odbywa się najpóźniej po upływie 30 lat, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 354/83 z dnia 1 lutego 1983 r. dotyczącego udostępnienia do wglądu publicznego historycznych materiałów archiwalnych Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej⁴⁶. Odtajnienia dokonuje autor informacji niejawnej lub służba aktualnie za nią odpowiedzialna, zgodnie z przepisami załącznika I część 1 sekcja 10.

Artykuł 11

Naruszenie poufności

1. Naruszenie poufności ogólnie, a niniejszej decyzji w szczególności, skutkuje w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego zastosowaniem odnośnych przepisów dotyczących kar, przewidzianych w Regulaminie Parlamentu Europejskiego.

2. Naruszenie poufności przez pracowników skutkuje zastosowaniem procedur i kar przewidzianych odpowiednio w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, zawartych w rozporządzeniu (EWG, Euratom) nr 259/68⁴⁷ („Regulamin pracowniczy”).

3. Przewodniczący i Sekretarz Generalny organizują wszelkie niezbędne dochodzenia.

Artykuł 12

Dostosowanie niniejszej decyzji oraz przepisy wykonawcze do niej i coroczne sprawozdania ze stosowania niniejszej decyzji

1. Sekretarz Generalny wnioskuję o wszelkie niezbędne dostosowania niniejszej decyzji i załączników do niej zawierających postanowienia wykonawcze oraz przekazuje te wnioski Prezydium w celu podjęcia decyzji.

2. Sekretarz Generalny przedstawia Prezydium roczne sprawozdanie ze stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 13

Przepisy przejściowe i końcowe

1. Informacje poufne, które przed rozpoczęciem stosowania niniejszej decyzji były w posiadaniu wydziału ds. informacji poufnych lub zostały zgromadzone w archiwum, są automatycznie opatrywane klauzulą RESTREINT UE/ EU RESTRICTED (zastrzeżone UE), chyba że w ciągu jednego roku od wejścia w życie niniejszej decyzji autor tych informacji podejmie decyzję o nienadawaniu im klauzuli tajności lub o podwyższeniu ich klauzuli tajności albo też o opatrzeniu ich oznaczeniem.

2. Jeśli autor podejmie decyzję o podwyższeniu klauzuli tajności takich informacji poufnych, są one klasyfikowane na najniższym możliwym poziomie przez autora lub osoby przez niego wyznaczone, w porozumieniu z wydziałem ds. informacji poufnych i zgodnie z kryteriami zawartymi w załączniku I.

3. Uchyła się decyzję Prezydium z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie administracyjnego postępowania z dokumentami poufnymi.

⁴⁶Dz.U. L 43 z 15.2.1983, s. 1.

⁴⁷Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

4. Uchyła się decyzję Prezydium z dnia 24 października 2005 r. upoważniającą Sekretarza Generalnego do ustanowienia komisji ds. odtajnienia oraz do podejmowania decyzji w kwestii odtajnienia.

Artykuł 14

Wejście w życie

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Decyzja zaczyna obowiązywać od dnia 1 lipca 2011 r.

Załącznik I

Część 1 PODSTAWOWE ZASADY I MINIMALNE NORMY BEZPIECZEŃSTWA W ZAKRESIE OCHRONY INFORMACJI POUFNYCH

1. WSTĘP

Niniejsze przepisy ustanawiają podstawowe zasady i minimalne normy bezpieczeństwa, które muszą być przestrzegane przez Parlament Europejski we wszystkich miejscach, w których zatrudnia on pracowników, a także przez wszystkich odbiorców informacji niejawnych UE i innych informacji poufnych w celu zapewnienia bezpieczeństwa oraz zagwarantowania wszystkim osobom zainteresowanym, że została ustanowiona wspólna norma ochrony. Uzupełnieniem niniejszych przepisów są przepisy regulujące postępowanie z informacjami poufnymi w komisjach parlamentarnych i innych organach parlamentarnych/ przez osoby sprawujące urząd.

2. ZASADY OGÓLNE

Polityka bezpieczeństwa Parlamentu Europejskiego stanowi integralną część jego całościowej polityki wewnętrznego zarządzania i z tego względu jest oparta na zasadach rządzących tą całościową polityką. Zasady te obejmują legalność, przejrzystość, odpowiedzialność, oraz pomocniczość i proporcjonalność.

Zasada legalności oznacza potrzebę pozostawania w ramach prawnych przy wykonywaniu zadań związanych z bezpieczeństwem oraz stosowania się do mających zastosowanie wymogów prawnych. Oznacza to także, że zakresy odpowiedzialności w sferze bezpieczeństwa muszą być oparte na odpowiednich przepisach prawa. Pełne zastosowanie mają tu przepisy regulaminu pracowniczego, w szczególności jego art. 17 dotyczący obowiązku powstrzymywania się przez personel od jakiegokolwiek niedozwolonego ujawniania informacji uzyskanych zgodnie z wykonywanymi zadania oraz tytuł VI określający środki dyscyplinarne. Oznacza to także, że pociąganie do odpowiedzialności za przypadki nieprzestrzegania przepisów bezpieczeństwa w ramach obszaru odpowiedzialności Parlamentu Europejskiego odbywa się zgodnie z polityką Parlamentu Europejskiego w zakresie środków dyscyplinarnych.

Zasada przejrzystości oznacza potrzebę zapewnienia jasności wszelkich zasad i przepisów w zakresie bezpieczeństwa, zachowania równowagi pomiędzy różnymi służbami i dziedzinami (bezpieczeństwo fizyczne w porównaniu z ochroną informacji itp.) oraz prowadzenia spójnej i odpowiednio ukierunkowanej polityki mającej na celu edukację w zakresie bezpieczeństwa. Oznacza ona także potrzebę opracowania zrozumiałych pisemnych wytycznych w celu wdrażania środków bezpieczeństwa.

Zasada odpowiedzialności oznacza, że w sferze bezpieczeństwa muszą być jasno określone zakresy odpowiedzialności. Ponadto wiąże się to z potrzebą regularnego sprawdzania, czy odpowiedzialność ta jest właściwie wypełniana.

Zasada pomocniczości oznacza, że struktury bezpieczeństwa są organizowane na najniższym możliwym poziomie organizacji i są jak najściślej związane z dyrekcjami generalnymi i służbami Parlamentu Europejskiego. Zasada proporcjonalności oznacza, że działania w zakresie bezpieczeństwa są ściśle ograniczone do tego, co jest bezwzględnie konieczne oraz że środki ochrony są proporcjonalne do chronionych interesów oraz do faktycznych lub potencjalnych zagrożeń tych interesów, tak aby zapewnić im obronę przy jak najmniejszym poziomie utrudnień.

3. PODSTAWY BEZPIECZEŃSTWA INFORMACJI

Podstawy bezpieczeństwa informacji tworzą:

- (a) w ramach Parlamentu Europejskiego, organ INFOSEC (służba ds. bezpieczeństwa informacji), odpowiedzialna za współpracę z właściwymi władzami bezpieczeństwa w zakresie przekazywania informacji i wskazówek na temat zagrożeń natury technicznej dla bezpieczeństwa i wskazywania środków przeciwdziałania im;
- (b) ścisła współpraca pomiędzy właściwymi służbami Parlamentu Europejskiego a służbami innych instytucji unijnych odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo.

4. ZASADY BEZPIECZEŃSTWA INFORMACJI

4.1. Cele

Podstawowe cele bezpieczeństwa informacji to:

- (a) ochrona EUCI przed szpiegostwem, narażeniem na szwank ich bezpieczeństwa lub nieupoważnionym ujawnieniem;
- (b) ochrona EUCI przetwarzanych w systemach i sieciach teleinformatycznych przed zagrożeniami dla ich poufności, integralności i dostępności;
- (c) ochrona pomieszczeń Parlamentu Europejskiego, w których znajdują się EUCI, przed sabotażem i celowym złośliwym uszkodzeniem;
- (d) w przypadku gdyby zastosowane środki ochrony zawiodły, zapewnienie możliwości oceny wyrządzonych szkód, ograniczenia ich konsekwencji, przeprowadzenia dochodzenia w sprawie naruszenia bezpieczeństwa oraz zastosowania niezbędnych środków zaradczych.

4.2. Nadawanie klauzuli tajności

4.2.1. W przypadkach wymagających zachowania poufności niezbędne jest dokonanie rozważnej i opartej na doświadczeniu oceny, które informacje i materiały wymagają ochrony, i określenie zakresu tej ochrony. Najistotniejsze jest dostosowanie stopnia ochrony do znaczenia z punktu widzenia bezpieczeństwa danej informacji lub materiału, które mają zostać objęte ochroną. W celu zapewnienia swobodnego przepływu informacji należy unikać zarówno zawiżania, jak i zaniżania klauzuli tajności.

4.2.2. System nadawania klauzul tajności stanowi instrument zapewniający wdrażanie powyższych zasad określonych w niniejszej sekcji; podobny system nadawania klauzul tajności jest stosowany w toku planowania i organizowania działań mających na celu przeciwdziałanie szpiegostwu, aktom sabotażu, terroryzmowi i innym zagrożeniom, tak aby najwyższą ochroną

były objęte najważniejsze obiekty, w których znajdują się EUCI, oraz ich najbardziej newralgiczne punkty.

4.2.3. Wyłącznie autor informacji odpowiada za nadanie jej klauzuli tajności.

4.2.4. Poziom klauzuli tajności może być określony wyłącznie na podstawie treści informacji.

4.2.5. W przypadku łączenia elementów różnych informacji całości nadaje się klauzulę tajności odpowiadającą co najmniej najwyższej klauzuli nadawanej poszczególnym informacjom. Zbiorowi informacji można jednak nadać klauzulę wyższą niż jego poszczególnym częściom.

4.2.6. Klauzulę tajności nadaje się wyłącznie wtedy, gdy jest to konieczne, i na niezbędny okres.

4.3. Cele stosowania środków bezpieczeństwa

Środki bezpieczeństwa:

- (a) obejmują wszystkie osoby, które mają dostęp do informacji niejawnych, nośników EUCI i innych informacji poufnych, a także wszystkie obiekty, w których takie informacje się znajdują, oraz ważne instalacje;
- (b) są zaprojektowane w sposób zapewniający wykrycie osób, które z racji umiejscowienia mogłyby stanowić zagrożenie dla takich informacji lub ważnych instalacji, w których znajdują się te informacje, oraz pozwalający na uniemożliwienie tym osobom dostępu lub ich usunięcie;
- (c) zapobiegają uzyskiwaniu przez osoby nieupoważnione dostępu do takich informacji lub zawierających je instalacji;
- (d) zapewniają udostępnianie takich informacji wyłącznie zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu, która stanowi podstawę wszystkich aspektów bezpieczeństwa;
- (e) zapewniają integralność (tzn. zapobieganie zniekształcaniu treści, dokonywaniu zmian w sposób nieupoważniony lub niszczeniu informacji w sposób nieupoważniony) i dostępność (tzn. dla osób, które powinny zapoznać się z informacją i zostały do tego upoważnione) wszystkich informacji poufnych, zarówno objętych klauzulą tajności, jak i jawnych, w szczególności jeżeli są one przechowywane, przetwarzane lub przesyłane w postaci elektromagnetycznej.

5. WSPÓLNE MINIMALNE NORMY

Parlament Europejski jest zobowiązany do zagwarantowania przestrzegania wspólnych minimalnych norm bezpieczeństwa przez wszystkich odbiorców EUCI, zarówno w ramach instytucji, jak i w zakresie jej właściwości, tj. przez wszystkie jego departamenty i kontrahentów, tak aby przekazywaniu tych informacji towarzyszyła pewność, że będą one wykorzystywane z zachowaniem takiej samej staranności. Takie minimalne normy obejmują kryteria poświadczenia bezpieczeństwa mające zastosowanie do urzędników Parlamentu Europejskiego i innych pracowników Parlamentu zatrudnionych w grupach politycznych oraz procedury ochrony informacji poufnych.

Parlament Europejski zezwala na udostępnienie tych informacji podmiotom zewnętrznym wyłącznie wtedy, gdy zapewnią one, że w toku wykorzystywania tych informacji przestrzegane są przepisy co najmniej ściśle odpowiadające niniejszym wspólnym minimalnym normom.

Takie minimalne normy mają również zastosowanie w przypadkach, gdy Parlament Europejski powierza podmiotom prowadzącym działalność przemysłową lub innym zadania wymagające informacji poufnych.

6. BEZPIECZEŃSTWO URZĘDNIKÓW PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I INNYCH PRACOWNIKÓW PARLAMENTU ZATRUDNIONYCH W GRUPACH POLITYCZNYCH

6.1. Instrukcje dotyczące bezpieczeństwa skierowane do urzędników Parlamentu Europejskiego i innych pracowników Parlamentu zatrudnionych w grupach politycznych

Urzędnicy Parlamentu Europejskiego i inni pracownicy Parlamentu zatrudnieni w grupach politycznych na stanowiskach, na których mogą mieć dostęp do EUCI, otrzymują dokładne instrukcje zarówno w momencie podejmowania pracy, jak i później w regularnych odstępach czasu o wymogach bezpieczeństwa oraz procedurach mających na celu ich spełnienie. Wymagane jest, by osoby te potwierdziły na piśmie, że przeczytały i w pełni rozumieją mające zastosowanie przepisy bezpieczeństwa.

6.2. Obowiązki przełożonych

Przełożeni mają obowiązek wiedzieć, którzy z podlegających im pracowników zajmują się informacjami niejawnymi lub mają dostęp do zabezpieczonych systemów komunikacyjnych lub informacyjnych oraz odnotowywać i zgłaszać wszelkie incydenty oraz stwierdzone słabości, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo.

6.3. Status bezpieczeństwa urzędników Parlamentu Europejskiego i innych pracowników Parlamentu zatrudnionych w grupach politycznych

Ustanawia się procedury gwarantujące, że w przypadku uzyskania niekorzystnych informacji na temat urzędnika Parlamentu Europejskiego lub innego pracownika Parlamentu zatrudnionego w grupie politycznej podejmowane są kroki w celu ustalenia, czy osoba ta wykonuje pracę związaną z dostępem do informacji niejawnych lub czy ma ona dostęp do zabezpieczonych systemów komunikacyjnych lub informatycznych, oraz że została powiadomiona właściwa służba Parlamentu Europejskiego. W przypadku stwierdzenia, że osoba ta zagraża bezpieczeństwu, odmawia się jej dostępu do zadań, przy wykonywaniu których może zagrażać bezpieczeństwu, lub zostaje ona odsunięta od takich zadań.

7. BEZPIECZEŃSTWO FIZYCZNE

Bezpieczeństwo fizyczne oznacza stosowanie środków ochrony fizycznej i technicznej, aby zapobiec nieuprawnionemu dostępowi do EUCI.

7.1. Potrzeba ochrony

Stopień środków bezpieczeństwa fizycznego stosowanych w celu zapewnienia ochrony EUCI jest proporcjonalny do klauzuli tajności, ilości oraz zagrożenia przechowywanych informacji i materiałów. Wszyscy posiadacze EUCI przestrzegają jednolitych praktyk dotyczących klauzuli tajności tych informacji i muszą przestrzegać wspólnych norm ochrony dotyczących nadzoru, przekazywania oraz dysponowania informacjami i materiałami wymagającymi ochrony.

7.2. Kontrola

Przed opuszczeniem obszaru, na którym znajdują się EUCI, do osób sprawujących nad nimi nadzór należy zapewnienie, aby były one bezpiecznie przechowywane oraz aby uruchomiono

wszystkie urządzenia zabezpieczające (zamki, systemy alarmowe itp.). Po godzinach pracy prowadzone są kolejne, niezależne kontrole.

7.3. Bezpieczeństwo budynków

Budynki, w których znajdują się EUCI lub zabezpieczone systemy komunikacyjne i informacyjne, są chronione przed możliwością dostępu do nich osób nieupoważnionych.

Charakter środków ochrony przyznanych EUCI, na przykład: okratowanie okien, zamki w drzwiach, strażnicy przy wejściach, zautomatyzowane systemy kontroli dostępu, kontrole zabezpieczeń i patrole, systemy alarmowe, systemy wykrywające intruzów i psy stróżujące, zależą od:

- (a) klauzuli tajności i ilości informacji i materiałów podlegających ochronie oraz usytuowania pomieszczeń, w których są przechowywane;
- (b) jakości zabezpieczonych pojemników wykorzystywanych do przechowywania danych informacji i materiałów;
- (c) struktury fizycznej i lokalizacji budynku.

Sposób ochrony systemów komunikacyjnych i informatycznych zależy od oceny wartości odnośnych zasobów i stopnia szkód wynikających z potencjalnego narażenia bezpieczeństwa, od struktury fizycznej i lokalizacji budynku, w którym znajdują się te systemy oraz od umiejscowienia systemów w budynku.

7.4. Plany ochrony na wypadek sytuacji nadzwyczajnych

Szczegółowe plany ochrony informacji niejawnych na wypadek wystąpienia zagrożenia są przygotowywane z wyprzedzeniem.

8. ZASTRZEŻENIA, OZNACZENIA, NANOSZENIE KLAUZUL TAJNOŚCI I ZARZĄDZANIE NIMI

8.1. Zastrzeżenia

Nie dopuszcza się stosowania innych klauzul tajności niż określone w art. 2 lit. c) niniejszej decyzji.

W celu określenia terminu obowiązywania klauzuli tajności (co w przypadku informacji niejawnych oznacza automatyczne obniżenie klasyfikacji lub odtajnienie) dopuszczalne jest stosowanie uzgodnionych zastrzeżeń. Zastrzeżenie może mieć formę „OBOWIĄZUJE DO ... (czas/data)” lub „OBOWIĄZUJE DO ... (wydarzenie)”.

W przypadkach gdy istnieje potrzeba ograniczenia kręgu odbiorców lub wskazania na szczególne zasady postępowania z dokumentem, stanowiące uzupełnienie środków określonych na podstawie klauzuli tajności, należy stosować dodatkowe zastrzeżenia, takie jak CRYPTO lub inne uznawane w ramach UE.

Zastrzeżeń używa się wyłącznie w połączeniu z klauzulą tajności.

8.2. Oznaczenia

Możliwe jest stosowanie dodatkowych oznaczeń w celu określenia dziedziny, do której odnosi się dany dokument, lub szczególnego kręgu odbiorców, zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu, lub (w przypadku informacji innych niż niejawnie) czasu obowiązywania embarga.

Oznaczenie nie jest klauzulą tajności i nie może być stosowane zamiast niej.

8.3. Nanoszenie klauzul i zastrzeżeń

Klauzule nanosi się w następujący sposób:

- (a) na dokumentach oznaczonych jako RESTREINT UE/ EU RESTRICTED za pomocą środków mechanicznych lub elektronicznych;
- (b) na dokumentach oznaczonych jako CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL za pomocą środków mechanicznych i ręcznie, możliwe jest także drukowanie ich na wcześniej oznakowanych i zarejestrowanych arkuszach;
- (c) na dokumentach oznaczonych jako SECRET UE/ EU SECRET i TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET – przy pomocy urządzeń mechanicznych lub ręcznie.

Zastrzeżenia muszą być nanoszone tak samo, w taki sam sposób jak klauzule tajności, bezpośrednio pod nimi.

8.4. Zarządzanie klauzulami

8.4.1 Postanowienia ogólne

Klauzula niejawności nadawana jest informacjom tylko w razie konieczności. Klauzula musi być wyraźnie i prawidłowo naniesiona. Może ona być utrzymywana tylko przez niezbędny okres.

Wyłącznie autor odpowiada za nadanie klauzuli oraz, następnie, za obniżenie klasyfikacji lub odtajnienie.

Urzednicy Parlamentu Europejskiego nadają informacjom klauzule, obniżają klasyfikację lub odtajniamy informacje zgodnie z instrukcją lub z upoważnienia Sekretarza Generalnego.

Szczegółowe procedury postępowania z dokumentami niejawnymi określa się w sposób zapewniający, że są one chronione w sposób odpowiedni dla zawartych w nich informacji.

Liczba osób upoważnionych do tworzenia dokumentów opatrzonych klauzulą TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET musi być ograniczona do niezbędnego minimum, a ich nazwiska umieszczone w wykazie prowadzonym przez wydział ds. informacji poufnych.

8.4.2 Stosowanie klauzuli

Klauzula danego dokumentu jest określana na podstawie stopnia sensytywności zawartych w nim informacji, zgodnie z definicjami zamieszczonymi w art. 2 lit. c). Ważne jest, by klauzule były stosowane prawidłowo i oszczędnie, w szczególności w odniesieniu do klauzuli TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET.

Klauzula pisma lub noty zawierających załączniki ma taki poziom jak najwyższa klauzula nadana jednemu z załączników do nich. Autor wyraźnie wskazuje poziom, na który powinno się klasyfikować pismo lub notę po oddzieleniu od załączników.

Autor dokumentu, który zamierza nadać mu klauzulę tajności, musi pamiętać o powyższych przepisach i opanować wszelkie tendencje zarówno do zawyżania, jak i zaniżania klauzuli.

Poszczególne strony, ustępy, części, aneksy, dodatki, załączniki lub uzupełnienia do danego dokumentu mogą wymagać objęcia ich inną klauzulą tajności; z tego względu wymagane jest ich odpowiednie oznakowanie. Klauzula całego dokumentu musi odpowiadać klauzuli jego najwyższej zaklasyfikowanej części.

9. INSPEKCJE

Okresowe kontrole uzgodnień w dziedzinie bezpieczeństwa dotyczących ochrony EUCI są przeprowadzane przez dyrekcję Parlamentu Europejskiego ds. bezpieczeństwa, którą może wspierać w tym zadaniu wydział ds. informacji poufnych.

Dyrekcja Parlamentu Europejskiego ds. bezpieczeństwa i służby bezpieczeństwa innych instytucji, organów, urzędów i agencji ustanowionych na mocy lub na podstawie traktatów dysponujących EUCI mogą również zgodzić się na przeprowadzenie wzajemnej oceny uzgodnień w dziedzinie bezpieczeństwa dotyczących ochrony EUCI.

10. PROCEDURA ODTAJNIENIA

10.1. Wydział ds. informacji poufnych zbada EUCI i przedstawi ich autorowi dokumentu propozycje odtajnienia, w każdym wypadku nie później niż w 25. roku od dnia jego utworzenia. Dokumenty nieodtajnione podczas pierwszego badania są ponownie badane okresowo, a przynajmniej co pięć lat.

10.2. Oprócz dokumentów znajdujących się faktycznie w zabezpieczonych archiwach i należycie opatrzonych klauzulą tajności proces odtajnienia może też obejmować inne poufne informacje istniejące w zabezpieczonych archiwach lub w Centrum Archiwów i Dokumentacji Parlamentu Europejskiego (CARDOC).

10.3. Wydział ds. informacji poufnych będzie odpowiadał w imieniu autora za poinformowanie adresatów dokumentu o zmianie klauzuli, a ci są z kolei odpowiedzialni za poinformowanie o zmianie dalszych adresatów, do których przesłali dokument lub dla których wykonali jego kopię.

10.4. Odtajnienie nie wpływa na jakiegokolwiek oznaczenia, które mogą figurować na dokumencie.

10.5. Pierwotna klauzula naniesiona u góry i na dole każdej strony zostaje przekreślona. Pierwsza (tytułowa) strona dokumentu zostaje opatrzona pieczęcią i odnośnikiem wydziału ds. informacji poufnych.

10.6. Tekst odtajnionego dokumentu zostaje załączony do elektronicznej karty lub równoważnego systemu, w którym został on zarejestrowany.

10.7. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności i uczciwości osoby fizycznej lub interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej oraz w przypadku dokumentów sensytywnych zastosowanie ma art. 2 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 354/83.

10.8 Oprócz postanowień pkt. 10.1 do 10.7, zastosowanie mają następujące zasady:

- (a) w odniesieniu do dokumentów stron trzecich wydział ds. informacji poufnych skonsultuje się z zainteresowaną stroną trzecią przed przeprowadzeniem odtajnienia. Strona trzecia będzie miała osiem tygodni na przedstawienie uwag;
- (b) w odniesieniu do wyjątku z powodów dotyczących prywatności i uczciwości osoby fizycznej procedura odtajnienia uwzględni w szczególności zgodę osoby zainteresowanej, niemożność identyfikacji osoby zainteresowanej oraz fakt, że osoba ta już nie żyje;
- (c) w odniesieniu do wyjątku z powodów dotyczących interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej osoba zainteresowana może zostać powiadomiona za pomocą publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, z terminem czterech tygodni od daty tej publikacji na ewentualne uwagi.

Część 2 PROCEDURA SPRAWDZAJĄCA W ZAKRESIE BEZPIECZEŃSTWA

11. PROCEDURA SPRAWDZAJĄCA W ZAKRESIE POŚWIADCZENIA BEZPIECZEŃSTWA DLA POSŁÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

11.1. W związku z uprawnieniami i kompetencjami Parlamentu Europejskiego posłom do niego można udzielić dostępu do EUCI do poziomu klauzuli CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL włącznie, bez poświadczenia bezpieczeństwa. W przypadku informacji o klauzuli CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL podpisują oni uroczyste oświadczenie, że nie ujawnią treści tych informacji żadnej osobie trzeciej.

11.2. Warunkiem uzyskania dostępu do informacji o klauzulach TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET lub SECRET UE/ EU SECRET przez posłów do Parlamentu Europejskiego jest otrzymanie upoważnienia, zgodnie z procedurą określoną w pkt. 11.3 i 11.4.

11.3 Upoważnienie udzielne jest wyłącznie posłom do Parlamentu Europejskiego, w stosunku do których właściwe organy krajowe państw członkowskich przeprowadziły postępowania sprawdzające, zgodnie z procedurą określoną w pkt. 11.9 do 11.14. Przewodniczący odpowiada za udzielanie upoważnienia posłom.

11.4. Przewodniczący może udzielić upoważnienia po otrzymaniu opinii właściwych organów krajowych państw członkowskich, wydawanej na podstawie postępowania sprawdzającego zgodnie z procedurą określoną w pkt. 11.8 do 11.13.

11.5. Dyrekcja Parlamentu Europejskiego ds. bezpieczeństwa prowadzi aktualny wykaz wszystkich posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy uzyskali upoważnienie, w tym tymczasowe upoważnienie w rozumieniu pkt. 11.15.

11.6. Upoważnienie jest wydawane na okres pięciu lat lub na okres wykonywania obowiązków, w odniesieniu do których zostało przyznane, zależnie od tego który okres jest krótszy. Może natomiast zostać przedłużone zgodnie z procedurą określoną w pkt. 11.4.

11.7. Przewodniczący cofa upoważnienie gdy uzna, że istnieją ku temu uzasadnione przesłanki. Decyzja o cofnięciu upoważnienia jest przekazywana zainteresowanemu posłowi do Parlamentu Europejskiego, który może ubiegać się o wysłuchanie przez Przewodniczącego zanim cofnięcie wejdzie w życie, oraz właściwemu organowi krajowemu.

11.8. Postępowanie sprawdzające jest przeprowadzane przy udziale zainteresowanego posła do Parlamentu Europejskiego na wniosek Przewodniczącego. Postępowanie sprawdzające przeprowadza właściwy organ krajowy państwa członkowskiego, którego obywatelem jest zainteresowany poseł.

11.9. Jednym z wymogów postępowania sprawdzającego jest wypełnienie formularza osobowego przez posła do Parlamentu Europejskiego.

11.10. Przewodniczący określa w swoim wniosku do właściwych organów krajowych poziom klauzuli tajności niejawnych informacji, które mają być udostępnione zainteresowanemu posłowi do Parlamentu Europejskiego, tak aby mogły one przeprowadzić postępowanie sprawdzające w zakresie poświadczenia bezpieczeństwa.

11.11. Całe postępowanie sprawdzające w zakresie poświadczenia bezpieczeństwa prowadzone przez właściwe organy krajowe, wraz z uzyskanymi wynikami, powinno być zgodne z właściwymi regułami i przepisami obowiązującymi w danym państwie członkowskim, włączając te dotyczące odwołań.

11.12. W przypadku wydania pozytywnej opinii przez właściwe organy krajowe państwa członkowskiego Przewodniczący może udzielić upoważnienia zainteresowanemu posłowi do Parlamentu Europejskiego.

11.13. Negatywna opinia właściwych organów krajowych jest przekazywana zainteresowanemu posłowi do Parlamentu Europejskiego, który może ubiegać się o wysłuchanie przez Przewodniczącego. Przewodniczący, jeśli uzna to za konieczne, może zwrócić się do właściwych organów krajowych z wnioskiem o udzielenie dodatkowych wyjaśnień. W przypadku potwierdzenia negatywnej opinii nie udziela się upoważnienia.

11.14. Wszyscy posłowie do Parlamentu Europejskiego, którym przyznano upoważnienie w rozumieniu pkt. 11.3, w chwili przyznania upoważnienia, a następnie w regularnych odstępach czasu, otrzymują wszelkie niezbędne instrukcje dotyczące ochrony informacji niejawnych i środków zapewniających taką ochronę. Posłowie ci podpisują oświadczenie stwierdzające otrzymanie tych instrukcji.

11.15. W wyjątkowych okolicznościach Przewodniczący może udzielić posłowi do Parlamentu Europejskiego tymczasowego upoważnienia na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, obowiązującego do czasu zakończenia postępowania sprawdzającego określonego w pkt. 11.11, pod warunkiem że poinformował o takim zamiarze właściwe organy krajowe i że nie zgłosiły one sprzeciwu w ciągu miesiąca. Przyznane w ten sposób tymczasowe upoważnienia nie dają prawa dostępu do informacji opatrzonej klauzulą TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET.

12. PROCEDURA SPRAWDZAJĄCA W ZAKRESIE POŚWIADCZENIA BEZPIECZEŃSTWA DLA URZĘDNIKÓW PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I INNYCH PRACOWNIKÓW PARLAMENTU ZATRUDNIONYCH W GRUPACH POLITYCZNYCH

12.1. Dostęp do informacji niejawnych mogą posiadać wyłącznie urzędnicy Parlamentu Europejskiego i inni pracownicy Parlamentu zatrudnieni w grupach politycznych, którzy ze względu na swoje obowiązki oraz z uwagi na wymogi służbowe muszą posiadać wiedzę zawartą w takich informacjach.

12.2. Warunkiem uzyskania dostępu do informacji o klauzulach TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET, SECRET UE/ EU SECRET oraz CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL przez osoby określone w lit. 12.1 jest otrzymanie upoważnienia, zgodnie z procedurą określoną w pkt. 12.3 i 12.4.

12.3. Upoważnienie może być udzielone wyłącznie osobom, o których mowa w pkt. 12.1 w stosunku do których właściwe organy krajowe państw członkowskich (krajowe władze bezpieczeństwa) przeprowadziły postępowania sprawdzające, zgodnie z procedurą określoną w pkt. 12.9 do 12.14. Sekretarz Generalny odpowiada za udzielanie upoważnienia urzędnikom Parlamentu Europejskiego i innym pracownikom Parlamentu zatrudnionym w grupach politycznych.

12.4. Sekretarz Generalny może udzielić upoważnienia po otrzymaniu opinii właściwych organów krajowych państw członkowskich, wydawanej na podstawie postępowania sprawdzającego zgodnie z pkt 12.8 do 12.13.

12.5. Dykcja Parlamentu Europejskiego ds. bezpieczeństwa prowadzi aktualnego wykazu wszystkich stanowisk wymagających poświadczenia bezpieczeństwa, na podstawie informacji przekazywanych przez poszczególne departamenty Parlamentu Europejskiego, oraz wszystkich osób, które uzyskały upoważnienia, włącznie z upoważnieniami tymczasowymi w rozumieniu pkt. 12.15.

12.6. Upoważnienie jest wydawane na okres pięciu lat lub na okres wykonywania obowiązków, w związku z którymi zostało przyznane, zależnie od tego, który z nich jest krótszy. Może ono zostać przedłużone zgodnie z procedurą określoną w pkt. 12.4.

12.7. Sekretarz Generalny cofa upoważnienie gdy uzna, że istnieją ku temu uzasadnione przesłanki. Decyzja o cofnięciu upoważnienia jest przekazywana zainteresowanemu urzędnikowi Parlamentu Europejskiego lub innemu pracownikowi Parlamentu zatrudnionemu w grupach politycznych, który może ubiegać się o wysłuchanie przez Sekretarza Generalnego, zanim cofnięcie to wejdzie w życie, oraz właściwemu organowi krajowemu.

12.8. Postępowanie sprawdzające w zakresie poświadczenia bezpieczeństwa jest przeprowadzane przy udziale zainteresowanej osoby na wniosek Sekretarza Generalnego. Postępowanie sprawdzające przeprowadza właściwy organ krajowy państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba zainteresowana. Jeżeli krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze dopuszczają taką możliwość, właściwe organy krajowe mogą przeprowadzać postępowania sprawdzające w odniesieniu do osób niebędących obywatelami ich kraju, którym potrzebny jest dostęp do informacji opatrzonej klauzulą CONFIDENTIEL UE/ EU CONFIDENTIAL lub wyższej.

12.9. Jednym z wymogów postępowania sprawdzającego jest wypełnienie formularza osobowego przez zainteresowanego urzędnika Parlamentu Europejskiego lub innego pracownika Parlamentu zatrudnionego w zainteresowanej grupie politycznej.

12.10. Sekretarz Generalny określa w swoim wniosku do właściwych organów krajowych poziom klauzuli tajności informacji niejawnych, które mają być udostępnione zainteresowanej osobie, tak aby mogły one przeprowadzić postępowanie sprawdzające w zakresie poświadczenia bezpieczeństwa i wydać opinię dotyczącą stopnia upoważnienia, który mógłby zostać przyznany tej osobie.

12.11. Całe postępowanie sprawdzające w zakresie poświadczenia bezpieczeństwa prowadzone przez właściwe organy krajowe podlega, wraz z uzyskanymi wynikami, właściwym regulom i przepisom obowiązującym w danym państwie członkowskim, włączając te dotyczące odwołań.

12.12. W przypadku wydania pozytywnej opinii przez właściwe organy krajowe państwa członkowskiego Przewodniczący może udzielić upoważnienia zainteresowanej osobie.

12.13. Negatywna opinia właściwych organów krajowych jest przekazywana zainteresowanemu urzędnikowi Parlamentu Europejskiego lub innemu pracownikowi Parlamentu zatrudnionemu w zainteresowanej grupie politycznej, który może ubiegać się o wysłuchanie przez Sekretarza Generalnego. Sekretarz generalny, jeśli uzna to za konieczne, może zwrócić się do właściwych organów krajowych z wnioskiem o udzielenie dodatkowych wyjaśnień. W przypadku potwierdzenia negatywnej opinii nie można udzielić upoważnienia.

12.14. Wszyscy urzędnicy Parlamentu Europejskiego i inni pracownicy Parlamentu zatrudnieni w grupach politycznych, którym przyznano upoważnienie w rozumieniu pkt. 12.4 i 12.5, w chwili przyznania upoważnienia, a następnie w regularnych odstępach czasu, otrzymują wszelkie niezbędne instrukcje dotyczące ochrony informacji niejawnych i środków zapewniających taką ochronę. Ci urzędnicy i pracownicy podpisują oświadczenie stwierdzające otrzymanie tych instrukcji i zobowiązują się do ich przestrzegania.

12.15. W wyjątkowych okolicznościach Sekretarz Generalny może udzielić urzędnikowi Parlamentu Europejskiemu lub innemu pracownikowi Parlamentu zatrudnionemu w grupie politycznej tymczasowego upoważnienia na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, obowiązującego do czasu zakończenia postępowania sprawdzającego określonego w pkt. 12.11 niniejszej sekcji, pod warunkiem że poinformował o takim zamiarze właściwe organy krajowe i że

nie zgłosiły one sprzeciwu w ciągu miesiąca. Przyznane w ten sposób tymczasowe upoważnienia nie dają prawa dostępu do informacji opatrzonych klauzulą TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET.

ZAŁĄCZNIK IX

Zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski

Decyzja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r., dotycząca zasad wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski⁴⁸

Parlament Europejski, Rada i Komisja,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, a w szczególności art. 20 B,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 193,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a w szczególności art. 107 B,

a także mając na uwadze, co następuje:

należy ustalić szczegółowe zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski w poszanowaniu postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie;

tymczasowe komisje śledcze powinny dysponować środkami niezbędnymi do wykonywania ich zadań; ważne jest, by w tym celu państwa członkowskie, jak również instytucje i organy Wspólnot Europejskich, podjęły wszelkie środki w celu ułatwienia wykonywania tych zadań;

tajny oraz poufny charakter prac tymczasowych komisji śledczych musi być chroniony;

na wniosek jednej z trzech zainteresowanych instytucji przepisy dotyczące wykonywania uprawnień śledczych mogą zostać znowelizowane w świetle nabytego doświadczenia po zakończeniu bieżącej kadencji Parlamentu,

WSPÓLNIE POSTANAWIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Na podstawie art. 20 B Traktatu EWWiS, art. 193 Traktatu WE oraz art. 107 B Traktatu EWEA niniejsza decyzja określa zasady wykonywania uprawnień śledczych przez Parlament Europejski.

Artykuł 2

1. Na warunkach oraz w granicach określonych przez Traktaty wymienione w art. 1 oraz w ramach wykonywania swoich zadań, na wniosek jednej czwartej swoich członków Parlament Europejski może powołać tymczasową komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania w stosowaniu prawa wspólnotowego przez jedną z instytucji lub jeden z organów Wspólnot Europejskich, organy administracji publicznej jednego z państw członkowskich bądź przez osoby upoważnione przez prawo wspólnotowe do stosowania go.

Parlament Europejski określa skład oraz regulamin wewnętrzny tymczasowych komisji śledczych.

Decyzja o powołaniu tymczasowej komisji śledczej określająca w szczególności zadania komisji i termin złożenia sprawozdania, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Tymczasowa komisja śledcza pełni swoje funkcje w poszanowaniu kompetencji nadanych przez Traktaty instytucjom i organom Wspólnot Europejskich.

⁴⁸Dz.U. L 113 z 19.5.1995, str. 2.

Członkowie tymczasowej komisji śledczej i każda osoba, która wykonując swoje obowiązki powzięła wiadomość o faktach, informacjach, wiedzy, dokumentach lub przedmiotach objętych tajemnicą na mocy przepisów przyjętych przez państwo członkowskie lub jedną z instytucji Wspólnoty, są zobowiązani do zachowania tajemnicy w stosunku do każdej niepowołanej osoby oraz opinii publicznej, również po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków.

Posiedzenia i przesłuchania są jawne. Na wniosek jednej czwartej członków komisji śledczej, organów wspólnotowych lub krajowych bądź też w przypadku, gdy tymczasowa komisja śledcza rozpatruje informacje tajne, postępowanie odbywa się z wyłączeniem jawności. Świadkowie i biegli mają prawo do składania zeznań i przedstawiania opinii z wyłączeniem jawności.

3. Tymczasowa komisja śledcza nie może badać spraw, które są przedmiotem postępowania przed sądami krajowymi lub wspólnotowymi, dopóki postępowanie sądowe nie zostanie zakończone.

W terminie dwóch miesięcy od dnia publikacji dokonanej zgodnie z ust. 1, lub od powiadomienia Komisji o podniesionym przed tymczasową komisją śledczą zarzucie naruszenia prawa wspólnotowego przez państwo członkowskie, Komisja może poinformować Parlament Europejski, iż sprawa rozpatrywana przez tymczasową komisję śledczą jest przedmiotem wspólnotowego postępowania pozasądowego. W takim przypadku tymczasowa komisja śledcza podejmuje wszelkie niezbędne środki, by umożliwić Komisji pełne wykonywanie przyznaných jej przez Traktaty uprawnień.

4. Tymczasowa komisja śledcza kończy działalność wraz ze złożeniem sprawozdania w terminie określonym w momencie jej powołania, najpóźniej po upływie dwunastu miesięcy od daty jej powołania, a w każdym przypadku, wraz z upływem kadencji Parlamentu.

Parlament Europejski może dwukrotnie podjąć umotywowaną decyzję o przedłużeniu terminu dwunastu miesięcy o trzy miesiące. Decyzja ta jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

5. Tymczasowa komisja śledcza nie może zostać powołana lub zebrać się ponownie dla zbadania spraw, które były już przedmiotem postępowania tymczasowej komisji śledczej, jeżeli od złożenia sprawozdania dotyczącego tego postępowania lub od zakończenia działalności komisji nie minęło dwanaście miesięcy i jeżeli nie wyszły na jaw nowe fakty.

Artykuł 3

1. Tymczasowa komisja śledcza prowadzi postępowania niezbędne dla zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania przy stosowaniu prawa wspólnotowego, na określonych niżej warunkach.

2. Tymczasowa komisja śledcza może zwrócić się do instytucji lub organu Wspólnot Europejskich, albo do rządu jednego z państw członkowskich, o wyznaczenie ich członka do uczestnictwa w pracach komisji.

3. Na uzasadniony wniosek tymczasowej komisji śledczej zainteresowane państwa członkowskie, jak również instytucje lub organy Wspólnot Europejskich, wyznaczają urzędnika lub innego pracownika, którego upoważniają do wystąpienia przed tymczasową komisją śledczą, chyba że sprzeciwia się temu konieczność zachowania tajemnicy lub względy bezpieczeństwa publicznego lub narodowego wynikające z prawa Wspólnot lub państwa członkowskiego.

Wyznaczeni urzędnicy lub inni pracownicy wypowiadają się w imieniu rządu lub instytucji, które reprezentują oraz przestrzegają otrzymanych od nich instrukcji. Są oni związani przepisami wynikającymi z obowiązujących ich regulaminów.

4. Na wniosek tymczasowej komisji śledczej lub z własnej inicjatywy, władze państw członkowskich oraz instytucje lub organy Wspólnot Europejskich dostarczają komisji śledczej dokumenty niezbędne do wykonywania jej obowiązków, chyba że sprzeciwia się temu konieczność zachowania tajemnicy albo względy bezpieczeństwa publicznego lub narodowego wynikające z prawa Wspólnot lub państwa członkowskiego.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie uchybiają przepisom obowiązującym w państwach członkowskich zabraniającym urzędnikom występowania przed organami sądowymi lub przekazywania dokumentów.

Parlament Europejski jest informowany przez przedstawiciela upoważnionego do zaciągania zobowiązań w imieniu instytucji lub rządu zainteresowanego państwa członkowskiego o przeszkodzie wynikającej z konieczności zachowania tajemnicy ze względów bezpieczeństwa publicznego lub narodowego lub też z przepisów wymienionych w pierwszym akapicie.

6. Instytucje lub organy Wspólnot Europejskich nie udostępniają tymczasowej komisji śledczej dokumentów pochodzących z państwa członkowskiego bez wcześniejszego poinformowania tego państwa.

Dokumenty, o których mowa w ust. 5, nie są udostępniane bez zgody państwa członkowskiego.

7. Postanowienia ust. 3, 4 i 5 stosują się do osób fizycznych lub prawnych uprawnionych przez prawo wspólnotowe do jego stosowania.

8. Tymczasowa komisja śledcza może wezwać każdą osobę do złożenia zeznań, o ile jest to niezbędne do wypełnienia zadań komisji. Tymczasowa komisja śledcza informuje osobę, której nazwisko zostało wymienione w związku z okolicznościami postępowania, gdy fakt ten może wyrządzić jej szkodę. Komisja przesłuchuje tę osobę na jej wniosek.

Artykuł 4

1. Informacje uzyskane przez tymczasową komisję śledczą są przeznaczone wyłącznie do wypełnienia jej zadań i nie mogą być podawane do wiadomości publicznej, jeżeli zawierają informacje tajne lub poufne albo jeżeli wymieniają osoby z nazwiska.

Parlament Europejski podejmuje wszelkie środki administracyjne i prawne w celu ochrony tajnego i poufnego charakteru prac tymczasowych komisji śledczych.

2. Sprawozdanie tymczasowej komisji śledczej jest przedkładane Parlamentowi Europejskiemu, który może zdecydować o jego opublikowaniu, z zastrzeżeniem ust. 1.

3. Parlament Europejski może przekazywać instytucjom lub organom Wspólnot Europejskich oraz państwom członkowskim zalecenia przyjęte na podstawie sprawozdania tymczasowej komisji śledczej. Podmioty te wyciągają odpowiednie wnioski z otrzymanych zaleceń.

Artykuł 5

Wszelkie komunikaty w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji są przekazywane władzom państw członkowskich za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw przy Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji, powyższe zasady mogą zostać znowelizowane w świetle nabytego doświadczenia, po zakończeniu bieżącej kadencji Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

ZAŁĄCZNIK X

Rejestr służący przejrzystości

A Przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 5 do 8

Artykuł _

Przepustka uprawniająca do wstępu

1. Długoterminowa przepustka jest plastikową kartą ze zdjęciem jej posiadacza, jego nazwiskiem i imionami oraz nazwą przedsiębiorstwa, organizacji lub osoby, dla której pracuje.

W obrębie Parlamentu posiadacz przepustki jest obowiązany nosić ją stale w widocznym miejscu. Nieprzestrzeganie tego obowiązku może skutkować odebraniem przepustki.

Przepustki różnią się kształtem i kolorem od kart wstępu wydawanych gościom.

2. Ważność przepustek jest przedłużana, jeżeli ich posiadacze spełniają obowiązki określone w art. 9 ust. 6 Regulaminu.

Skargi poparte konkretnymi faktami i wchodzące w zakres stosowania kodeksu postępowania załączonego do porozumienia o utworzeniu rejestru służącego przejrzystości⁴⁹ są przekazywane wspólnemu sekretariatowi rejestru. Sekretarz generalny Parlamentu powiadamia kwestorów o decyzjach w sprawie wykreślenia z rejestru, a kwestorzy podejmują decyzję o odebraniu przepustki.

Decyzje, za pomocą których kwestorzy informują o odebraniu przepustki lub większej liczby przepustek, zawierają adresowane do posiadaczy przepustek albo organizacji, które reprezentują lub dla których pracują, wezwanie do zwrotu tych przepustek Parlamentowi w terminie 15 dni od dnia powiadomienia o tej decyzji.

3. Przepustki nie uprawniają w żadnym wypadku ich posiadaczy do uczestnictwa w posiedzeniach Parlamentu lub jego organów innych niż te, które są otwarte dla publiczności, oraz nie upoważniają w tym przypadku do odstępstw od zasad regulujących wstęp do instytucji, które stosują się do każdego obywatela Unii Europejskiej.

⁴⁹Zob. załącznik 3 do porozumienia ujętego w załączniku X część B.

B Porozumienie między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską w sprawie utworzenia rejestru służącego przejrzystości, dotyczącego organizacji i samozatrudnionych osób zaangażowanych w opracowanie i realizację polityki Unii Europejskiej⁵⁰.

I. Ustanowienie Rejestru służącego przejrzystości

1. Zgodnie ze swoim zobowiązaniem do przejrzystości strony niniejszego porozumienia postanawiają utworzyć i prowadzić wspólny rejestr – „Rejestr służący przejrzystości” (zwany dalej „rejestrem”) – w celu rejestrowania i kontrolowania organizacji i samozatrudnionych osób zaangażowanych w opracowanie i realizację polityki UE.

II. Zasady, na jakich opiera się rejestr

2. Rejestr jest utworzony i prowadzony w oparciu o istniejące systemy rejestracji ustanowione i uruchomione przez Parlament Europejski w 1996 r. oraz przez Komisję Europejską w czerwcu 2008 r., uzupełnione o prace właściwej wspólnej grupy roboczej Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej i o dostosowania dokonane w świetle pozyskanego doświadczenia i wkładu zainteresowanych stron ujętych w komunikacie Komisji Europejskiej z dnia 28 października 2009 r. zatytułowanym „Europejska inicjatywa na rzecz przejrzystości: rejestr grup interesu – rok później”⁵¹. Podejście to nie ma wpływu na cele Parlamentu Europejskiego wyrażone w jego rezolucji z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie określenia ram dla działalności grup interesu (lobbystów) w instytucjach europejskich⁵², dotyczącej tej kwestii, ani też nie przesądza o tych celach.

3. Rejestr jest utworzony i prowadzony zgodnie z ogólnymi zasadami prawa Unii, w tym z zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji.

4. Przy utworzeniu i prowadzeniu rejestru respektowane są prawa posłów do Parlamentu Europejskiego do sprawowania mandatu parlamentarnego bez ograniczeń, ponadto rejestr nie stanowi przeszkody w dostępie wyborców posłów do lokali Parlamentu Europejskiego.

5. Utworzenie i prowadzenie rejestru nie narusza uprawnień ani przywilejów stron niniejszego porozumienia, ani też nie ma wpływu na ich odpowiednie kompetencje organizacyjne

6. Strony niniejszego porozumienia dążą do traktowania wszystkich podmiotów zaangażowanych w podobną działalność w podobny sposób i do zapewnienia jednakowych warunków w zakresie rejestracji organizacji i samozatrudnionych osób zaangażowanych w opracowanie i realizację polityki UE.

III. Struktura rejestru

7. Rejestr obejmuje następujące elementy:

- (a) zestaw wytycznych dotyczących:
 - zakresu rejestru, rodzajów działalności podlegającej wpisowi do rejestru i wyjątków,
 - sekcji określających grupy podmiotów, które mogą się zarejestrować (załącznik 1),

⁵⁰Dz.U. L 191 z 22.7.2011, s. 29.

⁵¹COM(2009)0612.

⁵²Dz.U. C 271 E z 12.11.2009, s. 48.

- informacji wymaganych od rejestrujących się podmiotów, w tym wymogów dotyczących ujawniania informacji finansowych (załącznik 2);
- (b) kodeks postępowania (załącznik 3);
- (c) mechanizm składania skarg oraz środki mające zastosowanie w przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania, w tym procedura badania i rozpatrywania skarg (załącznik 4).

IV. Zakres rejestru

Rodzaje działalności objęte zakresem rejestru

8. Rejestr obejmuje wszelkie rodzaje działalności, oprócz wymienionych w części IV wyjątków, prowadzonej w celu wywarcia bezpośredniego lub pośredniego wpływu na procesy opracowywania lub realizacji polityki oraz podejmowania decyzji przez instytucje UE, bez względu na używane środki lub kanały komunikacyjne, na przykład zlecenie usług na zewnątrz, media, umowy z profesjonalnymi pośrednikami, ośrodki analityczne, platformy, fora, kampanie i inicjatywy obywatelskie. Powyższe rodzaje działalności obejmują między innymi: kontakty z posłami, urzędnikami lub innym personelem instytucji UE, opracowywanie, rozprawianie i przekazywanie pism, materiałów informacyjnych lub dokumentów do dyskusji lub zawierających stanowiska, organizowanie imprez, spotkań lub działań promocyjnych i imprez towarzyskich lub konferencji, na które wysyłane są zaproszenia do posłów, urzędników lub innego personelu instytucji UE. Do powyższych rodzajów działalności zalicza się również dobrowolny wkład w formalne konsultacje w sprawie planowanych aktów ustawodawczych lub innych aktów prawnych UE oraz w inne otwarte konsultacje i udział w tych konsultacjach.

9. Oczekuje się rejestracji ze strony wszelkich organizacji lub samozatrudnionych osób zaangażowanych w działalność wchodzącą w zakres rejestru, niezależnie od ich statusu prawnego⁵³

Rodzaje działalności wyłączone z zakresu rejestru

10. Z zakresu rejestru wyłączone są następujące rodzaje działalności:

- (a) działalność dotycząca doradztwa prawnego i innego rodzaju specjalistycznego doradztwa, o ile związana jest ona z podstawowym prawem klienta do sprawiedliwego procesu, w tym prawa do obrony w postępowaniu administracyjnym, taka jak działalność prowadzona przez prawników lub innych zaangażowanych w nią specjalistów. W zakres rejestru nie wchodzi następujące rodzaje działalności (niezależnie od konkretnych zaangażowanych stron): doradztwo i kontakty z organami publicznymi w celu dokładniejszego objaśnienia klientom ogólnego stanu prawnego, ich konkretnej sytuacji prawnej lub doradzenia im, czy konkretne kroki prawne lub administracyjne są właściwe lub dopuszczalne na mocy obowiązującego prawa; porady udzielane klientom, aby pomóc im w zagwarantowaniu zgodności ich działań z prawem; reprezentowanie w ramach procedury pojednawczej lub mediacyjnej mającej na celu uniknięcie skierowania sporu do sądu lub organu administracyjnego. Podejście to obowiązuje we wszystkich sektorach przemysłu w Unii Europejskiej i nie ogranicza się ono do pewnych szczególnych procedur (w zakresie konkurencji). Jeżeli dane przedsiębiorstwo i jego doradcy są zaangażowani jako strona w konkretną sprawę lub postępowanie sądowe lub administracyjne, wszelka działalność bezpośrednio

⁵³Nie oczekuje się wpisu do rejestru ze strony rządów państw członkowskich UE, rządów państw trzecich, międzynarodowych organizacji międzyrządowych ani ich misji dyplomatycznych.

związana z tą sprawą, która nie zmierza do zmiany istniejących ram prawnych, nie wchodzi w zakres rejestru;

- (b) działalność partnerów społecznych jako uczestników dialogu społecznego (związki zawodowe, stowarzyszenia pracodawców itd.) podczas wypełniania funkcji wyznaczonej dla nich w traktatach. Ma to zastosowanie odpowiednio do wszelkich podmiotów konkretnie wyznaczonych w traktatach do odgrywania roli instytucjonalnej;
- (c) działalność w odpowiedzi na bezpośrednie i indywidualne wnioski instytucji UE lub posłów do Parlamentu Europejskiego, takie jak jednorazowe lub regularne wnioski o udzielenie informacji faktycznych, udostępnienie danych lub przygotowanie ekspertyzy lub indywidualne zaproszenia do udziału w wysłuchaniach publicznych, do uczestnictwa w pracach komitetów konsultacyjnych lub innych podobnych forach.

Postanowienia szczególne

11. Kościoły i wspólnoty religijne nie są objęte rejestrem. Oczekuje się jednak rejestracji ze strony biur przedstawicielskich lub podmiotów prawa, biur i sieci utworzonych w celu ich reprezentowania w kontaktach z instytucjami UE, a także ich stowarzyszeń.

12. Partie polityczne nie są objęte rejestrem. Oczekuje się jednak rejestracji ze strony wszelkich organizacji stworzonych lub wspieranych przez partie, które są zaangażowane w działalność wchodzącą w zakres rejestru.

13. Władze lokalne, regionalne i gminne nie są objęte rejestrem. Oczekuje się jednak rejestracji ze strony biur przedstawicielskich lub podmiotów prawa, biur i sieci utworzonych w celu ich reprezentowania w kontaktach z instytucjami UE, a także ich stowarzyszeń.

14. Oczekuje się rejestracji ze strony sieci, platform i innych rodzajów kolektywnej działalności niemających statusu prawnego lub osobowości prawnej, lecz stanowiące faktycznie źródło zorganizowanego wpływu i zaangażowane w działalność wchodzącą w zakres rejestru. W takich przypadkach ich członkowie powinni wskazać w swoich szeregach jedną osobę jako ich osobę wyznaczoną do kontaktów, odpowiedzialną za stosunki z administracją rejestru.

15. Działalność, jaką należy wziąć pod uwagę do celów oświadczenia finansowego w rejestrze, to czynności skierowane do wszystkich instytucji, agencji i organów UE oraz ich członków, urzędników i innego personelu. Działalność ta obejmuje również czynności skierowane do organów państw członkowskich działających na szczeblu UE, zaangażowanych w procesy decyzyjne UE.

16. Zachęca się europejskie sieci, federacje, stowarzyszenia lub platformy do opracowania wspólnych przejrzystych wytycznych dla ich członków, w których wskazane są rodzaje działalności objęte zakresem rejestru. Oczekuje się podania do publicznej wiadomości tych wytycznych.

V. Zasady mające zastosowanie do rejestrujących się podmiotów

17. Poprzez zarejestrowanie się zainteresowane organizacje i osoby:

- zgadzają się na upublicznienie informacji dostarczanych przez nie w celu wpisania do rejestru;

- zobowiązują się do działania zgodnie z kodeksem postępowania i w odpowiednich przypadkach przedstawiają teksty wszelkich branżowych kodeksów postępowania, których zobowiązały się przestrzegać;
- gwarantują, że informacje dostarczone w celu wpisania do rejestru są prawidłowe;
- zgadzają się, aby wszelkie skargi przeciwko nim były rozpatrywane w oparciu o przepisy kodeksu postępowania stanowiącego podstawę tego rejestru;
- zgadzają się na zastosowanie wobec nich wszelkich środków przewidzianych w przypadku naruszenia kodeksu postępowania oraz uznają, że w przypadku nieprzestrzegania zasad zawartych w kodeksie postępowania mogą zostać wobec nich zastosowane środki przewidziane w załączniku 4;
- przyjmują do wiadomości, że strony niniejszego porozumienia, na wniosek i zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁵⁴, mogą być w obowiązku ujawnienia korespondencji i innych dokumentów dotyczących działalności rejestrujących się podmiotów.

VI. Środki mające zastosowanie w przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania

18. Nieprzestrzeganie kodeksu postępowania przez zarejestrowane podmioty lub ich przedstawicieli może prowadzić, w następstwie dochodzenia przeprowadzonego z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności i prawa do obrony, do zastosowania środków określonych w załączniku 4, takich jak zawieszenie wpisu w rejestrze lub skreślenie z rejestru oraz – tam, gdzie ma to zastosowanie – wycofanie przepustek do Parlamentu Europejskiego wydanych danym osobom, a także w odpowiednich przypadkach ich organizacjom. Decyzja o zastosowaniu takich środków może zostać opublikowana na stronie internetowej rejestru.

19. Każdy może złożyć skargę dotyczącą podejrzenia nieprzestrzegania kodeksu postępowania i popartą faktami zgodnie z procedurą określoną w załączniku 4.

VII. Wdrożenie

20. Sekretarze generalni Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej są odpowiedzialni za nadzór nad systemem oraz za wszystkie kluczowe aspekty jego funkcjonowania i za wspólną zgodą podejmują środki niezbędne do wdrożenia niniejszego porozumienia.

21. W celu wdrożenia systemu służby Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej ustanowią wspólną strukturę operacyjną, zwaną „wspólnym sekretariatem rejestru służącego przejrzystości”. W jego skład wejdzie grupa urzędników z Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej, na mocy uzgodnień pomiędzy właściwymi służbami. Działania wspólnego sekretariatu rejestru służącego przejrzystości są koordynowane przez kierownika działu w sekretariacie generalnym Komisji Europejskiej. Do zadań sekretariatu rejestru będzie należało wdrażanie środków podnoszących jakość zawartości rejestru.

22. Parlament Europejski będzie nadal odpowiedzialny za wydawanie i kontrolowanie długoterminowych przepustek umożliwiających wstęp do jego budynków. Takie przepustki będą wydawane jedynie osobom reprezentującym organizacje objęte obowiązkiem wpisu do rejestru lub pracującym dla takich organizacji, jeśli te organizacje lub osoby wpisały się do rejestru. Jednakże fakt wpisu nie oznacza automatycznego uprawnienia do wydania takich przepustek.

⁵⁴Dz.I. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

23. Chociaż system będzie obsługiwany wspólnie, strony niniejszego porozumienia mają pełną swobodę niezależnego wykorzystywania rejestru do własnych konkretnych celów, w tym do oferowania zachęt, takich jak przekazywanie zarejestrowanym podmiotom informacji o otwarciu konsultacji publicznych lub o organizacji wydarzeń.

24. Strony niniejszego porozumienia organizują odpowiednie szkolenia i projekty w zakresie komunikacji wewnętrznej, aby zwiększyć wiedzę o wspólnym rejestrze oraz o procedurze składania skarg wśród swoich członków i pracowników.

25. Strony niniejszego porozumienia podejmują odpowiednie środki zewnętrzne, aby zwiększyć wiedzę o rejestrze i promować jego wykorzystanie.

26. Na portalu internetowym „Europa” publikuje się szereg podstawowych statystyk uzyskanych z bazy danych rejestru i dostępnych za pomocą łatwej w obsłudze wyszukiwarki. Upubliczniona zawartość tej bazy danych będzie dostępna na żądanie w formatach elektronicznych, możliwych do odczytu maszynowego.

27. Po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi stronami sekretarze generalni Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej przedstawiają coroczne sprawozdanie z działania rejestru właściwym wiceprzewodniczącym Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej.

VIII. Udział innych instytucji i organów

28. Radę Europejską i Radę zaprasza się do przyłączenia się do rejestru. Pozostałe instytucje, organy i jednostki organizacyjne UE zachęca się do samodzielnego korzystania z tego systemu jako instrumentu referencyjnego na potrzeby własnych kontaktów z organizacjami i samozatrudnionymi osobami zaangażowanymi w tworzenie polityki UE i jej realizację.

IX. Postanowienia końcowe

29. Przejście od istniejących rejestrów stron niniejszego porozumienia do nowego wspólnego rejestru będzie przebiegać w czasie dwunastomiesięcznego okresu przejściowego, rozpoczynającego się w dniu uruchomienia wspólnego rejestru. Organizacje i osoby wpisane obecnie do jednego z systemów wzywa się do odnowienia ich wpisu we wspólnym systemie.

Po uruchomieniu wspólnego rejestru:

- zarejestrowane podmioty będą miały możliwość przeniesienia swojego istniejącego wpisu do wspólnego rejestru w wybranym przez siebie terminie, lecz najpóźniej w dniu odnowienia ich rejestracji w Komisji Europejskiej lub – w przypadku podmiotów zarejestrowanych wyłącznie w Parlamencie Europejskim – najpóźniej przed upływem okresu dwunastu miesięcy od tego uruchomienia;
- nowy wpis lub aktualizacja istniejących danych będzie możliwa jedynie we wspólnym rejestrze.

30. Wspólny rejestr podlega przeglądowi nie później niż dwa lata po pierwszym uruchomieniu.

Załącznik 1 : Rejestr służący przejrzystości – Organizacje i samozatrudnione osoby, zaangażowane w opracowanie i realizację polityki Unii Europejskiej

Sekcja I- Firmy konsultingowe/kancelarie prawne/samozatrudnieni konsultanci

- Podsekcja: Firmy konsultingowe

Cechy szczególne/uwagi: Firmy prowadzące na podstawie umowy działalność obejmującą lobbying, promocję, sprawy publiczne i stosunki z organami publicznymi

- Podsekcja: Kancelarie prawne

Cechy szczególne/uwagi: Kancelarie prawne prowadzące na podstawie umowy działalność obejmującą lobbying, promocję, sprawy publiczne i stosunki z organami publicznymi

- Podsekcja: Samozatrudnieni konsultanci

Cechy szczególne/uwagi: Samozatrudnieni konsultanci lub prawnicy prowadzący na podstawie umowy działalność obejmującą lobbying, promocję, sprawy publiczne i stosunki z organami publicznymi

Sekcja II- Lobbyści zatrudnieni przez przedsiębiorstwa i stowarzyszenia branżowe

- Podsekcja: Przedsiębiorstwa i grupy

Cechy szczególne/uwagi: Przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw (mające osobowość prawną lub nie) prowadzące na własny rachunek i we własnym imieniu działalność obejmującą lobbying, promocję, sprawy publiczne i stosunki z organami publicznymi

- Podsekcja: Stowarzyszenia branżowe, przemysłowe i zawodowe
- Podsekcja: Związki zawodowe
- Podsekcja: Inne podobne organizacje

Sekcja III- Organizacje pozarządowe

- Podsekcja: Organizacje pozarządowe, platformy i sieci itp.

Cechy szczególne/uwagi: Organizacje nienastawione na zysk (mające osobowość prawną lub nie) niezależne od władz publicznych, partii politycznych lub organizacji handlowych. Obejmuje fundacje, organizacje charytatywne itp..

Sekcja IV- Ośrodki analityczne, instytucje naukowe i badawcze

- Podsekcja: Ośrodki analityczne i instytucje badawcze

Cechy szczególne/uwagi: Specjalistyczne ośrodki analityczne i instytucje badawcze zajmujące się działaniami i polityką Unii Europejskiej

- Podsekcja: Instytucje naukowe

Cechy szczególne/uwagi: Instytucje, których głównym celem jest kształcenie, lecz zajmujące się również działaniami i polityką Unii Europejskiej

Sekcja V- Organizacje reprezentujące kościoły i wspólnoty religijne (NB: Rejestr nie dotyczy samych kościołów.)

- Podsekcja: Organizacje reprezentujące kościoły i wspólnoty religijne

Cechy szczególne/uwagi: Podmioty prawa, biura lub sieci prowadzące działalność przedstawicielską

Sekcja VI- Organizacje reprezentujące władze lokalne, regionalne i gminne, inne podmioty publiczne lub mieszane itd. (NB: Rejestr nie dotyczy samych organów władzy.)

- Podsekcja: Lokalne, regionalne i gminne organy władzy (na szczeblu niższym od krajowego)

Cechy szczególne/uwagi: Podmioty prawa, biura przedstawicielskie, stowarzyszenia i sieci utworzone, aby reprezentować lokalne, regionalne i gminne organy władzy (na szczeblu niższym od krajowego)

- Podsekcja: Inne podmioty publiczne lub mieszane itp..

Cechy szczególne/uwagi: Obejmuje inne organizacje publiczne lub mieszane (publiczno-prywatne).

Załącznik 2 : Informacje wymagane od rejestrujących się podmiotów

I. INFORMACJE OGÓLNE I PODSTAWOWE

- nazwa(-y) organizacji, adres, numer telefonu, adres elektroniczny, strona internetowa;
- a) tożsamość osoby prawnie odpowiedzialnej za organizację i (b) nazwisko dyrektora organizacji lub jej kierownika lub partnera zarządzającego lub, jeśli ma to zastosowanie, głównej osoby wyznaczonej do kontaktów w związku z działalnością objętą rejestrem; nazwiska osób, dla których zwrócono się o przepustki do budynków Parlamentu Europejskiego⁵⁵;
- liczba osób (członków, pracowników itp.) zajmujących się działalnością podlegającą rejestrowi;
- cele/uprawnienia – dziedziny zainteresowania – rodzaje działalności – kraje, w których prowadzona jest działalność – przynależność do sieci – ogólne informacje objęte zakresem stosowania rejestru;
- w stosownych przypadkach: liczba członków (osób lub organizacji).

II. INFORMACJE SZCZEGÓŁOWE

A. DZIAŁALNOŚĆ

Główne wnioski ustawodawcze, których dotyczyły w poprzednim roku działania rejestrujących się podmiotów wchodzące w zakres rejestru służącego przejrzystości.

B. INFORMACJE FINANSOWE

Wszystkie dostarczone informacje finansowe powinny obejmować pełny rok działalności i odnosić się do ostatniego zamkniętego roku obrotowego w dniu wpisu do rejestru lub przedłużenia wpisu.

Podwójne liczenie nie jest wykluczone: oświadczenia finansowe sporządzone przez firmy konsultingowe lub kancelarie prawne dotyczące ich klientów (lista i skala) nie zwalniają tych klientów z ujęcia tej działalności umownej w ich własnych oświadczeniach, aby ich wysiłek finansowy nie został oszacowany zbyt nisko.

- Firmy konsultingowe/kancelarie prawne/samozatrudnieni konsultanci (sekcja I załącznika 1): muszą zostać podane szczegółowe informacje o obrotach związanych z działalnością objętą rejestrem, a także informacje dotyczące rangi ich klientów według następującej skali:

Obroty w EUR: 0 – 499 999 – Przedział w EUR: 50 000

Obroty w EUR: 500 000 – 1 000 000 – Przedział w EUR: 100 000

⁵⁵Rejestrujące się podmioty zostaną poproszone pod koniec procesu rejestracji o podanie tych informacji, które zostaną przekazane Parlamentowi Europejskiemu. Nazwiska osób, którym przyznano przepustki, zostaną automatycznie wpisane do systemu na podstawie aktualizacji i informacji z Parlamentu Europejskiego po wydaniu przez Parlament Europejski decyzji o przyznaniu przepustki. Rejestracja nie pociąga za sobą automatycznego uprawnienia do otrzymania przepustki do Parlamentu Europejskiego.

Obroty w EUR: > 1 000 000 – Przedział w EUR: 250 000.

- Lobbyści zatrudnieni przez przedsiębiorstwa i stowarzyszenia handlowe/branżowe (sekcja II załącznika 1): muszą zostać podane szacowane koszty działalności objętej rejestrem
- Organizacje pozarządowe, ośrodki analityczne, instytucje naukowe i badawcze – organizacje reprezentujące kościoły i wspólnoty religijne – organizacje reprezentujące władze lokalne, regionalne i gminne, inne podmioty publiczne lub mieszane itp. (Sekcje III-VI załącznika 1): musi zostać wskazany łączny budżet wraz z zestawieniem głównych źródeł finansowania

Dodatkowo, dla wszystkich rejestrujących się podmiotów: kwota i źródło środków finansowych otrzymanych od instytucji unijnych w ostatnim zamkniętym roku finansowym, według stanu z dnia rejestracji lub odnowienia.

Załącznik 3 : Kodeks postępowania

W stosunkach z instytucjami Unii Europejskiej oraz ich członkami, urzędnikami i innym personelem, zarejestrowane podmioty:

- (a) zawsze podają nazwisko i nazwę podmiotu lub podmiotów, dla których pracują lub które reprezentują; oświadczają, jakie interesy, cele lub zamiary promują, a w stosownych przypadkach określają, jakich klientów lub członków reprezentują;
- (b) nie uzyskują ani nie próbują uzyskać informacji lub decyzji w nieuczciwy sposób lub za pomocą niewłaściwego nacisku lub nieodpowiedniego postępowania;
- (c) w stosunkach z osobami trzecimi nie wspominają o żadnym formalnym związku z UE lub jakąkolwiek inną instytucją unijną i nie przedstawiają skutków wpisu do rejestru w taki sposób, by wprowadzić w błąd osoby trzecie lub urzędników lub inny personel UE;
- (d) dbają o to, aby informacje, jakich dostarczają przy wpisie do rejestru, a następnie w ramach swojej działalności objętej rejestrem, były, wedle ich najlepszej wiedzy, pełne, aktualne i niewprowadzające w błąd;
- (e) nie sprzedają osobom trzecim kopii dokumentów otrzymanych od jakiejkolwiek instytucji unijnej;
- (f) nie nakłaniają członków instytucji UE, urzędników lub innego personelu UE, asystentów ani stażystów tych członków do naruszania przepisów i zasad postępowania, jakim podlegają;
- (g) jeżeli zatrudniają byłych urzędników lub inny były personel UE lub byłych asystentów lub byłych stażystów członków instytucji UE, przestrzegają spoczywającego na tych osobach obowiązku stosowania się do przepisów i wymogów dotyczących poufności, jakim podlegają;
- (h) przestrzegają wszelkich przepisów dotyczących praw i obowiązków byłych posłów do Parlamentu Europejskiego i byłych członków Komisji Europejskiej;
- (i) informują wszelkie reprezentowane przez siebie osoby o spoczywających na nich obowiązkach w stosunku do instytucji unijnych;

Osoby reprezentujące podmioty, które zarejestrowały się w Parlamencie Europejskim, aby otrzymać nieprzenaszalną przepustkę imienną umożliwiającą im wstęp do pomieszczeń Parlamentu Europejskiego, lub pracujące dla tych podmiotów:

- (j) ściśle przestrzegają przepisów art. 9 Regulaminu Parlamentu Europejskiego oraz przepisów załącznika X, a także przepisów załącznika I art. 2 akapit drugi⁵⁶ do Regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- (k) upewniają się, że wszelka pomoc objęta przepisami załącznika I art. 2⁵⁷ Regulaminu Parlamentu Europejskiego jest zgłaszana do przewidzianego w tym celu rejestru;

⁵⁶Nowy art. 5 załącznika I do Regulaminu.

⁵⁷Nowy art. 32 ust. 2 Regulaminu i nowy art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. g) załącznika I do Regulaminu.

- (1) aby uniknąć ewentualnego konfliktu interesów, uzyskują uprzednią zgodę zainteresowanego posła/zainteresowanych posłów w odniesieniu do jakiegokolwiek stosunku umownego z asystentem posła lub jego zatrudnienia, a następnie zgłaszają to do rejestru.

ANNEX 4 Procedura dochodzenia i rozpatrywania skarg

Etap 1: Składanie skarg

1. Skargi można składać za pomocą standardowego formularza znajdującego się na stronie internetowej rejestru. Formularz ten obejmuje informacje o zarejestrowanym podmiocie, którego dotyczy skarga, nazwisko i dane kontaktowe składającego skargę oraz opis skargi wraz z, co do zasady, dokumentami i innymi materiałami uzasadniającymi skargę. Skargi złożone anonimowo nie są rozpatrywane.
2. W skardze wskazuje się przepis lub przepisy kodeksu postępowania, które zdaniem składającego skargę zostały naruszone. Skargi dotyczące danych zawartych w rejestrze są rozpatrywane jako zarzuty naruszenia lit. d) kodeksu postępowania⁵⁸.
3. Składający skargę musi co do zasady załączyć dokumenty lub inne materiały na poparcie skargi.

Etap 2: Decyzja o dopuszczalności

4. Wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości:
 - (a) sprawdza, czy przedstawione dowody – dokumenty, inne materiały lub osobiste oświadczenia – wystarczająco uzasadniają skargę; aby być dopuszczalnymi, dowody powinny co do zasady pochodzić od zarejestrowanego podmiotu, którego dotyczy skarga, lub z dokumentu wystawionego przez osobę trzecią;
 - (b) na podstawie takiego sprawdzenia podejmuje decyzję o dopuszczalności skargi;
 - (c) jeśli uzna skargę za dopuszczalną, rejestruje skargę i wyznacza termin (20 dni roboczych) na podjęcie decyzji w sprawie zasadności skargi.
5. Jeżeli skarga zostanie uznana za niedopuszczalną, informuje się o tym składającego skargę na piśmie zawierającym uzasadnienie decyzji. Jeżeli skarga zostanie uznana za dopuszczalną, przeprowadza się dochodzenie zgodnie z przedstawioną poniżej procedurą.

Etap 3: Dochodzenie

6. Po rejestracji skargi wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości informuje na piśmie zarejestrowany podmiot o skardze, która go dotyczy, oraz o jej treści i zwraca się do tego podmiotu o przedstawienie w terminie 10 dni roboczych wyjaśnień, argumentów lub innych dowodów na obronę.
7. Wszystkie informacje zebrane w trakcie dochodzenia są rozpatrywane przez wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości.
8. Wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości może postanowić o wysłuchaniu zarejestrowanego podmiotu, którego dotyczy skarga, lub składającego skargę.

Etap 4: Decyzja w sprawie skargi

9. Jeżeli w trakcie dochodzenia okaże się, że skarga nie jest uzasadniona, wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości informuje obie strony o decyzji w tej sprawie. Jeżeli skarga jest

⁵⁸Zgodnie z tą lit. d) rejestrujące się podmioty w swoich stosunkach z instytucjami UE i ich członkami, urzędnikami i innym personelem „dbają o to, aby informacje, jakich dostarczają przy wpisie do rejestru, a następnie w ramach swojej działalności objętej rejestrem, były, wedle ich najlepszej wiedzy, pełne, aktualne i niewprowadzające w błąd”.

uzasadniona, zarejestrowany podmiot może zostać tymczasowo zawieszony w rejestrze w oczekiwaniu na podjęcie kroków w celu rozwiązania problemu (zob. ustępy 11-14 poniżej) lub można wobec niego zastosować środki takie jak długoterminowe zawieszenie wpisu do rejestru lub skreślenie z rejestru, a, w stosownym przypadku, wycofanie przepustki umożliwiającej wstęp do Parlamentu Europejskiego (zob. etap 6 i 7 poniżej).

Etap 5: Środki mające zastosowanie w przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania

10. Środki, jakie można zastosować w przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania, są zróżnicowane: od tymczasowego zawieszenia do skreślenia z rejestru (zob. tabela poniżej).

11. Jeżeli zostanie dowiedzione, że dane figurujące w rejestrze są nieprawidłowe lub niepełne, rejestrujący się podmiot otrzyma wniosek o ich korektę w terminie ośmiu tygodni, w trakcie którego jego wpis do rejestru jest zawieszony. W tym okresie nie odbiera się przepustki umożliwiającej wstęp do Parlamentu Europejskiego, jeżeli dany podmiot ją posiada.

12. Jeżeli zarejestrowany podmiot skoryguje dane w terminie ośmiu tygodni, wskazanym w ust. 11, jego wpis do rejestru staje się ponownie ważny. Jeżeli ten podmiot nie podejmie działań w terminie ośmiu tygodni, wskazanym w ust. 11, można zastosować w stosunku do niego odpowiedni środek.

13. Jeżeli zarejestrowany podmiot zwróci się o przedłużenie terminu do korekty informacji zgodnie z ust. 11 i uzasadni swój wniosek w wystarczający sposób, okres zawieszenia może zostać przedłużony.

14. W przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania z innych powodów, wpis do rejestru danego podmiotu może zostać zawieszony na okres ośmiu tygodni, w trakcie których Parlament Europejski i Komisja Europejska podejmują ostateczną decyzję o ewentualnym zastosowaniu danego środka lub środków.

15. Ewentualnej decyzji o skreśleniu zarejestrowanego podmiotu z rejestru towarzyszy zakaz ponownego wpisu do rejestru przez okres jednego roku lub dwóch lat.

Etap 6: Decyzja o zastosowaniu danego środka

16. Właściwe służby Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej sporządzają wspólnie projekt decyzji o zastosowaniu danego środka i przekazują go sekretarzom generalnym obu instytucji w celu podjęcia ostatecznej decyzji. Informuje się o tym właściwych wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej.

17. Wspólny sekretariat rejestru służącego przejrzystości bezzwłocznie informuje obie strony (składającego skargę i zarejestrowany podmiot, którego dotyczy skarga) o podjętym środku i stosuje go.

Etap 7: Odebranie (w stosownym przypadku) przepustki umożliwiającej wstęp do Parlamentu Europejskiego

18. W przypadku gdy decyzja o skreśleniu z rejestru pociąga za sobą odebranie przepustki lub przepustek umożliwiającej(-ych) wstęp do Parlamentu Europejskiego, Sekretarz Generalny Parlamentu Europejskiego przekazuje tę decyzję właściwemu kvestorowi, kierując do niego wniosek o zezwolenie na odebranie takiej przepustki (takich przepustek) będących w posiadaniu danej organizacji lub osoby.

19. Do zarejestrowanego podmiotu kieruje się wniosek o zwrot wszystkich lub niektórych przepustek do PE w terminie 15 dni.

Tabela środków mających zastosowanie w przypadku nieprzestrzegania kodeksu postępowania

Stopień nieprzestrzegania kodeksu 1: Niezamierzone niezastosowanie się do przepisów, niezwłocznie skorygowane

Środek: Pisemne upomnienie zawierające fakty i sposób ich naprawienia

Wpisanie środka do rejestru: Nie

Wycofanie przepustki do PE: Nie

Stopień nieprzestrzegania kodeksu 2: Umyślne niezastosowanie się do kodeksu wymagające zmiany postępowania lub korekta informacji w rejestrze w przewidzianym terminie

Środek: Tymczasowe zawieszenie na maksymalny okres sześciu miesięcy lub do czasu wykonania wymaganych działań korygujących w wyznaczonym terminie

Wpisanie środka do rejestru: Tak, przez okres zawieszenia

Wycofanie przepustki do PE: Nie

Stopień nieprzestrzegania kodeksu 3: Stałe nieprzestrzeganie kodeksu (brak zmiany postępowania/brak korekty informacji w przewidzianym terminie)

Środek: Skreślenie z rejestru na okres jednego roku

Wpisanie środka do rejestru: Tak

Wycofanie przepustki do PE: Tak

Stopień nieprzestrzegania kodeksu 4: Poważne, umyślne nieprzestrzeganie kodeksu

Środek: Skreślenie z rejestru na okres dwóch lat

Wpisanie środka do rejestru: Tak

Wycofanie przepustki do PE: Tak

ZAŁĄCZNIK XI

Wykonywanie zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich

A. Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie postanowień i ogólnych warunków wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich⁵⁹

Parlament Europejski,

uwzględniając Traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie, a w szczególności art. 195 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz 107 D ust. 4 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając opinię Komisji,

uwzględniając akceptację Rady,

a także mając na uwadze, co następuje:

postanowienia i ogólne warunki pełnienia funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich powinny być określone zgodnie z postanowieniami Traktatów ustanawiających Wspólnotę Europejskie;

należy określić warunki składania skarg do Rzecznika Praw Obywatelskich oraz relacje między wykonywaniem zadań przez Rzecznika a postępowaniem sądowym lub administracyjnym;

Rzecznik Praw Obywatelskich, który może także działać z inicjatywy własnej, musi dysponować wszelkimi środkami niezbędnymi dla właściwego wykonywania swoich zadań; w tym celu instytucje i organy wspólnotowe są zobowiązane dostarczać Rzecznikowi Praw Obywatelskich wszelkich informacji, których zażąda, z zastrzeżeniem obowiązku nieujawniania informacji przez Rzecznika; dostęp do dokumentów lub informacji niejawnych, w szczególności do dokumentów sensytywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁶⁰, następuje zgodnie z zasadami bezpieczeństwa zainteresowanej instytucji lub zainteresowanego organu Wspólnoty; zgodnie z pierwszym akapitem art. 3 ust. 2 instytucje lub organy przekazujące niejawne informacje lub dokumenty powiadamiają Rzecznika Praw Obywatelskich o takim utajnieniu; do celów realizacji przepisów określonych w pierwszym akapicie art. 3 ust. 2 Rzecznik Praw Obywatelskich uzgadnia wcześniej z zainteresowaną instytucją lub zainteresowanym organem warunki postępowania z dokumentami lub informacjami niejawnymi lub z innymi informacjami objętymi obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. w przypadku, gdy Rzecznik Praw Obywatelskich nie otrzyma żądanej pomocy, informuje o tym Parlament Europejski, który podejmuje odpowiednie działania;

należy ustanowić procedury działania w sytuacjach, gdy dochodzenie Rzecznika Praw Obywatelskich ujawni przypadki niewłaściwego administrowania; należy także ustanowić przepisy dotyczące składania przez Rzecznika Praw Obywatelskich całościowego sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu na zakończenie każdej sesji rocznej;

Rzecznik Praw Obywatelskich oraz jego pracownicy zobowiązani są do zachowania dyskrecji co do wszelkich informacji, które uzyskali w ramach wykonywania swoich obowiązków; jednakże Rzecznik informuje właściwe organy w przypadkach, gdy w trakcie prowadzonego dochodzenia

⁵⁹Przyjęta przez Parlament dnia 9 marca 1994 r. (Dz.U. L 113 z 4.5.1994, str. 15), zmieniona jego decyzjami z dnia 14 marca 2002 r. (Dz.U. L 92 z 9.4.2002, str. 13) oraz z dnia 18 czerwca 2008 r. (Dz.U. L 189 z 17.7.2008, str. 25).

⁶⁰Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 145 z 31.5.2001, str. 43).

poweźmie wiadomość o faktach, które jego zdaniem mogą pociągać za sobą odpowiedzialność karną;

przepisy umożliwiające współpracę między Rzecznikiem Praw Obywatelskich a podobnymi organami istniejącymi w niektórych państwach członkowskich powinny zostać ustanowione zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi;

do Parlamentu należy mianowanie Rzecznika Praw Obywatelskich na początku każdej kadencji parlamentarnej na okres jej trwania spośród osób, które są obywatelami Unii oraz dają wszelkie gwarancje niezależności i kompetencji;

należy określić warunki zakończenia wykonywania funkcji przez Rzecznika Praw Obywatelskich;

Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje funkcje w sposób w pełni niezależny, zgodnie ze ślubowaniem złożonym przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przy obejmowaniu obowiązków; należy określić rodzaje działalności niepołączalne z wykonywaniem funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich oraz wynagrodzenie, przywileje i immunitety Rzecznika;

należy ustanowić przepisy dotyczące wspomagających Rzecznika Praw Obywatelskich urzędników i pracowników sekretariatu oraz jego budżetu; siedzibą Rzecznika Praw Obywatelskich jest siedziba Parlamentu Europejskiego;

do Rzecznika Praw Obywatelskich należy przyjęcie przepisów wykonawczych do niniejszej decyzji; należy również ustanowić niektóre przepisy przejściowe dotyczące pierwszego Rzecznika Praw Obywatelskich, który zostanie mianowany po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej;

POSTANAWIA, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Niniejsza decyzja określa postanowienia i ogólne warunki wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie art. 195 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz art. 107 D ust. 4 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje zadania w poszanowaniu uprawnień nadanych przez Traktaty instytucjom i organom wspólnotowym.

3. Rzecznik Praw Obywatelskich nie może brać udziału w postępowaniach sądowych ani kwestionować zasadności orzeczeń sądowych.

Artykuł 2

1. Na warunkach i w ramach określonych w powyższych Traktatach, Rzecznik Praw Obywatelskich przyczynia się do ujawniania przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji i organów wspólnotowych z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji wykonujących swoje funkcje sądowe, a także wydaje zalecenia w celu jego zaprzestania. Działalność jakichkolwiek innych organów lub osób nie może być przedmiotem skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich.

2. Każdy obywatel Unii oraz każda osoba fizyczna i prawna, mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę na terenie państwa członkowskiego Unii, może bezpośrednio lub za pośrednictwem członka Parlamentu Europejskiego złożyć skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącą przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych, z wyłączeniem Trybunału Sprawiedliwości oraz Sądu Pierwszej Instancji wykonujących swoje funkcje sądowe. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje właściwy organ lub instytucję niezwłocznie po otrzymaniu skargi.

3. Skarga powinna umożliwić stwierdzenie tożsamości osoby, która ją złożyła oraz przedmiotu skargi. Skarżący może żądać, aby skarga została zakwalifikowana jako poufna.
4. Skarga musi zostać złożona w terminie dwóch lat od daty powzięcia przez skarżącego informacji o faktach będących przedmiotem skargi. Jej złożenie musi być poprzedzone odpowiednimi działaniami administracyjnymi wobec instytucji i organów, których dotyczy.
5. Rzecznik Praw Obywatelskich może doradzić wnoszącemu skargę, aby skierował ją do innego organu.
6. Złożenie skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich nie ma wpływu na bieg terminów do wnoszenia środków odwoławczych w postępowaniu sądowym i administracyjnym.
7. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich orzekł o niedopuszczalności skargi albo zaprzestał jej rozpatrywania z powodu toczącego się lub zakończonego postępowania sądowego dotyczącego zarzutów podniesionych w skardze, wyniki dotychczasowego postępowania Rzecznika są rejestrowane bez dalszych czynności.
8. Skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące stosunku pracy między instytucjami i organami Wspólnot a ich urzędnikami lub innymi pracownikami są dopuszczalne jedynie wówczas, gdy zainteresowany wyczerpał możliwości składania zażaleń i skarg przewidziane w wewnętrznych przepisach administracyjnych, w szczególności procedury określone w art. 90 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego oraz gdy upłynął termin udzielenia odpowiedzi przez organ lub instytucję.
9. Rzecznik Praw Obywatelskich niezwłocznie informuje skarżącego o działaniach podjętych w związku ze skargą.

Artykuł 3

1. Rzecznik Praw Obywatelskich z inicjatywy własnej lub w wyniku skargi wszczyna wszelkie dochodzenia, które uzna za uzasadnione, w celu wyjaśnienia jakichkolwiek podejrzeń o niewłaściwe administrowanie w działaniach instytucji lub organów wspólnotowych. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje o dochodzeniu zainteresowaną instytucję lub organ, które mogą przekazywać mu wszelkie użyteczne uwagi.
2. Instytucje i organy Wspólnoty zobowiązane są dostarczyć Rzecznikowi Praw Obywatelskich wszelkie informacje, których od nich żądał, oraz umożliwić mu dostęp do odpowiednich akt. Dostęp do dokumentów lub informacji niejawnych, w szczególności do dokumentów sensorywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, następuje zgodnie z zasadami bezpieczeństwa zainteresowanej instytucji lub zainteresowanego organu Wspólnoty.

Zgodnie z poprzednim akapitem instytucje lub organy przekazujące niejawne informacje lub dokumenty powiadamiają Rzecznika Praw Obywatelskich o takim utajnieniu.

Do celów realizacji przepisów określonych w pierwszym akapicie Rzecznik Praw Obywatelskich uzgadnia wcześniej z zainteresowaną instytucją lub zainteresowanym organem warunki postępowania z dokumentami lub informacjami niejawnymi lub z innymi dokumentami objętymi obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej.

Instytucje i organy wspólnotowe udostępniają dokumenty pochodzące z państw członkowskich, opatrzone na podstawie przepisów ustawowych lub wykonawczych klauzulą tajności, wyłącznie za uprzednią zgodą tego państwa.

Inne dokumenty pochodzące z państw członkowskich są udostępniane przez instytucje i organy wspólnotowe po poinformowaniu państwa członkowskiego.

W obu przypadkach, zgodnie z art. 4, Rzecznik Praw Obywatelskich nie może ujawniać treści tych dokumentów.

Urzednicy oraz inni pracownicy instytucji i organów wspólnotowych są zobowiązani do składania zeznań na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich. Są wówczas związani odpowiednimi postanowieniami regulaminu pracowniczego, w szczególności tajemnicą służbową.

3. Na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich złożony za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw państw członkowskich przy Wspólnotach Europejskich, organy państw członkowskich są zobowiązane do dostarczania mu wszelkich informacji, które mogą posłużyć do wyjaśnienia przypadków niewłaściwego administrowania w instytucjach lub organach wspólnotowych, chyba że informacje te objęte są przepisami ustawowymi lub wykonawczymi dotyczącymi zachowania tajemnicy lub zakazującymi ich przekazywania. Jednakże w ostatnim przypadku, zainteresowane państwo członkowskie może zezwolić Rzecznikowi na zapoznanie się z treścią tych informacji pod warunkiem, że zobowiąże się on do nieujawniania ich treści.

4. W przypadku gdy pomoc, której żądał Rzecznik Praw Obywatelskich, nie zostanie mu udzielona, informuje on Parlament Europejski, który podejmuje odpowiednie środki.

5. W miarę możliwości Rzecznik Praw Obywatelskich poszukuje wspólnie z zainteresowaną instytucją lub organem rozwiązania pozwalającego na wyeliminowanie niewłaściwego administrowania i na pozytywne rozstrzygnięcie skargi.

6. Jeżeli Rzecznik Praw Obywatelskich ujawni przypadek niewłaściwego administrowania, przedkłada on zainteresowanej instytucji lub organowi projekty zaleceń. Instytucja lub organ w terminie trzech miesięcy przekazuje Rzecznikowi szczegółową opinię.

7. Rzecznik Praw Obywatelskich przekazuje następnie sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz zainteresowanej instytucji lub organowi. Sprawozdanie może zawierać zalecenia. Osoba, która złożyła skargę, jest informowana przez Rzecznika o wynikach dochodzenia, o opinii wyrażonej przez zainteresowaną instytucję lub organ, jak również o ewentualnych zaleceniach Rzecznika.

8. Na zakończenie każdej sesji rocznej Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie dotyczące wyników jego dochodzeń.

Artykuł 4

1. Rzecznik Praw Obywatelskich oraz jego personel, do których stosuje się art. 287 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 194 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, są zobowiązani do nierozpowszechniania informacji i dokumentów, z którymi zapoznali się w ramach przeprowadzanych dochodzeń. Osoby te są zobowiązane w szczególności nie ujawniać żadnych dokumentów ani informacji niejawnych dostarczonych Rzecznikowi Praw Obywatelskich, w szczególności dokumentów sensorywnych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ani dokumentów, które wchodzą w zakres zastosowania przepisów wspólnotowych dotyczących ochrony danych osobowych, ani też żadnych informacji, które mogłyby zaszkodzić skarżącemu lub każdej innej zainteresowanej osobie, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli w ramach prowadzonego dochodzenia Rzecznik Praw Obywatelskich powziął wiadomość o faktach, które jego zdaniem mogą pociągać za sobą odpowiedzialność karną, natychmiast informuje o tym, za pośrednictwem Stałych Przedstawicielstw Państw Członkowskich przy Wspólnotach Europejskich, właściwe organy krajowe, jak również w przypadku, gdy należy

to do jego kompetencji, właściwą instytucję, służbę lub właściwy organ Wspólnoty odpowiedzialny za zwalczanie nadużyć finansowych; w stosownym przypadku Rzecznik Praw Obywatelskich powiadamia również instytucję wspólnotową lub organ wspólnotowy, sprawujące władzę zwierzchnią nad urzędnikiem lub pracownikiem, którego dotyczy dana sprawa. Mogą one zastosować art. 18 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Rzecznik Praw Obywatelskich może także poinformować zainteresowaną instytucję lub organ wspólnotowy o niewłaściwym z punktu widzenia dyscyplinarnego postępowaniu jednego z podlegających im urzędników lub pracowników.

Artykuł 4a

Rzecznik Praw Obywatelskich i jego personel zajmują się wnioskami o publiczny dostęp do dokumentów innych niż te, o których mowa w art. 4 ust. 1, na warunkach i w granicach określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001.

Artykuł 5

1. Rzecznik Praw Obywatelskich może współpracować z podobnymi organami istniejącymi w niektórych państwach członkowskich, w poszanowaniu odpowiednich przepisów prawa krajowego, o ile może się to przyczynić do zwiększenia skuteczności jego dochodzeń oraz do zapewnienia lepszej ochrony praw i interesów osób składających skargi. Rzecznik nie może żądać tą drogą dokumentów, do których nie miałby dostępu na mocy art. 3.

2. W ramach swojego zakresu obowiązków określonego w art. 195 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i w art. 107 d Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz unikając powielania działań innych instytucji lub organów, Rzecznik Praw Obywatelskich może – na tych samych warunkach – współpracować z instytucjami i organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za promowanie i ochronę praw podstawowych.

Artykuł 6

1. Rzecznik Praw Obywatelskich jest mianowany po każdych wyborach do Parlamentu Europejskiego, na okres jego kadencji. Rzecznik Praw Obywatelskich może być mianowany ponownie.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich jest wybierany spośród osób, które są obywatelami Unii, korzystają z pełni praw cywilnych i politycznych, dają pełne gwarancje niezależności oraz spełniają warunki wymagane w kraju ich pochodzenia do sprawowania najwyższych stanowisk sądowych lub posiadają doświadczenie i uznane kompetencje do sprawowania urzędu Rzecznika Praw Obywatelskich.

Artykuł 7

1. Rzecznik Praw Obywatelskich kończy sprawowanie swoich funkcji wraz z upływem swojej kadencji, a także z powodu rezygnacji lub odwołania.

2. Z wyjątkiem odwołania go z urzędu, Rzecznik Praw Obywatelskich pełni swoje obowiązki do momentu wyznaczenia jego następcy.

3. W przypadku wcześniejszego zakończenia wykonywania funkcji przez Rzecznika Praw Obywatelskich, następcą zostaje mianowany w terminie trzech miesięcy od momentu wystąpienia wakatu, na okres pozostający do zakończenia kadencji Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 8

Rzecznik Praw Obywatelskich, który przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia, może zostać odwołany przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na żądanie Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 9

1. Rzecznik Praw Obywatelskich wykonuje swoje funkcje w sposób w pełni niezależny, w interesie ogólnym Wspólnot i obywateli Unii. W wykonywaniu swoich funkcji Rzecznik nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu lub innego organu oraz wstrzymuje się od wszelkich działań sprzecznych z charakterem jego funkcji.

2. Przy obejmowaniu funkcji Rzecznik Praw Obywatelskich uroczyście zobowiązuje się przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do całkowicie niezależnego i bezstronnego sprawowania swoich funkcji oraz do przestrzegania w trakcie kadencji i po jej zakończeniu zobowiązań, które z nich wynikają, a w szczególności obowiązku uczciwości i roztropności przy przyjmowaniu niektórych funkcji lub korzyści po zakończeniu mandatu.

Artykuł 10

1. Podczas swojej kadencji Rzecznik Praw Obywatelskich nie może sprawować żadnych innych funkcji politycznych lub administracyjnych oraz prowadzić żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej.

2. W kwestiach wynagrodzenia, dodatków i emerytury Rzecznik Praw Obywatelskich ma ten sam status co sędzia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

3. Art. 12-15 i art. 18 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich stosują się także do Rzecznika Praw Obywatelskich oraz urzędników i pracowników jego sekretariatu.

Artykuł 11

1. Rzecznik Praw Obywatelskich wspomagany jest przez sekretariat. Rzecznik Praw Obywatelskich mianuje osobę odpowiedzialną za sekretariat.

2. Urzędnicy i pracownicy sekretariatu Rzecznika Praw Obywatelskich podlegają regulaminom i przepisom stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich. Ich liczba jest ustalana co rok w ramach procedury budżetowej.

3. Wyznaczeni do pracy w sekretariacie Rzecznika Praw Obywatelskich urzędnicy Wspólnot Europejskich oraz państw członkowskich zostają oddelegowani w interesie służbowym, z gwarancją powrotu do macierzystej instytucji.

4. W kwestiach związanych z personelem, Rzecznik Praw Obywatelskich ma ten sam status co instytucje w rozumieniu art. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Artykuł 12

(uchylony)

Artykuł 13

Siedzibą Rzecznika Praw Obywatelskich jest siedziba Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 14

Rzecznik Praw Obywatelskich przyjmuje przepisy wykonawcze do niniejszej decyzji.

Artykuł 15

Pierwszy Rzecznik Praw Obywatelskich po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej zostaje mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji Parlamentu.

Artykuł 16

(uchylony)

Artykuł 17

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

B. Decyzja Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich ustanawiająca przepisy wykonawcze⁶¹

Artykuł 1

Definicje

W niniejszych przepisach wykonawczych termin:

- (a) „instytucja, której dotyczy skarga” oznacza instytucję lub organ wspólnotowy, który jest przedmiotem skargi lub dochodzenia podjętego z inicjatywy Rzecznika;
- (b) „Statut” oznacza przepisy i ogólne warunki wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich.
- (c) w odniesieniu do dokumentów i informacji "poufne" oznacza "nie ujawniać".

Artykuł 2

Przyjmowanie skarg

- 2.1. Skargi są identyfikowane, rejestrowane i numerowane w chwili ich przyjęcia.
- 2.2. Skarżącemu wysyła się potwierdzenie przyjęcia skargi wraz z oznaczeniem numeru rejestracyjnego skargi i urzędnika zajmującego się sprawą.
- 2.3. Petycja przekazana Rzecznikowi Praw Obywatelskich przez Parlament Europejski za zgodą wnioskodawcy traktowana jest jako skarga.
- 2.4. W uzasadnionych przypadkach i za zgodą skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich może przekazać skargę Parlamentowi Europejskiemu w celu jej rozpatrzenia jako petycji.
- 2.5. W uzasadnionych przypadkach i za zgodą skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich może przekazać skargę innym właściwym organom.

⁶¹Przyjęta dnia 8 lipca 2002 r. i zmieniona decyzjami Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 5 kwietnia 2004 r. i 3 grudnia 2008 r.

Artykuł 3

Dopuszczalność skarg

3.1. Na podstawie kryteriów określonych w Traktacie i Statucie Rzecznik Praw Obywatelskich ustala, czy skarga wchodzi w zakres jego kompetencji i jeśli tak, to czy jest dopuszczalna; przed podjęciem decyzji Rzecznik może zażądać od skarżącego dostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów.

3.2. Jeśli skarga nie wchodzi w zakres kompetencji Rzecznika lub nie została zakwalifikowana jako dopuszczalna, Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę. Informuje on skarżącego o swojej decyzji wraz z uzasadnieniem. Rzecznik może poradzić skarżącemu zwrócenie się do innych organów.

Artykuł 4

Dochodzenie w sprawie dopuszczalnych skarg

4.1. Rzecznik Praw Obywatelskich podejmuje decyzję, czy istnieją dostateczne podstawy uzasadniające podjęcie dochodzenia w sprawie dopuszczalnej skargi.

4.2. W razie braku dostatecznych podstaw uzasadniających wszczęcie dochodzenia Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę i informuje o tym fakcie skarżącego. Rzecznik może również powiadomić o sprawie zainteresowaną instytucję.

4.3. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że istnieją dostateczne podstawy uzasadniające wszczęcie dochodzenia, informuje o tym skarżącego i instytucję, której skarga dotyczy. Rzecznik przekazuje instytucji kopię skargi i wzywa ją do złożenia opinii w określonym terminie, który na ogół wynosi maksymalnie trzy miesiące. Wezwanie skierowane do instytucji może określać, które aspekty skargi lub zagadnienia powinny zostać omówione w opinii.

4.4. Opinia nie powinna zawierać żadnych informacji ani dokumentów, które instytucja uznała za poufne.

4.5. Instytucja, której dotyczy skarga może zażądać ujawnienia niektórych części swojej opinii jedynie skarżącemu. Instytucja dokona wyraźnego oznaczenia części, o których mowa powyżej i przedstawi uzasadnienie swojego żądania.

4.6 Rzecznik Praw Obywatelskich wysyła opinię instytucji do skarżącego. Skarżący ma możliwość zgłosić Rzecznikowi swoje uwagi w określonym terminie, który na ogół wynosi maksymalnie jeden miesiąc.

4.7 Jeżeli Rzecznik uzna to za stosowne, przeprowadzi dalsze dochodzenie. Punkty 4.3 - 4.6 dotyczą dalszych dochodzeń biorąc pod uwagę, że okres czasu na udzielenie odpowiedzi przez instytucję, której dotyczy skarga zwykle wynosi miesiąc.

4.8 W stosownym przypadku Rzecznik może skorzystać z uproszczonego postępowania w celu uzyskania szybkiego rozwiązania.

4.9 Wraz z zakończeniem dochodzeń Rzecznik zamyka sprawę wydając decyzję z uzasadnieniem informując przy tym skarżącego i instytucję, której skarga dotyczy.

Artykuł 5

Uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia

5.1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w Statucie, Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od instytucji i organów wspólnotowych oraz organów państw członkowskich dostarczenia w stosownym terminie informacji lub dokumentów na potrzeby prowadzonego dochodzenia. Wszelkie informacje lub dokumenty uznane przez nie za poufne powinny być wyraźnie oznaczone.

5.2. Rzecznik Praw Obywatelskich może dokonać kontroli akt instytucji, której skarga dotyczy. Instytucja, której dotyczy skarga dokona jasnego oznaczenia dokumentów w aktach, które uważa za poufne. Rzecznik może zrobić kopie całych akt lub określonych dokumentów w nich zawartych. Rzecznik informuje skarżącego o przeprowadzeniu kontroli.

5.3. Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od urzędników lub innych pracowników instytucji lub organów wspólnotowych złożenia zeznań na warunkach określonych w Statucie. Rzecznik może podjąć decyzję o utajnieniu procedury składania dowodów.

5.4. Rzecznik Praw Obywatelskich może zażądać od instytucji i organów wspólnotowych poczynienia przygotowań dla celów przeprowadzania przez niego dochodzenia na miejscu.

5.5. Rzecznik Praw Obywatelskich może zlecić wykonanie badań lub ekspertyz, które uważa za niezbędne dla powodzenia prowadzonego dochodzenia.

Artykuł 6

Rozwiązania polubowne

6.1. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich znajdzie dowody niewłaściwego administrowania, we współpracy z instytucją, której skarga dotyczy, podejmie on jak najszerszej zakrojone działania mające na celu znalezienie polubownego rozwiązania eliminującego niewłaściwe administrowanie i satysfakcjonujące skarżącego.

6.2. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uważa, że współpraca z instytucją, której dotyczy skarga była skuteczna, zamyka sprawę podejmując decyzję z uzasadnieniem. O podjętej decyzji informuje skarżącego i instytucję, której dotyczy skarga.

6.3. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że polubowne rozwiązanie sprawy jest niemożliwe lub że próby znalezienia polubownego rozwiązania są nieskuteczne, wówczas albo zamyka sprawę podejmując decyzję z uzasadnieniem, która może zawierać krytyczną uwagę albo sporządza sprawozdanie zawierające zalecenia wstępne.

Artykuł 7

Uwagi krytyczne

7.1. Rzecznik Praw Obywatelskich udziela krytycznej uwagi, jeśli uzna, że:

- (a) instytucja, której skarga dotyczy, nie jest już w stanie dłużej wyeliminować zaistniałego przypadku niewłaściwego administrowania, oraz
- (b) przypadek niewłaściwego administrowania nie ma skutków o charakterze ogólnym.

7.2. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę z uwagą krytyczną informuje o tym skarżącego i instytucję, której dotyczy skarga.

Artykuł 8

Sprawozdania i zalecenia

8.1. Rzecznik Praw Obywatelskich sporządza sprawozdanie z zaleceniami wstępnymi dla instytucji, której dotyczy skarga, jeśli uzna, że:

- (a) instytucja, której dotyczy skarga, może wyeliminować zaistniały przypadek niewłaściwego administrowania, albo
- (b) przypadek niewłaściwego administrowania powoduje skutki o charakterze ogólnym.

8.2. Rzecznik Praw Obywatelskich wysyła egzemplarz swojego sprawozdania oraz zalecenia wstępne do instytucji, której dotyczy skarga oraz do skarżącego.

8.3. Instytucja, której dotyczy skarga, przekazuje Rzecznikowi Praw Obywatelskich szczegółową opinię w terminie trzech miesięcy. Opinia ta może zawierać akceptację decyzji Rzecznika oraz określać środki podjęte w celu wdrożenia zaleceń wstępnych.

8.4. Jeśli Rzecznik Praw Obywatelskich uzna, że szczegółowa opinia nie jest satysfakcjonująca, może sporządzić specjalne sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego w związku ze stwierdzonym przypadkiem niewłaściwego administrowania. Sprawozdanie może zawierać zalecenia. Rzecznik wysyła egzemplarz sprawozdania instytucji, której dotyczy skarga oraz skarżącemu.

Artykuł 9

Dochodzenie z własnej inicjatywy

9.1. Rzecznik Praw Obywatelskich może zdecydować o podjęciu dochodzenia z własnej inicjatywy.

9.2. Uprawnienia Rzecznika w związku z prowadzonym z własnej inicjatywy dochodzeniem są takie same, jak w przypadku dochodzenia podjętego na skutek wniesienia skargi.

9.3. Procedura stosowana w trakcie dochodzenia podjętego w wyniku wniesienia skargi jest analogicznie stosowana w trakcie dochodzenia podjętego przez Rzecznika z własnej inicjatywy.

Artykuł 10

Kwestie proceduralne

10.1. Na wniosek skarżącego Rzecznik Praw Obywatelskich zobowiązany jest do zakwalifikowania skargi jako poufnej. Jeśli Rzecznik uważa, że konieczna jest ochrona interesów skarżącego lub strony trzeciej, może on z własnej inicjatywy zakwalifikować skargę jako poufną.

10.2. Jeśli Rzecznik uzna to za stosowne, może podjąć działania umożliwiające rozpatrzenie danej skargi w pierwszeństwie przed innymi.

10.3. W przypadku wszczęcia postępowania sądowego dotyczącego sprawy będącej przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez Rzecznika, Rzecznik zamyka sprawę. Dotychczasowe wyniki dochodzenia zostają złożone do akt i nie podejmuje się żadnych dalszych działań.

10.4. Rzecznik Praw Obywatelskich informuje właściwe władze krajowe i, odpowiednio, instytucję lub organ wspólnotowy o wszelkich sprawach podlegających prawu karnemu, o jakich dowiedział się w trakcie prowadzonego dochodzenia. Rzecznik Praw Obywatelskich może

ponadto poinformować instytucję lub organ wspólnotowy o faktach, które jego zdaniem mogą uzasadniać wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Artykuł 11

Sprawozdania składane Parlamentowi Europejskiemu

11.1. Rzecznik Praw Obywatelskich składa Parlamentowi Europejskiemu roczne sprawozdanie z ogółu swojej działalności, zawierające także wyniki prowadzonych przez siebie dochodzeń.

11.2. Oprócz sprawozdań specjalnych, o których mowa w art. 8.4 powyżej, Rzecznik Praw Obywatelskich może także przedstawić Parlamentowi Europejskiemu inne specjalne sprawozdania, jeśli jego zdaniem prowadzą one do wypełnienia obowiązków Rzecznika określonych w Traktatach i Statucie.

11.3. Sprawozdanie roczne i sprawozdania specjalne Rzecznika Praw Obywatelskich mogą zawierać zalecenia, które jego zdaniem przyczyniają się do wypełnienia obowiązków Rzecznika określonych w Traktatach i Statucie.

Artykuł 12

Współpraca z rzecznikami praw obywatelskich i podobnymi instytucjami w państwach członkowskich

Rzecznik Praw Obywatelskich może współpracować z rzecznikami praw obywatelskich i innymi podobnymi instytucjami w państwach członkowskich w celu zwiększenia skuteczności zarówno prowadzonego przez siebie dochodzenia, jak i postępowania prowadzanego przez rzeczników praw obywatelskich i podobne instytucje w państwach członkowskich oraz w celu skuteczniejszego zabezpieczenia praw i interesów zgodnie z prawem Unii Europejskiej i Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 13

Prawo skarżącego do wglądu w akta

13.1. Z zastrzeżeniem postanowień art. 13.3, skarżący jest uprawniony do wglądu w akta Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczące jego skargi.

13.2. Skarżący może na miejscu skorzystać z prawa wglądu w akta. Może on zażądać od Rzecznika dostarczenia kopii całych akt lub określonych dokumentów z akt.

13.3. Skarżący nie będzie miał dostępu do:

- (a) dokumentów lub informacji uzyskanych na mocy artykułu 5.1 or 5.2 powyżej, które zostały przekazane Rzecznikowi jako poufne;
- (b) dowodów udzielonych w poufności zgodnie z art. 5.3 powyżej.

Artykuł 14

Publiczny dostęp do dokumentów przechowywanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich

14.1. Do dokumentów niezwiązanych z dochodzeniami przechowywanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich zagwarantowany jest publiczny dostęp z zastrzeżeniem takich samych

warunków i ograniczeń, jak określone w rozporządzeniu 1049/2001⁶² w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej.

14.2. Do dokumentów związanych z dochodzeniami może być zapewniony publiczny dostęp, pod warunkiem, że skarga nie została zakwalifikowana jako poufna na żądanie skarżącego lub przez Rzecznika na podstawie art. 10.1 powyżej. Dostęp nie zostanie udzielony do:

- (a) dokumentów lub informacji uzyskanych na mocy art. 5.1 lub 5.2 powyżej, które zostały przekazane Rzecznikowi jako poufne;
- (b) dowodów złożonych w poufności zgodnie z art. 5.3 powyżej;
- (c) tych części opinii i odpowiedzi odnoszących się do dalszych dochodzeń, które zgodnie z art.4.5 powyżej, na żądanie instytucji, której sprawy dotyczy, powinny zostać ujawnione jedynie skarżącemu. Wnioskodawca zostanie powiadomiony o podstawie żądania wysuniętego przez instytucję, której sprawa dotyczy.
- (d) dokumentu, którego ujawnienie zagroziłoby rzetelności prowadzonego dochodzenia.

14.3. Wnioski o dostęp do dokumentów należy składać w formie pisemnej (listownie, faksem lub pocztą elektroniczną) z dostatecznie precyzyjnymi informacjami umożliwiającymi identyfikację dokumentów.

14.4. Dostęp udzielany jest na miejscu lub poprzez dostarczenie kopii. Rzecznik Praw Obywatelskich może naliczyć uzasadnione opłaty za dostarczenie kopii. Metoda naliczania opłat jest objaśniona.

14.5. Decyzje dotyczące wniosków o udzielenie publicznego dostępu należy podjąć w terminie 15 dni roboczych licząc od dnia ich wpływu. W wyjątkowych sytuacjach ten okres czasu może być przedłużony o 15 dni roboczych; wnioskodawca jest powiadamiany z wyprzedzeniem o fakcie przedłużenia ze szczegółowym podaniem przyczyn.

14.6. W przypadku odmownego rozpatrzenia wniosku o dostęp do dokumentu – w całości lub w części – należy podać uzasadnienie odmowy.

Artykuł 15

Ustalenia odnoszące się do języków

15.1. Skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich można składać w dowolnym z języków Traktatu. Rzecznik nie ma obowiązku rozpatrywania skarg złożonych w innych językach.

15.2. Dochodzenie jest prowadzone przez Rzecznika w jednym języku Traktatu; w przypadku skargi – w języku, w którym jest złożona.

15.3. Rzecznik Praw Obywatelskich określa, które dokumenty mają być sporządzone w języku, w którym prowadzone jest postępowanie.

⁶²Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego oraz Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej (Dz.U. L 145 z 31.05.2001, s. 43).

Artykuł 16

Publikowanie sprawozdań

16.1. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zamieszcza w Dzienniku Urzędowym zawiadomienie o przyjęciu sprawozdania rocznego i sprawozdań specjalnych oraz wskazuje, w jaki sposób każda zainteresowana osoba może uzyskać dostęp do pełnej wersji tekstu dokumentu.

16.2. Wszelkie sprawozdania oraz streszczenia decyzji Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczących skarg poufnych są publikowane w formie uniemożliwiającej identyfikację tożsamości skarżącego.

Artykuł 17

Wejście decyzji w życie

17.1. Przepisy wykonawcze przyjęte dnia 16 października 1997 r. tracą moc.

17.2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

17.3. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego zostanie poinformowany o przyjęciu niniejszej decyzji. Stosowne zawiadomienie zostanie także opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

ZAŁĄCZNIK XII

Dochodzenia wewnętrzne w zakresie walki z przestępczością finansową, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot

Decyzja Parlamentu Europejskiego dotycząca warunków oraz trybu prowadzenia dochodzeń wewnętrznych w zakresie walki z przestępstwami finansowymi, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot⁶³

Parlament Europejski,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 199,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, a w szczególności art. 25,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a w szczególności art. 112,

uwzględniając Regulamin, a w szczególności art. 186 pkt c⁶⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady⁶⁵, jak również rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999 Rady⁶⁶, dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd do spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych, przewidują, że Urząd otwiera i prowadzi dochodzenia administracyjne w ramach instytucji, organów i organizacji utworzonych Traktatami WE i Euratom lub na ich podstawie;

w zakres odpowiedzialności Europejskiego Urzędu do spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych ustanowionego przez Komisję wchodzi, oprócz ochrony interesów finansowych, ogół działań związanych z ochroną interesów wspólnotowych przed nieprawidłowymi zachowaniami, które mogłyby zostać objęte postępowaniem administracyjnym lub karnym;

należy zwiększyć zasięg oraz skuteczność walki z przestępstwami finansowymi poprzez korzystanie z istniejących doświadczeń w dziedzinie dochodzeń administracyjnych;

w konsekwencji wszystkie instytucje, organy oraz organizacje, na podstawie swojej autonomii administracyjnej, powinny powierzyć Urzędowi prowadzenie wewnętrznych dochodzeń administracyjnych, mających na celu wykrycie poważnych uchybień związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych, które mogą stanowić naruszenie obowiązków urzędników lub innych pracowników Wspólnot, określonych w art. 11, art. 12 akapit drugi i trzeci, w art. 13, 14, 16 oraz w art. 17 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz przepisów stosujących się do pozostałych pracowników Wspólnot Europejskich (dalej określanych jako statut), szkodliwe dla interesów Wspólnot i podlegające postępowaniu dyscyplinarnemu, lub w określonych przypadkach postępowaniu karnemu, albo wykrycie poważnych uchybień, o których mowa w art. 22 statutu, lub naruszenia analogicznych obowiązków przez posłów lub pracowników Parlamentu Europejskiego, którzy nie podlegają przepisom statutu;

⁶³Przyjęta dnia 18 listopada 1999 r.

⁶⁴Obecnie art. 215 pkt c.

⁶⁵Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

⁶⁶Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 8.

dochodzenia muszą być prowadzone z poszanowaniem odpowiednich postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, a w szczególności protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów, tekstów przyjętych na ich podstawie i statutu;

dochodzenia muszą być prowadzone we wszystkich instytucjach, organach oraz organizacjach wspólnotowych na jednakowych warunkach, a powierzenie tego zadania Urzędowi nie narusza kompetencji własnych instytucji, organów i organizacji, ani nie ogranicza ochrony prawnej osób, których te dochodzenia dotyczą;

w oczekiwaniu na zmianę statutu powinny zostać ustalone praktyczne zasady, według których członkowie instytucji i organów, osoby kierujące nimi, jak i ich urzędnicy oraz inni pracownicy, udzielą pomocy w celu umożliwienia prawidłowego przebiegu dochodzeń wewnętrznych;

POSTANAWIA, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Obowiązek współpracy z Urzędem

Sekretarz Generalny, poszczególne działy, jak również każdy urzędnik lub inny pracownik Parlamentu Europejskiego są zobowiązani do ścisłej współpracy z pracownikami Urzędu oraz do udzielenia wszelkiej pomocy niezbędnej do przeprowadzenia dochodzenia. W tym celu udzielają oni pracownikom Urzędu wszelkich przydatnych informacji i wyjaśnień.

Z zastrzeżeniem odpowiednich postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie, szczególnie protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów, jak również przepisów przyjętych na ich podstawie, posłowie w pełni współpracują z Urzędem.

Artykuł 2

Obowiązek informowania

Każdy urzędnik lub inny pracownik Parlamentu Europejskiego, który powziął wiadomość o okolicznościach wskazujących na fakt dopuszczenia się przestępstwa finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innego nielegalnego działania na szkodę interesów Wspólnot lub też o poważnych uchybieniach w wykonywaniu obowiązków służbowych, mogących stanowić naruszenie obowiązków urzędników i innych pracowników Wspólnot, lub też pracowników, którzy nie podlegają regulaminowi, zagrożonych postępowaniem dyscyplinarnym, a w niektórych przypadkach karnym, niezwłocznie informuje o tym swojego przełożonego lub dyrektora generalnego, albo, jeżeli uzna to za właściwe, Sekretarza Generalnego lub bezpośrednio Urząd, w przypadku gdy uchybienie dotyczy urzędnika, innego pracownika, lub pracownika niepodlegającego regulaminowi, lub Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, w przypadku, gdy uchybienia dopuścił się poseł.

Przewodniczący, Sekretarz Generalny, dyrektorzy generalni oraz kierownicy działów Parlamentu Europejskiego niezwłocznie przekazują do Urzędu wszelkie znane im dowody wskazujące na zaistnienie nieprawidłowości, o których mowa w akapicie pierwszym.

Urzędnicy i inni pracownicy Parlamentu Europejskiego nie mogą być w żadnym wypadku przedmiotem niesprawiedliwego lub dyskryminującego traktowania z powodu ujawnienia informacji, o których mowa w pierwszym i drugim akapicie.

Posłowie, którzy powzięli wiadomość o okolicznościach, o których mowa w akapicie pierwszym, informują o tym Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego lub, jeżeli uznają to za właściwe, bezpośrednio Urząd.

Niniejszy artykuł stosuje się z zastrzeżeniem wymogów zachowania poufności, przewidzianych w przepisach prawnych lub w Regulaminie Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 3

Pomoc biura ochrony

Na wniosek dyrektora Urzędu biuro ochrony Parlamentu Europejskiego udziela pracownikom Urzędu pomocy w prowadzeniu dochodzeń.

Artykuł 4

Immunitet oraz prawo do odmowy zeznań

Zasady odnoszące się do immunitetu parlamentarnego oraz do prawa posłów do odmowy zeznań pozostają niezmienione.

Artykuł 5

Informowanie zainteresowanego

W przypadku zaistnienia prawdopodobieństwa osobistego udziału posła, urzędnika lub innego pracownika w danej sprawie, zainteresowany powinien zostać natychmiast poinformowany o tym fakcie, o ile nie wywoła to negatywnych konsekwencji dla dochodzenia. Jednakże, po zakończeniu dochodzenia, w żadnym wypadku nie mogą być sporządzane wnioski wymieniające z nazwiska posła, urzędnika lub innego pracownika Parlamentu Europejskiego, bez umożliwienia mu przedniego złożenia wyjaśnień na temat wszystkich dotyczących go faktów.

W przypadkach, gdy dla dobra dochodzenia wymagane jest zachowanie całkowitej tajemnicy oraz przeprowadzenie śledztwa należącego do kompetencji organów krajowych, obowiązek umożliwienia posłowi, urzędnikowi lub innemu pracownikowi Parlamentu Europejskiego złożenia wyjaśnień może zostać przesunięty w czasie, za zgodą Przewodniczącego, jeżeli chodzi o posła, lub za zgodą Sekretarza Generalnego, jeżeli chodzi o urzędnika lub innego pracownika.

Artykuł 6

Informacja o umorzeniu dochodzenia

Jeżeli po zakończeniu dochodzenia wewnętrznego podejrzanemu o udział w sprawie posłowi, urzędnikowi lub innemu pracownikowi Parlamentu Europejskiego nie zostanie postawiony żaden zarzut, dotyczące go dochodzenie wewnętrzne umarza się na mocy decyzji dyrektora Urzędu, który informuje o niej zainteresowanego na piśmie.

Artykuł 7

Uchylenie immunitetu

Wszelkie wnioski krajowych organów policyjnych lub sądowych, dotyczące uchylenia immunitetu sądowego urzędnika lub innego pracownika Parlamentu Europejskiego w związku z ewentualnymi przypadkami popełnienia przestępstwa finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innej nielegalnej działalności, są przekazywane dyrektorowi Urzędu w celu uzyskania opinii. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu dotyczy posła do Parlamentu Europejskiego, Urząd zostaje o tym poinformowany.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia przez Parlament Europejski.

ZAŁĄCZNIK XIII

Porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim i Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, zmienionej decyzją 2006/512/WE

Informowanie Parlamentu Europejskiego

1. Na mocy art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE⁶⁷ Komisja regularnie informuje Parlament Europejski o działaniach komitetów⁶⁸ w sposób zapewniający przejrzysty i skuteczny obieg dokumentów i pozwalający zidentyfikować przekazane informacje oraz poszczególne etapy procedury. W tym celu Parlament otrzymuje w tym samym czasie i na tych samych warunkach co członkowie komitetów projekty porządków obrad komitetów, propozycje środków wykonawczych przedłożone tym komitetom na mocy aktów podstawowych przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu, wyniki głosowań, streszczenia sprawozdań z posiedzeń oraz wykazy organów, do których należą członkowie komitetów, wyznaczeni przez państwa członkowskie.

Rejestr

2. Komisja utworzy rejestr zawierający wszystkie dokumenty przekazane Parlamentowi Europejskiemu⁶⁹. Parlament Europejski będzie posiadał bezpośredni dostęp do tego rejestru. Zgodnie z art. 7 ust. 5 decyzji 1999/468/WE dane bibliograficzne wszystkich dokumentów przesłanych do Parlamentu Europejskiego zostaną udostępnione publicznie.

3. Zgodnie ze zobowiązaniami pojętymi przez Komisję w jej oświadczeniu dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE⁷⁰ oraz po dokonaniu stosownych ustaleń technicznych rejestr przewidziany w ust. 2 umożliwi w szczególności:

- jednoznaczną identyfikację dokumentów podlegających tej samej procedurze i wszelkich zmian środka wykonawczego na poszczególnych etapach procedury;
- wskazanie etapu procedury oraz harmonogramu;
- jednoznaczne rozróżnienie między projektami środków otrzymanymi przez Parlament Europejski w tym samym czasie co członkowie komitetów zgodnie z prawem do informacji a ostatecznym projektem po wydaniu przez dany komitet opinii, który jest przekazywany Parlamentowi Europejskiemu;
- jednoznaczną identyfikację wszelkich zmian w stosunku do dokumentów przekazanych już Parlamentowi Europejskiemu.

4. Kiedy po okresie przejściowym rozpoczynającym się wraz z wejściem w życie niniejszego porozumienia Parlament Europejski i Komisja stwierdzą, że system funkcjonuje w sposób zadowalający, przekazywanie dokumentów Parlamentowi Europejskiemu odbywać się będzie w formie elektronicznego powiadomienia z podaniem łącza do rejestru, o którym mowa w ust. 2. Decyzja ta winna zostać podjęta w formie wymiany pism między przewodniczącymi obydwu

⁶⁷Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁶⁸Do celów niniejszego porozumienia termin „komitet” oznacza komitety ustanowione zgodnie z decyzją 1999/468/WE, chyba że wyraźnie zaznaczono, iż chodzi o inną komisję.

⁶⁹Planowanym terminem utworzenia rejestru jest 31 marca 2008 r.

⁷⁰Dz.U. L 171 z 22.7.2006, str. 21.

instytucji. W okresie przejściowym dokumenty będą przekazywane Parlamentowi Europejskiemu jako załączniki do korespondencji elektronicznej.

5. Ponadto Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi Europejskiemu, dla celów informacyjnych i na wniosek przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, projektów szczególnych środków mających na celu wykonanie aktów podstawowych, które, pomimo że nie zostały przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, mają szczególne znaczenie dla Parlamentu Europejskiego. Środki te zostają wprowadzone do rejestru, o którym mowa w ust. 2, z jednoczesnym powiadomieniem o tym fakcie Parlamentu Europejskiego.

6. Poza wnioskami z posiedzeń, o których mowa w ust. 1, Parlament Europejski może żądać dostępu do protokołów posiedzeń komitetów⁷¹. Komisja rozpatrzy każdy wniosek indywidualnie zgodnie z zasadami zachowania poufności określonymi w załączniku 1 do porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją⁷².

Dokumenty poufne

7. Dokumenty poufne będą przetwarzane zgodnie z wewnętrznymi procedurami administracyjnymi sporządzonymi przez każdą instytucję w celu zapewnienia niezbędnych gwarancji.

Rezolucje Parlamentu Europejskiego na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE

8. Na mocy art. 8 decyzji 1999/468/WE Parlament Europejski może oświadczyć w uzasadnionej rezolucji, że projekt środków wykonawczych do aktu podstawowego, przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w tym akcie podstawowym.

9. Parlament Europejski przyjmuje takie rezolucje zgodnie ze swoim Regulaminem, w okresie jednego miesiąca od daty otrzymania ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom danego komitetu.

10. Parlament Europejski i Komisja uznają za stosowne stałe określenie krótszego terminu w przypadku niektórych rodzajów pilnych środków wykonawczych, w sprawie których przez wzgląd na zasady należytego zarządzania konieczne jest podjęcie decyzji w krótszym terminie. Dotyczy to w szczególności niektórych rodzajów środków związanych z działaniem zewnętrznym, w tym pomocą humanitarną i nadzwyczajną, ochroną zdrowia i bezpieczeństwem, bezpieczeństwem transportu oraz odstąpieniem od zasad zamówień publicznych. Wspomniane rodzaje środków i obowiązujące terminy zostaną określone w porozumieniu między członkiem Komisji a przewodniczącym przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej. Porozumienie takie może zostać odwołane w dowolnym momencie przez którąkolwiek ze stron.

11. Z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w ust. 10, termin będzie krótszy w sprawach pilnych oraz w przypadku środków odnoszących się do codziennych spraw administracyjnych i/lub posiadających ograniczony termin ważności. Termin ten może być bardzo krótki w wyjątkowo pilnych sprawach, w szczególności uzasadnionych względami zdrowia publicznego. Właściwy członek Komisji określa stosowny termin oraz podaje jego uzasadnienie. W takich przypadkach Parlament Europejski może zastosować procedurę polegającą na przekazaniu kompetencji w zakresie stosowania art. 8 decyzji 1999/468/WE przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej, która w odpowiednim terminie może przestać odpowiedź Komisji.

⁷¹Patrz wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie T-188/97 Rothmans przeciwko Komisji [1999] Zb.Orz., str. II-2463.

⁷²Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, str. 123.

12. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy ust. 10 i 11, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych. Bezpośrednio po przedłożeniu wstępnego projektu środków członkom komitetu służby Komisji powiadomią sekretariat komisji parlamentarnej lub komisji parlamentarnych o ich pilnym charakterze oraz terminach, które będą obowiązywać po przedłożeniu ostatecznego projektu.

13. Po przyjęciu przez Parlament Europejski rezolucji, o której mowa w ust. 8, lub po odpowiedzi, o której mowa w ust. 11, właściwy członek Komisji informuje Parlament Europejski lub – w stosownych przypadkach – przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną o działaniach, które w związku z tym Komisja zamierza podjąć.

14. Dane, o których mowa w ust. 10-13, zostaną wprowadzone do rejestru.

Procedura regulacyjna połączona z kontrolą

15. W przypadkach, gdy zastosowanie ma procedura regulacyjna połączona z kontrolą, po głosowaniu w Komitecie Komisja poinformuje Parlament Europejski o obowiązujących terminach. Z zastrzeżeniem ust. 16 bieg tych terminów rozpoczyna się dopiero po otrzymaniu przez Parlament Europejski wszystkich wersji językowych.

16. W przypadku obowiązywania terminów krótszych (art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji 1999/468/WE) oraz w sprawach pilnych (art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE) bieg terminów rozpoczyna się w dniu otrzymania przez Parlament Europejski ostatecznego projektu środków wykonawczych w wersjach językowych przedłożonych członkom komitetu, chyba że przewodniczący komisji parlamentarnej wyrazi sprzeciw. W każdym przypadku Komisja podejmie starania w celu jak najszybszego przekazania Parlamentowi Europejskiemu wszystkich wersji językowych. Bezpośrednio po tym, jak służby Komisji przewidzą ewentualną konieczność przedłożenia komitetowi projektu środków, których dotyczy art. 5a ust. 5 lit. b) lub art. 5a ust. 6, w formie nieoficjalnej uprzedzą o tym fakcie sekretariat przedmiotowo właściwej komisji parlamentarnej lub przedmiotowo właściwych komisji parlamentarnych.

Usługi finansowe

17 Zgodnie z oświadczeniem Komisji dotyczącym art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE w odniesieniu do usług finansowych Komisja zobowiązuje się do:

- dopilnowania, aby na wniosek Parlamentu Europejskiego urzędnik Komisji przewodniczący posiedzeniom komitetu po każdym jego posiedzeniu informował Parlament Europejski o wszelkich dyskusjach na temat projektów środków wykonawczych, które zostały przedłożone temu komitetowi;
- udzielenia ustnej lub pisemnej odpowiedzi na wszelkie pytania dotyczące dyskusji na temat projektów środków wykonawczych przedłożonych danemu komitetowi.

Wreszcie, Komisja dopilnuje, aby zobowiązania podjęte na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 5 lutego 2002 r.⁷³ i potwierdzone na posiedzeniu plenarnym Parlamentu w dniu 31 marca 2004 r.⁷⁴ oraz zobowiązania, o których mowa w pkt 1-7 pisma komisarza Bolkesteina do przewodniczącego Komisji Gospodarczej i Monetarniej Parlamentu Europejskiego z dnia 2

⁷³Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 19.

⁷⁴Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 446 oraz pełny zapis sprawozdania (CRE) z posiedzenia plenarnego Parlamentu z dnia 31 marca 2004 r., część „Głosowanie”.

października 2001 r.⁷⁵, były przestrzegane w odniesieniu do całego sektora usług finansowych (w tym papierów wartościowych, banków, ubezpieczeń, emerytur oraz rachunkowości).

Kalendarz prac parlamentarnych

18. Z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie mają terminy krótsze, i z wyjątkiem spraw pilnych, przy przekazywaniu projektów środków wykonawczych na mocy niniejszego porozumienia Komisja uwzględni okres wakacji Parlamentu Europejskiego (zima, lato i wybory do Parlamentu Europejskiego), tak aby zapewnić Parlamentowi możliwość wykonywania jego prerogatyw w terminach, o których mowa w decyzji 1999/468/WE i w niniejszym porozumieniu.

Współpraca między Parlamentem Europejskim i Komisją

19. Obydwie instytucje wyrażają gotowość wzajemnej pomocy w celu zapewnienia pełnej współpracy w sprawach związanych ze szczególnymi środkami wykonawczymi. W tym celu nawiązane zostaną odpowiednie kontakty na szczeblu administracyjnym.

Poprzednie porozumienie

20. Porozumienie z 2000 r. między Parlamentem Europejskim a Komisją w sprawie procedur wprowadzania w życie decyzji Rady 1999/468/WE⁷⁶ zostaje niniejszym zastąpione. Parlament Europejski i Komisja uznają następujące porozumienia za nieważne i z tego powodu nieposiadające mocy prawnej, o ile ich to dotyczy: porozumienie Plumb/Delors z 1988 r., porozumienie Samland/Williamson z 1996 r. oraz *modus vivendi* z 1994 r.⁷⁷.

⁷⁵Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 83.

⁷⁶Dz.U. L 256 z 10.10.2000, str. 19.

⁷⁷Dz.U. C 102 z 4.4.1996, str. 1.

ZAŁĄCZNIK XIV

Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską⁷⁸

Parlament Europejski⁷⁹ i Komisja Europejska (zwane dalej „obiema instytucjami”),

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 295, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (zwane dalej „Traktatami”),
- uwzględniając porozumienia międzyinstytucjonalne oraz teksty regulujące stosunki pomiędzy obiema instytucjami,
- uwzględniając Regulamin Parlamentu⁸⁰, a w szczególności jego artykuły 105, 106 i 127 oraz załączniki VIII i XIV do niego,
- uwzględniając wydane wytyczne polityczne i odnośne oświadczenia złożone przez przewodniczącego-elekta Komisji w dniu 15 września 2009 r. i w dniu 9 lutego 2010 r., a także oświadczenia złożone przez poszczególnych kandydatów na członków Komisji w czasie ich przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi,

A. mając na uwadze, że traktat lizboński wzmacnia demokratyczną legitymację procesu decyzyjnego w Unii,

B. mając na uwadze, że obie instytucje przywiązują najwyższą wagę do skutecznej transpozycji i stosowania prawa Unii,

C. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe nie narusza uprawnień ani kompetencji Parlamentu, Komisji ani żadnej innej instytucji lub organu Unii, lecz ma na celu zapewnienie, że te uprawnienia i kompetencje są wykonywane w możliwie najskuteczniejszy i najbardziej przejrzysty sposób,

D. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe powinno być interpretowane zgodnie z ramami instytucjonalnymi, które zostały sformułowane w Traktatach,

E. mając na uwadze, że Komisja będzie należycie uwzględniać rolę przyznaną odpowiednio Parlamentowi i Radzie na mocy Traktatów, w szczególności w odniesieniu do podstawowej zasady równego traktowania określonej w pkt 9,

F. mając na uwadze, że należy dokonać aktualizacji porozumienia ramowego zawartego w maju 2005 r.⁸¹ i zastąpić je niniejszym tekstem,

przyjmują następujące porozumienie ramowe:

I. ZAKRES STOSOWANIA

1. W celu lepszego odzwierciedlenia nowego „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją obie instytucje przyjmują następujące środki w celu wzmocnienia odpowiedzialności politycznej i zasadności działań Komisji, rozszerzenia konstruktywnego

⁷⁸Dz.U. L 304 z 20.11.2010, str. 47.

⁷⁹Decyzja Parlamentu z dnia 20 października 2010 r.

⁸⁰Dz.U. L 44 z 15.2.2005, str. 1.

⁸¹Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, str. 125.

dialogu i poprawy przepływu informacji pomiędzy obiema instytucjami oraz ulepszenia współpracy dotyczącej procedur i planowania.

Przyjmują one również postanowienia szczególne dotyczące:

- spotkań Komisji z ekspertami krajowymi, jak określono w załączniku 1,
- przekazywania informacji poufnych Parlamentowi, jak określono w załączniku 2,
- prowadzenia negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, jak określono w załączniku 3, oraz
- programu prac Komisji, jak określono w załączniku 4.

II. ODPOWIEDZIALNOŚĆ POLITYCZNA

2. Po nominacji przez Radę Europejską kandydat na przewodniczącego Komisji przedstawi Parlamentowi wytyczne polityczne na okres swojej kadencji w celu umożliwienia merytorycznej wymiany poglądów z Parlamentem, zanim zostanie on wybrany w drodze głosowania.

3. Zgodnie z art. 106 Regulaminu Parlament konsultuje się z wybranym przewodniczącym Komisji w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem procedur związanych z zatwierdzeniem nowego składu Komisji. Parlament uwzględnia uwagi wyrażone przez wybranego przewodniczącego.

Kandydaci na członków Komisji zapewniają pełne ujawnienie wszelkich istotnych informacji zgodnie z obowiązkiem niezależności określonym w art. 245 TFUE.

Procedury są ukształtowane w sposób gwarantujący jawność, sprawiedliwość i spójność oceny całej desygnowanej Komisji.

4. Bez uszczerbku dla zasady kolegalności Komisji, każdy z członków Komisji ponosi odpowiedzialność polityczną za działania podejmowane w zakresie swoich kompetencji.

Przewodniczący Komisji ponosi całkowitą odpowiedzialność za stwierdzenie jakiegokolwiek konfliktu interesów, który uniemożliwiłby danemu członkowi Komisji pełnienie obowiązków.

Przewodniczący Komisji jest też odpowiedzialny za wszelkie dalsze działania podjęte w powyższych okolicznościach i niezwłocznie informuje o tym na piśmie przewodniczącego Parlamentu.

Udział członków Komisji w kampaniach wyborczych reguluje kodeks postępowania komisarzy.

Członkowie Komisji biorący aktywny udział w kampaniach wyborczych jako kandydaci w wyborach do Parlamentu Europejskiego powinni wziąć bezpłatny urlop wyborczy ze skutkiem od końca ostatniej sesji miesięcznej poprzedzającej wybory.

Przewodniczący Komisji w odpowiednim czasie informuje Parlament o swojej decyzji dotyczącej przyznania takiego urlopu, wskazując który członek Komisji przejmie stosowne obowiązki na czas trwania urlopu.

5. W przypadku gdy Parlament zwróci się do przewodniczącego Komisji o wycofanie poparcia wobec któregoś z członków Komisji, przewodniczący poważnie rozważy, czy zażądać rezygnacji tego członka zgodnie z art. 17 ust. 6 TUE; przewodniczący zażąda rezygnacji tego członka lub wyjaśni Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie najbliższej sesji miesięcznej.

6. W przypadku gdy konieczne staje się zastąpienie członka Komisji w okresie trwania jego kadencji zgodnie z art. 246 akapit drugi TFUE, przewodniczący Komisji poważnie rozważy wynik konsultacji z Parlamentem przed wyrażeniem zgody na decyzję Rady.

Parlament zapewnia jak najsprawniejszy przebieg swoich procedur, aby umożliwić przewodniczącemu Komisji poważne rozważenie opinii Parlamentu przed powołaniem nowego członka Komisji.

Podobnie, zgodnie z art. 246 akapit trzeci TFUE, w przypadku gdy okres pozostający do zakończenia kadencji Komisji jest krótki, przewodniczący Komisji poważnie rozważy stanowisko Parlamentu.

7. Jeżeli przewodniczący Komisji ma zamiar dokonać zmian w rozdziale obowiązków członków Komisji w trakcie kadencji Komisji zgodnie z art. 248 TFUE, informuje o tym Parlament w odpowiednim czasie, pozwalającym mu na przeprowadzenie odpowiedniej konsultacji parlamentarnej na temat tychże zmian. Decyzja przewodniczącego o dokonaniu zmian w rozdziale obowiązków może stać się skuteczna natychmiast.

8. Jeżeli Komisja proponuje zmianę kodeksu postępowania komisarzy, dotyczącą konfliktu interesów lub zachowania etycznego, zwróci się do Parlamentu o wydanie opinii.

III. KONSTRUKTYWNY DIALOG I PRZEPIY W INFORMACJI

(i) Przepisy ogólne

9. Komisja gwarantuje, że będzie stosować podstawową zasadę równego traktowania Parlamentu i Rady, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym.

10. W zakresie swoich kompetencji Komisja przyjmuje środki mające na celu szersze zaangażowanie Parlamentu, tak aby mogła ona w możliwie najszerszym zakresie uwzględniać jego opinie, w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

11. Wprowadza się szereg następujących rozwiązań w celu wdrożenia „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją:

- na wniosek Parlamentu przewodniczący Komisji będzie odbywać regularnie, co najmniej dwa razy w roku, posiedzenia z Konferencją Przewodniczących w celu przedyskutowania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
- przewodniczący Komisji będzie prowadzić regularny dialog z przewodniczącym Parlamentu w sprawie kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych. Dialog ten powinien również obejmować zaproszenia przewodniczącego Parlamentu do uczestniczenia w posiedzeniach kolegium komisarzy,
- przewodniczący Komisji lub wiceprzewodniczący ds. stosunków międzyinstytucjonalnych jest zapraszany do uczestniczenia w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji, gdy mają być omawiane szczegółowe kwestie związane z ustalaniem porządku obrad sesji plenarnej, stosunkami międzyinstytucjonalnymi między Parlamentem i Komisją oraz z problematyką ustawodawczą i budżetową,
- corocznie odbywają się spotkania z udziałem Konferencji Przewodniczących, Konferencji Przewodniczących Komisji i kolegium komisarzy w celu omówienia istotnych spraw, w tym przygotowania i wdrożenia programu prac Komisji,

- Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji w odpowiednim czasie informują Komisję o wynikach prowadzonych przez nie dyskusji mających wymiar międzyinstytucjonalny. Parlament informuje również Komisję wyczerpująco i regularnie o wynikach posiedzeń związanych z przygotowaniem sesji miesięcznych uwzględniając opinie Komisji. Powyższe postanowienie nie narusza postanowień pkt 45,
- w celu zapewnienia regularnego przepływu istotnych informacji pomiędzy obiema instytucjami sekretarz generalny Parlamentu i sekretarz generalny Komisji odbywają regularne spotkania.

12. Każdy z członków Komisji dba o systematyczny i bezpośredni przepływ informacji pomiędzy członkiem Komisji a przewodniczącym właściwej komisji parlamentarnej.

13. Komisja podaje do publicznej wiadomości wnioski ustawodawczy, ważną inicjatywę lub decyzję dopiero po powiadomieniu o tym na piśmie Parlamentu

Na podstawie programu prac Komisji obie instytucje określają, z wyprzedzeniem czasowym i w drodze obopólnego porozumienia, kluczowe inicjatywy w celu przedstawienia ich na posiedzeniu plenarnym. Z zasady Komisja przedstawia te inicjatywy najpierw na sesji plenarnej, a dopiero później publicznie.

W taki sam sposób określają one wnioski i inicjatywy, co do których informacja zostanie przekazana Konferencji Przewodniczących, lub informując w odpowiedni sposób zainteresowaną komisję parlamentarną lub jej przewodniczącego.

Powyższe decyzje są podejmowane w ramach regularnego dialogu pomiędzy obiema instytucjami, przewidzianego w pkt 11, i są regularnie aktualizowane, przy odpowiednim uwzględnieniu wszelkiego rodzaju ewentualnych zmian sytuacji politycznej.

14. Jeżeli dokument wewnętrzny Komisji, o którego istnieniu Parlament nie został poinformowany zgodnie z niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym, został udostępniony poza obrębem instytucji, przewodniczący Parlamentu może zażądać natychmiastowego przekazania mu tego dokumentu w celu udostępnienia go zainteresowanym posłom.

15. Komisja udostępni wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą spotkań z ekspertami krajowymi w ramach prowadzonych przez nią prac dotyczących opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych. Na wniosek Parlamentu Komisja może również zaprosić ekspertów PE do udziału w tych spotkaniach.

Odnośne postanowienia znajdują się w załączniku 1.

16. W ciągu trzech miesięcy po przyjęciu rezolucji parlamentarnej Komisja informuje Parlament na piśmie o działaniach podjętych w odpowiedzi na konkretne wnioski skierowane do niej w rezolucjach Parlamentu, włączając w to informowanie Parlamentu w przypadkach, w których nie było możliwe zastosowanie się do jego poglądów. Okres ten może zostać skrócony w przypadku pilnego wniosku. Okres ten może zostać przedłużony o miesiąc, jeżeli wniosek wymaga bardziej gruntownej pracy i jest to należycie uzasadnione. Parlament dopilnuje, by informacja ta została szeroko rozpowszechniona w instytucji.

Parlament będzie starał się unikać kierowania ustnych lub pisemnych pytań dotyczących kwestii, w związku z którymi Komisja poinformowała już Parlament o swoim stanowisku w pisemnych komunikatach dotyczących działań następczych.

Komisja zobowiązuje się do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wszystkich żądań o przedłożenie wniosku zgodnie z art. 225 TFUE (sprawozdania w ramach inicjatywy ustawodawczej) w terminie trzech miesięcy od przyjęcia odpowiedniej rezolucji na sesji plenarnej. Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w terminie najdłużej jednego roku lub wpisuje wniosek do swojego programu prac na następny rok. Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, szczegółowo przedstawia Parlamentowi powody, z jakich tego nie uczyniła.

Komisja zobowiązuje się również do ścisłej współpracy, już na wczesnym etapie, z Parlamentem w sprawie wszelkich wniosków dotyczących inicjatyw ustawodawczych wynikających z inicjatyw obywatelskich.

W odniesieniu do procedury udzielania absolutorium zastosowanie mają szczególne postanowienia określone w pkt 31.

17. W przypadku wystąpienia z inicjatywami, zaleceniami lub wnioskami dotyczącymi aktów ustawodawczych zgodnie z art. 289 ust. 4 TFUE, Komisja informuje właściwą komisję parlamentarną o swoim stanowisku w sprawie tych propozycji, jeśli Parlament o to wniósł.

18. Obie instytucje uzgadniają, że będą współpracować w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich.

Parlament i Komisja współpracują przy wdrażaniu protokołu nr 2 do TFUE w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Taka współpraca obejmuje uzgodnienia dotyczące wszelkich niezbędnych tłumaczeń uzasadnionych opinii przedstawionych przez parlamenty państw członkowskich.

W przypadku osiągnięcia progów, o których mowa w art. 7 protokołu nr 2 do TFUE, Komisja dostarcza tłumaczenia wszystkich uzasadnionych opinii przedstawianych przez parlamenty państw członkowskich wraz ze swoim stanowiskiem na ich temat.

19. Komisja przekazuje Parlamentowi do wiadomości listę grup ekspertów, powołanych w celu wspierania Komisji w wypełnianiu przysługującego jej prawa inicjatywy. Lista ta jest regularnie aktualizowana i podawana do wiadomości publicznej.

W powyższych ramach Komisja informuje w odpowiedni sposób właściwą komisję parlamentarną o działalności i składzie powyższych grup, w odpowiedzi na szczegółowy i uzasadniony wniosek przewodniczącego tej komisji.

20. Obie instytucje prowadzą, w drodze właściwych mechanizmów, konstruktywny dialog na temat spraw dotyczących istotnych kwestii administracyjnych, zwłaszcza na temat spraw mających bezpośrednie skutki dla administracji Parlamentu.

21. Gdy Parlament przedstawia zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją, zwraca się do Komisji o wydanie opinii.

22. W przypadku gdy jakakolwiek informacja przekazana zgodnie z niniejszym porozumieniem ramowym objęta jest poufnością, zastosowanie mają postanowienia załącznika 2.

(ii) Stosunki zewnętrzne, rozszerzenie i umowy międzynarodowe

23. Parlament otrzymuje niezwłocznie pełne informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, wraz z określeniem wytycznych negocjacyjnych. Komisja działa w sposób umożliwiający pełne wywiązanie się ze zobowiązań wynikających z art. 218 TFUE, przy poszanowaniu uprawnień każdej instytucji zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE.

Komisja stosuje uzgodnienia określone w załączniku 3.

24. Informacje, o których mowa w pkt 23, są przekazywane Parlamentowi w odpowiednim czasie, aby mógł on wyrazić w razie potrzeby swoją opinię, a Komisja mogła w możliwie najszerszym zakresie uwzględnić poglądy Parlamentu. Co do zasady informacje te są przekazywane Parlamentowi przez właściwą komisję parlamentarną oraz w razie potrzeby na posiedzeniu plenarnym. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach przekazuje się je więcej niż jednej komisji parlamentarnej.

Parlament i Komisja zobowiązują się przyjąć odpowiednie procedury i środki dotyczące przekazywania informacji poufnych z Komisji do Parlamentu zgodnie z postanowieniami załącznika 2.

25. Obie instytucje uznają, że z uwagi na ich różne role instytucjonalne Komisja reprezentuje Unię Europejską w negocjacjach międzynarodowych z wyjątkiem tych, które dotyczą wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych przypadków przewidzianych w Traktatach.

W przypadku gdy Komisja reprezentuje Unię na konferencjach międzynarodowych, na wniosek Parlamentu Komisja ułatwia włączenie delegacji posłów do Parlamentu Europejskiego jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji Unii, tak aby Parlament mógł niezwłocznie uzyskać pełne informacje o przebiegu konferencji. Komisja zobowiązuje się w stosownych przypadkach do systematycznego informowania delegacji Parlamentu o wynikach negocjacji.

Posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogą bezpośrednio uczestniczyć w tych negocjacjach. Jeżeli istnieją możliwości prawne, techniczne i dyplomatyczne, Komisja może przyznać im status obserwatora. W przypadku odmowy Komisja powiadamia Parlament o jej powodach.

Ponadto Komisja ułatwia udział posłów do Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów we wszystkich istotnych posiedzeniach, za które jest odpowiedzialna, przed posiedzeniami negocjacyjnymi i po nich.

26. Na takich samych warunkach Komisja systematycznie informuje Parlament o posiedzeniach organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia, i ułatwia dostęp do tych posiedzeń w charakterze obserwatorów posłom do Parlamentu Europejskiego wchodzącym w skład delegacji Unii, w każdym przypadku gdy organy te są wzywane do podjęcia decyzji wymagających zgody Parlamentu lub decyzji, których wdrożenie może wymagać przyjęcia aktów prawnych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

27. Delegacji Parlamentu uczestniczącej w delegacjach Unii na konferencje międzynarodowe Komisja zapewnia także przy tej okazji dostęp do całej infrastruktury delegacji Unii zgodnie z ogólnymi zasadami dobrej współpracy między instytucjami i uwzględniając uwarunkowania logistyczne.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje przewodniczącemu Komisji wniosek o uwzględnienie w delegacji Unii delegacji Parlamentu nie później niż cztery tygodnie przed rozpoczęciem konferencji, wskazując przewodniczącego delegacji Parlamentu i liczbę posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać skrócony w drodze wyjątku.

Liczba posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu i liczba personelu pomocniczego jest proporcjonalna do ogólnej wielkości delegacji Unii.

28. Komisja wyczerpująco informuje Parlament o przebiegu negocjacji związanych z rozszerzeniem, a zwłaszcza o ich najważniejszych aspektach i rozwoju sytuacji, aby umożliwić Parlamentowi wyrażenie poglądów w odpowiednim czasie, w ramach właściwych procedur parlamentarnych.

29. Jeżeli Parlament przyjmie w kwestiach, o których mowa w pkt 28, zalecenie zgodnie z art. 90 ust. 4 Regulaminu Parlamentu Europejskiego, natomiast Komisja uzna, że z ważnych powodów nie może poprzeć takiego zalecenia, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, na posiedzeniu plenarnym lub na kolejnym zebraniu właściwej komisji parlamentarnej.

(iii) Wykonanie budżetu

30. Przed ogłoszeniem na konferencjach darczyńców deklaracji finansowych, które obejmują powstanie nowych zobowiązań natury finansowej i wymagają zgody władzy budżetowej, Komisja informuje władzę budżetową i rozpatruje wniesione przez nią uwagi.

31. W ramach corocznego absolutorium, o którym mowa w art. 319 TFUE, Komisja przekazuje wszelkie informacje niezbędne do kontroli wykonania budżetu za dany rok, o które występuje w tym celu przewodniczący parlamentarnej komisji właściwej w zakresie absolutorium zgodnie z załącznikiem VII do Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Jeśli pojawiają się nowe aspekty dotyczące lat ubiegłych, za które już udzielono absolutorium, Komisja przekazuje wszelkie niezbędne informacje związane z tą sprawą w celu osiągnięcia rozwiązania odpowiadającego obu stronom.

(iv) Stosunki z agencjami regulacyjnymi

32. Kandydaci na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych powinni zostać przesłuchani przez komisje parlamentarne.

Ponadto w kontekście dyskusji prowadzonych w powołanej w marcu 2009 r. międzyinstytucjonalnej grupie roboczej ds. agencji Komisja i Parlament będą dążyć do osiągnięcia wspólnego punktu widzenia na rolę i pozycję zdecentralizowanych agencji w strukturze instytucjonalnej Unii, którego uzupełnieniem będą wspólne wytyczne dotyczące ustanawiania, struktury i działania tych agencji, wraz z zagadnieniami finansowymi, budżetowymi, nadzorczymi i zarządczymi.

IV. WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE PROCEDUR USTAWODAWCZYCH I PLANOWANIA

(i) Program prac Komisji oraz programowanie Unii Europejskiej

33. Komisja podejmuje inicjatywy w zakresie rocznego i wieloletniego programowania Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych.

34. Co roku Komisja przedstawia swój program prac.

35. Obie instytucje współpracują zgodnie z kalendarzem prac przedstawionym w załączniku 4.

Komisja uwzględnia priorytety określone przez Parlament.

Komisja wyjaśnia szczegółowo, co przewidziano w ramach każdego punktu programu jej prac.

36. Komisja składa wyjaśnienia, jeżeli nie może przedstawić poszczególnych wniosków przewidzianych w swoim programie prac na dany rok lub jeżeli odchodzi od tego programu. Wiceprzewodniczący Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych zobowiązuje się regularnie składać Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych sprawozdanie z politycznej realizacji założeń programu prac Komisji na rok bieżący.

(ii) Procedury przyjmowania aktów

37. Komisja zobowiązuje się do szczegółowego rozpatrzenia poprawek do jej wniosków ustawodawczych przyjętych przez Parlament w celu uwzględnienia ich w ewentualnej zmienionej wersji wniosku.

Wydając opinię w sprawie poprawek Parlamentu zgodnie z art. 294 TFUE, Komisja zobowiązuje się do przykładania najwyższej wagi do poprawek przyjętych w drugim czytaniu. Jeśli Komisja uzna, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, że nie może przyjąć ani poprzeć takich poprawek, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, a obowiązkowo uzasadnia ją w wydanej przez siebie opinii w sprawie poprawek Parlamentu, zgodnie z wymogiem art. 294 ust. 7 lit. c) TFUE.

38. Przy rozpatrywaniu inicjatywy przedłożonej przez co najmniej jedną czwartą państw członkowskich zgodnie z art. 76 TFUE Parlament zobowiązuje się nie przyjmować żadnych sprawozdań we właściwej komisji przed otrzymaniem opinii Komisji w sprawie tej inicjatywy.

Komisja zobowiązuje się do wydania opinii w sprawie odnośnej inicjatywy nie później niż 10 tygodni po jej przedłożeniu.

39. Komisja dostarcza z odpowiednim wyprzedzeniem szczegółowe wyjaśnienie przed wycofaniem swoich wniosków, wobec których Parlament zajął już stanowisko w pierwszym czytaniu.

Komisja przeprowadza przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji w celu politycznego potwierdzenia lub wycofania tych wniosków, z należytym uwzględnieniem opinii wyrażonych przez Parlament.

40. W odniesieniu do specjalnych procedur ustawodawczych, w których przypadku należy przeprowadzić konsultacje z Parlamentem, oraz innych procedur, takich jak procedura przewidziana w art. 148 TFUE, Komisja:

- (i) przyjmuje środki mające na celu ściślejsze zaangażowanie Parlamentu, tak aby w jak największym stopniu uwzględnić jego opinie, w szczególności gwarantując, że Parlament będzie dysponował odpowiednim czasem na rozpatrzenie wniosku Komisji;
- (ii) dba o przypominanie organom Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o tym, aby nie zawierały porozumień politycznych na podstawie wniosków przedstawionych przez Komisję przed wydaniem opinii przez Parlament; Komisja wnosi, aby debata na szczeblu ministerialnym została zamknięta po upływie odpowiedniego czasu, umożliwiającego członkom Rady zapoznanie się z opinią Parlamentu;
- (iii) dba, aby Rada przestrzegała zasad określonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nakładających wymóg ponownej konsultacji z Parlamentem, w przypadku wprowadzenia przez Radę zasadniczej zmiany do wniosku Komisji; informuje Parlament o każdym przypadku przypomnienia Radzie o potrzebie ponownej konsultacji;
- (iv) zobowiązuje się, w razie potrzeby, wycofać wnioski ustawodawcze odrzucone przez Parlament; jeśli Komisja zdecyduje, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, o podtrzymaniu swojego wniosku, uzasadnia ona swoją decyzję w oświadczeniu złożonym przed Parlamentem.

41. Ze swojej strony, w celu usprawnienia procesu planowania prac ustawodawczych, Parlament zobowiązuje się do:

- (i) planowania części ustawodawczej porządku dziennego tak, by ją dostosować do bieżącego programu prac Komisji oraz do przyjętych w związku z nim przez Parlament rezolucji, mając na uwadze w szczególności lepsze planowanie debat o charakterze priorytetowym;
- (ii) przestrzegania rozsądnych terminów przy przyjmowaniu swojego stanowiska w pierwszym czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej albo swojej opinii w ramach procedury konsultacji, o ile jest to z korzyścią dla procedury;
- (iii) jak najszybszego wyznaczania sprawozdawców ds. przyszłych wniosków, niezwłocznie po przyjęciu programu prac Komisji;
- (iv) rozpatrywania w pierwszej kolejności wniosków o ponowną konsultację, jeśli zostały mu przekazane wszelkie niezbędne informacje.

(iii) Zagadnienia związane z lepszym stanowieniem prawa

42. Komisja zapewnia przeprowadzanie ocen skutków regulacji na swoją odpowiedzialność i za pomocą przejrzystej procedury gwarantującej niezależną ocenę. Oceny skutków regulacji są w odpowiednim czasie publikowane i uwzględniają szereg różnych scenariuszy, w tym możliwość niepodejmowania działań, i z zasady są przedstawiane właściwej komisji parlamentarnej na etapie informowania parlamentów narodowych zgodnie z protokołami nr 1 i 2 do TFUE.

43. W dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosuje prawo miękkie w odpowiednich przypadkach i jeżeli jest to należycie uzasadnione, po uprzednim umożliwieniu Parlamentowi wyrażenia swojej opinii. Komisja przedstawia Parlamentowi szczegółowe wyjaśnienie co do zakresu, w jakim opinia Parlamentu została uwzględniona przy przyjęciu wniosku.

44. W celu zapewnienia lepszego monitorowania transpozycji i stosowania prawa Unii Komisja i Parlament starają się wprowadzić obowiązkowe tabele korelacji i wiążące terminy transpozycji, które w przypadku dyrektyw nie powinny w normalnych warunkach przekraczać dwóch lat.

Oprócz sprawozdań szczególnych i sprawozdania rocznego w sprawie stosowania prawa Unii Komisja udostępnia Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym, na wniosek Parlamentu, w konkretnych sprawach i z zachowaniem zasad poufności, w szczególności zasad uznanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, informacji o zagadnieniach, z którymi wiąże się dane postępowanie w sprawie uchybienia.

V. UCZESTNICTWO KOMISJI W PRACACH PARLAMENTARNYCH

45. Komisja traktuje priorytetowo w stosunku do innych wydarzeń lub zaproszeń swoją obecność na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona.

Komisja dba w szczególności o to, aby co do zasady członkowie Komisji byli obecni na posiedzeniach plenarnych, gdy Parlament wystąpi z takim wnioskiem, w celu rozpatrzenia punktów porządku dziennego wchodzących w zakres ich kompetencji. Ma to zastosowanie do wstępnego projektu porządku dziennego zatwierdzanego przez Konferencję Przewodniczących podczas poprzedniej sesji miesięcznej.

Parlament stara się, aby co do zasady punkty porządku dziennego sesji miesięcznych wchodzące w zakres odpowiedzialności jednego członka Komisji następowały bezpośrednio po sobie.

46. Na wniosek Parlamentu zostanie zorganizowana regularna tura pytań z udziałem przewodniczącego Komisji. Tura pytań będzie składać się z dwóch części: pierwsza część, całkowicie spontaniczna, z udziałem przewodniczących grup politycznych lub ich przedstawicieli; druga część poświęcona zagadnieniu uzgodnionemu z wyprzedzeniem, najpóźniej w czwartek przed odpowiednią sesją miesięczną, lecz bez przygotowanych pytań.

Ponadto wzorując się na obecnej formule tury pytań z udziałem przewodniczącego Komisji, wprowadza się turę pytań z udziałem członków Komisji, w tym wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w celu zreformowania bieżącej tury pytań. Tura pytań dotyczy zagadnień z zakresu kompetencji poszczególnych członków Komisji.

47. Członkowie Komisji zostają wysłuchani na własny wniosek.

Nie naruszając postanowień art. 230 TFUE, obie instytucje uzgadniają postanowienia ogólne dotyczące przyznawania czasu wypowiedzi dla ich przedstawicieli.

Obie instytucje zobowiązują się do przestrzegania przyznanego im orientacyjnego czasu wypowiedzi.

48. Dla zapewnienia obecności członków Komisji Parlament zobowiązuje się dołożyć wszelkich starań, aby nie wprowadzać zmian do końcowych projektów porządku dziennego.

Jeżeli Parlament zmienia projekt porządku dziennego lub jeżeli zmienia on kolejność poszczególnych punktów porządku dziennego danej sesji miesięcznej, niezwłocznie informuje on o tym Komisję. Komisja dołoży wszelkich starań, aby zapewnić obecność właściwego członka Komisji.

49. Komisja może zaproponować wprowadzenie do porządku dziennego nowych punktów, jednak nie później niż na posiedzeniu, podczas którego Konferencja Przewodniczących zatwierdza końcowy projekt porządku dziennego danej sesji miesięcznej. Parlament jak najściślej stosuje się do tych propozycji.

50. Komisje parlamentarne starają się nie wprowadzać zmian do swojego projektu porządku dziennego oraz porządku dziennego.

W przypadku gdy komisja parlamentarna wprowadzi zmiany do swojego projektu porządku dziennego lub porządku dziennego, Komisja jest o tym fakcie niezwłocznie informowana. Komisje parlamentarne starają się w szczególności przestrzegać rozsądnego terminu, tak aby umożliwić członkom Komisji obecność na ich posiedzeniach.

W sytuacji gdy obecność członka Komisji na posiedzeniu komisji parlamentarnej nie jest w oczywisty sposób niezbędna, Komisja zapewnia reprezentowanie jej przez właściwego urzędnika odpowiedniego szczebla.

Komisje parlamentarne będą starać się koordynować swoje prace, unikając organizowania równoległych spotkań na ten sam temat, i będą starać się przestrzegać projektu porządku dziennego, tak aby Komisja mogła zapewnić stosowną reprezentację.

Jeżeli zażądano obecności wysokiego rangą urzędnika (dyrektor generalny lub dyrektor) na posiedzeniu komisji, na którym jest rozpatrywany wniosek Komisji, przedstawicielowi Komisji udziela się głosu.

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

51. Komisja potwierdza swoje zobowiązanie do jak najszybszego przeanalizowania aktów ustawodawczych, które nie były dostosowane do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą

przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, tak aby ocenić, czy instrumenty te należy dostosować do systemu aktów delegowanych wprowadzonych na mocy art. 290 TFUE.

Celem jest osiągnięcie spójnego systemu aktów delegowanych i aktów wykonawczych, w pełni zgodnego z Traktatem, przez stopniową ocenę charakteru i treści środków obecnie podlegających procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, tak aby dostosować je w odpowiednim czasie do systemu przewidzianego w art. 290 TFUE.

52. Postanowienia niniejszego porozumienia ramowego uzupełniają porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa⁸², ale go nie naruszają i nie wykluczają jego dalszego przeglądu. Bez uszczerbku dla kolejnych negocjacji między Parlamentem, Komisją a Radą, obie instytucje zobowiązują się do uzgodnienia najważniejszych zmian przy przygotowywaniu przyszłych negocjacji dotyczących dostosowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa do nowych postanowień wprowadzonych Traktatem z Lizbony, przy uwzględnieniu obecnych praktyk i niniejszego porozumienia ramowego.

Uzgadniają także, że istnieje potrzeba usprawnienia istniejącego sposobu utrzymywania kontaktu między instytucjami, na szczeblu politycznym i technicznym, w odniesieniu do lepszego stanowienia prawa, w celu zapewnienia skuteczniejszej współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem, Komisją i Radą.

53. Komisja zobowiązuje się do szybkiego inicjowania programowania rocznego i wieloletniego Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych zgodnie z art. 17 TUE.

Program prac Komisji stanowi wkład Komisji do rocznego i wieloletniego programowania Unii. Po jego przyjęciu przez Komisję powinny nastąpić rozmowy trójstronne między Parlamentem, Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie programowania Unii.

W związku z powyższym i niezwłocznie po osiągnięciu przez Parlament, Radę i Komisję porozumienia w sprawie programowania Unii obie instytucje dokonują przeglądu postanowień niniejszego porozumienia ramowego związanych z programowaniem.

Parlament i Komisja wzywają Radę do jak najszybszego podjęcia dyskusji na temat programowania Unii, jak przewiduje art. 17 TUE.

54. Obie instytucje dokonują okresowej oceny praktycznego stosowania niniejszego porozumienia ramowego wraz z załącznikami. Ocena zostanie przeprowadzona do końca roku 2011 w świetle praktyki.

ZAŁĄCZNIK 1 : Spotkania Komisji z ekspertami krajowymi

Niniejszy załącznik określa tryb wykonania pkt 15 porozumienia ramowego.

1. Zakres stosowania

Postanowienia pkt 15 porozumienia ramowego dotyczą następujących spotkań:

- (1) spotkań organizowanych przez Komisję odbywających się w ramach powołanych przez Komisję grup eksperckich, na które zaproszone są organy krajowe ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrożenia prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych;

⁸²Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- (2) spotkań organizowanych przez Komisję ad hoc, na które zaproszeni są eksperci krajowi ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych.

Niniejsze postanowienia nie dotyczą posiedzeń komitetów działających w ramach procedury komitetowej, bez uszczerbku dla obecnych i przyszłych ustaleń dotyczących informowania Parlamentu o wykonywaniu przez Komisję jej uprawnień wykonawczych⁸³.

2. Informacje przekazywane Parlamentowi

Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi takiej samej dokumentacji, jaką przesyła krajowym organom w związku z wyżej wspomnianymi spotkaniami. Komisja wyśle te dokumenty, w tym porządki obrad, jednocześnie na adres funkcjonalnej skrzynki poczty elektronicznej Parlamentu i do ekspertów krajowych.

3. Zaproszenie ekspertów Parlamentu

Na wniosek Parlamentu Komisja może podjąć decyzję o skierowaniu do Parlamentu zaproszenia dla ekspertów Parlamentu do udziału w spotkaniach Komisji z ekspertami krajowymi, o których mowa w pkt 1.

⁸³Informacje przekazywane Parlamentowi i dotyczące prac komitetów działających w ramach procedury komitetowej i uprawnienia Parlamentu w ramach funkcjonowania procedury komitetowej są jasno określone w innych instrumentach: (1) decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23), (2) porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 3 czerwca 2008 r. zawarte pomiędzy Parlamentem i Komisją w sprawie procedury komitetowej i (3) instrumenty niezbędne do wdrożenia art. 291 TFUE.

ZAŁĄCZNIK 2:Przekazywanie Parlamentowi Europejskiemu informacji poufnych

1. Zakres stosowania

1.1. Niniejszy załącznik reguluje przekazywanie Parlamentowi poufnych informacji z Komisji oraz dalsze z nimi postępowanie, jak określono to w pkt 1.2, w ramach wykonywania uprawnień i kompetencji Parlamentu. Obie instytucje działają w poszanowaniu wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy, w duchu pełnego wzajemnego zaufania oraz ściśle przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów.

1.2. „Informacja” oznacza każdą informację pisemną lub ustną, niezależnie od jej nośnika i autora.

1.2.1. „Informacja poufna” oznacza „informację niejawną UE” (EUCI) oraz „inną informację poufną”, która nie jest niejawną.

1.2.2. „Informacja niejawną UE” (EUCI) oznacza każdą informację i materiał opatrzone klauzulą „TRÈS SECRET UE/ TOP SECRET EU” (ściśle tajne UE), „SECRET UE” (tajne UE), „CONFIDENTIEL UE” (poufne UE) lub „RESTREINT UE” (zastrzeżone UE) lub równoznaczną klauzulą krajową lub międzynarodową, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować różnego stopnia szkody dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich, niezależnie od tego, czy taka informacja pochodzi z Unii, czy została otrzymana z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych.

- (a) TRÈS SECRET UE/ TOP SECRET EU (ściśle tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować nadzwyczaj poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.
- (b) SECRET UE (tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.
- (c) CONFIDENTIEL UE (poufne UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.
- (d) RESTREINT UE (zastrzeżone UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby być niekorzystne dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

1.2.3. „Inne informacje poufne” oznaczają wszelkie inne informacje poufne, w tym informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, o które zwrócił się Parlament lub przekazane przez Komisję.

1.3. Jeżeli Komisja otrzyma od jednego z organów parlamentarnych lub osób sprawujących urząd określonych w pkt 1.4. wniosek o przekazanie poufnych informacji, zapewnia ona Parlamentowi dostęp do poufnych informacji, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika. Ponadto Komisja może z własnej inicjatywy przekazać Parlamentowi poufne informacje, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika.

1.4 W kontekście niniejszego załącznika o przekazanie poufnych informacji mogą wnioskować do Komisji:

- przewodniczący Parlamentu Europejskiego,

- przewodniczący zainteresowanych komisji parlamentarnych,
- Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących, oraz
- przewodniczący delegacji Parlamentu wchodzącej w skład delegacji Unii na konferencję międzynarodową.

1.5. Niniejszy załącznik nie obejmuje swoim zakresem informacji odnoszących się do postępowań w sprawach uchybień oraz postępowań w sprawach konkurencji, o ile w dniu składania wniosku przez jeden z organów parlamentarnych/jedną z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4, nie zapadły jeszcze co do nich ostateczna decyzja Komisji lub wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani informacji dotyczących ochrony interesów finansowych Unii. Powyższe nie narusza postanowień pkt 44 porozumienia ramowego ani uprawnień Parlamentu w zakresie kontroli budżetowej.

1.6. Postanowienia te stosuje się z zastrzeżeniem decyzji nr 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego⁸⁴, a także odpowiednich przepisów decyzji Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁸⁵.

2. Zasady ogólne

2.1. Na wniosek jednego z organów parlamentarnych/jednej z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4, Komisja w stosownym terminie przekazuje temu organowi/tej osobie wszelkie poufne informacje niezbędne do wykonywania przez Parlament jego uprawnień i kompetencji. Zgodnie ze swoimi uprawnieniami i obowiązkami obie instytucje przestrzegają:

- podstawowych praw człowieka, w tym prawa do uczciwego procesu i prawa do ochrony prywatności;
- przepisów postępowania sądowego i dyscyplinarnego;
- ochrony tajemnicy handlowej i stosunków handlowych;
- ochrony interesów Unii, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa publicznego, obronności, stosunków międzynarodowych, stabilności waluty i interesów finansowych.

W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

Informacje poufne pochodzące z państwa, instytucji lub organizacji międzynarodowej są przekazywane wyłącznie za ich zgodą.

2.2. Informacje niejawne UE są przekazywane Parlamentowi oraz przetwarzane i chronione przez Parlament zgodnie z ogólnymi minimalnymi normami bezpieczeństwa, stosowanymi przez inne instytucje Unii, w szczególności przez Komisję.

Nadając klauzulę tajności swoim informacjom, Komisja zapewni zastosowanie właściwej klauzuli tajności zgodnie z międzynarodowymi normami i definicjami oraz swoimi przepisami wewnętrznymi, jednocześnie należycie uwzględniając konieczność zapewnienia Parlamentowi dostępu do dokumentów objętych klauzulą, aby mógł on skutecznie korzystać ze swoich uprawnień i kompetencji.

⁸⁴Dz.U. L 113 z 19.5.1995, str. 1.

⁸⁵Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 20.

2.3. W razie wątpliwości co do poufnego charakteru danej informacji lub nadania jej odpowiedniej klauzuli tajności, lub jeśli niezbędne jest ustalenie odpowiednich zasad jej przekazania w ramach możliwości określonych w pkt 3.2, obie instytucje bezzwłocznie, przed przekazaniem dokumentu, konsultują się ze sobą. W konsultacjach tych Parlament jest reprezentowany przez przewodniczącego zainteresowanego organu parlamentarnego, któremu w razie potrzeby towarzyszy sprawozdawca, lub przez osobę sprawującą urząd, którzy złożyli wniosek. Komisję reprezentuje członek Komisji odpowiedzialny za dany zakres spraw, po zasięgnięciu opinii członka Komisji odpowiedzialnego za sprawy bezpieczeństwa. W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

2.4. Jeśli po zakończeniu procedury określonej w pkt 2.3. w dalszym ciągu nie osiągnięto porozumienia, przewodniczący Parlamentu, na uzasadniony wniosek właściwego organu parlamentarnego/osoby sprawującej urząd, która złożyła wniosek, wzywa Komisję do przekazania w odpowiednim i szczegółowo określonym terminie danej informacji poufnej, określając wariant wybrany spośród możliwości określonych w pkt 3.2 niniejszego załącznika. Przed upływem tego terminu Komisja informuje na piśmie Parlament o swoim ostatecznym stanowisku, od którego Parlament zastrzega sobie w razie potrzeby prawo odwołania.

2.5. Dostępu do EUCI udziela się zgodnie ze stosownymi przepisami w zakresie poświadczania bezpieczeństwa osobowego.

2.5.1. Dostępu do informacji opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE /EU TOP SECRET”, „SECRET UE” i „CONFIDENTIEL UE” można udzielić jedynie urzędnikom Parlamentu oraz tym pracownikom Parlamentu zatrudnionym przez grupy polityczne, którym jest on niezbędnie konieczny, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez organ parlamentarny/osobę sprawującą urząd zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu i którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa.

2.5.2. W związku z uprawnieniami i kompetencjami Parlamentu posłom, którym nie wydano poświadczania bezpieczeństwa osobowego, udziela się dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „CONFIDENTIEL UE” zgodnie z praktycznymi ustaleniami określonymi za obopólną zgodą, które obejmują między innymi podpisanie uroczystego oświadczenia, że nie ujawnią oni treści przedmiotowych dokumentów żadnej osobie trzeciej.

Dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „SECRET UE” udziela się posłom, którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa osobowego.

2.5.3. Ustaleń dokonuje się z pomocą Komisji w celu upewnienia się, że w ramach procedury poświadczania Parlament będzie w stanie możliwie szybko otrzymać od władz krajowych niezbędny wkład.

O kategorii lub kategoriach osób, które będą miały dostęp do poufnych informacji, powiadamia się jednocześnie z wnioskiem.

Przed udzieleniem dostępu do takich informacji każda osoba jest informowana o poziomie poufności i wynikających z niej obowiązkach w zakresie bezpieczeństwa.

W związku z przeglądem niniejszego załącznika oraz przyszłymi ustaleniami w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1 i 4.2, kwestia poświadczania bezpieczeństwa zostanie ponownie zbadana.

3. Zasady dostępu do informacji poufnych i postępowania z nimi

3.1. Informacje poufne przekazane zgodnie z procedurami określonymi w pkt 2.3. oraz, w odpowiednim przypadku w pkt 2.4., są udostępniane z upoważnienia przewodniczącego lub

jednego z członków Komisji organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuję pod następującymi warunkami:

Parlament i Komisja dbają o rejestrację i śledzenie drogi poufnych informacji.

Bardziej szczegółowo, EUCI opatrzone klauzulą „Confidentiel UE” i „SECRET UE” są przekazywane z centralnego rejestru Sekretariatu Generalnego Komisji do równorzędnych właściwych służb Parlamentu, które będą odpowiedzialne za ich udostępnienie na ustalonych zasadach organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuję.

Przekazanie informacji niejawnych UE opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE/ EU TOP SECRET” podlega dodatkowym ustaleniom, uzgodnionym między Komisją a organem parlamentarnym / osobą sprawującą urząd, który / która o nie wnioskuję, w celu zapewnienia poziomu ochrony odpowiedniego dla tej klauzuli.

3.2. Z zastrzeżeniem postanowień pkt 2.2. i 2.4. oraz przyszłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1., dostęp do informacji oraz tryb ochrony ich poufnego charakteru są ustalane w drodze porozumienia przed przekazaniem tych informacji. Porozumienie między właściwym członkiem Komisji odpowiedzialnym za dany obszar polityczny a zainteresowanym organem parlamentarnym (reprezentowanym przez swojego przewodniczącego) / osobę sprawującą urząd, który / która złożyła wniosek, przewiduje wybór jednej z możliwości, określonych w pkt 3.2.1. i 3.2.2. w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu poufności.

3.2.1. W odniesieniu do adresatów informacji poufnych należy przewidzieć jedną z poniższych możliwości:

- przekazanie informacji wyłącznie przewodniczącemu Parlamentu w uzasadnionych i absolutnie wyjątkowych wypadkach;
- Prezydium lub Konferencja Przewodniczących;
- przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy członkowie (pełnoprawni i zastępcy) właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy posłowie do Parlamentu Europejskiego.

Ujawnianie lub przekazywanie jakiegokolwiek innej osobie odnośnych informacji poufnych bez zgody Komisji jest zabronione.

3.2.2. W odniesieniu do trybu postępowania z informacjami poufnymi należy przewidzieć następujące możliwości:

- (a) zapoznavanie się z dokumentami w zabezpieczonej czytelni, jeżeli informacja opatrzona jest klauzulą „Confidentiel UE” lub wyższą.
- (b) zorganizowanie posiedzenia przy drzwiach zamkniętych w obecności jedynie członków Prezydium, członków Konferencji Przewodniczących lub pełnoprawnych członków lub zastępców członków właściwej komisji parlamentarnej, a także urzędników Parlamentu i tych pracowników Parlamentu zatrudnionych przez grupy polityczne, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez przewodniczącego jako potrzebujący tych informacji i których obecność jest niezbędnie konieczna, pod warunkiem że zostało im wydane poświadczenie bezpieczeństwa na wymaganym poziomie, uwzględniając poniższe warunki:
 - wszystkie dokumenty mogą zostać ponumerowane, rozdane na początku posiedzenia i ponownie zebrane w momencie jego zakończenia;

niedozwolone jest sporządzanie notatek z tych dokumentów ani ich fotokopii;

- protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która była rozpatrywana w trybie poufnym.

Wszystkie dane osobowe mogą zostać usunięte z dokumentów przed ich przekazaniem.

Informacje poufne przekazywane odbiorcom w Parlamencie ustnie podlegają równorzędnym poziomom ochrony informacji poufnych jak informacje przekazywane w formie pisemnej. Może to obejmować uroczyste oświadczenie składane przez odbiorcę tych wiadomości, że nie ujawni ich treści żadnej osobie trzeciej.

3.2.3. W przypadku zapoznawania się z informacją na piśmie w zabezpieczonej czytelni Parlament dba o wprowadzenie następujących ustaleń:

- zabezpieczonego systemu przechowywania informacji poufnych;
- zabezpieczonej czytelni pozbawionej kserokopiarek, telefonów, faksu, skanerów lub innego sprzętu technicznego służącego do powielania lub przekazywania dokumentów itp.
- przepisów bezpieczeństwa regulujących dostęp do czytelni, zawierających wymóg złożenia podpisu w rejestrze wstępu oraz złożenia uroczystego oświadczenia o nierozpowszechnianiu informacji poufnych, z którymi się zapoznano.

3.2.4. Powyższe nie wyklucza innych równorzędnych ustaleń uzgodnionych między instytucjami.

3.3. W przypadku nieprzestrzegania niniejszych zasad stosuje się postanowienia dotyczące sankcji wobec posłów, określone w załączniku VIII do Regulaminu Parlamentu, a w odniesieniu do urzędników Parlamentu i innych osób zatrudnionych stosowne przepisy art. 86 regulaminu pracowniczego⁸⁶ lub art. 49 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.

4. Postanowienia końcowe

4.1. Komisja i Parlament przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia realizacji postanowień niniejszego załącznika.

W tym celu właściwe służby Komisji i Parlamentu ściśle koordynują wdrożenie niniejszego załącznika. Obejmuje to sprawdzanie możliwości śledzenia drogi informacji poufnych oraz okresowe wspólne kontrole stosowanych zabezpieczeń i norm bezpieczeństwa.

Parlament zobowiązuje się do dostosowania, gdzie jest to konieczne, swoich przepisów wewnętrznych w celu wdrożenia zasad bezpieczeństwa odnoszących się do informacji poufnych określonych w niniejszym załączniku.

Parlament zobowiązuje się do przyjęcia najszybciej jak to możliwe przyszłych zasad bezpieczeństwa i weryfikacji tych zasad w porozumieniu z Komisją w celu ustalenia równoważnych norm bezpieczeństwa. Zapewni to skuteczność niniejszego załącznikowa w odniesieniu do:

⁸⁶Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiające szczególne warunki mające tymczasowe zastosowanie do urzędników Komisji.

- technicznych przepisów i norm bezpieczeństwa dotyczących postępowania z informacjami poufnymi i ich przechowywania, w tym środków bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa fizycznego, bezpieczeństwa pracowników, dokumentów i IT;
- ustanowienia specjalnie powołanej komisji nadzoru złożonej z odpowiednio sprawdzonych posłów w celu postępowania z EUCI opatrzonymi klauzulą „TRÈS SECRET UE / EU TOP SECRET”.

4.2. Parlament i Komisja dokonają przeglądu niniejszego załącznika i w razie potrzeby dostosują go nie później niż w terminie przeglądu, o którym mowa w pkt 54 porozumienia ramowego, w świetle wydarzeń dotyczących:

- przyszyłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa dotyczących Parlamentu i Komisji;
- innych ustaleń lub aktów prawnych istotnych dla przekazywania informacji między instytucjami.

ZAŁĄCZNIK 3 :Negocjowanie i zawieranie umów międzynarodowych

Niniejszy załącznik ustala szczegółowe ustalenia w zakresie informowania Parlamentu o negocjacjach i zawarciu umów międzynarodowych, o których mowa w pkt 23, 24 i 25 porozumienia ramowego:

1. Komisja informuje Parlament o zamiarze zaproponowania rozpoczęcia negocjacji w tym samym czasie, w jakim informuje o tym Radę.
2. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego jednocześnie z przedłożeniem projektu wytycznych negocjacyjnych w celu ich przyjęcia przez Radę Komisja przedstawia je Parlamentowi.
3. W trakcie negocjacji Komisja należycie uwzględni uwagi Parlamentu.
4. Zgodnie z postanowieniami pkt 23 porozumienia ramowego Komisja regularnie i szybko informuje Parlament o przebiegu negocjacji aż do momentu parafowania umowy, a także wyjaśnia, czy i w jaki sposób uwagi Parlamentu zostały uwzględnione w negocjowanych tekstach, a w przypadku ich nieuwzględnienia podaje powody takiej sytuacji.
5. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie wymaga zgody Parlamentu, Komisja przekazuje Parlamentowi w trakcie procesu negocjacji wszystkie istotne informacje, które przekazuje również Radzie (lub specjalnemu komitetowi wyznaczonemu przez Radę). Informacje te obejmują projekty zmian do przyjętych wytycznych negocjacyjnych, projekty tekstów negocjacyjnych, uzgodnione artykuły, uzgodnioną datę parafowania umowy oraz tekst umowy, która ma zostać parafowana. Komisja przekazuje również Parlamentowi, podobnie jak Radzie (lub specjalnemu komitetowi wyznaczonemu przez Radę) wszelkie istotne dokumenty otrzymane od stron trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody ich autora. Komisja informuje przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną postępach w negocjacjach oraz, w szczególności wyjaśnia w jaki sposób uwzględnione zostały uwagi Parlamentu.
6. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie nie wymaga zgody Parlamentu, Komisja zapewnia natychmiastowe i pełne informowanie Parlamentu, dostarczając mu informacje obejmujące co najmniej projekt wytycznych negocjacyjnych, przyjęte wytyczne negocjacyjne, przebieg dalszych negocjacji oraz zakończenie negocjacji.
7. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego Komisja w stosownym terminie przekazuje Parlamentowi dokładne informacje, gdy umowa międzynarodowa zostaje parafowana, oraz możliwie najwcześniej informuje Parlament o zamiarze zaproponowania Radzie jej tymczasowego stosowania oraz o jego powodach, chyba że z powodu pilnego trybu Komisja nie będzie w stanie tego uczynić.
8. Komisja informuje jednocześnie i w stosownym czasie Radę i Parlament o swoim zamiarze zaproponowania Radzie zawieszenia umowy międzynarodowej oraz o powodach takiego kroku.
9. W przypadku umów międzynarodowych objętych na mocy TFUE procedurą zgody Komisja również udziela Parlamentowi pełnych informacji przed przyjęciem zmian w umowie zatwierdzonych przez Radę w drodze odstępstwa, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE.

ZAŁĄCZNIK 4: Kalendarz programu prac Komisji

Programowi prac Komisji towarzyszy wykaz wniosków legislacyjnych i nielegislacyjnych na kolejne lata. Program prac Komisji obejmuje następny rok oraz zawiera szczegółowe wskazówki dotyczące priorytetów Komisji w kolejnych latach. Program prac Komisji może zatem stanowić podstawę ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem w celu wypracowania wspólnych ustaleń.

Program prac Komisji zawiera także planowane inicjatywy w zakresie prawa miękkiego, wycofywania i upraszczania.

1. W pierwszym semestrze danego roku członkowie Komisji podejmują stały dialog z odpowiednimi komisjami parlamentarnymi w sprawie wdrożenia programu prac Komisji na ten rok oraz w sprawie opracowania przyszłego programu prac Komisji. Na podstawie przeprowadzonych rozmów każda komisja parlamentarna przedstawia Konferencji Przewodniczących Komisji sprawozdanie na temat ich wyników.

2. Równolegle Konferencja Przewodniczących Komisji organizuje regularną wymianę poglądów z wiceprzewodniczącym Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych w celu dokonania oceny stanu wykonania bieżącego programu prac Komisji, omówienia kwestii dotyczących przygotowania przyszłego programu prac Komisji oraz podsumowania wyników dwustronnego dialogu prowadzonego między zainteresowanymi komisjami parlamentarnymi a właściwymi członkami Komisji.

3. W czerwcu Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących sprawozdanie podsumowujące, które powinno zawierać wyniki przeglądu wykonania programu prac Komisji oraz priorytety Parlamentu do uwzględnienia w przyszłym programie prac Komisji; Parlament informuje o nim Komisję.

4. W oparciu o to sprawozdanie podsumowujące Parlament przyjmuje na lipcowej sesji miesięcznej rezolucję określającą jego stanowisko, zawierającą w szczególności wnioski oparte na sprawozdaniach dotyczących inicjatyw legislacyjnych.

5. Co roku na pierwszej sesji miesięcznej we wrześniu odbywa się debata na temat stanu Unii z udziałem przewodniczącego Komisji, który w swoim wystąpieniu podsumowuje bieżący rok oraz nakreśla priorytety na kolejne lata. W tym celu przewodniczący Komisji przedstawia jednocześnie Parlamentowi na piśmie główne założenia przyjęte w czasie opracowywania programu prac Komisji na następny rok.

6. Od początku września właściwe komisje parlamentarne i właściwi członkowie Komisji mogą się spotkać w celu przeprowadzenia bardziej szczegółowej wymiany poglądów na temat przyszłych priorytetów w każdym obszarze polityki. Spotkania te są podsumowywane na spotkaniu Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych z kolegium komisarzy lub na spotkaniu Konferencji Przewodniczących z przewodniczącym Komisji.

7. W październiku Komisja przyjmuje swój program prac na następny rok. Następnie przewodniczący Komisji przedstawia ten program prac Parlamentowi na właściwym szczeblu.

8. Parlament może przeprowadzić debatę i przyjąć rezolucję na grudniowej sesji miesięcznej.

9. Niniejszy kalendarz jest stosowany do każdego regularnego cyklu programowania, z wyjątkiem roku wyborów do Parlamentu zbiegającego się z końcem kadencji Komisji.

10. Niniejszy kalendarz stosuje się bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłego porozumienia w sprawie programowania międzyinstytucjonalnego.

ZAŁĄCZNIK XV

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁸⁷

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 255 ust. 2, uwzględniając wniosek Komisji,⁸⁸

działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu,⁸⁹

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej stawia na pierwszym miejscu koncepcję przejrzystości, głosząc, że Traktat wyznacza nowy etap w procesie tworzenia jeszcze bliższych związków między narodami Europy, w których decyzje są podejmowane tak otwarcie, jak to tylko możliwe i możliwie najbliżej obywatela.
- (2) Przejrzystość pozwala obywatelom na bliższe uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji i gwarantuje, że administracja cieszy się większą prawowitością, jest bardziej skuteczna i odpowiedzialna względem obywateli w systemie demokratycznym. Przejrzystość przyczynia się do umacniania zasad demokracji i szacunku dla praw podstawowych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- (3) Wnioski ze spotkań Rady Europejskiej, które odbyły się w Birmingham, Edynburgu i Kopenhadze kładły nacisk na potrzebę wprowadzania większej przejrzystości do prac instytucji Unii. Niniejsze rozporządzenie konsoliduje inicjatywy już podjęte przez te instytucje z zadaniem poprawienia przejrzystości procesu decyzyjnego.
- (4) Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie możliwie największego prawa do publicznego dostępu do dokumentów oraz wytyczenie ogólnych zasad i ograniczeń związanych z takim dostępem, zgodnie z art. 255 ust. 2 Traktatu WE.
- (5) Ponieważ kwestia dostępu do dokumentów nie jest objęta postanowieniami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Producentów Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny, zgodnie z deklaracją nr 41 załączoną do Aktu Końcowego Traktatu z Amsterdamu, sporządzić wytyczne na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do dokumentów objętych wyżej wspomnianymi Traktatami.
- (6) Szerszy dostęp do dokumentów powinien być udzielony w przypadkach, gdy instytucje sprawują władzę ustawodawczą, także na mocy delegowanych uprawnień, przy jednoczesnym zachowaniu skuteczności procesu podejmowania przez te instytucje decyzji. Dokumenty takie powinny być dostępne bezpośrednio w maksymalnym możliwym zakresie.

⁸⁷Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

⁸⁸Dz.U. C 177 E z 27.6.2000, str. 70.

⁸⁹Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r. i decyzja Rady z dnia 28 maja 2001 r.

(7) Zgodnie z art. 28 ust. 1 i art. 41 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, prawa dostępu odnoszą się także do dokumentów związanych ze wspólną polityką zagraniczną i polityką bezpieczeństwa oraz współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych. Każda instytucja powinna przestrzegać własnych zasad bezpieczeństwa.

(8) W celu zapewnienia pełnego wprowadzenia niniejszego rozporządzenia do wszelkich działań Unii, wszystkie agencje założone przez instytucje powinny stosować się do zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu.

(9) W związku z wysoce sensytywną zawartością niektóre dokumenty powinny być traktowane w sposób specjalny. Ustalenia dotyczące informowania Parlamentu Europejskiego o treści takich dokumentów powinny być dokonane z mocy umowy pomiędzy instytucjami.

(10) W celu zapewnienia większej przejrzystości w pracach instytucji dostęp do dokumentów powinien być udzielany przez Parlament Europejski, Radę i Komisję nie tylko w przypadku dokumentów sporządzanych przez instytucje, lecz również dokumentów przez nie otrzymywanych. W tym kontekście przywołuje się, że deklaracja nr 35 załączona do Aktu Końcowego Traktatu z Amsterdamu stanowi, iż państwo członkowskie może zażądać, by Komisja czy Rada nie udostępniały stronom trzecim dokumentu pochodzącego z tego państwa bez jego uprzedniej zgody.

(11) Zasadniczo wszelkie dokumenty instytucji powinny być publicznie dostępne. Jednakże, w niektórych wypadkach należy chronić interes prywatny i publiczny za pomocą wyjątków. Instytucje powinny być uprawnione do ochrony swoich wewnętrznych konsultacji i rozważań tam, gdzie niezbędne jest chronienie ich możliwości wykonywania tych zadań. Przy ustanawianiu wyjątków instytucje powinny wziąć pod uwagę zasady ustawodawcze Wspólnoty dotyczące ochrony danych osobowych na wszelkich obszarach działalności Unii.

(12) Wszelkie zasady dotyczące dostępu do dokumentów instytucji powinny być zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

(13) W celu zapewnienia, że prawo dostępu jest w pełni poszanowane, należy zastosować dwustopniową procedurę administracyjną, z dodatkową możliwością postępowania sądowego lub skargi do rzecznika praw obywatelskich.

(14) Każda instytucja powinna podjąć kroki niezbędne do informowania opinii publicznej o nowych postanowieniach, jakie wchodzi w życie, oraz szkolenia personelu w pomaganiu obywatelom w korzystaniu z ich praw zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W celu ułatwienia obywatelom korzystania z ich praw każda instytucja powinna zapewnić dostęp do rejestru dokumentów.

(15) Nawet jeśli ani celem, ani przedmiotem niniejszego rozporządzenia nie jest wprowadzanie poprawek do krajowych ustawodawstw dotyczących dostępu do dokumentów, niniejszym objaśnia się jednoznacznie, że z mocy zasady lojalnej współpracy, jaką rządzą się stosunki między instytucjami a państwami członkowskimi, państwa członkowskie powinny zadbać o to, by nie utrudniać właściwego wprowadzania niniejszego rozporządzenia i powinny przestrzegać zasad bezpieczeństwa instytucji.

(16) Niniejsze rozporządzenie nie narusza istniejących praw dostępu do dokumentów dla państw członkowskich, władz sądowniczych czy instytucji ustawodawczych.

(17) Zgodnie z art. 255 ust. 3 Traktatu WE, każda instytucja wprowadza do swojego regulaminu wewnętrznego szczegółowe postanowienia dotyczące dostępu do własnych dokumentów. Decyzja Rady 93/731/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. dotycząca publicznego dostępu do dokumentów

Rady⁹⁰, decyzja Komisji 94/90/EWWiS, WE, Euratom z dnia 8 lutego 1994 r. dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Komisji⁹¹, decyzja Parlamentu Europejskiego 97/632/WE, EWWiS, Euratom z dnia 10 lipca 1997 r.⁹² dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, jak też i przepisy dotyczące poufnego charakteru dokumentów dotyczących Schengen, powinny być, w danym przypadku, zmienione lub uchylone,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1 Cel

Celem niniejszego rozporządzenia jest:

- (a) określenie zasad, warunków i ograniczeń na bazie publicznego lub prywatnego interesu rządzącego prawem dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (dalej zwanych „instytucjami”) przewidzianych art. 255 Traktatu WE w taki sposób, by zapewnić możliwie najszerszy dostęp do dokumentów,
- (b) ustalenie zasad zapewniających możliwie najłatwiejsze wykonanie tego prawa, i
- (c) promowanie dobrych praktyk administracyjnych w odniesieniu do dostępu do dokumentów.

Artykuł 2 Beneficjenci i zakres

1. Każdy obywatel Unii, każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, zgodnie z zasadami, warunkami i ograniczeniami wytyczonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. W oparciu o te same zasady, warunki i ograniczenia, instytucje mogą udzielać dostępu do dokumentów wszelkimi osobom fizycznym lub prawnym niezamieszkałym i niemającym siedziby w państwie członkowskim.

3. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej.

4. Bez naruszenia art. 4 i 9, dokumenty zostaną udostępnione opinii publicznej po otrzymaniu pisemnego wniosku lub bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr. W szczególności dokumenty sporządzone lub otrzymane w trybie procedury ustawodawczej zostaną bezpośrednio udostępnione zgodnie z art. 12.

5. Dokumenty sensytywne zgodnie z definicją art. 9 ust. 1 będą podlegały specjalnemu traktowaniu zgodnie z tym artykułem.

6. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw publicznego dostępu do dokumentów przechowywanych przez instytucje, który może wynikać z instrumentów prawa międzynarodowego czy aktów instytucji wprowadzających je.

Artykuł 3 Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

⁹⁰Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 43. Decyzja zmieniona decyzją 2000/527/WE (Dz.U. L 212 z 23.8.2000, str. 9)

⁹¹Dz.U. L 46 z 18.2.1994, str. 58. Decyzja zmieniona decyzją 96/567/WE, EWWiS, Euratom (Dz.U. L 247 z 28.9.1996, str. 45).

⁹²Dz.U. L 263 z 25.9.1997, str. 27.

- (a) „dokument” oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji;
- (b) „strona trzecia” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub każdy podmiot spoza rzeczonych instytucji, w tym państwa członkowskie czy instytucje niebędące instytucjami Wspólnoty oraz organizacje i państwa trzecie.

Artykuł 4 Wyjątki

1. Instytucja odmówi dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:
 - (a) interesu publicznego w odniesieniu do:
 - bezpieczeństwa publicznego,
 - kwestii obronnych i wojskowych,
 - stosunków międzynarodowych,
 - finansowej, monetarnej czy ekonomicznej polityki Wspólnoty lub państwa członkowskiego;
 - (b) prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanych z ochroną danych osobowych.
 2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:
 - interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej;
 - postępowania sądowego lub porady prawnej;
 - celu kontroli, śledztwa czy audytu;

chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.
 3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, może zostać nieudzielony, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.
- Dostęp do dokumentu zawierającego opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych w obrębie rzeczonych instytucji nie zostanie udzielony nawet po podjęciu decyzji, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.
4. W odniesieniu do dokumentów stron trzecich, instytucja skonsultuje się z tą stroną trzecią z zamiarem oceny, czy wyjątek opisany w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie.
 5. Państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody.
 6. Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione.

7. Wyjątki podane w ust. 1-3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu. Wyjątki mogą obejmować maksymalny okres 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych, wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie.

Artykuł 5 Dokumenty w państwach członkowskich

Jeśli państwo członkowskie otrzyma od instytucji żądanie dotyczące dokumentu będącego w jego posiadaniu, o ile nie jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie, państwo członkowskie skonsultuje się z rzeczoną instytucją w celu podjęcia decyzji, która nie będzie naruszać realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

Państwa członkowskie mogą zamiast tego skierować żądanie do instytucji.

Artykuł 6 Wnioski

1. Wnioski o udzielenie dostępu do dokumentu będą składane w dowolnej formie pisemnej, także w formie elektronicznej, w jednym z języków wymienionych w art. 314 Traktatu WE oraz w wystarczająco precyzyjny sposób, by pozwolić instytucji na zidentyfikowanie dokumentu. Wnioskodawca nie jest zobowiązany do podania uzasadnienia wniosku.

2. Jeśli wniosek nie jest wystarczająco precyzyjny, instytucja zwróci się do wnioskodawcy o objaśnienie i udzieli wnioskodawcy wystarczającej pomocy w dokonaniu tego, na przykład dostarczając informacji o publicznych rejestrach dokumentów.

3. W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów lub bardzo dużej liczby dokumentów, rzeczona instytucja może nieformalnie porozumiewać się z wnioskodawcą w celu znalezienia optymalnego rozwiązania.

4. Instytucje zapewnią obywatelom pomoc i informację dotyczące metod i miejsc składania wniosków o dostęp do dokumentów.

Artykuł 7 Wstępne przetwarzanie wniosków

1. Wszelkie wnioski o dostęp do dokumentów będą niezwłocznie rozpatrzone. Wnioskodawca otrzyma potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni roboczych od daty wpłynięcia wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu lub i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i poinformuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwróci się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji.

3. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem, że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w ciągu określonego limitu czasowego uprawnia wnioskodawcę do złożenia wniosku potwierdzającego.

Artykuł 8 Przetwarzanie wniosków potwierdzających

1. Wniosek potwierdzający zostanie rozpatrzony niezwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku instytucja udzieli dostępu do żądanego dokumentu lub i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja poinformuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego wobec instytucji lub złożeniu skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z warunkami ustalonymi odpowiednio w art. 230 i 195 Traktatu WE.

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem, że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanych limicie czasowym będzie uważany za odpowiedź odmowną i będzie uprawniał wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji lub złożenia skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu WE.

Artykuł 9 Traktowanie dokumentów sensytywnych

1. Dokumenty sensytywne to dokumenty pochodzące od instytucji lub utworzonych przez nie agencji, z państw członkowskich, państw trzecich lub Organizacji Międzynarodowych, zaklasyfikowane jako „TRES SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” lub „CONFIDENTIEL” zgodnie z przepisami obowiązującymi w danej instytucji, które chronią podstawowe interesy państw członkowskich w obszarach objętych art. 4 ust. 1 lit. a), a mianowicie w obszarze bezpieczeństwa publicznego, obrony i spraw wojskowych.

2. Wnioski o dostęp do dokumentów sensytywnych zgodnie z procedurami opisanymi w art. 7 i 8 będą rozpatrywane wyłącznie przez osoby mające prawo zapoznania się z tymi dokumentami. Osoby te określą także, bez naruszenia art. 11 ust. 2, które odniesienia do dokumentów sensytywnych mogą być zawarte w rejestrze publicznym.

3. Dokumenty sensytywne zostaną ujęte w rejestrze lub ujawnione wyłącznie za zgodą instytucji, która je stworzyła.

4. Instytucja, która zdecyduje się odmówić dostępu do dokumentu sensytywnego poda powody swojej decyzji w sposób, który nie zaszkodzi interesom chronionym w art. 4.

5. Państwa członkowskie podejmą odpowiednie kroki w celu zapewnienia, że przy rozpatrywaniu wniosków o dostęp do dokumentów sensytywnych przestrzegane są zasady niniejszego artykułu i art. 4.

6. Przepisy instytucji w odniesieniu do dokumentów sensytywnych zostaną ujawnione publicznie.

7. Komisja i Rada poinformują Parlament Europejski w kwestiach dotyczących dokumentów sensytywnych zgodnie z przepisami ustalonymi przez instytucje.

Artykuł 10 Dostęp po złożeniu wniosku

1. Wnioskodawca będzie miał dostęp do dokumentów przez zapoznanie się z nimi na miejscu lub przez otrzymanie kopii, w tym jeśli taka jest dostępna, kopii elektronicznej, zgodnie z preferencjami wnioskodawcy. Kosztami wytworzenia i przesłania kopii można obciążyć wnioskodawcę. Cena nie będzie przekraczała rzeczywistego kosztu wytworzenia i przesłania

kopii. Zapoznanie się z dokumentem na miejscu, skopiowanie mniej niż 20 stron A4 i bezpośredni dostęp w formie elektronicznej lub poprzez rejestr będą bezpłatne.

2. Jeśli dokument został już ujawniony przez rzeczoną instytucję i jest łatwo dostępny dla wnioskodawcy, instytucja może wywiązać się ze swego obowiązku udostępnienia dokumentu poprzez poinformowanie wnioskodawcy w jaki sposób uzyskać żądany dokument.

3. Dokumenty będą dostarczane w istniejącej wersji i formacie (także w formacie elektronicznym lub alternatywnym, jak pismo Braille'a, duży druk lub taśma) z pełnym poszanowaniem preferencji wnioskodawcy.

Artykuł 11 Rejestry

1. Aby wprowadzić w życie prawa obywateli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, każda instytucja zapewni dostęp publiczny do rejestru dokumentów. Dostęp do rejestru zostanie zapewniony w formie elektronicznej. Odniesienia do dokumentów będą wprowadzane w rejestrze niezwłocznie.

2. W przypadku każdego dokumentu rejestr będzie zawierał numer referencyjny (zawierający, jeśli istnieje, referencje międzyinstytucjonalne), przedmiot i krótki opis treści dokumentu oraz datę jego otrzymania lub sporządzenia oraz zapisania w rejestrze. Referencje zostaną sporządzone w sposób nienaruszający ochrony interesów zgodnie z art. 4.

3. Instytucje podejmą niezwłocznie kroki zmierzające do stworzenia rejestru i uruchomienia go do dnia 3 czerwca 2002 r.

Artykuł 12 Dostęp bezpośredni w formie elektronicznej lub poprzez rejestr

1. Tak, jak tylko będzie to możliwe, instytucje udostępnią dokumenty bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr zgodnie z regulaminem rzeczonej instytucji.

2. W szczególności dokumenty ustawodawcze, tj. dokumenty sporządzone lub otrzymane w związku z procedurami dotyczącymi przyjęcia aktów, które są prawnie wiążące dla lub w państwach członkowskich, będą dostępne bezpośrednio zgodnie z art. 4 i 9.

3. Jeśli to możliwe, inne dokumenty, w szczególności dokumenty odnoszące się do stworzenia polityki lub strategii, powinny być dostępne bezpośrednio.

4. Jeśli dostęp bezpośredni nie jest zapewniony przez rejestr, rejestr w możliwie największym stopniu wskaże położenie dokumentu.

Artykuł 13 Publikacja w Dzienniku Urzędowym

1. Poza aktami określonymi w art. 254 ust. 1 i 2 Traktatu WE i art. 163 akapit pierwszy Traktatu Euratom, następujące dokumenty będą publikowane w Dzienniku Urzędowym zgodnie z art. 4 i 9:

- (a) wnioski Komisji;
- (b) wspólne stanowiska przyjęte przez Radę zgodnie z procedurami określonymi w art. 251 i 252 Traktatu WE oraz przyczyny leżące u podstaw tych wspólnych stanowisk, jak również stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczące tych procedur;
- (c) decyzje ramowe i decyzje określone w art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
- (d) konwencje ustanowione przez Radę zgodnie z art. 34 ust. 2 Traktatu WE;

- (e) konwencje podpisane przez państwa członkowskie w oparciu o art. 293 Traktatu WE;
 - (f) umowy międzynarodowe zawarte przez Wspólnotę lub zgodnie z art. 24 Traktatu WE.
2. O ile to możliwe, w Dzienniku Urzędowym zostają opublikowane następujące dokumenty:
- (a) inicjatywy przedstawione Radzie przez państwo członkowskie zgodnie z art. 67 ust. 1 Traktatu WE lub zgodnie z art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - (b) wspólne stanowiska wspomniane w art. 34 ust. 2 Traktatu WE;
 - (c) dyrektywy inne niż wspomniane w art. 254 ust. 1 i 2 Traktatu WE, decyzje inne niż określone w art. 254 ust. 1 Traktatu WE, zalecenia i opinie.
3. Każda instytucja może w swoim regulaminie postępowania określić, jakie inne dokumenty będą publikowane w Dzienniku Urzędowym.

Artykuł 14 Informacje

1. Każda instytucja podejmie odpowiednie kroki w celu informowania społeczeństwa o prawach, jakie ma ono w związku z niniejszym rozporządzeniem.
2. Państwa członkowskie będą współpracowały z instytucjami w dostarczaniu obywatelom informacji.

Artykuł 15 Praktyka administracyjna w instytucjach

1. Instytucje stworzą dobre praktyki administracyjne w celu ułatwienia wykonania praw dostępu zagwarantowanych niniejszym rozporządzeniem.
2. Instytucje stworzą komitet międzyinstytucjonalny mający na celu zbadanie najlepszych praktyk, postępowanie w przypadku ewentualnych konfliktów i omawianie możliwych przyszłych ulepszeń w dostępie publicznym do dokumentów.

Artykuł 16 Reprodukowanie dokumentów

Niniejsze rozporządzenie nie będzie naruszało żadnych istniejących przepisów dotyczących prawa autorskiego, które mają ograniczać prawa strony trzeciej do reprodukowania czy badania ujawnionych dokumentów.

Artykuł 17 Sprawozdania

1. Każda instytucja opublikuje corocznie sprawozdanie za poprzedni rok wyszczególniające liczbę przypadków, w których instytucja odmówiła prawa dostępu do dokumentów, przyczyny takich odmów oraz liczbę dokumentów sensytywnych nieujętych w rejestrze.
2. Najpóźniej do dnia 31 stycznia 2004 r. Komisja opublikuje sprawozdanie dotyczące wdrożenia zasad niniejszego rozporządzenia oraz poda zalecenia w tym, jeśli będą miały zastosowanie, propozycje zmian niniejszego rozporządzenia oraz program działań środków zaradczych, jakie mają zostać podjęte przez instytucje.

Artykuł 18 Środki zmierzające do wprowadzenia w życie

1. Każda instytucja dostosuje swój własny regulamin do przepisów niniejszego rozporządzenia. Zmiany wchodzi w życie z dniem 3 grudnia 2001 r.

2. W ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja zbada jego zgodność z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 354/83 z dnia 1 lutego 1983 r.⁹³ dotyczącego otwarcia do użytku publicznego historycznych archiwów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w celu zapewnienia możliwie najlepszych warunków dla zachowania i archiwizacji dokumentów.

3. W ciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja zbada zgodność istniejących przepisów dotyczących dostępu do dokumentów z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 19 Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 grudnia 2001 r.

⁹³Dz.U. L 43 z 15.2.1983, str. 1.

ZAŁĄCZNIK XVI

Wytyczne dotyczące interpretacji norm postępowania mających zastosowanie do posłów

1. Należy odróżnić dające się zaobserwować zachowania, które mogą być tolerowane, pod warunkiem, że nie są one obraźliwe lub zniesławiające, mieszczą się w rozsądnych granicach i nie stanowią przyczyny konfliktu, od tych, które powodują rzeczywiste zakłócenie jakiegokolwiek działalności parlamentarnej.

2. Posłowie są pociągani do odpowiedzialności w przypadku, gdy osoby przez nich zatrudnione lub osoby, którym posłowie umożliwiają dostęp do Parlamentu, nie przestrzegają w pomieszczeniach parlamentarnych norm postępowania mających zastosowanie do posłów.

Przewodniczący lub jego przedstawiciele korzystają z uprawnień porządkowych wobec tych osób lub każdej innej osoby z zewnątrz znajdującej się w pomieszczeniach Parlamentu.

ZAŁĄCZNIK XVII

Wytyczne dotyczące zatwierdzania Komisji Europejskiej

1. Następujące zasady, kryteria i uregulowania mają zastosowanie do poddania ogółu kolegium Komisji pod parlamentarne głosowanie zatwierdzające

(a) Ocena

Parlament ocenia kandydata na komisarza pod kątem jego ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności. Oceniana jest wiedza z zakresu jego przysłego przedmiotu działalności oraz jego zdolności komunikacyjne.

Parlament przywiązuje szczególną wagę do równowagi płci. Może on wyrażać swoją opinię na temat przydziału obowiązków przez przewodniczącego-elekta.

Parlament może wystąpić o informacje mające znaczenie dla podjęcia przezeń decyzji na temat kwalifikacji kandydatów na komisarzy. Oczekuje też całkowitego ujawnienia informacji na temat ich interesów finansowych. Deklaracje o braku konfliktu interesów finansowych kandydatów na komisarzy zostają przesłane do komisji właściwej w kwestiach prawnych w celu ich weryfikacji.

(b) Wysłuchania

Każdy kandydat na komisarza jest zaproszony do stawienia się przed właściwą komisją lub komisjami na jedno wysłuchanie. Wysłuchania są jawne

Wysłuchania są organizowane przez Konferencję Przewodniczących na zlecenie Konferencji Przewodniczących Komisji. Przewodniczący i koordynatorzy każdej komisji odpowiadają za szczegółowe ustalenia. Możliwe jest wyznaczenie sprawozdawców.

Odpowiednie postanowienia umożliwiają włączenie właściwych komisji w przypadku mieszanego przedmiotu działalności. Istnieją trzy opcje:

- (i) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w kompetencjach tylko jednej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany wyłącznie przez tę komisję (komisję przedmiotowo właściwą)
- (ii) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w podobnych proporcjach w kompetencjach kilku komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany wspólnie przez te komisje (wspólne komisje); oraz
- (iii) jeżeli przedmiot działalności kandydata na komisarza leży w znacznej części w kompetencjach jednej komisji i w niewielkiej proporcji w kompetencjach co najmniej jednej innej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest przesłuchiwany przez główną komisję właściwą, przy współudziale innej lub innych komisji (komisje zaangażowane).

W odniesieniu do powyższych środków zasięga się w pełni opinii przewodniczącego-elekta Komisji.

Komisje przedstawiają pytania pisemne do kandydatów na komisarzy odpowiednio wcześniej przed wysłuchaniami. Każdemu kandydatowi na komisarza zadaje się dwa wspólne pytania przygotowane przez Konferencję Przewodniczących Komisji, z których pierwsze dotyczy ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności, a drugie – zarządzania w zakresie przedmiotu działalności oraz współpracy z Parlamentem. Komisja przedmiotowo właściwa przygotowuje trzy kolejne pytania. W przypadku wspólnych komisji każda z nich ma prawo przygotować dwa pytania.

Wysłuchania planuje się tak, aby każde z nich trwało trzy godziny. Wysłuchania odbywają się w okolicznościach i warunkach zapewniających wszystkim kandydatom na komisarzy jednakowe szanse na przedstawienie się i wyrażenie swoich opinii.

Kandydaci na komisarzy są proszeni o wygłoszenie oświadczenia wstępnego nieprzekraczającego piętnastu minut. O ile jest to możliwe pytania zadawane podczas wysłuchania są pogrupowane tematycznie. Większość czasu wystąpień przydziela się grupom politycznym stosując odpowiednio art. 149. Przebieg wysłuchań zmierza do rozwinięcia pluralistycznego dialogu politycznego między kandydatami na komisarzy a posłami. Przed zakończeniem wysłuchania kandydaci na komisarzy mają możliwość wygłoszenia krótkiego oświadczenia końcowego.

Wysłuchania są transmitowane na żywo za pomocą środków audiowizualnych. Skatalogowane nagranie z wysłuchań jest udostępniane publicznie w ciągu dwudziestu czterech godzin.

(c) Ocena

Przewodniczący i koordynatorzy spotykają się niezwłocznie po zakończeniu wysłuchań w celu dokonania oceny poszczególnych kandydatów na komisarzy. Posiedzenia te odbywają się przy drzwiach zamkniętych. Koordynatorzy są proszeni o ocenę, czy w ich opinii kandydaci na komisarzy posiadają kwalifikacje zarówno do zasiadania w kolegium, jak i do wypełniania szczególnych obowiązków, które im powierzono. Konferencja Przewodniczących Komisji opracowuje wzór pro forma mający ułatwić dokonanie oceny.

W przypadku wspólnych komisji przewodniczący i koordynatorzy zainteresowanych komisji współpracują w ramach procedury.

Sporządza się jedno oświadczenie w sprawie oceny każdego kandydata na komisarza. Dołącza się doń opinie wszystkich komisji zaangażowanych w wysłuchanie.

Jeżeli komisjom potrzebne są do dokonania oceny dodatkowe informacje, przewodniczący zwraca się w ich imieniu pisemnie do nowo wybranego przewodniczącego Komisji. Koordynatorzy biorą pod uwagę jego odpowiedź.

Jeżeli koordynatorom nie udaje się osiągnąć porozumienia co do oceny lub na wniosek grupy politycznej przewodniczący zwołuje posiedzenie komisji w pełnym składzie. W ostateczności jej przewodniczący poddaje obie decyzje pod głosowanie tajne.

Oświadczenia komisji w sprawie oceny są przyjmowane i podawane do wiadomości publicznej w ciągu 24 godzin od zakończenia wysłuchania. Konferencja Przewodniczących Komisji sprawdza oświadczenia i przekazuje je następnie Konferencji Przewodniczących. Po przeprowadzeniu wymiany poglądów Konferencja Przewodniczących ogłasza zamknięcie wysłuchań, chyba że podejmie decyzję o zwróceniu się z prośbą o dodatkowe informacje.

Nowo wybrany przewodniczący Komisji przedstawia całe kolegium kandydatów na komisarzy wraz z ich programem na posiedzeniu Parlamentu, do udziału w którym zostaną zaproszeni przewodniczący Rady Europejskiej i przewodniczący Rady. Po prezentacji następuje debata. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów może przedłożyć projekt rezolucji. Stosuje się art. 110 ust. 3, 4 i 5.

Po głosowaniu nad projektami rezolucji Parlament przystępuje do głosowania w sprawie udzielenia bądź nie zgody na nominację – jako organu – przewodniczącego-elekta i kandydatów na komisarzy. Parlament podejmuje decyzje większością oddanych głosów, w głosowaniu imiennym. Głosowanie może zostać odroczone na następne posiedzenie.

2. Następujące postanowienia mają zastosowanie w przypadku zmian składu Komisji bądź znaczącej zmiany przydziału obowiązków w trakcie jej kadencji.

- (a) Jeżeli w następstwie dymisji, odwołania lub zgonu następuje konieczność obsadzenia wakatów, Parlament niezwłocznie zaprasza kandydata na komisarza do udziału w wysłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- (b) W przypadku przystąpienia nowego państwa członkowskiego Parlament zaprasza kandydata na komisarza do udziału w przesłuchaniu na warunkach wymienionych w ust. 1.
- (c) W przypadku znaczącej zmiany przedmiotu działalności zainteresowani komisarze są zapraszani do stawienia się przed właściwymi komisjami przed objęciem nowych obowiązków.

W drodze odstępstwa od procedury określonej w ust. 1 lit. c) akapit ósmy, jeżeli głosowanie na posiedzeniu plenarnym dotyczy nominacji pojedynczego komisarza, przeprowadzane jest głosowanie tajne.

ZAŁĄCZNIK XVIII

Procedura udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy

DECYZJA KONFERENCJI PRZEWODNICZĄCYCH Z DNIA 12 GRUDNIA 2002 r.⁹⁴

Konferencja Przewodniczących,

uwzględniając art. 25, 27, 119, 120, 35, 42, 45, 47, 48, 50, art. 202 ust. 2 i art. 205 ust. 2 Regulaminu,

uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących Komisji oraz grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej,

mając na uwadze decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2007 r. o konieczności dostosowania decyzji Konferencji z dnia 12 grudnia 2002 r.,

POSTANAWIA

Artykuł 1

Postanowienia ogólne

Zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do następujących kategorii sprawozdań z własnej inicjatywy:

- (a) sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych, sporządzane na podstawie art. 192 traktatu WE oraz art. 42 Regulaminu;
- (b) sprawozdania strategiczne, sporządzane na podstawie strategicznych i priorytetowych inicjatyw w kwestiach nieustawodawczych, ujętych w rocznym harmonogramie prac ustawodawczych i prac Komisji;
- (c) sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach nieustawodawczych, niesporządzane na podstawie dokumentu innej instytucji lub organu Unii Europejskiej lub sporządzane na podstawie dokumentu przekazanego Parlamentowi w celach informacyjnych, bez uszczerbku dla art. 2 ust. 3;
- (d) sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli (wymienione w załączniku 1)^{95,96}

⁹⁴Decyzja ta została zmieniona decyzją Konferencji Przewodniczących z dnia 26 czerwca 2003 r. i ujednoliconą dnia 3 maja 2004 r., a następnie ponownie zmieniona w wyniku decyzji podjętej na posiedzeniach plenarnych w dniach 15 czerwca 2006 r. i 13 listopada 2007 r. oraz decyzjami Konferencji Przewodniczących z dnia 14 lutego 2008 r. i z dnia 15 grudnia 2011 r.

⁹⁵Komisje parlamentarne, które zamierzają sporządzić sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli na podstawie art. 119 ust. 1 regulaminu lub zgodnie z innymi przepisami prawnymi (ujętymi w załączniku 2), powinny uprzednio poinformować o tym Konferencję Przewodniczących Komisji, podając w szczególności odpowiednią podstawę prawną wynikającą z traktatów i z innych przepisów prawnych, w tym regulaminu. Konferencja Przewodniczących Komisji powiadamia następnie o tym Konferencję Przewodniczących. Zgody na takie sprawozdania udziela się z urzędu i nie podlegają one limitowi określonemu w art. 1 ust. 2.

⁹⁶W swojej decyzji z dnia 7 kwietnia 2011 r. Konferencja Przewodniczących stwierdziła, że sprawozdania z własnej inicjatywy sporządzone na podstawie sprawozdań z rocznej działalności i

- (e) sprawozdania z wykonania obowiązku transpozycji ustawodawstwa UE do prawa krajowego oraz z wprowadzania w życie i stosowania tegoż ustawodawstwa w państwach członkowskich.

Limit

2. Każda komisja parlamentarna może sporządzać jednocześnie do sześciu sprawozdań z własnej inicjatywy. Dla komisji posiadających podkomisje limit ten jest zwiększony o trzy sprawozdania na podkomisję. To dodatkowe sprawozdania sporządzane są przez podkomisję.

Z tego limitu są wyłączone:

- sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych;
- sprawozdania z wykonania; każda komisja może sporządzić jedno takie sprawozdanie na rok.

Minimalny okres przed przyjęciem sprawozdania

3. Komisja parlamentarna występująca z wnioskiem o udzielenie zgody nie może przyjąć danego sprawozdania przed upływem trzech miesięcy od dnia otrzymania zgody lub w przypadku powiadomienia, przed upływem trzech miesięcy od dnia posiedzenia Konferencji Przewodniczących Komisji, na którym powiadomiono o sprawozdaniu.

Artykuł 2

Warunki udzielenia zgody

1. Proponowane sprawozdanie nie może poruszać tematów opartych w przeważającej części na analizach i badaniach, które mogłyby być omówione przy pomocy innych form, takich jak opracowania.

2. Proponowane sprawozdanie nie może poruszać tematów, które były już przedmiotem sprawozdania przyjętego na posiedzeniu plenarnym w ostatnich dwunastu miesiącach, chyba, że pojawienie się nowych faktów wyjątkowo to uzasadnia.

3. W odniesieniu do sprawozdań sporządzanych na podstawie dokumentu przekazanego Parlamentowi w celach informacyjnych, stosuje się następujące warunki:

- dokument podstawowy musi być oficjalnym dokumentem pochodzącym z instytucji lub organu Unii Europejskiej oraz
 - (a) musi być oficjalnie przekazany Parlamentowi Europejskiemu w celu konsultacji lub w celach informacyjnych lub
 - (b) musi być opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami, lub
 - (c) musi być dokumentem pochodzącym z instytucji lub organu Unii Europejskiej, który został oficjalnie przedłożony Radzie Europejskiej albo dokumentem pochodzącym z tej ostatniej;
- przekazany dokument musi być zredagowany we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej;

sprawozdań z kontroli wymienionych w załącznikach 1 i 2 do niniejszej decyzji uznaje się za sprawozdania strategiczne w rozumieniu art. 48 ust. 2 akapit pierwszy Regulaminu.

- wniosek o udzielenie zgody powinien wpłynąć najpóźniej przed upływem czterech miesięcy od przekazania danego dokumentu Parlamentowi Europejskiemu lub od jego publikacji w Dzienniku Urzędowym.

Artykuł 3

Procedura

Udzielanie zgody z urzędu

1. Po zawiadomieniu Konferencji Przewodniczących Komisji o wniosku, z urzędu udziela się zgody na:

- sprawozdania z wykonania;
- sprawozdania z rocznej działalności i sprawozdania z kontroli (ujęte w załączniku 1).

Rola Konferencji Przewodniczących Komisji

2. Należycie uzasadnione wnioski o udzielenie zgody należy składać Konferencji Przewodniczących Komisji, która bada, czy zostały zachowane kryteria wymienione w art. 1 i 2 oraz czy nie przekroczono limitu sprawozdań określonego w art. 1. Wszystkie takie wnioski powinny zawierać informację o rodzaju sprawozdania i jego dokładny tytuł oraz ewentualnie odniesienie do dokumentu podstawowego bądź dokumentów podstawowych.

3. Odpowiednio, zgoda na sporządzenie sprawozdań strategicznych udzielana jest z urzędu przez Konferencję Przewodniczących Komisji po rozwiązaniu sporów kompetencyjnych. Konferencja Przewodniczących może na specjalne żądanie grupy politycznej odwołać taką zgodę w terminie nie dłuższym niż cztery tygodnie prac parlamentarnych.

4. Konferencja Przewodniczących Komisji w celu udzielenia zgody przekazuje Konferencji Przewodniczących wnioski o wydanie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych i nieustawodawczych, które uznano za spełniające powyższe kryteria i niewykraczające poza dozwolony limit. Konferencja Przewodniczących Komisji powiadamia jednocześnie Konferencję Przewodniczących o sprawozdaniach z rocznej działalności i sprawozdaniach z kontroli, ujętych w załączniku 1 i 2, sprawozdaniach z wykonania oraz sprawozdaniach strategicznych, na których sporządzenie wydano zgodę.

Udzielanie zgody przez Konferencję Przewodniczących i rozwiązywanie sporów kompetencyjnych

5. Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję co do wniosków o udzielenie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych i nieustawodawczych w terminie nie dłuższym niż cztery tygodnie prac parlamentarnych od przekazania wniosku przez Konferencję Przewodniczących Komisji, chyba że Konferencja Przewodniczących zadecyduje o wyjątkowym przedłużeniu tego terminu.

6. Jeżeli uprawnienia komisji do sporządzenia sprawozdania zostaną zakwestionowane, Konferencja Przewodniczących podejmie decyzję w terminie sześciu tygodni prac parlamentarnych na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji, lub w innym przypadku, jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte⁹⁷.

⁹⁷Ustęp ten został włączony w związku z decyzją podjętą na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2006 r. dotyczącą interpretacji art. 48 regulaminu.

Artykuł 4

Zastosowanie art. 50 Regulaminu o procedurze obejmującej zaangażowane komisje⁹⁸

1. Wnioski o zastosowanie art. 50 Regulaminu składa się najpóźniej w poniedziałek poprzedzający comiesięczne posiedzenie Konferencji Przewodniczących Komisji, na którym są rozpatrywane wnioski dotyczące sprawozdań z własnej inicjatywy.
2. Konferencja Przewodniczących Komisji rozpatruje wnioski dotyczące sprawozdań z własnej inicjatywy i wnioski o zastosowanie art. 50 podczas comiesięcznego posiedzenia.
3. Jeżeli wniosek o zastosowanie art. 50 nie jest przedmiotem uzgodnień pomiędzy zainteresowanymi komisjami, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni prac parlamentarnych na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, w innym przypadku, jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte⁹⁹.

Artykuł 5

Postanowienia końcowe

1. Z uwagi na zbliżający się koniec kadencji wnioski o udzielenie zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy należy składać najpóźniej do lipca roku poprzedzającego wybory. Po tym terminie żaden wniosek, oprócz wniosków wyjątkowych, należycie uzasadnionych, nie zostanie rozpatrzony pozytywnie.
2. Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących co dwa i pół roku raport o stanie prac nad sporządzaniem sprawozdań z własnej inicjatywy.
3. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 12 grudnia 2002 r. Uchyla ona i zastępuje następujące decyzje:
 - decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy w rozumieniu art. 48 Regulaminu oraz decyzje Konferencji Przewodniczących z dnia 15 lutego i 17 maja 2001 r., uaktualniające załącznik do tej decyzji;
 - decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań na podstawie dokumentów przekazanych Parlamentowi Europejskiemu w celach informacyjnych przez inne instytucje lub organy Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK 1 SPRAWOZDANIA Z ROCZNEJ DZIAŁALNOŚCI I SPRAWOZDANIA Z KONTROLI PODLEGAJĄCE ZEZWOLENIU Z URZĘDU I LIMITOWI SZEŚCIU SPRAWOZDAŃ SPORZĄDZANYCH JEDNOCZEŚNIE (zgodnie z art. 1 ust. 2 i art. 3 decyzji)

Sprawozdanie w sprawie praw człowieka na świecie i polityki UE w tej dziedzinie - (Komisja Spraw Zagranicznych)

Raport roczny Rady sporządzony na podstawie pkt 8 części normatywnej kodeksu postępowania Unii Europejskiej w dziedzinie eksportu broni - (Komisja Spraw Zagranicznych)

⁹⁸Artykuł włączony decyzją Konferencji Przewodniczących z 26 czerwca 2003 r.

⁹⁹Ustęp ten został włączony w związku z decyzją podjętą na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 czerwca 2006 r. dotyczącą interpretacji art. 48 regulaminu.

Sprawozdanie z kontroli i stosowania prawa wspólnotowego - (Komisja Prawna)

Lepsze stanowienie prawa – Stosowanie zasady pomocniczości i proporcjonalności - (Komisja Prawna)

Sprawozdanie z prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP/UE - (Komisja Rozwoju)

Sprawozdanie w sprawie przestrzegania praw podstawowych w Unii Europejskiej - (Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych)

Sprawozdanie w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej - (Komisja Praw Kobiet i Równości Płci)

Zintegrowane podejście do równości kobiet i mężczyzn w pracach komisji (sprawozdanie roczne) - (Komisja Praw Kobiet i Równości Płci)

Sprawozdanie na temat spójności - (Komisja Rozwoju Regionalnego)

Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich – walka z nadużyciami finansowymi - (Komisja Kontroli Budżetowej)

Sprawozdanie roczne EBI - (Komisja Kontroli Budżetowej/Komisja Gospodarcza i Monetarna – co dwa lata)

Finanse publiczne w UGW - (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sytuacja gospodarki europejskiej: Sprawozdanie wstępne w sprawie zintegrowanych wytycznych dotyczących polityki, odnoszące się w szczególności do ogólnych wytycznych polityki gospodarczej - (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie roczne EBC - (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie w sprawie polityki konkurencji - (Komisja Gospodarcza i Monetarna)

Sprawozdanie roczne w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego - (Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów)

Sprawozdanie roczne w sprawie ochrony konsumentów - (Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów)

Sprawozdanie roczne w sprawie systemu Solvit - (Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów)

ZAŁĄCZNIK 2 SPRAWOZDANIA Z ROCZNEJ DZIAŁALNOŚCI I SPRAWOZDANIA Z KONTROLI PODLEGAJĄCE ZEZWOLENIU Z URZĘDU, POZOSTAJĄCE W SZCZEGÓLNYM ZWIĄZKU Z REGULAMINEM (NIEPODLEGAJĄCE LIMITOWI SZEŚCIU SPRAWOZDAŃ SPORZĄDZANYCH JEDNOCZEŚNIE)

Sprawozdanie roczne w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu, art. 104 ust. 7 Regulaminu - (Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych)

Sprawozdanie w sprawie partii politycznych na poziomie europejskim, art. 210 ust. 6 Regulaminu - (Komisja Spraw Konstytucyjnych)

Sprawozdanie z prac Komisji Petycji, art. 202 ust. 8 Regulaminu - (Komisja Petycji)

Sprawozdanie w sprawie rocznego sprawozdania Rzecznika Praw Obywatelskich, art. 205 ust. 2 część druga Regulaminu - (Komisja Petycji)

ZAŁĄCZNIK XIX

Partnerski proces komunikacji poświęconej Europie

Cele i założenia

1. Dla Parlamentu Europejskiego, Rady oraz Komisji Europejskiej sprawą najwyższej wagi jest lepsza komunikacja w sprawach UE, tak by obywatele Europy mogli korzystać z przysługującego im prawa do uczestnictwa w jej demokratycznym życiu, w którym decyzje podejmowane są w sposób maksymalnie jawny, na szczeblu maksymalnie bliskim dla obywateli i zgodnie z zasadami pluralizmu, partycypacji, otwartości i przejrzystości.
2. Wspomniane trzy instytucje pragną stymulować zbliżanie stanowisk w kwestii priorytetów komunikacyjnych Unii Europejskiej jako całości, propagować zalety unijnego podejścia do komunikacji w sprawach UE, ułatwiać wymianę informacji i sprawdzonych rozwiązań, rozwijać wspólnie synergii swoich działań komunikacyjnych objętych wspomnianymi priorytetami, a także – w razie potrzeby – ułatwiać współpracę instytucji UE i państw członkowskich.
3. Wspomniane trzy instytucje uznają, że komunikacja w sprawach Unii Europejskiej wymaga politycznego zaangażowania instytucji UE i państw członkowskich oraz że na samych państwach członkowskich też spoczywa część odpowiedzialności za komunikację z obywatelami w sprawach UE.
4. Wspomniane trzy instytucje są zdania, że działania informacyjno-komunikacyjne poświęcone sprawom europejskim powinny umożliwiać powszechny dostęp do adekwatnych, zróżnicowanych informacji o Unii Europejskiej oraz pozwalać obywatelom korzystać z przysługującego im prawa do wyrażania własnych poglądów i do aktywnego uczestnictwa w publicznej dyskusji nad sprawami Unii Europejskiej.
5. Wspomniane trzy instytucje, podejmując działania informacyjno-komunikacyjne, propagują poszanowanie wielojęzyczności i różnorodności kulturowej.
6. Wspomniane trzy instytucje podejmują polityczne zobowiązanie, by dążyć do osiągnięcia powyższych celów. Zachęcają pozostałe instytucje i organy UE do wsparcia tych wysiłków i włączenia się, jeżeli mają taką wolę, w te działania.

Podejście partnerskie

7. Wspomniane trzy instytucje są świadome, jak ważne jest podjęcie wyzwania, którym jest komunikacja w sprawach UE, w partnerstwie między państwami członkowskimi a instytucjami UE, tak by faktycznie nawiązać komunikację z maksymalnie szerokimi rzeszami społeczeństwa na odpowiednim szczeblu oraz zapewnić im obiektywne informacje.

Wspomniane trzy instytucje pragną rozwijać synergii między swoimi działaniami a działaniami organów krajowych, regionalnych i lokalnych, a także działaniami przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego.

W tym celu pragną stosować pragmatyczne, partnerskie podejście.

8. Przypominają przy okazji kluczową rolę międzyinstytucjonalnej grupy ds. informacji (IGI), która stanowi dla instytucji forum wysokiego szczebla stymulujące polityczną dyskusję o działaniach informacyjno-komunikacyjnych poświęconych UE i pozwala przez to propagować synergii i komplementarność tych działań. W tym celu grupa IGI zbiera się zasadniczo dwa razy do roku pod wspólnym przewodnictwem przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji Europejskiej, a w jej obradach uczestniczą jako obserwatorzy Komitet Regionów oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny.

Ramy współpracy

Wspomniane trzy instytucje zamierzają współpracować na następujących zasadach:

9. Wszystkie trzy instytucje szanują indywidualną odpowiedzialność każdej z instytucji UE oraz każdego z jej państw członkowskich za swoją strategię komunikacyjną i swoje priorytety komunikacyjne, pragną jednak na forum IGI co roku uzgadniać określoną liczbę wspólnych priorytetów komunikacyjnych.

10. Priorytety te opierać się będą na priorytetach komunikacyjnych, które zostaną wyłonione przez instytucje i organy UE w ramach własnych procedur wewnętrznych, oraz będą w stosownych przypadkach uzupełniać strategiczne zamierzenia i starania państw członkowskich w tej dziedzinie odpowiednio do oczekiwań obywateli.

11. Wspomniane trzy instytucje oraz państwa członkowskie będą się starały propagować odpowiednie wsparcie na rzecz informowania o uzgodnionych priorytetach.

12. Służby odpowiedzialne za działania komunikacyjne w państwach członkowskich i instytucjach UE powinny nawiązać wzajemne kontakty – w razie potrzeby w ramach odpowiednich rozwiązań administracyjnych – tak by wspólne priorytety komunikacyjne i inne działania związane z komunikacją w sprawach UE były z powodzeniem realizowane.

13. Zachęca się instytucje i państwa członkowskie, aby się nawzajem powiadamiały o innych działaniach komunikacyjnych dotyczących UE, a zwłaszcza o sektorowych działaniach komunikacyjnych planowanych przez instytucje i organy, jeżeli wynikiem tych działań są kampanie informacyjne w państwach członkowskich.

14. Komisja proszona jest o składanie pozostałym instytucjom UE na początku każdego roku sprawozdań na temat najważniejszych osiągnięć w realizacji wspólnych priorytetów komunikacyjnych za poprzedni rok.

15. Niniejsza deklaracja polityczna została podpisana w dniu dwudziestego drugiego października dwa tysiące ósmego roku.

ZAŁĄCZNIK XX

Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i komisji z dnia 13 czerwca 2007 w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji (art. 251 Traktatu WE)¹⁰⁰

ZASADY OGÓLNE

1. Parlament Europejski, Rada i Komisja, zwane dalej wspólnie „instytucjami” zwracają uwagę na fakt, że sprawdziła się obecna praktyka kontaktów między prezydencją Rady, Komisją i przewodniczącymi właściwych komisji lub sprawozdawcami Parlamentu Europejskiego oraz oboma przewodniczącymi komitetu pojednawczego.

2. Instytucje potwierdzają, że należy nadal zachęcać do stosowania tej praktyki, która wykształciła się na wszystkich etapach procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do zbadania stosowanych przez siebie metod pracy, tak aby jeszcze efektywniej wykorzystać pełen zakres procedury współdecyzji ustanowionej Traktatem WE.

3., a w szczególności tych jego postanowień, które dotyczą procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do pełnej realizacji takich zobowiązań, zgodnie z zasadami przejrzystości, demokratycznej kontroli i skuteczności. W związku z tym instytucje powinny przykładać szczególną wagę do postępów w zakresie uproszczenia wniosków legislacyjnych, przy czym działania te muszą pozostawać w zgodzie ze wspólnotowym dorobkiem prawnym.

Niniejsza wspólna deklaracja wyjaśnia te metody pracy oraz zasady ich stosowania w praktyce. Stanowi ona uzupełnienie Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa¹⁰¹

4. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze na wszystkich etapach procedury współdecyzji w celu możliwie najszerzego uzgodnienia zajmowanych stanowisk i tym samym stworzenia, w stosownych przypadkach, warunków do przyjęcia danego aktu prawnego na wczesnym etapie procedury.

5. W tym celu instytucje współdziałają w ramach kontaktów na szczeblu międzyinstytucjonalnym, tak aby monitorować postępy prac i analizować stopień zbliżenia stanowisk na wszystkich etapach procedury współdecyzji.

6. Instytucje zobowiązują się zgodnie ze swoimi regulaminami wewnętrznymi do regularnej wymiany informacji na temat postępów prac nad aktami prawnymi przyjmowanymi w ramach procedury współdecyzji. Zapewniają one, aby ich odpowiednie harmonogramy prac były możliwie najszerzej koordynowane w celu ułatwienia spójnej i zbieżnej realizacji procedur. W związku z tym instytucje będą dążyć do ustalenia orientacyjnego harmonogramu zakończenia kolejnych etapów prowadzących do ostatecznego przyjęcia poszczególnych wniosków legislacyjnych, równocześnie w pełni uwzględniając polityczny charakter procesu decyzyjnego.

7. Współpraca między instytucjami w kontekście procedury współdecyzji przybiera często formę trójstronnych posiedzeń. System takich posiedzeń już okazał się skuteczny i elastyczny, znacząco zwiększając możliwości osiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego i drugiego czytania, a także ułatwiając przygotowanie prac komitetu pojednawczego.

8. Takie posiedzenia trójstronne odbywają się zazwyczaj na zasadach nieformalnych. Mogą one być organizowane na wszystkich etapach procedury oraz z udziałem przedstawicieli różnych szczebli, w zależności od przewidzianej debaty. Każda instytucja zgodnie ze swoim regulaminem

¹⁰⁰Dz.U. C 145 z 30.6.2007, str. 5.

¹⁰¹Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

wewnętrznym wyznaczy swoich przedstawicieli na każde posiedzenie, określi swój mandat negocjacyjny oraz z odpowiednim wyprzedzeniem poinformuje pozostałe instytucje o ustaleniach dotyczących posiedzenia.

9. W zakresie, w jakim jest to możliwe, wszelkie projekty tekstów kompromisowych przedłożone w celu omówienia na jednym z kolejnych posiedzeń przekazywane są z wyprzedzeniem wszystkim uczestnikom. Aby zwiększyć przejrzystość, należy w miarę możliwości informować o trójstronnych posiedzeniach odbywających się w Parlamencie Europejskim i Radzie.

10. Prezydencja Rady będzie starała się uczestniczyć w posiedzeniach komisji parlamentarnych. W odpowiednich przypadkach rozpatrzy ona wnikliwie każdy wniosek o przekazanie informacji na temat stanowiska Rady.

PIERWSZE CZYTANIE

11. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze w celu możliwie najszerszego uzgodnienia zajmowanych stanowisk, tak aby tam, gdzie jest to możliwe, akty prawne mogły zostać przyjęte w pierwszym czytaniu.

Porozumienie na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim.

12. W celu ułatwienia przebiegu prac w pierwszym czytaniu, nawiązywane są odpowiednie kontakty.

13. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

14. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący Coreper-u przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wniosku Komisji. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

15. W takiej sytuacji, jeżeli prawdopodobne jest przyjęcie aktu prawnego w pierwszym czytaniu, powinno się jak najszybciej przedstawić informacje na temat woli zawarcia porozumienia.

Porozumienie na etapie wspólnego stanowiska Rady

16. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim kontakty mogą być kontynuowane w celu zawarcia porozumienia na etapie wspólnego stanowiska.

17. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

18. W przypadku osiągnięcia porozumienia na tym etapie przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej w piśmie skierowanym do przewodniczącego Coreper-u przedstawia swoje zalecenie na posiedzenie plenarne dotyczące akceptacji wspólnego stanowiska Rady bez

wnoszenia poprawek, z zastrzeżeniem potwierdzenia wspólnego stanowiska przez Radę i dokonania weryfikacji prawno-lingwistycznej. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

DRUGIE CZYTANIE

19. W przedstawionym uzasadnieniu Rada w możliwe najbardziej precyzyjny sposób wyjaśnia przyczyny, które doprowadziły do przyjęcia przez nią wspólnego stanowiska. W trakcie drugiego czytania Parlament Europejski w możliwie najszerszym stopniu uwzględnia te przyczyny oraz stanowisko Komisji.

20. Przed przekazaniem wspólnego stanowiska Rada dąży do ustalenia, w porozumieniu z Parlamentem Europejskim i Komisją, daty jego przekazania, tak aby zapewnić maksymalną efektywność procedury legislacyjnej na etapie drugiego czytania.

Porozumienie na etapie drugiego czytania w Parlamencie Europejskim.

21. Niezwłocznie po przekazaniu Parlamentowi Europejskiemu wspólnego stanowiska Rady kontynuowane są właściwe kontakty, których celem jest lepsze poznanie poszczególnych stanowisk i tym samym jak najszybsze zakończenie procedury legislacyjnej.

22. Komisja ułatwia takie kontakty oraz przedstawia własną opinię w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

23. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący Coreper-u przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wspólnego stanowiska Rady. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

POSTĘPOWANIE POJEDNAWCZE

24. W przypadku gdy okaże się, że Rada nie będzie w stanie zaakceptować wszystkich poprawek Parlamentu Europejskiego na etapie drugiego czytania, w momencie, w którym Rada będzie gotowa do przedstawienia swojego stanowiska, zostanie zorganizowane pierwsze posiedzenie trójstronne. Każda instytucja wyznaczy zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym swoich przedstawicieli na każde posiedzenie oraz określi swój mandat negocjacyjny. Komisja na jak najwcześniejszym etapie poinformuje obie delegacje o swoich zamiarach w odniesieniu do swojej opinii na temat poprawek Parlamentu Europejskiego wprowadzonych w drugim czytaniu.

25. Posiedzenia trójstronne odbywają się przez cały czas trwania postępowania pojednawczego w celu rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii oraz stworzenia warunków do osiągnięcia porozumienia w ramach komitetu pojednawczego. Wyniki prac posiedzeń trójstronnych są omawiane oraz w miarę możliwości zatwierdzane na posiedzeniach właściwych instytucji.

26. Komitet pojednawczy jest zwoływany przez Przewodniczącego Rady za zgodą Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, przy należyтым uwzględnieniu postanowień Traktatu.

27. Komisja bierze udział w postępowaniu pojednawczym oraz podejmuje wszelkie inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady. Inicjatywy takie mogą obejmować przygotowanie kompromisowych projektów aktów uwzględniających stanowiska

Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.

28. Przewodnictwo w komitecie pojednawczym sprawują wspólnie Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Przewodniczący Rady. Przewodniczą oni na przemian kolejnym posiedzeniom komitetu.

29. Obaj przewodniczący ustalają wspólnie terminy i każdorazowy porządek dzienny posiedzeń komitetu pojednawczego w celu zapewnienia efektywnego funkcjonowania komitetu pojednawczego przez cały czas trwania postępowania pojednawczego. Ustalenia dotyczące planowanych terminów konsultowane są z Komisją. Parlament Europejski i Rada wyznaczają z wyprzedzeniem orientacyjne odpowiednie terminy w ramach postępowania pojednawczego i zawiadamiają o nich Komisję.

30. Obaj przewodniczący mogą umieścić kilka spraw w porządku dziennym każdego posiedzenia komitetu pojednawczego. Obok sprawy zasadniczej (określanej jako „punkt B”), co do której nie osiągnięto jeszcze porozumienia, możliwe jest otwarcie lub zamknięcie postępowania pojednawczego w odniesieniu do innych spraw (określanych jako „punkt A”) bez ich omawiania.

31. Zachowując określone w Traktacie terminy Parlament Europejski i Rada w możliwie najszerszym zakresie uwzględniają wymogi dotyczące ustalenia właściwego harmonogramu, w szczególności związane z przerwami w działalności instytucji oraz wyborami do Parlamentu Europejskiego. W każdym przypadku należy dążyć do maksymalnego skrócenia przerwy w działalności.

32. . Komitet pojednawczy obraduje na przemian w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego i Rady w celu zapewnienia równego podziału zasobów, w tym w zakresie tłumaczeń ustnych.

33. Komitetowi pojednawczemu udostępnia się wniosek Komisji, wspólne stanowisko Rady oraz opinię Komisji na jego temat, poprawki proponowane przez Parlament Europejski oraz opinię Komisji na temat tych poprawek, a także wspólny dokument roboczy delegacji Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument roboczy powinien umożliwiać czytelnikom łatwe ustalenie spornych kwestii i skuteczne odniesienie się do nich. Co do zasady, Komisja przedkłada swoją opinię w terminie trzech tygodni od oficjalnego otrzymania wyników głosowania w Parlamencie Europejskim, a najpóźniej przed rozpoczęciem postępowania pojednawczego.

34. Obaj przewodniczący mogą przedkładać wersje aktu prawnego do zatwierdzenia przez komitet pojednawczy.

35. Porozumienie w sprawie wspólnego tekstu zawierane jest podczas posiedzenia komitetu pojednawczego lub po nim, poprzez wymianę pism między oboma przewodniczącymi. Kopie takich pism przekazuje się Komisji.

36. Jeżeli komitet osiągnął porozumienie w sprawie wspólnego tekstu, przedkłada się go, po ostatecznej weryfikacji prawno-lingwistycznej, obu przewodniczącym w celu formalnego zatwierdzenia. Jednakże w szczególnych przypadkach, jeżeli jest to konieczne do zachowania terminów, do zatwierdzenia przez obu przewodniczących może zostać przedłożony projekt wspólnego tekstu.

37. Obaj przewodniczący przekazują zatwierdzony wspólny tekst Przewodniczącym Parlamentu Europejskiego i Rady w formie pisma podpisanego przez obu przewodniczących. Jeżeli komitet pojednawczy nie jest w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie wspólnego tekstu, przewodniczący zawiadamiają o tym Przewodniczących Parlamentu Europejskiego i Rady w piśmie podpisanym przez obu przewodniczących. Pisma te traktowane są jako oficjalny protokół. Kopie takich pism są przekazywane Komisji w celach informacyjnych. Po zakończeniu procedury

dokumenty robocze wykorzystane podczas postępowania pojednawczego są udostępniane w rejestrach poszczególnych instytucji.

38. Sekretariat Parlamentu Europejskiego oraz Sekretariat Generalny Rady występują wspólnie jako sekretariat komitetu pojednawczego we współpracy z Sekretariatem Generalnym Komisji.

POSTANOWIENIA OGÓLNE

39. W przypadku gdy Parlament Europejski lub Rada uznają, że konieczne jest przedłużenie terminów, o których mowa w art. 251 Traktatu, zawiadamiają o tym odpowiednio Przewodniczącemu drugiej instytucji oraz Komisję.

40. Jeżeli Instytucje osiągnęły porozumienie na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo podczas postępowania pojednawczego, uzgodniony tekst podlega ostatecznej weryfikacji przez służby prawno-lingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady, działające w ścisłej współpracy i za wzajemnym porozumieniem.

41. W uzgodnionym tekście nie można wprowadzać żadnych zmian bez wyraźnej zgody Parlamentu Europejskiego i Rady reprezentowanych na odpowiednim szczeblu.

42. Ostatecznej weryfikacji dokonuje się przy należyтым uwzględnieniu zróżnicowanych procedur w Parlamencie Europejskim i Radzie, w szczególności przy zachowaniu terminów zakończenia procedur wewnętrznych. Instytucje zobowiązują się nie wykorzystywać terminów przeznaczonych na ostateczną weryfikację prawno-lingwistyczną w celu ponownego otwarcia dyskusji na temat kwestii merytorycznych.

43. Parlament Europejski i Rada uzgadniają wspólny układ tekstów przygotowanych wspólnie przez te instytucje.

44. Instytucje zobowiązują się do stosowania w możliwie najszerszym zakresie wzajemnie akceptowanych standardowych klauzul wprowadzanych do aktów przyjmowanych w trybie procedury współdecyzji, co dotyczy w szczególności przepisów dotyczących kompetencji wykonawczych (zgodnie z decyzją w sprawie „komitologii”¹⁰², wejścia w życie, transpozycji oraz stosowania aktów, jak również poszanowania prawa inicjatywy przysługującego Komisji).

45. Instytucje będą starały się organizować wspólną konferencję prasową w celu ogłoszenia pomyślnego zakończenia procedury legislacyjnej na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo postępowania pojednawczego. Będą się one także starały wydawać wspólne oświadczenia dla prasy.

46. Po przyjęciu przez Parlament Europejski i Radę aktu prawnego w trybie procedury współdecyzji jego tekst jest przekazywany do podpisu Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącemu Rady, jak również Sekretarzom Generalnym tych instytucji.

47. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Rady otrzymują akt do podpisu w swoich odpowiednich językach oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, podpisują akt wspólnie podczas wspólnej ceremonii organizowanej każdego miesiąca w celu podpisania istotnych aktów w obecności mediów.

48. Wspólnie podpisany akt przekazywany jest do publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Publikacja następuje zazwyczaj w terminie dwóch miesięcy od daty przyjęcia danego aktu prawnego przez Parlament Europejski i Radę.

¹⁰²Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23). Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

49. Jeżeli jedna z instytucji stwierdzi, że w akcie (lub w jednej z jego wersji językowych) wystąpiła omyłka lub inny oczywisty błąd, niezwłocznie zawiadamia o tym pozostałe instytucje. Jeżeli błąd dotyczy aktu, który nie został jeszcze przyjęty ani przez Parlament Europejski ani przez Radę, służby prawno-lingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady przygotowują w ścisłej współpracy niezbędne sprostowanie. Jeżeli natomiast błąd dotyczy aktu, który został już przyjęty przez jedną lub obie z tych instytucji, to, niezależnie od tego, czy został on już opublikowany, Parlament Europejski i Rada przyjmują zgodnie sprostowanie, sporządzone według odpowiednich procedur tych instytucji.

ZAŁĄCZNIK XXI

Kodeks postępowania w negocjacjach w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej¹⁰³

1. Wstęp

Niniejszy kodeks postępowania określa ogólne zasady mające zastosowanie w Parlamencie, dotyczące sposobu prowadzenia negocjacji na wszystkich etapach zwykłej procedury ustawodawczej, w celu zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności, zwłaszcza na wczesnym etapie procedury¹⁰⁴. Kodeks jest uzupełnieniem „Wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji”, uzgodnionej pomiędzy Parlamentem, Radą i Komisją¹⁰⁵, w której skupiono się w większym stopniu na relacjach pomiędzy tymi instytucjami.

Po stronie Parlamentu głównym organem właściwym w trakcie negocjacji zarówno na etapie pierwszego, jak i drugiego czytania, jest właściwa komisja parlamentarna.

2. Decyzja o przystąpieniu do negocjacji

Zgodnie z ogólną zasadą Parlament stosuje wszelkie możliwości dostępne na wszystkich etapach zwykłej procedury ustawodawczej. Decyzja o dążeniu do wypracowania porozumienia na wczesnym etapie procesu ustawodawczego powinna być podejmowana odrębnie dla każdego przypadku, przy uwzględnieniu odrębnych cech charakterystycznych poszczególnych spraw. Decyzja ta powinna być także uzasadniona politycznie, na przykład w odniesieniu do priorytetów politycznych, niekontrowersyjnego lub „technicznego” charakteru danego wniosku, nagłej sytuacji i/lub stosunku aktualnej prezydencji do danej sprawy.

Możliwość przystąpienia do negocjacji z Radą jest przedstawiana przez sprawozdawcę pełnemu składowi komisji parlamentarnej, a decyzja o podjęciu takiego działania jest podejmowana na podstawie szerokiego konsensusu lub, w razie potrzeby, w drodze głosowania.

3. Skład zespołu negocjacyjnego

Podjęta przez komisję decyzja o przystąpieniu do negocjacji z Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia dotyczy również ustalenia składu zespołu negocjacyjnego PE. Zasadniczo zachowuje się równowagę polityczną, a wszystkie grupy polityczne reprezentowane są w tych negocjacjach przynajmniej na poziomie personelu parlamentarnego.

Właściwe służby Sekretariatu Generalnego PE są odpowiedzialne za praktyczną organizację negocjacji.

4. Mandat zespołu negocjacyjnego

Co do zasady, poprawki przyjęte w komisji lub podczas posiedzenia plenarnego stanowią podstawę mandatu zespołu negocjacyjnego PE. Komisja parlamentarna może ponadto określić priorytety oraz czas trwania negocjacji.

¹⁰³Zatwierdzony przez Konferencję Przewodniczących w dniu 18 września 2008 r.

¹⁰⁴Szczególną uwagę należy poświęcić negocjacjom odbywającym się na tych etapach procedury, w których widoczność przedmiotowej procedury w Parlamencie jest bardzo ograniczona. Odnosi się to do negocjacji przed głosowaniem w komisji w pierwszym czytaniu, mających na celu osiągnięcie porozumienia w pierwszym czytaniu, po pierwszym czytaniu w Parlamencie, mających na celu osiągnięcie porozumienia na wczesnym etapie drugiego czytania

¹⁰⁵Zob. załącznik XX.

W wyjątkowym przypadku, jakim są negocjacje na temat porozumienia w pierwszym czytaniu przed głosowaniem w komisji, komisja udziela wskazówek zespołowi negocjacyjnemu PE.

5. Organizowanie rozmów trójstronnych

Co do zasady oraz w celu zwiększenia przejrzystości, rozmowy trójstronne odbywające się w Parlamencie Europejskim i w Radzie są ogłaszane.

Negocjacje w ramach rozmów trójstronnych są oparte na wspólnym dokumencie, zawierającym stanowiska wszystkich instytucji w odniesieniu do poszczególnych poprawek, jak również wszelkie teksty kompromisowe rozpowszechnione podczas posiedzeń trójstronnych (np. ustalona praktyka z zastosowaniem dokumentów czterokolumnowych). W miarę możliwości wśród wszystkich uczestników rozpowszechniane są z wyprzedzeniem teksty kompromisowe poddane pod obrady na kolejnym posiedzeniu.

W razie konieczności zespół negocjacyjny PE powinien mieć zapewnione tłumaczenie ustne¹⁰⁶.

6. Informacja zwrotna i decyzja o osiągnięciu porozumienia

Po każdym posiedzeniu trójstronnym zespół negocjacyjny informuje komisję o wyniku negocjacji oraz udostępnia komisji wszystkie rozpowszechnione teksty. Jeśli z uwagi na czas nie jest to możliwe, zespół negocjacyjny spotyka się ze sprawozdawcami posiłkowymi, w razie konieczności wspólnie z koordynatorami, w celu pełnego uaktualnienia informacji.

Komisja rozpatruje osiągnięte porozumienie lub uaktualnia mandat zespołu negocjacyjnego w sytuacji, gdy wymagane są dalsze negocjacje. Jeśli z uwagi na czas nie jest to możliwe, zwłaszcza na etapie drugiego czytania, decyzja w sprawie porozumienia jest podejmowana przez sprawozdawcę i sprawozdawców posiłkowych, w razie konieczności wspólnie z przewodniczącym komisji i koordynatorami. Od zakończenia negocjacji do głosowania na posiedzeniu plenarnym powinno być wystarczająco dużo czasu na to, aby umożliwić grupom politycznym przygotowanie ich ostatecznego stanowiska.

7. Pomoc

Zespół negocjacyjny otrzymuje wszystkie środki niezbędne, aby w sposób właściwy prowadzić prace. W skład tych środków powinien wchodzić „zespół wsparcia administracyjnego” złożony z sekretariatu komisji, doradcy politycznego sprawozdawcy, sekretariatu współdecyzji oraz Wydziału Prawnego. W zależności od danej sprawy oraz od etapu negocjacji zespół ten można zwiększyć.

8. Finalizacja

Porozumienie pomiędzy Parlamentem a Radą jest potwierdzane oficjalnym pismem. W tekstach będących przedmiotem porozumienia nie dokonuje się zmian bez wyraźnej zgody, na odpowiednim szczeblu, zarówno Parlamentu Europejskiego, jak i Rady.

9. Procedura pojednawcza

Zasady zawarte w niniejszym kodeksie postępowania mają również zastosowanie do procedury pojednawczej, w której delegacja PE jest głównym organem właściwym po stronie Parlamentu.

¹⁰⁶Zgodnie z decyzją podjętą przez Prezydium w dniu 10 grudnia 2007 r.

INDEKS

Liczby arabskie oznaczają artykuły. Liczby rzymskie oznaczają załączniki, a następujące po nich liczby arabskie, rzymskie lub litery oznaczają sekcje, artykuły lub ustępy tych załączników.

- A -

Absolutorium	
- decyzje	VI
- inne instytucje i organy	77
- Komisja	76
- oświadczenie Trybunału Obrachunkowego	112
- Parlament	80
- Przewodniczący Parlamentu Europejskiego	77
Agencje	
- europejskie	126
- opinie	126
AKP	VII.II
Akty delegowane	87 a
Akty prawne	82
Akty prawne przyjęte	73
Archiwa	179, 203
Asystenci	

- B -

Bezpieczeństwo informacji	VIII.E
Biuletyn	29
Budżet	78, VI, VII.IV, VII.V
- absolutorium	76 - 77, 112, VI, VII.V
- kontrola budżetowa	112
- kontrola nad wykonywaniem	78
- ogólny	
- rozpatrywanie w Parlamencie	75 - 75 f
Byli posłowie	9

- C -

COSAC	131
Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego	12
Członkowie	
- delegacje międzyparlamentarne	198
- Europejski Bank Centralny	109
- interes finansowy	I
- Komisja	106, XIV
- komisje	185 - 186, IX
. wybór	186
- Trybunał Obrachunkowy	108
Czytania	37, 38, 39 - 40, 42 - 50, 52 - 56, 58 - 59, 61 - 69, 71 - 73

- D -

Debata	
- łamanie praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa	122, 137, IV
- łączna	143
- nadzwyczajna	141 - 142
- odroczenie	172, 177
- procedura bez	46, 138
- zamknięcie	172, 176
- złożenie oświadczenia	110
Debata łączna	143
Debata nadzwyczajna	141 - 142
Delegacje	23
- ad hoc	25
- do wspólnych komisji parlamentarnych	200
- międzyparlamentarne	198, VII.II
- przewodniczący	28
- stałe	25, 198
Demokracja	38 a, 74 e, 81, 122, 137, 209 - 210, IV
Dewiza	213
Dialog społeczny	84
Dialog z Radą	58, 63
Diety	8
Dodatki	153
Dokumenty	
- doreczanie	144, 148
- dostęp do	39, 103 - 104, 148, VIII.B, VIII.C, VIII.E, XV
- poufne	VIII
- ustawodawcze	
. rozpatrywanie we właściwej komisji	43
Dopuszczalność	
- poprawki	20, 66, 157, 161
- pytania	116
- pytania wymagające odpowiedzi na piśmie	117
Doreczanie	144, 148, 179, IV
Dostęp	
- do dokumentów	39, 103 - 104, 148, XV
- do Parlamentu	XVI
Drugie czytanie	61 - 66, 72
- budżet	
- głosowanie	65 - 66, 72, 158
- porozumienia	70, 72, XXI
- przedłużenie terminu	62
- rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	64 - 66, 72
- rozpatrywanie na szczepku komisji	61 - 63
- wspólne posiedzenia komisji	51
- zalecenie do	63 - 64
. Komisje tymczasowe - patrz Komisje specjalne	
- zamknięcie	64
Drugie sprawozdanie	56
Dziennik Urzędowy	23, 30, 72, 74, 75 e, 104, 117 - 118, 179 - 181, 185, 204, VI, VIII, IX, XI, XV, XVIII, XX

- E -

Elektroniczny rejestr petycji	202
Eurogrupa	II
Europejski Bank Centralny	
- kandydaci	109
- oświadczenie	113
- powoływanie członków	109
- pytania pisemne	118
Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny	124
Europa	VII.XVII

- F -

Flaga	213
-------------	-----

- G -

Głosowanie	20, 158 - 161, 163 - 165, 167 - 171, 176
- drugie czytanie	64 - 66, 72
- elektroniczne	168
- imienne	20, 48, 75 d, 160, 167 - 169, 195
- kolejność	20, 158, 161
- komisje	187, 195
- kwestionowanie	171
- łączne	20
- odroczenie	56, 172, 177, 179
- pierwsze czytanie	55
- podzielone	20, 160, 163
- poprawki	156, 161 - 162
- prawo do	164
- procedura	158, 195
- przez podniesienie ręki	165
- przez powstanie z miejsc	165
- równa liczba głosów	14 - 15, 22, 159
- tajne	169, 186
- trzecie czytanie	69
- ważność	155
- wyjaśnienia	20, 170
- zasady	160
Grupy	30 - 31, 34
- działalność	31
- sytuacja prawna	31
- tworzenie	30
- wyznaczanie kandydatów na członków komisji	186
- wyznaczanie zastępców członków komisji	187

- H -

Hymn	213
------------	-----

- I -

Identyfikatory	X.A
Immunitet	5 - 7, VII.XVI
Inauguracyjne posiedzenie	3, 12, 134
Informacje sensoryjne	5, VIII.B, VIII.C, VIII.E, XV
Inicjatywa	
- obywatelska	197 a, 203 a, XIV
- państwa członkowskiego	44
- przewidziana w art. 225 TFUE	42
- sprawozdanie z własnej inicjatywy	41, 48, 50
- ustawodawcza	35, 41 - 42, 44
Inicjatywa obywatelska	197 a, XIV
Interesy finansowe	
- posłowie	I
- Unia	10, XII

- J -

Języki	23, 146 - 147, 185, 201, XI
--------------	-----------------------------

- K -

Kadencja	17
Karta Praw Podstawowych	36, 103
Kodeks postępowania	19, I, X, XIV, XXI
Kodyfikacja ustawodawstwa Unii	86
Komisja	
- absolutorium	76
- czas wystąpień	149
- członkowie	106, XIV
- dymisja członka	XIV
- informowanie Parlamentu	VIII.E, XIV
- mandat negocjacyjny	90
- odrzucenie wniosku	87
- oświadczenie	110 - 111
- powoływanie	106
- program działalności legislacyjnej i prac	35
- przewodniczący	105
- przyjęcie poprawek do propozycji	57
- pytania	115 - 117, II
- stanowisko w sprawie poprawek	54, 57 - 58, 61, 66, XIV
- środki wykonawcze	88
- uprawnienia wykonawcze	XIII, XIV.2
- wnioski o wydanie opinii	43
- wotum nieufności	107
- wycofanie projektu	56, 58, 65
- założenia polityczne	105
- zmiana projektu	53
Komisje	37, 45 - 50, 52, 183, 185 - 191, 193 - 197, VII
- członkowie	186 - 187, 191
- dialog z Radą	63
- drugie czytanie	61 - 63

- głosowanie	195
- kompetencje	25, 183, 188, VI.6, VII
- miejsce obrad	135
- odesłanie do	175
- opinia	49, 120, 188, 195, VII
- pierwsze czytanie	37, 38, 39, 53 - 54
- podkomisje	188, 190
- poprawki złożone na posiedzeniu plenarnym	162
- posiedzenia .46, 63, 96, 103, 106, 108 - 109, 113, 123, 135, 162, 187, 190 - 191, 193 - 194, VIII.A, IX	
- posiedzenia o charakterze pilnym	97
- postępowanie pojednawcze (art. 294 TFUE)	67 - 69, XX
- powoływanie	183, 185
- prezydium	52, 191
- procedura	63, 193 - 195, 197
- protokoły	103, 194
- przewodniczący	27, 52, 70, 88, 185, 191
- skład	25, 186 - 187
- spór kompetencyjny	188
- sprawozdanie	45, 47 - 48, 50, 52, 56
- sprostowania	216
- śledcze	25, 185 - 186, 188, IX
- trzecie czytanie	67 - 68, XX
- tura pytań	197
- uprawnienia	186 - 187, VI.6, VII
- weryfikacja mandatów	3, 189, VII.XVI
- właściwe	42 - 43, 63
- wspólne	200, XVII
- wspólne posiedzenia	51, 188
- zaangażowane	50, XVII, XVIII
- zastępcy	187
Komisje specjalne	184, 188, 190
Komisje tymczasowe - patrz Komisje specjalne	
Komitet doradczy ds. postępowania posłów	I
Komitet Regionów	125
Komitologia	XIII
Konferencja parlamentów	132
Konferencja Przewodniczących Delegacji	28
Konferencja Przewodniczących	
- kompetencje	25, 210
- obowiązki	19, 25, 42, 70 - 70 a, 153, 210
- pytania	29
- skład	24
Konferencja Przewodniczących Komisji	27, 70, 197 a
Konflikt interesów	I
Konsultacja	43 - 44
- agencje europejskie	126
- art. 140 TFUE	122
- inicjatywy ustawodawcze państw członkowskich	44
- ponowna	59
- wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa	96
Kontakty z innymi instytucjami	
Kontrsprawozdawcy	192

Końcowe opracowanie prawno-lingwistyczne	71, 74, 180
Koordynatorzy komisji	70, 192, XVII
Korupcja	10, XII
Księgowość	79, 80, VII.IV, VII.V
Kwestorzy	
- obowiązki	22 - 23, 26, I, X
- pytania do	29
- rejestr oświadczeń dotyczących wsparcia	32
- wybór	13, 16 - 19
Kworum	155, 195

- L -

Legitymacja	5
Lista mówców	176
Lobbyści	X

- M -

Mandat	2, VII.XVI
- wygaśnięcie mandatu	4
- zrzeczenie się	4
Mandat negocjacyjny	70, 90
Mandaty (weryfikacja)	3, 12, 189
Mianowanie	
- desygnowanych komisarzy	106
Miejsce obrad i posiedzeń	135
Miesięczne prowizorium budżetowe	75 f
Misja badawcza lub obserwacyjna	188
Mówcy	
- czas wypowiedzi	110, 115, 122, 140 - 142, 150 - 151, 153, 172 - 173
- lista mówców	176
- przydzielanie czasu wypowiedzi	149, IV
- treść wystąpień	
- udzielanie głosu	

- N -

Nadużycia finansowe	10, XII
Naruszenie	
- zasady podstawowe	74 e
Naruszenie porządku poza salą obrad	XVI
Negocjacje akcesyjne	200
Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych	70
Niebieska karta	149
Nieformalne grupy posłów	32, I
Normy postępowania	152

- O -

Obserwatorzy	11
Odesłanie do komisji	

- absolutorium	VI.5
- budżet	
- drugie czytanie	63
- wniosek proceduralny	172
- wnioski Komisji	
. drugie czytanie	63
. odroczenie głosowania (nieprzyjęcie poprawek przez Komisję	57
- wspólne stanowisko Rady	43
Odroczenie debaty lub głosowania	172, 177
Odrzucenie	
- wniosku Komisji	56, 87, 179
- wspólne stanowisko	65, 179
OLAF	10
Opinia	
- Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny	124
- komisji	37, 38, 49 - 50, 121, 188, 202 - 203, VI.1, VI.6
- Komitet Regionów	125
- mniejszości	52, 185
- Parlamentu	55, 90, 96, 105, 108 - 109, 119, 142
- postępowanie po wydaniu opinii przez Parlament	58 - 59
- wnioski o wydanie	43 - 44
- w sprawie zaleceń Rady	83
Opinie mniejszości	52, 185
Opinie naukowe	126
Organy Parlamentu Europejskiego	22 - 29
Oświadczenia pisemne	
- umieszczane w rejestrze	123
- załączone do pełnego sprawozdania	149
Oświadczenie	110, 113
- Europejski Bank Centralny	109, 113
- kandydat na przewodniczącego Komisji	105
- Komisja	53, 110
- o korzyściach finansowych	19, 32, I
- osobiste	151
- Rada	110
- Rada Europejska	110
- Trybunał Obrachunkowy	108, 112
- Wysoki Przedstawiciel ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa	
Otwartość i przejrzystość	29, 103 - 104

- P -

Państwa stowarzyszone	200
Państwa trzecie	
- AKP	VI.6, VII.II
- negocjacje akcesyjne	74 c, 200, XIV.4
- stosunki z	25, 200
Państwo prawa	36, 81, 122, 137, 209 - 210, IV
Parlamenty	
- konferencja	132
- państw członkowskich	25, 130 - 131
Parlamenty krajowe	
- kontakty	23

- uzasadnione opinie	38 a
- współpraca	130
Partie polityczne na poziomie europejskim - przepisy wykonawcze	23, 208 - 210
- komitet złożony z niezależnych osobistości	210
- kompetencje Prezydium	209
- kompetencje Przewodniczącego	208
- kompetencje właściwej komisji	210
- pomoc techniczna	209
- program	210
- ściąganie nienależnych kwot	209
- zaprzestanie finansowania	209
Pełne sprawozdanie	181
- publikacja	181
Petycje	201 - 203, 214, VII.XX
Pierwsze czytanie	36, 38 - 39, 43, 53 - 59, 71
- budżet	
- dalsza procedura	58 - 59
- głosowanie	55
- porozumienia	70, 71, XXI
- rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	55 - 57
- rozpatrywanie na szczepku komisji	37, 38, 39, 45 - 50, 52 - 54
- zamknięcie	55
Podkomisje	188, 190
Podpisanie przyjętych aktów prawnych	73
Podstawa prawna	
- inicjatywa przewidziana w art. 225 TFUE	42
- pierwsze czytanie	37
- umowy międzynarodowe	90
- właściwa komisja	42, VII.XVI
- wnioski Komisji (zmiana)	59
Podstawowe zasady	74 e, VII, XVII
Polityka gospodarcza	114
Polityka monetarna	113
Polityka zagraniczna	96 - 97, VII.I
Ponowne przekazanie Parlamentowi	59
Poprawki	156
- dopuszczalność	20, 87, 157
- doręczanie	156
- drukowanie	156
- języki	146 - 147, 156
- kolejność głosowania	161
- komisje	162, 195
- kompromis	57, 63, 66
- kompromisowe	57, 63, 66, 70, 160 - 161
- podjęcie	156
- przedstawianie	58, 156
- przyjęcie	57
- przyjęcie bez	46, 138
- rozpatrywanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym	162
- składanie	58, 70 a, 156, 195
- stanowisko Komisji	54, 57 - 58, 61, 66, XIV
- tekst skonsolidowany	70, 180
- terminy	70 a, 156

- ustne	97, 156, 195
- wycofanie	156
Poprawki kompromisowe	63, 66, 160 - 161
Porozumienia dobrowolne	85
Porozumienia międzyinstytucjonalne	127, 215, VIII.B, VIII.C, XIV.4
Porozumienia w pierwszym czytaniu	70, 71, XXI
Porozumienie w drugim czytaniu	70, 72, XXI
Porządek dzienny	
- komisji	63, 117 - 118, 193, VIII.A
- końcowy projekt	138, 140, XIV
- projekt	25, 70 a, 137 - 138
- przyjęcie	140 - 141
- wpisanie do 7, 52, 57 - 58, 64, 69, 97, 115, 122, 137 - 138, 140 - 142, 175, 188, 204, II, IV, VI.4	
- zmiana	175, 177
Porządek na sali obrad	145, 152 - 154, XVI
Porządek obrad	143 - 144
- komisji	4
Posiedzenie	134
- audiowizualny zapis obrad	182
- jawność	96, 179, 181 - 182, 193 - 194, VIII.A
- miejsce	135
- pełne sprawozdanie	181
- protokół	179
- przebieg	23
- zasady prowadzenia	145 - 154
- zawieszenie lub zamknięcie	140, 152, 154, 172, 178
Posiedzenie plenarne	
- budżet	75 a - 76
- drugie czytanie	64 - 66, 72
- pełne sprawozdanie	181
- pierwsze czytanie	55 - 57, 69
- poprawki	49 - 50, 156, 162
- protokół	179
- trzecie czytanie	69
Posłowie	1 - 8, 33, 136
- asystenci	X
- byli posłowie	6, I, X
- interes finansowy	I
- niezrzeszeni	24, 33, 186 - 187, 192
- Statut	8, 48, I, XVI
- wydatki	8
- wygaśnięcia mandatu	4
- wykluczenie	153
Postępowanie	
- kodeks postępowania	X, XVI
- w komisji	46, 50, 52, 162, 191
Postępowanie odwoławcze	154
Postępowanie pojednawcze	67 - 69
- komitet pojednawczy	
. skład i procedura	68
- trzecie czytanie	67 - 69
Postępowanie przed sądem	128

Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości	204, 206, VI.6
Poufność	5, 23, 29, 185, 205, VIII.A, VIII.B, VIII.C, VIII.E, IX, XV
Powoływanie	
- członkowie Europejskiego Banku Centralnego	109
- członkowie Trybunału Obrachunkowego	108
- Komisja	106
- Przewodniczący Komisji	105
- specjaliści przedstawiciele	93
- szefowie zewnętrznych przedstawicielstw	95
Prawa człowieka	74 e, 81, 98, 122, 209 - 210, IV
Prawa podstawowe	36, 81, VII.XVII
Prawo Unii	
- kodyfikacja	12
- przekształcenie	87
- stosowanie	128, 185, VII.XVI, IX, XIV.2
- uproszczenie	86 - 87
Preliminarz budżetowy	79 - 79 a
Prezenty i podobne korzyści	I
Prezydium	
- komisje	185, 191, VIII.A
- obowiązki	23, 146 - 147, 153 - 154, 197 a, 209
- pytania	29
- skład	17 - 18, 22 - 23
- zadania	23
Procedura	20, 36
- absolutorium	76 - 77, 80
- bez poprawek i debaty	46, 138
- budżet	75 a - 76, 78, VII.IV
- głosowania	138, 158 - 159, 195
- pojednawcza	67 - 69, 75 d, XX
- rozpatrywania porozumień dobrowolnych	85
- tryb pilny	142
- uproszczona	46, 138
- ustawodawcza	35, 37, 38, 39 - 40, 42 - 50, 52 - 59, 61 - 69, 71 - 73, 81, 83 - 87, 88, 128, 216, XX
- w komisjach	45, 47 - 49, 63, 67 - 68, 193 - 194, 197, VIII.A
- w komisji	216
- wnioski	20, 172
Procedura krótkiej prezentacji	48, 139
Procedura uproszczona	46, 138
Procedura wydawania opinii	
- art. 122 Traktatu WE	83
Procedura zgody	74 a - 74 g, 81
Procedury ustawodawcze	35 - 37, 38, 39 - 40, 42 - 50, 52 - 59, 61 - 69, 71 - 73, 81, 83 - 87, 88, 128, 216, XIV.2
Program działalności ustawodawczej i prac (zob. program prac)	
Program prac	35
Projekt rezolucji	47 - 49, 58, 74 e, 78, 85, 98, 110, 115, 122, 157, 202, IV
Proporcjonalność	38 a
Protokoły	
- komisje	194, VIII.A
- Konferencja Przewodniczących	29
- posiedzenia	123, 179

- Prezydium	29
- publikacja	179
Protokół finansowy	90
Przebieg	
- posiedzeń	23, 154
Przejrzystość	I
- działań Parlamentu	103 - 104
- procesu ustawodawczego	39
Przekazanie do komisji	
- sprostowania	216
Przekazanie do rozpatrzenia komisji	
- pierwsze czytanie	43
- propozycje Komisji	
- odrzucenie	56
- wspólne stanowisko Rady	43
Przekazywanie informacji sensytywnych	VIII.B, VIII.E
Przekształcenie prawa Unii	87
Przesłuchania	23, 185, 192 - 193, 202, XVII
Przestrzeganie regulaminu	20
Przewodniczący Komisji (powoływanie)	105
Przewodniczący Parlamentu	
- kompetencje 20, 23, 42, 73, 111, 115 - 116, 122 - 123, 126, 128, 149 - 150, 156 - 157, 171, 173, 179, 208, 210, II	
- obowiązki	19 - 20, 153, 216, I, IV, XVI
- wybór	13 - 14, 17 - 18
Przewodniczący Rady	63, 72, 107, VIII, XVII, XX
Przewodniczący senior	14
Przydział	
- czasu wystąpień	149, IV
- miejsca na sali posiedzeń	34
Przystąpienie	
- negocjacje	74 b, 75 c, 200, XIV.4
- traktaty	74 c, 200
Przywileje i immunitety	5 - 7, 207, VII.XVI
Publiczny dostęp do dokumentów	29, 103 - 104, XV
Pytania	
- do Europejskiego Banku Centralnego	118, III
- do Prezydium, Konferencji Przewodniczących i Kwestorów	29
- do Rady i Komisji	20, 115 - 117, II
- krótkie i zwięzłe	110 - 111
- pisemne	118
- priorytetowe	117
- tura pytań	116
- wymagające odpowiedzi na piśmie	117, III
- wymagające odpowiedzi ustnej i debaty	115
Pytanie wstępne	172, 174

- R -

Rada	
- czas wystąpień	149
- dialog właściwej komisji z	58, 63
- konsultacje	43

- oświadczenie	110
- posiedzenia	40
- pytania	115 - 117, II
- wspólne stanowisko	61
- zalecenia dla	97, 121
Rada Europy	199
Regulamin	212
- poprawki	VII.XVIII
- porozumienia międzyinstytucjonalne	127
- przestrzeganie	173
- stosowanie	211, VII.XVIII
- zmiany	212
Rejestr	
- dokumentów Parlamentu	104, XV
- lobbistów	X
- oświadczeń dotyczących wsparcia	32
- oświadczeń pisemnych	123
- petycji	201 - 202
Reprezentowanie Parlamentu na posiedzeniach Rady	40
Rezolucja ustawodawcza	44 - 45, 55 - 57, 158
Roczny program działalności ustawodawczej	35 - 36, 42 - 43
Rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych	75 c
Równa liczba głosów	159
Rzecznik Praw Obywatelskich	204 - 206
- działalność	205, XI
- odwołanie	206
- powołanie	204

- S -

Sankcje	153 - 154
Schemat organizacyjny (Sekretariat Generalny)	207
Sekretariat	23
- grupy polityczne	31
- posłowie niezrzeszeni	33
Sekretariat Generalny	79, 147, 207
Sekretarz generalny	23, 73, 145, 152, 207, 209
Sesja	134
Sesja miesięczna	134
Skład Parlamentu	74 f
Skutki finansowe	38, 96
Specjalni przedstawiciele	93
Sprawozdanie	
- dotyczące inicjatyw państw członkowskich	44
- innych instytucji	119
- Komisji	119
- komisji śledczej	185, IX
- nieustawodawcze	47
- opinia mniejszości	52, 185
- projekt	52
- strategiczne	48, XVIII
- tymczasowe	81
- ustawodawcze	45, 55

- ustne	52, 56 - 57, 142
- z własnej inicjatywy	25, 41 - 42, 48, 50, 74 e, 119 - 120, XVIII
Sprawozdanie finansowe	80
Sprawozdawca i sprawozdawca komisji opiniodawczej ...	4, 19, 23, 43, 45 - 50, 52, 57 - 58, 61, 63, 65, 68, 70, 86, 142, 158, 160 - 161, 172, 185, 195, XVII
Sprawy w toku	214
- uznane za zamknięte	214
Sprostowania	180, 216
Stanowisko	
- Komisji	44, 54, 57 - 58, 61, 66, XIV
- Parlamentu	58
- Rady	61
Stanowisko Rady	
- odrzucenie	65
- ogłoszenie	61 - 63
- poprawki	66
- zatwierdzenie	72
Stosunki z innymi instytucjami	25, 34, 105 - 107, 108 - 125, 127
Strażnicy	152 - 153
Strona internetowa	29, 32, 104, 123, I, X
Subsydiarność	36 - 37, 44
Symbole Unii	213

- Ś -

Ścisła współpraca między państwami członkowskimi	81 - 82
Środki wykonawcze	XIII

- T -

Tajność	5, VIII.B, VIII.C, VIII.E, XV
Teksty przyjęte	179 - 180
Terminy	
- debata i głosowanie	144
- głosowanie imienne	167
- głosowanie podzielone	163
- poprawki	156, 161
- przedłużenie	62, 67, 69
- sprawozdanie	52
Tłumaczenie simultaniczne	146
Traktaty	74 a - 74 c, 81, VII.XVIII
- uproszczona rewizja	74 b
- zwykła rewizja	74 a
Traktaty akcesyjne	81
Tryb nadzwyczajny posiedzeń Parlamentu	134
Tryb pilny	142
Trybunał Obrachunkowy	VI.1, VII.V
- oświadczenie	112
- powoływanie członków	108
Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	128, 204, 206, VI.6
- postępowanie przed	128, 204, 206, VI.6
- powoływanie	107 a

Trzecie czytanie	
- postępowanie pojednawcze	67 - 68, 79 a, XX
- rozpatrywanie na posiedzeniu plenarnym	69
- wspólne posiedzenia komisji	51
- wspólny projekt	69
Tura pytań	197
- podczas sesji miesięcznej	116, II
Tymczasowe sprawozdanie	81

- U -

Uchylenie immunitetu	6 - 7
Umowy międzynarodowe	90 - 91
Uprawnienia kontrolne	88, 128
Uprawnienia wykonawcze	XIII
Uproszczenie prawa Unii	86
Uproszczenie przepisów prawnych Unii	87
Ustawodawcza inicjatywa	41
Uzasadnienie	45, 47, 49, 52, 212

- W -

Wakat	4, 17 - 18, 186
Walka z przestępczością finansową i korupcją	XII
Wcześniejsze zwolnienie z obowiązków	19
Weryfikacja	
- mandatów	3, 12, 189, VII.XVI
- podstawy prawnej	37
Wgląd do dokumentów	5
Wiceprzewodniczący	
- obowiązki	21 - 23, 68, 75 c - 75 d, 104, 131, 197 a
- wybór	13, 15, 17 - 19
Wieloletnie ramy finansowe	75
Większości (kwalifikowane) i minimalna wymagana liczba posłów	108 - 109, 121 - 122
- decyzje Parlamentu	
. akcesja	
. inicjatywa ustawodawcza	42
. o podtrzymaniu skargi	128
. poddanie pod głosowanie poprawek kompromisowych	161
. procedura zgody	81
. umowy międzynarodowe	90
. wotum nieufności (uchwalenie)	107
. wspólne stanowisko	
- odrzucenie	65
- poprawki	66
. wspólny projekt	69
- partie polityczne na poziomie europejskim	210
- poprawki	
. projekty poprawek i propozycje zmian w pierwszym czytaniu budżetu	
. projekty poprawek w drugim czytaniu budżetu	
. składanie	156

. sprzeciw wobec głosowania nad poprawkami przed ich doręczeniem we wszystkich językach urzędowych	146 - 147, 156
- powoływanie	
. Komisja (członkowie)	106
. Komisja (Przewodniczący)	105
. Rzecznik Praw Obywatelskich (odwołanie)	206
. Rzecznik Praw Obywatelskich (powołanie)	204
- powoływanie komisji i grup	
. grupy polityczne	30
. komisje śledcze	185 - 186
- projekty rezolucji	
. łamanie praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa	122
- składanie propozycji	
. projekt decyzji ustalającej nową maksymalną stopę wzrostu	
. propozycja odrzucenia projektu budżetu w całości	
. rezolucji	
- debata nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa	122
- o nieudzieleniu absolutorium	VI.4
- pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty	115
- sprzeciw	
. głosowanie nad poprawką bez jej doręczenia we wszystkich językach urzędowych .	156
. Porządek dzienny	
- punkty do przyjęcia bez poprawek i debaty	138
. wykładnia Regulaminu	211
. zalecenia komisji w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa	97
. zalecenia w zakresie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych	
. zmiana kolejności głosowania	161
- stwierdzenie naruszenia	
- wniosek o zwołanie Parlamentu	134
- Wnioski	
. o głosowanie imienne	167
. o odesłanie do komisji	175
. o odroczenie debaty	177
. o odroczenie głosowania	177
. o uchwalenie rezolucji	110
- oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej	
. o wotum nieufności	107
. o zamknięcie debaty	176
. o zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia	178
. ponowna konsultacja	59
. Porządek dzienny	
- debata nadzwyczajna	141
- głosowanie nad punktem bez poprawek	138
- punkty co do których będą wnoszone poprawki	138
. powołanie komisji śledczej	185
. stwierdzenie kworum	155
. tryb pilny	142
- wybór	13
. Kwestorzy	13
. Przewodniczący	13
. Wiceprzewodniczący	13
- Załączniki	215

- zmiany	
. końcowy projekt porządku dziennego	140
- Zwolnienie (wcześniejsze) z obowiązków	19
Wniosek	
- o odesłanie do komisji	172
- o rezygnację z debaty	
. niedopuszczalność	174
- o wotum nieufności dla Komisji	107
- o zamknięcie debaty	176
- o zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia	172
- proceduralny	172, 174 - 178
- w sprawie przestrzegania Regulaminu	173
Wotum nieufności	107
Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa	96 - 97, VII.I, VIII.B
- oświadczenia	
Wspólne komisje parlamentarne	200
Wspólne posiedzenia komisji	51, 70, 88 a, 197 a
Wspólne stanowisko	
Wspólny projekt	69
Wspólny projekt rezolucji	110
Współpraca	
- sądowa	
- ściślejsza współpraca	81 - 82
- w sprawach karnych	
Wstęp	
- na galerię	145
- na salę obrad	145
Wstęp na salę obrad	145
Wybory	1
- Parlament	1, 214
Wybór	
- Komisja	XVII
- Kwestorzy	13, 16 - 18
- Przewodniczący	13 - 14, 17 - 18
- Przewodniczący Komisji	105
- Rzecznik Praw Obywatelskich	204
- Wiceprzewodniczący	13, 15, 17 - 18
Wygaśnięcie mandatu	
- posłowie	4
Wyjaśnienia	156
Wyjaśnienia dotyczące sposobu głosowania	20, 170
Wykluczenie	
- z delegacji	153
- z komisji	193, VIII.A
- z obrad	153
Wykluczenie z obrad	153
Wysłuchania publiczne dotyczące inicjatyw obywatelskich	197 a
Wysoki Przedstawiciel - patrz: Wiceprzewodniczący Komisji/Wysoki Przedstawiciel	96
Wystąpienia jednogminutowe	150, 179
Wystąpienie z Unii	74 d

- Z -

Zaangażowane komisje	50, 56, 88 a, 197 a
Zabranie głosu	
- czas wystąpienia	122
Zachowanie poufności	103
Zakłócenie porządku	152, 154, XVI
Zakłócenie porządku	
- sankcje	153 - 154
- środki natychmiastowe	152
Zakończenie (wcześniejsze) sprawowania funkcji	153
Zalecenia	42, 64, 81, 121, 123
- dla Rady	97, 121
- do drugiego czytania	63 - 64
- główne kierunki polityki gospodarczej	114
- mandat negocjacyjny	90
- po przeprowadzeniu postępowania	185
- Rady wydane na podstawie art. 140 TFUE	83
- traktaty akcesyjne	74 c, 81, 200
- wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa	96 - 97
Załączniki	212, 215
Zasady podstawowe	VII.XVIII
Zastępcy	187
Zespoły międzypartyjne	32, I
Zewnętrzna reprezentacja Unii	
- specjalni przedstawiciele	93
- Wiceprzewodniczący Komisji/Wysoki Przedstawiciel	96
Zgodność finansowa	38, 45, 47
Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy	199
Zmiany	
- wniosek ustawodawczy	53
- w Regulaminie	211 - 212
Zwalczanie nadużyć finansowych	10
Zwolnienie (wcześniejsze) z obowiązków	19
Zwoływanie	
- komisje	193
- Parlament	134
Zwrot do komisji	
- sprostowania	216